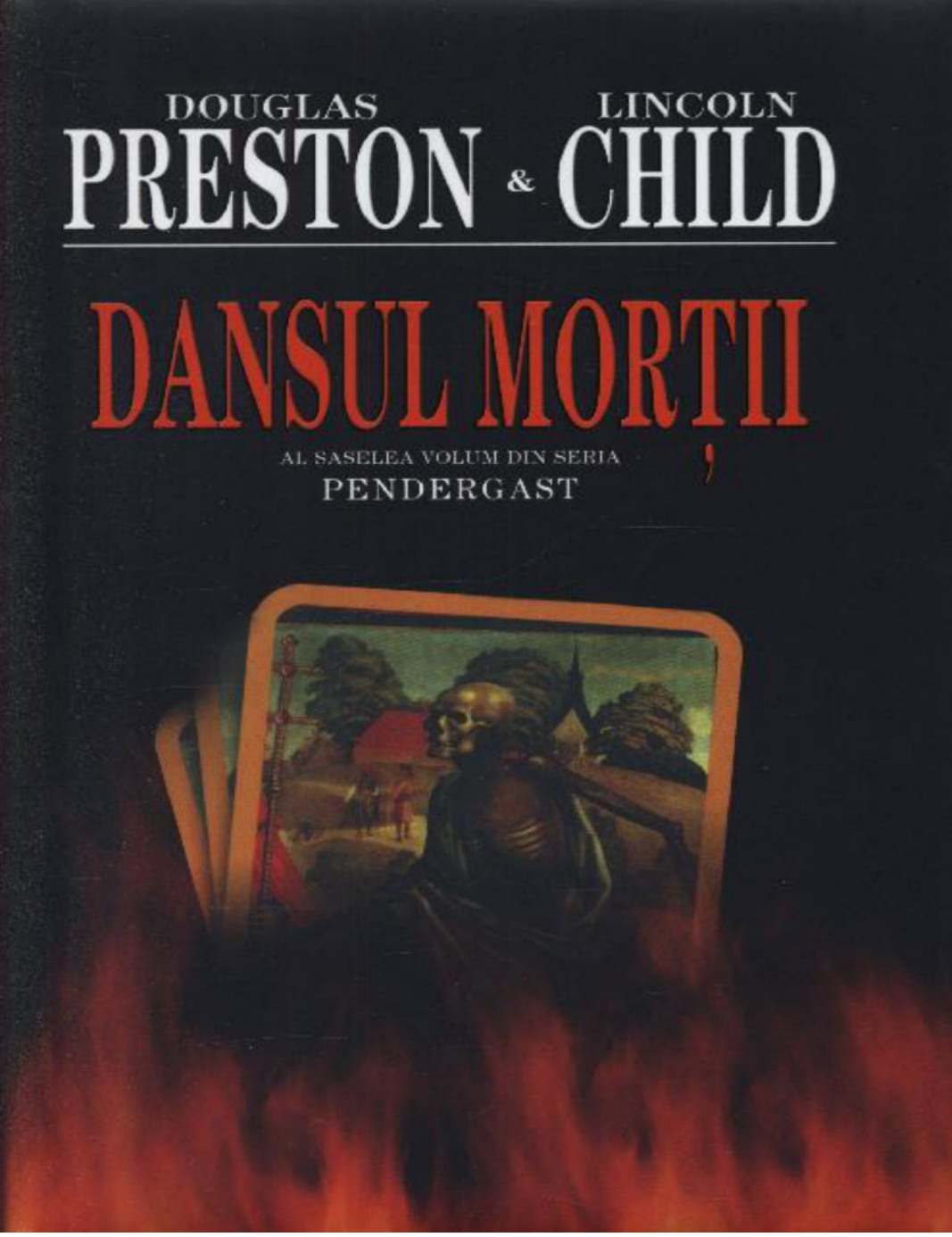
DOUGLAS PRESTON & LINCOLN CHILD

DANSUL MORȚII

AL ȘASELEA VOLUM DIN SERIA
PENDERGAST



DOUGLAS PRESTON
LINCOLN CHILD

DANSUL MORŢII

DOUGLAS PRESTON
LINCOLN CHILD
Dance of Death

Lincoln Child dedică această carte
fiicei sale, Veronica.

Douglas Preston dedică această carte
fiicei sale, Aletheia.

MULŢUMIRI

Vrem să le mulţumim următoarelor persoane din cadrul editurii Warner Books: Jamie Raab, Larry Kirshbaum, Maureen Egen, Devi Pillai, Christine Barba şi echipa de vânzări, Karen Torres şi departamentul de Marketing, Martha Otis şi Departamentul de Promovare şi Publicitate, Jennifer Romanello, Dan Rosen, Maja Thomas, Flag Tonuzi, Bob Castillo, Penina Sacks, Jim Spivey, Miriam Parker, Beth de Guzman şi Les Pockell.

Mulţumiri speciale redactorei noastre, Jaime Levine, fiindcă este o susţinătoare neobosită a romanelor semnate Preston-Child. O mare parte a succesului nostru se datorează redactării sale excelente, precum şi entuziasmului şi sprijinului ei.

Le mulţumim de asemenea şi agenţilor noştri, Eric Simonoff de la Janklow Nesbit şi Matthew Snyder de la Creative Artists Agency. Ghirlandele de lauri pleacă spre agentul special Douglas Margini, Jon Couch, John Rogan şi Jil Novak, pentru sprijinul lor de orice fel, acordat în diverse privinţe.

Şi, ca întotdeauna, vrem să le mulţumim soţiilor şi copiilor noştri pentru dragostea lor şi pentru susţinere.

Nu este nevoie să mai spunem că personajele, corporaţiile, evenimentele, localităţile, secţiile de poliţie, periodicele, muzeele şi organismele guvernamentale descrise în paginile romanului sunt imaginare sau plasate într-un context fictiv.

Capitolul 1

Dewayne Michaels stătea în rândul doi al amfiteatrului, holbându-se la profesor cu speranţă că expresia feţei sale putea trece drept interes. Îşi simţea pleoapele atât de grele, încât avea impresia că de ele i se cususeră plumbi de pescuit. Capul îi zvâcnea în ritmul bătăilor inimii, iar gustul propriei limbi îl făcea să creadă că pe ea se ghemuise ceva care-şi dăduse acolo duhul. Ajunsese târziu, numai ca să găsească sala aceea imensă plină ochi, cu doar un singur loc liber: în centrul celui de-al doilea rând, chiar în faţa conferenţiarului.

Mda, grozav.

Dewayne studia de fapt ingineria electrică. Se hotărâse să frecventeze cursul ăsta din acelaşi motiv pentru care o făcuseră toţi studenţii la inginerie din ultimele trei decenii – era o bagatelă. „Literatura Engleză – O Perspectivă Umanistă" fusese întotdeauna un curs pe care-l puteai absolvi fără să fii nevoit nici măcar să frunzăreşti vreo carte. Profesorul care-l preda de obicei, un rahat fosilizat pe nume Mayhew, nu-şi ridica aproape niciodată ochii din notiţele sale de curs vechi de patruzeci de ani şi zumzăia monoton, ca un hipnotizator, pe un ton al vocii numai bun să te-mbie la somn. Bătrânul nătărău nu schimba niciodată subiectele de examen şi tot dormitorul lui Dewayne era plin de copiile lor. Însă ăsta fusese norocul lui, cursul era predat – numai şi numai în semestrul acela – de un individ *renumit*, doctorul Torrace Hamilton. Era ca şi cum Eric Clapton ar fi acceptat să cânte la balul de sfârşit de an, aşa se gudurau cu toţii pe lângă acest Hamilton.

Dewayne se foi, dezolat. Îi amorţise deja fundul pe scaunul rece, de plastic. Se uită la stânga, apoi la dreapta. Peste tot, studenţii – în marea lor majoritate din ultimii ani – luau notiţe, înregistrau pe reportofoane, nu scăpau niciunul dintre cuvintele profesorului. Sala de curs se umpluse în întregime pentru prima oară. Nu se zărea niciunul dintre studenţii la inginerie.

Ce tâmpenie.

Dewayne îşi reaminti că mai avea la dispoziţie încă o săptămână în care putea să renunţe la curs. Dar i-ar fi prins bine o notă mare şi era totuşi posibil ca profesorul Hamilton să fie indulgent la examen. La naiba, toţi studenţii ăia n-ar fi apărut acolo într-o dimineaţă de sâmbătă dacă s-ar fi gândit că aveau să fie trataţi cu severitate... nu-i aşa?

Între timp, aşezat în faţă şi în centru, Dewayne se gândi că ar fi fost de preferat să facă un efort ca să pară treaz.

Hamilton se plimba încoace şi încolo pe podium, cu vocea lui

profundă reverberând. Semăna cu un leu cenuşiu, cu părul dat pe spate ca o coamă şi purtând un costum elegant, gri-închis, în locul obişnuitelor haine ponosite, din tweed. Accentul lui era neobişnuit, nu semăna cu cel din New Orleans, caracteristic localnicilor, şi nu era cu siguranţă yankeu. De fapt nici nu prea suna a accent englezesc. Pe scaunul din spatele profesorului stătea un asistent, care lua sârguincios notiţe.

— Şi astfel, spunea Hamilton, astăzi ne vom ocupa de *Tărâmul pustiu*, poemul lui Eliot – poemul care descrie secolul douăzeci, cu întreaga sa alienare şi deşertăciune. Unul dintre cele mai grandioase poeme care s-au scris vreodată.

Tărâmul pustiu. Dewayne îşi aducea acum aminte. Ce titlu. Bineînţeles că nu se ostenise să-l citească. De ce-ar fi făcut-o? Era o poezie, nu un afurisit de roman; o putea citi chiar atunci, în timpul cursului.

Luă cartea cu poeziile lui T.S. Eliot – o împrumutase de la un prieten, ca să nu-şi irosească banii pe un obiect pe care n-avea să-l mai folosească niciodată – şi o deschise. Înăuntru, alături de pagina de titlu, se afla fotografia unui bărbat, el însuşi cu adevărat insignifiant, ochelari minusculi, de bunicuţă, buzele strânse de parcă i-ar fi îndesat cineva în fund o coadă de mătură de jumătate de metru. Dewayne pufni şi începu să răsfoiască paginile. Tărâmul pustiu, Tărâmul pustiu... iat-o.

Oh, rahat. Nu era un limerick[1]. Blestemăţia continua, pagină după pagină.

— Primele versuri ne sunt de acum atât de bine cunoscute încât ne vine greu să ne imaginăm senzaţia – şocul – oamenilor care le-au citit pentru prima oară în *The Dial*, în 1922. Nu era ceea ce înţelegeau oamenii prin poezie. Era mai degrabă un soi de antipoezie. Nu se ştia cine e poetul. Cui îi aparţineau gândurile acelea sumbre, neliniştitoare? Gândiţi-vă la imaginile de la început. „Prăsind liliac din ţărâna moartă”[2], „rădăcini amorţite”, „uituc omăt”. Dragi prieteni, niciun alt poet din istoria lumii n-a mai scris vreodată astfel despre primăvară.

Dewayne răsfoi poemul până la sfârşit, descoperind că avea peste patru sute de versuri. „Oh, nu. Nu...”.

— Ne intrigă faptul că Eliot a preferat, în versul al doilea, liliacul în locul macului, care, la vremea respectivă, ar fi reprezentat o alegere mult mai tradiţională. Macii creşteau atunci din belşug în Europa, o asemenea abundenţă nu se mai pomenise de secole întregi, datorită nenumăratelor cadavre din Războiul Mondial, intrate în putrefacţie. Dar, cu mult mai important, macul – având drept conotaţie somnul narcotic – pare să se potrivească mai bine cu imagistica lui Eliot. Aşa că, de ce a ales liliacul? Dacă aruncăm o privire asupra modului în

care foloseşte Eliot aluziile, aici e cel mai probabil vorba despre o referire la elegia lui Whitman, *When Lilacs Last în the Door-yard Bloom'd*[3].

Oh, Doamne, era ca un coşmar: stătea în partea din faţă a sălii şi nu pricepea nici măcar un singur cuvânt din tot ce spunea profesorul. Cine-ar fi crezut că e posibil să scrii patru sute de versuri despre o nenorocire de ţinut pustiit, distrus? Apropo de distrugeri, i se părea că are capul plin cu bile de rulment. Aşa-i trebuia, fiindcă-şi pierduse vremea până la patru dimineaţa, bând votcă Grey Goose.

Îşi dădu seama că se făcuse linişte, că vocea de dincolo de catedră amuţise. Îşi ridică privirea spre doctorul Hamilton şi văzu că profesorul stătea nemişcat, cu o expresie ciudată pe chip. Elegant sau nu, bătrânul arăta de parcă tocmai i-ar fi scăpat un rahat aburind în pantaloni. Devenise dintr-odată ciudat de tras la faţă. Sub ochii lui Dewayne, îşi tamponă meticulos fruntea cu o batistă scoasă cu mişcări încete, pe care o împături apoi cu grijă şi şi-o puse la loc, în buzunar. Îşi drese glasul.

— Scuzaţi-mă, zise, întinzând mâna către paharul cu apă de pe catedră, din care sorbi o mică înghiţitură. Aşa cum spuneam, să examinăm metrica folosită de Eliot în prima parte a poemului. În versurile sale cu lungime neuniformă, frazele continuă cu agresivitate de la unul la altul şi în ritm apar pauze numai acolo unde sfârşitul versului şi al frazei coincid. Remarcaţi şi verbele extrem de accentuate: *prăsind, amestecând, stârnind*. Sunt ca nişte bătăi de tobă disparate, de rău augur; sunt ameninţătoare; zguduie înţelesul frazei; creează un sentiment de nelinişte. Ne anunţă că în poemul ăsta o să se-ntâmple ceva şi că n-o să fie ceva plăcut.

Curiozitatea pe care i-o stârnise lui Dewayne pauza neaşteptată păli. Expresia stranie dispăruse de pe faţa profesorului cu aceeaşi rapiditate cu care apăruse, iar tenul lui – deşi încă palid – nu mai era cadaveric.

Studentul îşi îndreptă din nou atenţia asupra cărţii. Putea să treacă poemul repede în revistă, să deducă despre ce era vorba în blestemăţia aia. Aruncă o privire asupra titlului, apoi îşi coborî ochii către motto, sau epigraf, sau cum s-o mai fi numit.

Se opri. Ce naiba mai era şi asta? *Nam Sibyllam quidem*[4]... Indiferent ce-o fi fost, nu era în engleză. Şi acolo, îngropată chiar în mijlocul citatului, apărea o mâzgăleală de-a dreptul bizară, care nici măcar nu făcea parte din alfabetul obişnuit. Se uită la notele explicative din subsolul paginii şi află că prima parte era în latină, iar a doua în greacă.

Urma dedicaţia: Pentru Ezra Pound, *il miglior fabbro*[5]. Nota explicativă spunea că ultima parte e în italiană.

Latină, greacă, italiană. Şi afurisitul de poem nici măcar nu începuse încă. Ce mai urma, poate nişte hieroglife?

Era un coşmar.

Citi prima pagină, apoi a doua. Păsărească, nici mai mult nici mai puţin. „Îţi arăta-voi frica într-un pumn de praf.” Asta ce mai voia să-nsemne? Ochii îi căzură pe versul următor: *Frisch weht der Wind*[6]...

Închise brusc cartea, simţind că i se făcea rău. Asta-i pusese capac. Doar treizeci de versuri din poem şi deja patru limbi. Avea să-şi înceapă ziua următoare cu un drum la secretariat, ca să scape de acest fiasco.

Se lăsă pe spătarul scaunului, cu capul zvâcnind. Decizia odată luată, se întrebă cum avea să suporte următoarele patruzeci de minute fără să se urce pe pereţi. Măcar dacă ar fi stat undeva, în spate, de unde ar fi putut să iasă neobservat...

Sus, pe podium, profesorul continua cu voce monotonă.

— Toate acestea fiind spuse, să trecem acum la examinarea...

Hamilton amuţi din nou, pe neaşteptate.

— Scuzaţi-mă.

Căpătă din nou o expresie vlăguită. Părea – cum? Derutat? Agitat? Nu: părea îngrozit.

Dewayne îşi îndreptă spatele, brusc interesat.

Mâna profesorului fâlfâi către batistă, o scoase bâjbâind şi o scăpă când încercă să şi-o ducă la frunte. Se uită nehotărât în jur, cu mâna încă fluturând, de parcă ar fi vrut s-alunge o muscă. Îşi căută faţa şi începu să şi-o atingă uşor, ca un orb. Degetele tremurătoare îi pipăiră buzele, ochii, nasul şi părul, apoi loviră din nou aerul.

În sala de conferinţe se lăsase liniştea. Asistentul aşezat în spatele profesorului îşi puse jos stiloul, cu o expresie îngrijorată. „Ce se petrece? se minună Dewayne. Are un atac de cord?”.

Profesorul făcu un pas mic înainte, clătinându-se şi lovind catedra. Şi acum cealaltă mână i se avântă către faţă, pipăind-o, de data asta mai apăsat, întinzând pielea, trăgându-se de buza de jos, dându-şi câteva palme uşoare.

Se opri brusc şi îşi plimbă privirea prin încăpere.

— E ceva în neregulă cu faţa mea?

Tăcere de mormânt.

Încet, foarte încet, doctorul Hamilton se relaxă. Inspiră tremurând, o dată şi încă o dată, şi trăsăturile i se relaxară treptat. Îşi drese glasul.

— După cum spuneam...

Dewayne îi văzu degetele unei mâini prinzând din nou viaţă, zvâcnind, tremurând. Mâna i se reîntoarse pe faţă, trăgând de piele, trăgând.

Era prea ciudat.

— Spuneam... începu profesorul, dar mâna îi întrerupse discursul.

Gura i se deschise şi i se închise, fără să scoată altceva decât o respiraţie hârâită. Un alt pas târşâit, ca de robot, dând din nou peste

catedră.

— Ce sunt chestiile astea? întrebă şi vocea i se frânse.

Doamne, acum se trăgea de piele, întinzându-şi grotesc pleoapele, zgâriindu-se cu ambele mâini – apoi urmă mişcarea unei unghii, prelungă, în zigzag, şi pe un obraz îi apăru o dâră de sânge.

Prin sală se propagă o undă, ca un oftat stânjenit.

— S-a întâmplat ceva, domnule profesor? întrebă asistentul.

— Am... pus... o întrebare.

Hamilton răspunsese mârâind, aproape fără voia lui, cu vocea înăbuşită şi distorsionată de mâinile care îl trăgeau de pielea feţei.

Un alt pas împleticit, după care îi scăpă pe neaşteptate un ţipăt.

— Faţa mea! De ce nu-mi spune nimeni ce nu e în ordine cu *faţa mea*?

O altă tăcere de mormânt.

Degetele începură acum să sape şi pumnul lovi în nas, care trosni uşor.

— Luaţi-i de pe mine! *Mănâncă din faţa mea*!

Oh, rahat! Sângele îi ţâşni din nări, împroşcându-i cămaşa albă şi costumul gri-închis. Pe faţa lui, degetele erau ca nişte gheare, rupând şi sfâşiind; apoi un deget i se înălţă ca un cârlig şi – văzu Dewayne cu o groază cumplită – pătrunse într-una dintre orbite.

— Afară! Scoateţi-i afară!

Urmă o mişcare bruscă de rotaţie, care îi aduse aminte lui Dewayne de extragerea unui polonic de îngheţată, şi globul ochiului se proiectă brusc în exterior, grotesc de mare, legănându-se şi uitându-se drept la el, dintr-un unghi de neimaginat.

În sală răsunară ţipete. Studenţii din primul rând se traseră înapoi. Asistentul sări în picioare şi alergă spre Hamilton, care-l respinse cu violenţă.

Dewayne se pomeni pironit de scaun, cu mintea goală, cu membrele paralizate.

Profesorul Hamilton făcu încă un pas mecanic, apoi încă unul, smulgându-şi smocuri de păr şi clătinându-se de parcă ar fi fost gata să cadă drept peste el.

— Un doctor! ţipă asistentul. Aduceţi un doctor!

Vraja se rupse. Agitaţia se stârni dintr-odată, toată lumea ridicându-se în acelaşi timp, se auziră cărţile căzând, o babilonie sonoră de voci panicate.

— Faţa mea! zbieră profesorul, acoperind vacarmul. Unde e?

Începu haosul, studenţi alergau spre uşă, cineva plângea. Alţii se grăbiră spre partea din faţă a sălii, către profesorul cuprins de spaimă, încercând să pună capăt atacului său sinucigaş. Hamilton îi lovea orbeşte, scoţând un sunet ascuţit, pătrunzător, chipul său fiind o mască roşie. Cineva care înainta pe rândul de scaune croindu-şi drum

cu forţa călcă apăsat pe piciorul lui Dewayne. Faţa lui fusese împroşcată de stropi de sânge; îi simţea calzi pe piele. Totuşi, nu se clinti. Descoperi că era incapabil să-şi ia ochii de la profesor, că nu era în stare să fugă de coşmar.

Studenţii se luptaseră cu Hamilton, aducându-l lângă catedră, şi alunecau pe sângele lui, încercând să-i imobilizeze braţele care se zvârcoleau şi trupul care se zbătea cu violenţă. Sub ochii lui Dewayne, el îi respinse cu o forţă demonică, înşfăcă paharul cu apă, îl izbi de catedră şi începu să-şi înfigă urlând cioburile în propriul gât, răsucind şi extrăgând, ca şi cum ar fi încercat să sape ca să scoată ceva.

Pe urmă Dewayne descoperi pe neaşteptate că se putea mişca. Se ridică ajutându-se de mâini, alunecă, alergă de-a lungul rândului către intervalul dintre scaune şi sprintă în susul treptelor, către uşa din spate a amfiteatrului. Unicul lui gând îi cerea să se îndepărteze de oroarea inexplicabilă la care fusese martor. În timp ce se năpustea pe uşă afară şi se lansa cu toată viteza pe coridor, în minte îi răsuna, iarăşi şi iarăşi, o singură propoziţie:

Îţi arăta-voi frica într-un pumn de praf.

Capitolul 2

— Vinnie? Vin? Sigur n-ai nevoie de ajutor?

— Sigur! Locotenentul Vincent D'Agosta se strădui să-şi păstreze vocea calmă şi egală. Sigur că nu. E în ordine. Încă două minute şi gata.

Îşi ridică privirea spre ceas: aproape ora nouă. Încă două minute. Da, cum să nu. Dacă reuşea să pună cina pe masă la ora zece, se putea considera norocos.

Bucătăria Laurei Hayward – încă o mai considera bucătăria ei; el nu se mutase acolo decât de şase săptămâni – era de obicei o oază de ordine, tot atât de liniştită şi de imaculată ca ea însăşi. Acum semăna a zonă de război. Chiuveta era plină ochi de oale murdare. În jurul coşului de gunoi zăceau o jumătate de duzină de cutii de conserve goale, din care picura sos de roşii şi ulei de măsline. Pe masă erau deschise aproape tot atâtea cărţi de bucate, cu paginile ascunse sub coji de pâine şi viscole de făină. Singura fereastră, cu vedere către intersecţia înzăpezită dintre 77th şi First, era împestriţată de grăsimea cârnaţilor fripţi. Şi, cu toate că ventilatorul funcţiona la putere maximă, mirosul de carne arsă se încăpăţâna să zăbovească în aer.

De câteva săptămâni, ori de câte ori le permiseseră programele lor de lucru să-şi petreacă timpul împreună, Laura reuşise să pregătească în grabă – după toate aparenţele aproape fără efort – o masă delicioasă. D'Agosta fusese uluit. Pentru în-curând-fosta-lui-soţie, aflată în momentul respectiv în Canada, gătitul fusese întotdeauna un chin, acompaniat de oftaturi histrionice şi zăngănit de cratiţe, cu rezultate – cel mai adesea – dezastruoase. Faţă de Laura, deosebirea era ca de la cer la pământ.

Dar, pe lângă uimire, D'Agosta se simţea şi uşor ameninţat. În calitate de căpitan în cadrul NYPD7, Laura Hayward îi dădea clasă nu numai în privinţa gradului, ci şi în bucătărie. Toată lumea ştia că bărbaţii erau cei mai buni bucătari, mai ales italienii. Îi uluiau pe francezi. Aşa că el îi tot promisese că avea să-i ofere o cină italienească adevărată, exact cum o pregătea bunica lui. Masa părea să devină din ce în ce mai complexă şi mai spectaculoasă de fiecare dată când el îşi repeta promisiunea. Iar seara aceea era, în sfârşit, cea în care urma să facă lasagna napoletana, după reţeta bunicii sale.

Numai că, odată intrat în bucătărie, îşi dăduse seama că nu-şi amintea cu exactitate reţeta. Oh, îşi văzuse bunica gătind de zeci de ori.

O şi ajutase adesea. Dar ce se punea de fapt în acel r*agùs* pe care-l turna peste straturile de paste? Şi ce ingrediente folosea – pe lângă

cârnaţi şi diverse sortimente de brânză – pentru chifteluţele minuscule, cum făcea umplutura? Disperat, apelase la cărţile de bucate ale Laurei, însă indicaţiile oferite în fiecare se contraziceau între ele. Şi iată-i aici, după câteva ore, cu toate componentele în diverse stadii ale preparării şi din ce în ce mai frustrat pe secundă ce trecea.

O auzi pe Laura spunând ceva în camera de zi, locul ei de exil.

— Ce este, iubito?

— Mâine o s-ajung târziu acasă. Rocker ţine pe 22 ianuarie o şedinţă de informare, cu toţi căpitanii. Aşa că numai luni seara mai am timp să actualizez rapoartele şi informaţiile despre personal.

— Rocker şi hârţoagele lui. Apropo, ce mai face amicul tău, comisarul?

— Nu e amicul meu.

D'Agosta se întoarse la *ragù*, lăsat să scadă pe maşina de gătit. Rămăsese cu convingerea că îşi recăpătase vechiul post şi gradul numai fiindcă Laura pusese o vorbă bună pe lângă Rocker. Nu-i plăcea, dar aşa stăteau lucrurile.

O bulă imensă de sos se înălţă din oală, erupse ca un vulcan şi îl împroşcă pe mână.

— Au! ţipă el, vârându-şi mâna sub jetul de apă, în timp ce dădea focul mai mic.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic. Totul e perfect.

Amestecă în sos cu o lingură de lemn, îşi dădu seama că se prinsese de fundul tigăii şi se grăbi să-l mute pe un ochi mai mic. Îşi duse lingura cu prudenţă la buze. Nu era rău, nu era rău deloc. Mulţumitor de gros, senzaţie plăcută în cerul gurii, doar un uşor gust de arsură. Însă nu era ca al bunicii.

— Ce altceva se mai pune în *ragù*, *nonna*? murmură el.

Dacă vreun cor invizibil îi oferi vreun răspuns, D'Agosta nu putu să-l audă.

Dinspre maşina de gătit veni pe neaşteptate un şuierat puternic. Apa sărată din oala imensă dădea în foc. Îşi înghiţi o înjurătură, micşoră flacăra, desfăcu o cutie de paste şi lăsă să cadă înăuntru aproape jumătate de kilogram de lasagna.

În bucătărie pătrunse muzica din camera de zi; Laura pusese un CD cu Steely Dan.

— Jur că mâine vorbesc cu proprietarul despre portar, spuse ea, de dincolo de uşă.

— Care portar?

— Cel nou, angajat acum câteva săptămâni. E cel mai ursuz tip pe care l-am întâlnit în viaţa mea. Ce soi de portar nu-ţi deschide uşa? Şi-n dimineaţa asta nu mi-a chemat un taxi. S-a mulţumit să clatine din

cap şi să plece. Nu cred că vorbeşte engleza. Sau cel puţin pretinde că n-o ştie.

„La ce te aştepţi pentru două mii cinci sute pe lună?" îşi zise D'Agosta în sinea lui. Dar apartamentul era al ei, aşa că îşi ţinu gura. Şi chiria era plătită din banii ei – cel puţin deocamdată. Era hotărât să schimbe lucrurile în privinţa asta cât mai curând cu putinţă.

Se mutase acolo fără să-şi facă niciun fel de speranţe. Trecuse pur şi simplu prin cea mai proastă perioadă din viaţa lui şi refuza să se gândească la viitor, nu cu mai mult de o zi înainte. Şi se afla, totodată, în primele etape ale unui divorţ care promitea să fie neplăcut; o nouă relaţie de iubire nu era, probabil, cel mai inteligent lucru pe care l-ar fi putut face. Dar situaţia evoluase cu mult mai bine decât ar fi putut spera vreodată. Laura Hayward era mai mult decât o prietenă sau decât o iubită – devenise un suflet pereche. Se gândise că faptul că aveau aceeaşi meserie şi că ea era mai mare în grad aveau să le creeze probleme. Însă se întâmplase exact invers: aveau un limbaj comun, o şansă de a se ajuta unul pe altul, de a discuta despre cazurile lor fără să-şi facă griji în privinţa confidenţialităţii sau a criticilor.

— Vreun indiciu nou despre Bălăngănilă?

Bălăngănilă era porecla dată de NYPD unui individ care furase de curând bani de la bancomate cu un card fals, expunându-şi apoi penisul în faţa camerelor de luat vederi. Majoritatea incidentelor se petrecuseră pe teritoriul secţiei lui D'Agosta.

— O posibilă martoră oculară la furtul de ieri.

— Şi ce-a văzut cu ochii ei? întrebă Laura, cu subînţeles.

— *Mutra* tipului, fireşte.

D'Agosta amestecă în paste, uniformizând fierberea. Aruncă o privire spre cuptor, asigurându-se că ajunsese la temperatura dorită. Pe urmă îşi îndreptă atenţia către dezordinea de pe masă, trecând totul în revistă în gând. Cârnaţi: bifat. Chifteluţe: bifat. Ricotta, parmezan şi mozzarella *fiordilatte*: bifate, toate. „La urma urmelor, s-ar părea că mi-a reuşit ca prin farmec..."

La naiba. Încă mai avea de ras parmezanul.

Trase un sertar şi începu să-l răscolească frenetic. Timp în care avu impresia că sunase cineva la uşă.

Poate că nu fusese decât imaginaţia lui. La Laura nu veneau nicidecum mulţi oaspeţi, iar la el era al naibii de sigur că nu venea nimeni. Era probabil o livrare de la restaurantul vietnamez de la parter, adusă din greşeală unde nu trebuia.

Mâna i se strânse pe mânerul răzătorii dreptunghiulare. O scoase dintr-o smucitură, o puse pe masă şi înşfăcă un calup de parmezan. Alese cea mai fină dintre cele patru feţe şi apropie brânza de oţel.

— Vinnie? spuse Laura. Ar fi bine să vii încoace.

D'Agosta nu ezită decât o singură clipă. În tonul ei era ceva care-l

făcu să scape totul pe masă şi să iasă din bucătărie.

Ea stătea în cadrul uşii din faţă a apartamentului, discutând cu un străin. Chipul bărbatului era în umbră, dar purta un trenci scump. Avea un aer familiar.

Pe urmă înaintă cu un pas, ajungând în lumină. D'Agosta îşi ţinu răsuflarea.

— Dumneata? spuse el.

Bărbatul făcu o plecăciune.

— Iar dumneavoastră sunteţi Vincent D'Agosta.

Laura îi aruncă o privire. „Cine e?" întrebau ochii ei.

D'Agosta expiră încet.

— Laura, zise el, vreau să ţi-l prezint pe Proctor. Şoferul agentului Pendergast.

Ea făcu ochii mari, surprinsă.

Proctor se înclină din nou.

— Sunt încântat de cunoştinţă, doamnă.

Ea se mulţumi să răspundă cu o înclinare a capului.

Şoferul se întoarse din nou spre D'Agosta.

— Acum, domnule, sunteţi amabil să veniţi cu mine?

— Unde?

Dar ştia deja răspunsul.

— Pe Riverside Drive, la numărul opt sute nouăzeci şi unu. D'Agosta îşi linse buzele.

— De ce?

— Fiindcă acolo vă aşteaptă cineva. Cineva care v-a solicitat prezenţa.

— Acum?

Proctor răspunse cu o nouă plecăciune.

Capitolul 3

D'Agosta stătea pe bancheta din spate a Rolls-Roycelui de epocă Siver Wraith, privind pe geam fără să vadă de fapt nimic. Proctor îl dusese spre vest, prin parc, şi maşina imensă străbătea acum Broadwayul ca o rachetă.

D'Agosta se foi în interiorul căptuşit cu piele albă, abia reuşind să-şi înfrâneze curiozitatea şi nerăbdarea. Se simţea tentat să-l bombardeze pe Proctor cu întrebări, dar era sigur că şoferul nu i-ar răspunde.

„Numărul opt sute nouăzeci şi unu de pe Riverside Drive." Casa – una dintre casele – agentului special Aloysius Pendergast. Prietenul şi partenerul lui D'Agosta în investigarea mai multor cazuri neobişnuite. Misteriosul agent FBI pe care îl cunoştea şi totuşi nu-l cunoştea şi care părea să aibă tot atât de multe vieţi ca o pisică...

Până într-o zi, cu mai puţin de două luni în urmă, când îl văzuse pe Pendergast pentru ultima oară.

Se întâmplase în Italia, pe panta abruptă a unui deal din sudul Florenţei. Pendergast se aflase mai jos de el, înconjurat de o haită de câini voraci, antrenaţi pentru vânătoarea de mistreţi şi secondaţi de o duzină de bărbaţi înarmaţi. Se sacrificase ca să scape D'Agosta.

Iar el îl lăsase s-o facă.

Se foi neliniştit în timp ce rememora totul. „Cineva care v-a solicitat prezenţa", spusese Proctor. Era oare posibil ca, în ciuda tuturor celor petrecute, Pendergast să fi reuşit cumva să scape? N-ar fi fost prima oară. Îşi reprimă un val de speranţă...

Dar nu, nu era posibil. În inima lui, ştia că Pendergast murise.

Rolls-ul mergea acum pe Riverside Drive. D'Agosta se foi iarăşi, cu ochii la indicatoarele străzilor pe lângă care treceau: 125th Street, 130th. Cartierul bine îngrijit din jurul Universităţii Columbia ceda cu repeziciune locul caselor dărăpănate din gresie şi ruinelor. Frigul din ianuarie îi gonise înăuntru pe obişnuiţii pierde-vară şi, în lumina palidă a serii, strada părea pustie.

D'Agosta desluşi acum, drept în faţă, dincolo de 137th Street, vila lui Pendergast, faţada ei cu ferestre bătute în scânduri şi terasa cu balustradă. Contururile întunecate ale clădirii imense îl înfiorară.

Rollsul trecu de porţile din gardul de fier cu vârfuri ascuţite şi se opri sub portalul de la intrarea trăsurilor. D'Agosta coborî fără s-aştepte să-i deschidă Proctor portiera şi privi liniile familiare ale vilei asimetrice, cu ferestrele acoperite cu tablă, arătând în ochii lumii aidoma tuturor celorlalte clădiri abandonate de pe Riverside Drive. Însă interiorul era al unei case a minunilor şi a secretelor aproape incredibile. Îşi simţi inima bătând din ce în ce mai tare. Poate

Pendergast era la urma urmelor înăuntru, în obişnuitul lui costum negru, stând în bibliotecă, în faţa focului, cu flăcările unduitoare aruncând umbre stranii pe tenul lui palid.

„Dragul meu Vincent, ar fi spus el, îţi mulţumesc c-ai venit. Ţi-aş putea stârni interesul cu o sticlă de Armagnac?"

D'Agosta aşteptă ca Proctor să descuie şi apoi să deschidă uşa grea. Lumina de un galben palid se revărsă pe peretele vechi de cărămidă. Înaintă în timp ce şoferul încuia cu grijă uşa în spatele lui. Inima începu să-i bată şi mai repede. Simplul fapt că se afla în interiorul vilei îl umplea de un amestec straniu de emoţii: entuziasm, anxietate, regret.

Proctor se întoarse spre el.

— Pe aici, domnule, vă rog.

Şoferul deschise drumul de-a lungul coridorului şi pătrunse în holul cu tavan albastru, boltit. Acolo, în zeci de vitrine din sticlă ondulată, se vedeau o multitudine de exponate fabuloase: meteoriţi, geme, fosile, fluturi. Privirea lui D'Agosta se furişă, alunecând pe parchet către partea opusă a încăperii, unde erau deschise uşile duble ale bibliotecii. Dacă Pendergast îl aştepta cumva, acolo ar fi trebuit să fie: aşezat pe un fotoliu cu rezemători laterale pe care să-şi sprijine capul, cu o jumătate de zâmbet jucându-i pe buze, savurând efectul acelei mici drame asupra prietenului său.

Proctor îl conduse către bibliotecă. El trecu pragul cu inima bubuindu-i puternic şi făcu primul pas în încăperea somptuoasă.

Locul mirosea aşa cum îşi aducea aminte: a piele şi a pânză de legătorie, cu un uşor iz de fum de lemne. Dar în ziua aceea în cămin nu ardea niciun foc vesel. În cameră era frig. Rafturile furniruite, înţesate cu volume legate în piele cu ornamente de aur, erau estompate, neclare. Nu strălucea decât o singură lampă – din sticlă Tiffany, aşezată pe o masă din lateral – aruncând un cerc de lumină pe întinsul lac de întuneric.

După o clipă, D'Agosta desluşi o siluetă, lângă masă, chiar dincolo de marginea cercului de lumină. În timp ce o privea, silueta începu să se apropie, traversând covorul. El o recunoscu imediat pe tânăra fată ca fiind Constance Greene, pupila şi asistenta lui Pendergast. Avea probabil douăzeci de ani şi purta o rochie lungă, demodată, din catifea, ajustată pe talia ei subţire şi căzând în falduri aproape până la podea. În ciuda tinereţii evidente, ţinuta ei îi conferea echilibrul unei femei mult mai mature. Şi ochii ei – D'Agosta ţinea minte ochii ei stranii, plini de experienţă şi de cunoaştere, exprimările ei de modă veche, uneori chiar arhaice. Şi mai era ceva, ceva aproape dincolo de normal, ceva care părea să nu se dezlipească de ea, aidoma aerului antic al hainelor ei.

În ziua aceea, ochii ei arătau altfel. Păreau bântuiţi, întunecaţi,

îngreunaţi de o pierdere şi de... spaimă?

Constance îi întinse mâna dreaptă.

— Domnule locotenent D'Agosta, spuse, pe un ton stăpânit.

El îi luă mâna, nereuşind, aşa cum i se întâmpla întotdeauna, să se hotărască dacă să i-o strângă sau să i-o sărute. Nu făcu niciuna nici alta şi mâna ei se retrase după o clipă.

Constance era de obicei excesiv de politicoasă. Dar în seara aceea stătea pur şi simplu în faţa lui D'Agosta, fără să-i ofere un scaun sau să-l întrebe cum se simţea. Părea nesigură. Şi el putea să ghicească de ce. Speranţa care încolţise în sufletul lui începea să pălească.

— Aţi auzit ceva? îl întrebă, cu o voce atât de joasă, încât abia se făcea auzită. Orice?

D'Agosta clătină din cap şi flacăra speranţei se stinse.

Constance îi susţinu privirea încă o clipă. Pe urmă, dând din cap a înţelegere, îşi îndreptă ochii spre podea, cu braţele fâlfâindu-i pe lângă trup, ca nişte fluturi de noapte albi, derutaţi.

Rămaseră aşa, în tăcere, un minut întreg, sau poate chiar două.

Ea îşi ridică din nou privirea.

— E o prostie din partea mea să continui să sper. Au trecut mai bine de şase săptămâni fără absolut nicio veste.

— Ştiu.

— E mort, zise ea, cu vocea încă şi mai scăzută.

D'Agosta nu spuse nimic.

Ea se dezmetici.

— Înseamnă că e timpul să vă dau asta.

Se îndreptă spre poliţa căminului şi luă o casetă mică din lemn de santal, cu incrustaţii de sidef. O descuie cu cheia minusculă pe care o ţinea deja în mână şi i-o întinse locotenentului fără s-o deschidă.

— Am întârziat deja prea mult acest moment. Am tot avut senzaţia că mai există o şansă să apară.

D'Agosta se holbă la casetă. I se părea cunoscută, dar, preţ de o clipă, nu reuşi să-şi dea seama unde o mai văzuse. Apoi îşi aminti: se întâmplase chiar acolo, în aceeaşi casă şi în aceeaşi încăpere, în octombrie trecut. Intrase în bibliotecă şi îl deranjase pe Pendergast, care scria un bilet. Agentul strecurase hârtia chiar în caseta aceea. Se întâmplase în noaptea dinaintea plecării în călătoria lor fatidică în Italia – în noaptea în care Pendergast îi povestise despre fratele lui, Diogenes.

— Luaţi-o, domnule locotenent, îl îndemnă Constance, cu vocea frântă. Vă rog, nu prelungiţi momentul ăsta.

— Îmi cer scuze.

D'Agosta luă cu delicateţe cutia şi o deschise. Înăuntru nu era decât o coală de hârtie de un crem intens, împăturită o singură dată.

Extragerea acelei foi deveni deodată ultimul lucru din lume pe care

şi-l dorea D'Agosta. Întinse mâna cu o presimţire, sumbră, despături hârtia şi începu să citească:

„Dragul meu Vincent,

Dacă citeşti această scrisoare, înseamnă că sunt mort. Şi am murit înainte de a putea duce la îndeplinire o misiune care este de drept a mea şi a nimănui altcuiva. Misiunea de a-l împiedica pe fratele meu Diogenes să comită o crimă despre care afirma cândva cu fală că va fi „perfectă".

Aş vrea să-ţi fi putut spune mai multe, dar nu ştiu decât c-o plănuieşte de mulţi ani, că vrea să fie propria apoteoză. Indiferent în ce ar consta, această crimă „perfectă" va fi infamă. Va transforma lumea într-un loc mai întunecos. Diogenes e un om cu standarde excepţionale. N-o să fie mulţumit cu mai puţin.

Mă tem, Vincent, că sarcina de a-l opri pe Diogenes trebuie să cadă acum în seama ta. Nu-ţi pot spune cât de mult regret asta. Nu i-aş dori-o nici celui mai mare duşman al meu şi, mai ales, nu i-o doresc cuiva pe care am ajuns să-l consider un prieten de încredere. Dar cred că tu eşti cel mai în măsură ca să poţi face faţă acestei încercări. Ameninţarea lui Diogenes mi se pare că e prea amorfă ca să încredinţez misiunea FBIului sau unei alte agenţii de impunere a legii, fiindcă el şi-a înscenat propria moarte acum câţiva ani. O persoană consacrată acestui scop, care acţionează de una singură, are cele mai mari şanse de a împiedica săvârşirea crimei plănuite de fratele meu.

Iar această persoană eşti tu.

Diogenes mi-a trimis o scrisoare cu o singură informaţie: o dată, 28 ianuarie. După toate aparenţele, e data la care va comite crima. Totuşi, n-o să fac niciun fel de presupunere – e posibil ca data respectivă să fie lipsită de semnificaţii.

Va trebui să-ţi iei un concediu de la Departamentul de Poliţie Southhampton sau de oriunde altundeva eşti angajat în prezent. Asta nu se poate evita. Obţine toate informaţiile posibile de la căpitanul Laura Hayward, dar, pentru binele ei, implic-o cât mai puţin. Diogenes e expert în proceduri judiciare şi poliţieneşti şi orice indiciu lăsat la locul faptei – presupunând, Doamne fereşte, că nu vei reuşi să împiedici crima – va fi, fără nicio îndoială, o creaţie inteligentă, menită să conducă poliţia pe piste eronate. Oricât de bun ofiţer ar fi, Hayward nu e pe măsura fratelui meu.

Am lăsat un bilet separat pentru Constance care, în momentul când vei citi acestea, va cunoaşte toate amănuntele poveştii. O să-ţi pună la dispoziţie casa mea, toate rezervele mele financiare şi toate resursele de care dispun. O să-ţi ofere un cont bancar de cinci sute de mii de dolari, deschis pe numele tău, ca să-l foloseşti aşa cum o să crezi de cuviinţă. Îţi recomand să profiţi de calităţile ei inestimabile de cercetător, însă, din motive evidente, îţi cer s-o ţii departe de investigaţiile tale directe. Nu trebuie să iasă niciodată din vila asta. Şi trebuie să veghezi asupra ei cu foarte, foarte mare atenţie. E încă fragilă, atât psihic, cât şi fizic.

Ca un prim pas, ar trebui să-i faci o vizită străbătuşii mele Cornelia, care se află într-un spital din Little Governors Island. L-a cunoscut pe Diogenes în copilăria lui şi o să-ţi ofere toate informaţiile personale şi de familie de care vei avea cu siguranţă nevoie. Tratează-le – ca şi pe ea – cu multă băgare de seamă.

Şi o ultimă menţiune. Diogenes e extrem de periculos. E egalul meu din punct de vedere intelectual, dar s-a maturizat, cumva, fără nicio fărâmă de conştiinţă morală. În plus, a fost puternic afectat de o boală gravă din copilărie. E motivat de o ură eternă împotriva mea şi de un dispreţ total faţă de omenire. Nu-i atrage atenţia mai devreme decât e necesar. Fii vigilent în permanenţă.

Rămas-bun, prietene, şi mult noroc.

Aloysius Pendergast"

D'Agosta îşi ridică privirea.

— 28 ianuarie? Dumnezeule, până atunci nu mai e decât *o săptămână*.

Constance se mulţumi să-şi încline fruntea.

Capitolul 4

Ceea ce o făcuse să se simtă din nou ca acasă la muzeu, îşi spuse ea, era mirosul: amestecul acela de naftalină, praf, lac vechi şi putreziciune. Înaintă de-a lungul coridorului imens de la etajul cinci, trecând pe lângă uşile de stejar ale birourilor ce afişau numele custozilor cu litere aurite în chenare negre. Numărul redus al numelor o surprinse. În şase ani se schimbaseră o mulţime de lucruri, dar acolo, în muzeu, timpul părea să se scurgă într-un alt ritm.

Îşi făcuse griji – mai multe decât era dispusă să recunoască – întrebându-se cum avea să se simtă reîntorcându-se în muzeu la mai mulţi ani după cea mai înspăimântătoare experienţă din viaţa ei. Îngrijorarea o făcuse de fapt să amâne reîntoarcerea. Dar, după primele două zile relativ neplăcute, fu nevoită să admită că foarte puţine lucruri continuau să o îngrozească în locul acela. Coşmarurile şi sentimentul prelungit de vulnerabilitate se estompaseră de-a lungul anilor. Evenimentele de demult, întâmplările cumplite, erau deja istorie antică. Iar muzeul continua să fie o clădire veche superbă, un castel gotic de dimensiuni colosale, plin de oameni minunaţi, excentrici – şi abundând de exponate bizare, fascinante. Cea mai mare colecţie de trilobiţi din lume. Inima lui Lucifer, cel mai preţios diamant descoperit vreodată. „Snaggletooth”[9], cea mai mare şi cea mai bine conservată fosilă cunoscută a unui Tyrannosaurus Rex.

Cu toate acestea, avusese grijă să nu hoinărească pe nivelul de sub subsolul clădirii. Şi nu din lene limitase numărul serilor în care rămânea să lucreze cu mult după ora închiderii.

Îşi aducea aminte de vremea când străbătuse acel culoar maiestuos pentru prima oară, în calitate de doctorand lipsit de importanţă. În ierarhia muzeului, doctoranzii ocupau o poziţie atât de joasă, încât nu erau nici măcar dispreţuiţi – erau pur şi simplu invizibili. Nu se putea spune că ar fi avut resentimente: fusese un ritual de trecere, de care avea parte toată lumea. Pe atunci era o nimeni – o „tu” sau, în cel mai bun caz, o „domnişoară”.

Cât de mult se schimbaseră lucrurile. Acum era „doctor”, uneori chiar „profesor”, şi după numele ei tipărit urma un şir de titluri: Membru al Societăţii de Cercetare Pierpoint (cuvântul „membru” o făcea întotdeauna să zâmbească), profesor asistent de etnofarmacologie; şi cel mai recent dintre titlurile ei, redactor-şef al revistei *Museology*. Îşi spusese întotdeauna că titlurile nu însemnau nimic, aşa că fusese surprinsă să descopere că, odată obţinute, i se păreau cât se putea de agreabile. *Profesor*... cuvântul suna frumos, rotund, mai ales pe buzele custozilor bătrâni şi scorţoşi care, cu cinci

ani în urmă, nici măcar n-o salutau. Acum se dădeau peste cap ca să-i ceară părerea sau ca să-i prezinte monografiile lor. Chiar în dimineaţa aceea, un personaj care era nici mai mult nici mai puţin decât şeful Departamentului de antropologie şi şeful ei oficial, Hugo Menzies, ceruse cu solicitudine informaţii despre subiectul discursului ei, de mare interes pentru participanţii la apropiatul congres al Societăţii Americane de Antropologie.

Da: o schimbare cu adevărat revigorantă.

Biroul directorului se afla la capătul coridorului, într-una dintre mult jinduitele încăperi din turn. Se opri în faţa uşii imense de stejar, cu lemnul întunecat de patina secolelor. Ridică mâna, apoi o lăsă în jos, cuprinsă brusc de nervozitate. Respiră adânc. Era încântată fiindcă se întorsese în muzeu şi se întrebă încă o dată dacă neaşteptata controversă în care era pe punctul să se lanseze nu era cumva o greşeală gravă. Îşi reaminti că fusese silită să se implice în disputa respectivă şi că, în calitate de redactor-şef la *Museology*, trebuia să ia poziţie. Dacă o evita, avea să-şi piardă imediat credibilitatea, ca arbitru al eticii şi al libertăţii cuvântului. Mai rău decât atât, n-avea să fie împăcată cu sine însăşi.

Mâna i se apropie cu fermitate de uşa de stejar, o dată, de două, de trei ori, fiecare bătaie fiind mai hotărâtă decât precedenta.

Un moment de tăcere. Pe urmă, doamna Surd, secretara sarcastică şi eficientă a directorului muzeului, îi deschise uşa. Ochii albaştri, pătrunzători, o examinară cu rapiditate din cap până-n picioare în timp ce posesoarea lor făcea un pas într-o parte.

— Doctor Green? Doctorul Collopy vă aşteaptă. Puteţi intra chiar acum.

Margo se apropie de uşa interioară, care se deosebea de cealaltă prin faptul că era mai întunecată la culoare şi mai masivă, îi înşfăcă mânerul de alamă rece ca gheaţa, îl răsuci şi o deschise, rotind-o în balamalele bine unse.

Acolo, în spatele unui birou enorm din secolul al nouăsprezecelea, sub un tablou uriaş al Cascadei Victoria, pictat de De Clefisse, stătea Frederick Watson Collopy, directorul muzeului de istorie naturală din New York. Se ridică în picioare cu eleganţă, cu faţa lui frumoasă încreţită într-un zâmbet. Purta un costum gri, sobru, cu o croială de modă veche, cu albul părţii din faţă al cămăşii apretate însufleţit numai de roşul strălucitor al papionului.

— Ah, Margo. Ce bine c-ai venit. Ia loc, te rog.

„Ce bine c-ai venit.” Biletul pe care-l primise sunase mai degrabă a convocare decât a invitaţie.

Collopy ocoli biroul şi îi arătă un fotoliu îmbrăcat în piele moale, aflat în faţa şemineului de marmură rozalie. Margo se aşeză şi directorul îi urmă exemplul, instalându-se vizavi de ea.

— Doreşti ceva? Cafea, ceai, apă minerală?

— Nu, mulţumesc, doctore Collopy.

El se lăsă pe spătarul fotoliului, stând degajat picior peste picior.

— Suntem atât de bucuroşi să te-avem din nou la muzeu, Margo, spuse, cu accentul lui tărăgănat, specific vechii societăţi din New York. Am fost încântat când ai acceptat funcţia de redactor-şef la *Museology*.

Ne-am simţit extraordinar de norocoşi fiindcă te-am putut atrage înapoi, de la GeneDyne. Lucrările de cercetare pe care le-ai publicat ne-au impresionat cu adevărat, iar activitatea în domeniul etnofarmacologiei, pe care ai desfăşurat-o aici în trecut, a făcut din dumneata candidata ideală.

— Mulţumesc, doctore Collopy.

— Şi cum ţi se pare? Eşti mulţumită întru totul?

Vorbea pe un ton exagerat de politicos, ba chiar amabil.

— Totul e bine, mulţumesc.

— Mă bucur. *Museology* e cea mai veche revistă din branşă, a apărut fără întrerupere încă din 1892 şi continuă să se bucure de cel mai mare respect. E o mare responsabilitate şi ai acceptat o provocare, Margo.

— Sper c-o să pot continua tradiţia.

— Şi noi sperăm acelaşi lucru. Îşi duse meditativ mâna la barba tunsă scurt, de culoarea cenuşie a fierului. Vocea editorială extrem de independentă a revistei e unul dintre lucrurile cu care ne mândrim.

— Da, încuviinţă Margo.

Ştia încotro băteau toate astea şi era pregătită.

— Muzeul n-a încercat niciodată să influenţeze opiniile redacţionale exprimate în *Museology* şi nici n-o s-o facă vreodată. Independenţa editorială e aproape sacră.

— Asta mă bucură.

— Pe de altă parte, nu ne-ar plăcea să vedem că *Museology* decade, devenind un... cum să-i spun? Un organ de presă care exprimă opinii personale.

Pronunţă cuvântul ca şi cum ar fi fost vorba de un cu totul alt tip de organ.

— Independenţa implică responsabilitate. La urma urmelor, *Museology* poartă numele Muzeului de Istorie Naturală din New York.

Deşi şi-o menţinea într-o tonalitate scăzută, vocea lui avea ceva strident. Margo aşteptă. Intenţiona să-şi păstreze atitudinea calmă, profesională. De fapt îşi pregătise deja răspunsul – ba chiar îl scrisese şi îl memorase, ca să se poată exprima cât mai elocvent cu putinţă – dar era important să-l lase pe Collopy să spună ce avea de spus.

— De aceea redactorii precedenţi ai revistei au fost întotdeauna excesiv de prudenţi în privinţa manifestării independenţei lor

editoriale.

Lăsă cuvintele să atârne în aer.

— Presupun că vă referiţi la editorialul pe care am de gând să-l public şi care va avea drept subiect cererea de repatriere trimisă de indienii tano.

— Întocmai. Scrisoarea din partea tribului, prin care se solicită înapoierea măştilor din Kiva[10] cea Mare, a sosit abia săptămâna trecută. Comisia de curatori n-a luat-o încă în discuţie. Muzeul n-a avut timp nici măcar să-şi consulte avocaţii. Nu e oarecum prematur să scrii un editorial despre ceva care nici n-a început să fie evaluat? Mai ales când ocupi poziţia asta de atât de puţină vreme?

— Eu găsesc că e vorba de o chestiune de onoare, spuse ea, cu glas scăzut.

Ceea ce îl făcu pe Collopy să se lase pe spătarul fotoliului, cu un zâmbet condescendent.

— Margo, aici e vorba de orice altceva, numai de onoare nu. Măştile alea fac parte din colecţiile muzeului de o sută treizeci şi cinci de ani. Şi vor fi piesa centrală a expoziţiei „Imagini Sacre", cea mai mare expoziţie organizată în Muzeu după cea dedicată superstiţiilor, de acum şase ani.

O altă tăcere apăsătoare.

— Bineînţeles că n-am de gând să-ţi cer să modifici demersul editorial, continuă Collopy. Vreau doar să subliniez că s-ar putea să existe câteva lucruri pe care nu le ştii. Apăsă un buton aproape invizibil de pe biroul său şi vorbi într-un interfon tot atât de puţin vizibil: Dosarul, doamnă Surd?

Secretara îşi făcu apariţia o clipă mai târziu, ţinând în mână un dosar de-a dreptul antic. Directorul îi mulţumi, aruncă o privire către obiectul adus, apoi i-l întinse lui Margo.

Ea îl luă. Era foarte vechi, sfărâmicios şi mirosea a praf şi a putregai. Îl deschise cu grijă. Înăuntru erau hârtii scrise de mână, caligrafiate mărunt, aşa cum se obişnuia la mijlocul secolului al nouăsprezecelea, un contract, câteva desene.

— E dosarul original de achiziţionare a măştilor din Kiva cea Mare, pe care pari atât de nerăbdătoare să le înapoiezi indienilor tano. L-ai văzut?

— Nu, dar...

— Poate-ar trebui să-l studiezi înainte de a face planul editorialului. Primul act e o factură de vânzare, care menţionează că pentru măşti s-au plătit două sute de dolari: ceea ce reprezenta o grămadă de bani în 1870. Muzeul n-a achitat cu bijuterii false şi cu mărgele. Al doilea document e un contract. X-ul ăla reprezintă semnătura căpeteniei Societăţii Kiva cea Mare – a bărbatului care i-a vândut măştile lui Kendall Swope, antropologul muzeului. Iar al treilea document e o

scrisoare de mulţumire adresată respectivei căpetenii, trimisă de muzeu prin intermediul agentului său indian, care i-a şi citit-o, o scrisoare care garantează că măştilor urma să li se poarte de grijă.

Margo se uită îndelung la hârtiile vechi. Tenacitatea cu care se înregistra în muzeu totul şi mai ales cu care se păstrau documentele, nu înceta s-o uimească.

— În esenţă, Margo, muzeul a cumpărat măştile astea în mod cinstit. A plătit un preţ foarte bun pentru ele. În momentul de faţă, le deţinem de aproape un secol şi jumătate. Le-am purtat foarte bine de grijă. Mai presus de orice, se numără printre cele mai importante exponate din întreaga noastră colecţie de obiecte care le-au aparţinut băştinaşilor americani. În fiecare săptămână le văd mai multe mii de oameni – care îşi fac astfel educaţia, care se decid, datorită lor, să devină antropologi sau arheologi. Într-o sută treizeci şi cinci de ani, nu s-a întâmplat niciodată ca vreun membru al tribului tano să se plângă sau să acuze muzeul că le-ar fi dobândit în mod ilegal. Ei, nu pare pur şi simplu oarecum incorect din partea lor să le ceară pe neaşteptate înapoi? Şi asta chiar înainte de o expoziţie bombă, în care aceste măşti sunt principala atracţie?

În imensul birou din turn, cu ferestrele sale enorme cu vedere către Museum Drive şi cu pereţii cu lambriuri întunecate înfrumuseţaţi de tablourile lui Audubon, se lăsă tăcerea.

— Pare oarecum incorect, spuse Margo, cu voce egală.

Faţa lui Collopy se încreţi într-un zâmbet larg.

— Ştiam c-o să înţelegi.

— Dar n-o să-mi schimb opinia editorială.

Aerul păru să-ngheţe încetul cu încetul.

— Poftim?

Era momentul să-şi ţină discursul.

— Nimic din ceea ce cuprinde dosarul de achiziţionare nu schimbă faptele. E foarte simplu. În primul rând, căpetenia Societăţii Kiva cea Mare nu era proprietarul măştilor. Nu-i aparţineau. Erau ale întregului trib. E ca şi cum un preot ar vinde relicvele din biserică. Conform legii, nu poţi să vinzi ceea ce nu posezi. Factura de vânzare şi contractul din dosar nu sunt valabile din punct de vedere legal. În plus, Kendall Swope ştia asta în momentul în care a cumpărat măştile, fapt care reiese clar din cartea scrisă de el, *Ritualurile Tano*. Ştia că respectivul conducător n-avea voie să le vândă. Ştia că măştile reprezentau o componentă sacră a ritualului din Kiva cea Mare, pe care n-ar fi trebuit s-o părăsească niciodată. Admite chiar şi că şeful indian era un escroc. A scris asta în *Ritualurile Tano*.

— Margo...

— Vă rog, doctore Collopy, lăsaţi-mă să termin. Aici e pus în pericol un principiu mult mai important. Pentru indienii tano, măştile sunt

sacre. Toată lumea e de acord în privinţa asta. Nu pot fi înlocuite sau reconstituite. Tano cred că fiecare mască are un spirit al ei, că este vie. Şi nu e vorba de nişte credinţe oportuniste, inventate pe moment; sunt convingeri religioase sincere, profunde.

— Dar după o sută treizeci şi cinci de ani? Ei, haide. De ce n-au spus oamenii ăştia nimic, în atâta timp?

— N-au ştiut unde dispăruseră măştile înainte de a citi despre expoziţia care se va deschide în curând.

— Pur şi simplu nu pot să cred că au jelit pierderea măştilor atâta amar de vreme. Le-au dat de mult uitării. Margo, e mult prea avantajos pentru ei. Măştile valorează cinci, sau poate chiar zece milioane de dolari. Aici e vorba de bani, nu de religie.

— Nu, nu e aşa. Am stat de vorbă cu ei.

— Ai *stat de vorbă* cu ei?

— Bineînţeles. Am dat telefon şi am discutat cu şeful indienilor tano pueblo.

Masca implacabilă a lui Collopy căzu pentru o clipă.

— Asta are nişte implicaţii legale incredibile.

— Eu mi-am făcut pur şi simplu datoria, ca redactor al revistei. Indienii îşi aduc aminte, au ţinut minte tot timpul – conform propriei noastre datări cu carbon, măştile aveau o vechime de aproape şapte sute de ani în momentul când au fost incluse în colecţiile muzeului. Credeţi-mă, tano îşi aduc foarte bine aminte de pierderea suferită.

— Nu vor fi conservate în bune condiţii – indienii nu dispun de facilităţile necesare ca să le poarte de grijă.

— În primul rând, n-ar fi trebuit să fie scoase din Kiva. Nu sunt „exponate de muzeu” – sunt o parte vie a religiei tano. Credeţi că osemintele Sfântului Petru, de sub Vatican, sunt conservate în condiţii bune? Locul măştilor e în Kiva, indiferent dacă acolo există sau nu un climat controlat.

— Dacă înapoiem măştile, creăm un precedent înspăimântător. O să fim potopiţi de cereri din partea tuturor triburilor din America.

— Poate. Numai că ăsta nu e un argument valid. Înapoierea măştilor e soluţia *corectă* a problemei. Dumneavoastră o ştiţi, iar eu o să scriu un editorial care o va susţine!

Tăcu şi înghiţi în sec, dându-şi seama că, ridicând tonul, îşi încălcase propria hotărâre.

— Iar aceasta este decizia mea editorială finală şi independentă, adăugă, cu voce mai scăzută.

Capitolul 5

În faţa intrării în biroul lui Glen Singleton nu exista nicio secretară, nicio recepţioneră, niciun soi de lacheu din eşalonul inferior. Încăperea în sine nu era mai mare decât oricare dintre celelalte câteva zeci de birouri împrăştiate prin interiorul înghesuit şi prăfos al clădirii secţiei de poliţie. Pe uşă nu exista nimic care să indice poziţia înaltă a ocupantului. Dacă nu erai tu însuţi poliţist, nu aveai de unde să ştii că acela era biroul şefului.

Dar ăsta era stilul căpitanului, reflectă D'Agosta, apropiindu-se. Singleton aparţinea unei specii rare de ofiţeri de poliţie, avansase în mod corect şi nu-şi consolidase reputaţia pupând pe cineva în fund, ci rezolvând cazuri dificile în urma unei munci serioase. Trăia şi respira pentru un singur motiv: ca să adune infractorii de pe străzi. Era poate cel mai sârguincios poliţist pe care-l cunoscuse vreodată, în afară de Laura Hayward. D'Agosta lucrase cu mai mulţi birocraţi incompetenţi, ceea ce îl făcea să respecte cu atât mai mult profesionalismul lui Singleton. Simţea că şi căpitanul îl respecta şi asta însemna foarte mult pentru el.

De aceea i se părea încă şi mai dificil să ducă la bun sfârşit ceea ce îşi pusese în gând.

Uşa lui Singleton era larg deschisă, ca întotdeauna. Nu-i stătea în obicei să limiteze accesul cuiva – orice poliţist care voia să i se adreseze o putea face oricând. D'Agosta bătu, aplecându-se pe jumătate peste prag. Singleton era acolo, în spatele biroului său, vorbind la telefon.

Nici măcar când stătea pe scaun nu dădea impresia că asta făcea. Se apropia de cincizeci de ani, era înalt şi subţire, cu constituţie de înotător – înota zilnic în piscină, la şase dimineaţa, fără excepţie. Avea faţa prelungă şi profil acvilin. Din două în două săptămâni îşi tundea părul încărunţit la o frizerie cu preţuri ridicol de mari de la subsolul hotelului Carlyle şi era întotdeauna tot atât de pus la punct ca un candidat la preşedinţie.

Îi zâmbi scurt lui D'Agosta şi îl invită cu un gest să intre.

Locotenentul trecu pragul. Singleton îi arătă un scaun, dar el clătină din cap: energia neîntreruptă a căpitanului avea ceva care-l făcea să se simtă mult mai în largul său stând în picioare.

Singleton vorbea, evident, cu cineva din departamentul de relaţii cu publicul al NYPD. Tonul era politicos, dar D'Agosta ştia că, în sinea lui, căpitanul fierbea la foc mic: era interesat de munca de poliţie, nu de PR. Detesta conceptul în sine, obişnuia să-i spună lui D'Agosta: „Sau îl prinzi pe făptaş sau nu-l prinzi. Ce altă interpretare le-ai putea

da lucrurilor?”

Locotenentul se uită în jur. În birou existau atât de puţine decoraţiuni, încât interiorul arăta aproape anost. Nicio fotografie de familie; niciuna dintre pozele convenţionale, în care căpitanul dă mâna cu primarul sau cu comisarul. Singleton era unul dintre cei mai decoraţi poliţişti din serviciul activ, dar nu se vedea niciun elogiu pentru bravură, nicio plăcuţă şi nicio citare prin ordin de zi pusă în ramă pe perete. În schimb, pe colţul biroului se aflau câteva hârtii şi cincisprezece sau douăzeci de dosare lucioase stăteau pe un raft din apropiere. D’Agosta văzu, pe un al doilea raft, manuale de tehnică judiciară şi de investigare a locului faptei şi o jumătate de duzină de cărţi de jurisprudenţă, des răsfoite.

Singleton închise telefonul cu un oftat de uşurare.

— La naiba, spuse, am impresia că-mi petrec mai mult timp organizând grupuri comunitare de acţiune decât prinzându-i pe băieţii răi. E suficient ca să-mi doresc să fac din nou parte dintr-o patrulă stradală. Se întoarse spre D’Agosta cu un alt zâmbet scurt. Cum merge, Vinnie?

— OK, răspunse el, dar fără să se simtă deloc în largul lui.

Stilul prietenos şi înţelegător al căpitanului făcea mica lui vizită şi mai dificilă.

Căpitanul nu-l ceruse pe D’Agosta, care fusese repartizat la secţia lui de Biroul comisarului. Alţi ofiţeri pe care-i cunoştea – de exemplu Jack Waxie – l-ar fi primit din pricina asta cu suspiciune şi cu ostilitate. Waxie s-ar fi simţit ameninţat, l-ar fi ţinut pe D’Agosta la o lungime de braţ distanţă şi i-ar fi încredinţat numai cazuri care să nu-l scoată în evidenţă. Însă Singleton se situa exact la polul opus. Îl primise cu braţele deschise, îl ajutase el însuşi să se pună la curent în privinţa amănuntelor şi a procedurilor specifice secţiei, mersese până la a-i încredinţa anchetarea cazului lui Bălăngănilă – şi, pe moment, în secţie nu exista niciun caz care să atragă mai mult atenţia.

Bălăngănilă nu împuşcase pe nimeni. Nici măcar nu se folosea de vreo armă. Dar săvârşise ceva aproape la fel de rău: ridiculizase în public poliţia din New York. Un hoţ care golea bancomatele de bani gheaţă, apoi îşi arăta mătărânga în folosul camerelor de supraveghere, era subiectul ideal pentru cotidienele de scandal. Până atunci, Bălăngănilă făcuse vizite la unsprezece bancomate. Fiecare jaf nou însemna mai multe titluri pe primele pagini ale ziarelor, mai multe zâmbete atotcunoscătoare, pline de aluzii răutăcioase. De fiecare dată, NYPDului i se bătea din nou obrazul. „Seria succeselor lui Bălăngănilă se prelungeşte”, trâmbiţase Post după ultimul furt, cu trei zile în urmă. „Poliţia deţine foarte puţine indicii.”

— Ce spune martora ta? întrebă Singleton. A reuşit să-l vadă?

Stătea în spatele biroului, uitându-se la D’Agosta. Avea ochi albaştri,

pătrunzători şi, ori de câte ori te privea, era ca şi cum te-ai fi aflat în centrul universului: cel puţin în acea scurtă clipă, aveai parte de deplina lui atenţie. O senzaţie enervantă.

— Mărturia ei confirmă înregistrarea camerei de luat vederi.

— Bun, bun. La naiba, ar fi de crezut că-n era asta digitală băncile pot să acopere mai bine zona cu camerele lor de supraveghere. Tipul pare să ştie exact ce surprind în imagine, care e raza lor de acţiune – crezi c-o fi lucrat vreodată în domeniul sistemelor de pază?

— Facem investigaţii în sensul ăsta.

— Unsprezece lovituri şi nu ştim cu certitudine decât că e caucazian.

„Şi circumscris", îşi spuse în gând D'Agosta, fără nicio umbră de amuzament.

— Le-am cerut detectivilor noştri să ia legătura cu directorii filialelor bancare de pe lista fierbinte. Se instalează camere suplimentare, ascunse.

— Făptaşul ar putea lucra la firma care le furnizează.

— Facem deja investigaţii.

— Eşti cu un pas înaintea mea. Asta-mi place să aud.

Singleton se întoarse spre mormanul lui de hârtii şi începu să le frunzărească.

— Individul operează mereu în aceeaşi zonă. Toate jafurile au fost săvârşite într-un pătrat cu latura de douăzeci de cvartale. Aşa că următoarea etapă constă în punerea sub supraveghere a bancomatelor la care încă n-a ajuns. Dacă nu reuşim să reducem lista potenţialelor atacuri, o să ne întindem prea mult ca să putem face faţă. Slavă Domnului că, pe moment, nu ne ocupăm de rezolvarea nici unei crime. Vinnie, te las pe tine să ţii legătura cu toate forţele noastre care se ocupă de caz, să faci o listă cu bancomatele care ar putea fi ţinta viitoarelor atacuri, bazându-te pe loviturile precedente şi să repartizezi oameni pentru supraveghere. Cine ştie? Poate o s-avem pur şi simplu noroc.

„Acum e-acum", se gândi D'Agosta.

— De fapt, nu despre asta voiam să vă vorbesc.

Singleton se întrerupse şi îl fixă din nou cu privirea lui intensă. Fiind atât de captivat de munca lui, căpitanului nu-i trecuse prin cap că D'Agosta ar fi putut veni ca să discute despre altceva.

— Despre ce e vorba?

— Adevărul e că nu ştiu cum s-o spun, dar... domnule, vreau să solicit un concediu.

Singleton înălţă surprins din sprâncene.

— Un concediu?

— Da, domnule.

D'Agosta ştia cum sunase. Dar, oricât de multe repetiţii ar fi făcut în

gând, cuvintele nu erau niciodată mulţumitoare.

Singleton îi susţinu privirea pentru încă o clipă. Nu spuse nimic, nu era necesar. „Un concediu. Eşti aici de şase săptămâni şi vrei concediu?"

— Se întâmplă ceva despre care ar trebui să ştiu, Vinnie? întrebă el, cu voce scăzută.

— E o problemă de familie, răspunse D'Agosta, după o scurtă pauză.

Se detesta fiindcă începea să se bâlbâie sub privirea lui Singleton, se detesta încă şi mai mult fiindcă minţea. Dar ce naiba ar fi trebuit să-i spună? „Îmi pare rău, căpitane, dar îmi iau concediu pe timp nelimitat ca să urmăresc un tip considerat mort din punct de vedere oficial, un tip despre care nu se ştie unde se află, şi asta pentru o crimă pe care încă n-a comis-o?" în mintea lui nu exista nicio îndoială, absolut niciuna, era un lucru care trebuia făcut. Pendergast îl considera atât de important încât lăsase instrucţiuni de dincolo de moarte. Era mai mult decât suficient. Dar nu simplifica situaţia şi nu-l făcea să se simtă mai onest.

Singleton îl învălui într-o privire îngrijorată şi în acelaşi timp speculativă.

— Vinnie, ştii că asta nu se poate.

Având senzaţia că se scufundă, D'Agosta înţelese că era chiar mai dificil decât se aşteptase. Dacă trebuia să demisioneze, avea s-o facă – dar asta ar fi însemnat sfârşitul carierei sale. Un poliţist putea să demisioneze o dată, dar nu de două ori.

— E vorba despre mama, spuse el. Are cancer. Cred că e fatal.

Singleton rămase o clipă nemişcat, cântărind sensul cuvintelor.

Apoi se legănă uşor pe călcâie.

— Îmi pare foarte rău.

O altă tăcere. D'Agosta îşi dori să bată cineva la uşă, să sune telefonul, să cadă un meteorit peste clădirea secţiei de poliţie – să se întâmple ceva care să distragă atenţia căpitanului.

— Tocmai am aflat, continuă el. A fost un şoc, un adevărat şoc.

Se întrerupse, deprimat. Trântise pur şi simplu prima scuză care-i trecuse prin minte, dar ideea i se părea deja îngrozitoare. Propria mamă, *cancer*... rahat, după asta trebuia să meargă la spovedanie, neapărat. Şi să-şi sune mama, la Vero Beach, şi să-i trimită două duzini de trandafiri.

Singleton dădea încet din cap.

— De câte zile ai nevoie?

— Doctorii nu ştiu. De o săptămână, poate de două.

Căpitanul dădu din nou din cap, încă şi mai încet. D'Agosta se simţi roşind din cap până-n picioare. Se întrebă ce credea căpitanul.

— Nu i-a mai rămas mult timp, adăugă. Ştiţi cum este. N-am fost tocmai un fiu model. Simt pur şi simplu că trebuie să mă aflu alături

de ea, acum, când se întâmplă asta... Exact aşa cum ar face orice fiu, încheie el, neconvingător. Aţi putea să-mi tăiaţi zilele din viitorul concediu de odihnă sau de boală.

Singleton îl ascultă cu atenţie, dar nu mai dădu din cap.

— Desigur, spuse.

Rămase multă vreme cu ochii la D'Agosta. Privirea lui părea să spună: „O mulţime de oameni au părinţii bolnavi, trăiesc adevărate tragedii personale. Dar sunt profesionişti. Ce e atât de deosebit în situaţia ta?" întrerupse în sfârşit contactul vizual, se ridică şi se întoarse, luând un teanc de hârtii de pe birou.

— O să-i pun pe Mercer şi pe Sabriskie să coordoneze supravegherea, zise el cu răceală, peste umăr. Ia-ţi liber oricât ai nevoie, domnule locotenent.

Capitolul 6

Deasupra bălţilor cu apă stătătoare de pe Little Governors Island plutea o ceaţă deasă. Din întuneric răzbătu răbufnirea jalnică a sirenei unui remorcher purtat de curent în josul East River. Manhattanul era la mai puţin de un kilometru şi jumătate distanţă, dincolo de apa neagră, rece ca gheaţa, dar prin vălul de pâclă nu se întrezărea niciuna dintre luminile peisajului urban.

D'Agosta stătea în faţă, pe locul pasagerului, strângând cu înverşunare mânerul portierei, în timp ce maşina fără însemne a Laurei Hayward se zguduia pe drumul accidentat, cu o singură bandă pe sens. Fasciculele farurilor străpungeau bezna, ca două lănci galbene gemene, ricoşând frenetic în sus şi-n jos şi iluminând scurt şoseaua plină de făgaşe şi siluetele scheletice ale castanilor de pe margini.

— Cred că tocmai ai ratat o groapă, spuse el.

— Lasă asta. Dă-mi voie să mă lămuresc. I-ai spus lui Singleton că mama ta are cancer?

D'Agosta oftă.

— A fost primul lucru care mi-a venit în minte.

— Doamne, Vinnie. Mama lui a murit de cancer. Şi ştii ce? N-a lipsit de la serviciu nici măcar o singură zi. Înmormântarea a fost într-o duminică. *Toată lumea* ştie povestea.

— Eu n-o ştiam.

Strânse din ochi, aducându-şi aminte ce-i spusese căpitanului în dimineaţa aceea. „Ştiţi cum este. Simt pur şi simplu că trebuie să mă aflu alături de ea, acum, când se întâmplă asta... Exact aşa cum ar face orice fiu." Bună treabă, Vinnie.

— Şi încă nu-mi vine să cred că ţi-ai luat concediu ca să-l vânezi pe acest frate al lui Pendergast, bazându-te pe o scrisoare şi pe o bănuială. Să nu mă-nţelegi greşit: nimeni nu l-a respectat pe Pendergast mai mult decât mine, a fost cel mai strălucit om al legii pe care l-am cunoscut vreodată. Dar avea o slăbiciune fatală, Vinnie, şi tu ştii despre ce e vorba. Nu respecta regulamentele. Se credea mai presus de noi, ceilalţi, bădăranii ţinuţi în frâu de reguli. Şi nu-mi place să văd că preiei aceeaşi atitudine.

— N-o preiau.

— Căutarea fratelui lui e foarte departe de regulament şi nici măcar n-are nimic amuzant. Aş vrea să ştiu exact cum ai de gând să procedezi ca să dai de urma acestui Diogenes.

D'Agosta nu răspunse. Încă n-ajunsese atât de departe.

Maşina se zgâlţâi când cauciucul din stânga faţă se afundă într-un făgaş.

— Eşti sigur că n-am greşit drumul? întrebă ea. Nu pot să cred că acolo, în faţă, e vreun spital.

— N-am greşit drumul.

Formele vagi dinaintea lor prinseră să se contureze treptat, devenind vizibile prin ceaţă. Şi, pe măsură ce maşina ajungea tot mai aproape, se transformară în drugii ascuţiţi ai porţii de fier forjat dintr-un zid de cărămidă acoperită cu muşchi, înalt de trei metri. Berlina opri în faţa porţii închise, dincolo de care se afla ghereta extrem de veche a unui paznic. Pe placa fixată de aceeaşi poartă scria: *Sanatoriul Mount Mercy pentru Psihopaţi Criminali*.

Un paznic îşi făcu apariţia, ţinând în mână o lanternă. D'Agosta se aplecă peste Hayward, arătându-şi insigna.

— Locotenent D'Agosta. Am întâlnire cu domnul doctor Ostrom.

Bărbatul se retrase în gheretă şi se uită pe un registru. O clipă mai târziu, poarta scârţâi, deschizându-se cu încetinitorul. Hayward intră şi conduse maşina pe o alee pavată cu piatră, îndreptându-se către o clădire ce se întindea în mai multe direcţii, cu parapetele şi turnurile ascunse în ceaţa purtată de vânt. D'Agosta remarcă de-a lungul muchiei de sus un şir de creneluri din piatră, ca nişte dinţi sparţi profilaţi pe fundalul întunecat.

— Dumnezeule, făcu Hayward, uitându-se prin parbriz. Strămătuşa lui Pendergast e *aici*, înăuntru?

Locotenentul încuviinţă cu o înclinare a capului.

— După toate aparenţele, locul ăsta era pe vremuri un sanatoriu scump pentru milionari periculoşi. Acum e un container singuratic pentru criminali consideraţi nevinovaţi din cauză că sunt nebuni.

— Şi ea ce-a făcut de fapt?

— Constance spune că şi-a otrăvit toată familia.

Hayward îi aruncă o privire.

— Toată familia?

— Mama, tatăl, fratele, bărbatul şi doi copii. A crezut că erau posedaţi de demoni. Sau poate de sufletele soldaţilor yankei împuşcaţi de tatăl ei. Nimeni nu pare să fie pe de-a-ntregul sigur. Indiferent care ar fi adevărul, ai grijă să stai la distanţă. S-ar părea că se pricepe foarte bine să facă rost de lame de ras şi să le ascundă în haine. În ultimele douăsprezece luni a trimis doi infirmieri la urgenţă.

— Serios?

În interior, clădirea sanatoriului Mount Mercy mirosea a alcool sanitar şi a piatră umedă. D'Agosta reuşi să întrezărească, sub vopseaua maroniu-gălbuie specifică instituţiei, ceea ce mai rămăsese dintr-o clădire elegantă, cu plafoane de lemn sculptat manual, pereţi lambrisaţi şi podelele coridoarelor din marmură uzată.

Doctorul Ostrom îi aştepta într-o „încăpere silenţioasă" de la primul etaj. Era un bărbat înalt, într-un halat medical scurt, imaculat, care

izbutea, chiar şi fără să scoată vreo vorbă, să creeze impresia că avea de făcut multe lucruri mai importante. Rotindu-şi privirea în jurul spaţiului mobilat cu zgârcenie, locotenentul observă că totul – masa, scaunele de plastic, monturile lămpilor – era fie prins cu buloane de podea, fie plasat în spatele unei plase de oţel.

D'Agosta se prezentă şi i-o prezentă pe Hayward lui Ostrom, care răspunse dând politicos din cap, dar nu le întinse mâna.

— Aţi venit s-o vedeţi pe Cornelia Pendergast, spuse el.

— La cererea strănepotului ei de frate.

— Şi sunteţi familiarizaţi cu, eh, cerinţele impuse de o asemenea vizită?

— Da.

— Staţi tot timpul la o distanţă considerabilă. Nu faceţi mişcări bruşte. N-o atingeţi niciodată şi n-o lăsaţi să vă atingă. N-o să puteţi petrece mai mult de câteva minute împreună cu ea; după mai mult timp, e posibil să devină foarte agitată. Şi e extrem de important să nu se agite. Dacă observ ceva care indică o stare de agitaţie, voi fi nevoit să pun imediat capăt întrevederii.

— Înţeleg.

— Nu-i place să primească străini şi s-ar putea să nu accepte să vă vadă, iar eu n-am cum să-i impun asta. Chiar dacă aveţi mandat...

— Spuneţi-i că sunt Ambergris Pendergast. Fratele ei.

Era numele pe care i-l sugerase Constance Greene.

Doctorul Ostrom se încruntă.

— Nu sunt de acord cu înşelătoriile, domnule locotenent.

— Atunci n-o numiţi înşelătorie. Numiţi-o minciună necesară. E important, domnule doctor. Ar putea fi în pericol mai multe vieţi.

Ostrom păru să mediteze asupra spuselor lui. Apoi dădu brusc din cap, le întoarse spatele şi ieşi printr-o uşă de oţel masiv din peretele din spate.

Pentru câteva minute, totul rămase cufundat în tăcere. Pe urmă se auzi – ca de la o mare depărtare – vocea unei femei bătrâne, înălţându-se nemulţumită, irascibilă. D'Agosta şi Hayward schimbară o privire.

Replicile răutăcioase crescură în intensitate. Pe urmă uşa de oţel se deschise iarăşi şi Cornelia Pendergast îşi făcu apariţia, adusă într-un scaun cu rotile.

Scaunul era îmbrăcat în întregime în cauciuc negru, gros. În poala Corneliei stătea o perniţă brodată, pe care i se odihneau mâinile zbârcite. Scaunul era împins de Ostrom în persoană, iar în spatele lui mergeau doi infirmieri în costume de protecţie vătuite. Bătrâna purta o rochie lungă, demodată, din tafta neagră. Părea minusculă, cu braţele ca nişte beţe şi trupul mărunt, cu faţa ascunsă de un văl de doliu. Lui D'Agosta i se părea imposibil ca o fiinţă cu un aspect atât de

fragil să fi ciopârţit de curând doi infirmieri. Când intră în câmpul lor vizual şi scaunul se opri, se întrerupse şi şirul de invective.

— Ridicaţi-mi vălul, ordonă ea.

Vorbea cu un accent sudic rafinat, cu modulaţii aproape britanice.

Unul dintre infirmieri se apropie – dar nu mai mult de o lungime de braţ – şi îi săltă vălul cu o mână înmănuşată. D'Agosta se aplecă în faţă fără să-şi dea seama, holbându-se plin de curiozitate.

Cornelia Pendergast îi întoarse privirea. Avea o faţă ascuţită, ca de pisică, cu ochi de un albastru palid. În ciuda vârstei înaintate, pielea cu pete hepatice avea o strălucire bizar de tinerească. În timp ce o studia, inima lui D'Agosta îşi acceleră bătăile. Vedea – în privirea ei atentă, în liniile pometţilor şi ale maxilarelor – conturul vag al feţei prietenului său dispărut. Asemănarea ar fi fost şi mai puternică dacă n-ar fi existat licărul de nebunie din ochii ei.

Pentru o clipă, în cameră se lăsă o tăcere deplină. În timp ce străbătuşa Cornelia îi susţinea privirea, locotenentul începu să se teamă că urma să-şi iasă din fire, furioasă din cauza minciunii lui.

Însă ea zâmbi.

— Dragul meu frate. Ce frumos din partea ta că ai bătut atâta drum ca să mă vizitezi. Te-ai ţinut departe atât de mult, creatură afurisită. Dar bineînţeles că nu te condamn – traiul aici, în nord, printre yankeii ăştia barbari, e aproape mai mult decât pot suporta.

Râse uşurel.

OK, îşi spuse D'Agosta. Constance îi povestise că străbătuşa Cornelia trăia într-o lume imaginară şi că era posibil să se creadă într-unul din două locuri: fie la Ravenscry, proprietatea soţului ei, situată la nord de New York, fie în vechea vilă din New Orleans a familiei Pendergast. Evident că în ziua aceea se credea în cea dintâi.

— Mă bucur să te revăd, Cornelia, alese el un răspuns convenţional.

— Şi cine e această tânără încântătoare de lângă tine?

— E Laura... soţia mea.

Hayward îl fulgeră cu privirea.

— Minunat! M-am întrebat întotdeauna când o să-ţi iei o mireasă. Era de mult timpul ca neamul Pendergast să fie învigorat cu sânge proaspăt. Pot să vă ofer ceva răcoritor? Poate ceai? Sau şi mai bine, sirop de mentă, preferatul tău?

Se uită la infirmieri, care se opriseră cât mai departe cu putinţă de ea. Aceştia nu se clintiră.

— Ne simţim foarte bine oricum, mulţumesc, zise D'Agosta.

— Presupun că n-are importanţă. În vremurile astea avem slujitori atât de îngrozitori.

Îşi flutură mâna către cei doi infirmieri din spatele ei, care aproape săriră în sus. Pe urmă se aplecă în faţă, ca şi cum ar fi vrut să-i încredinţeze întregii încăperi un secret.

— Te invidiez. Viaţa e mult mai rafinată în sud: Oameni de aici nu se mândresc dacă fac parte din tagma servitorimii.

În vreme ce dădea compătimitor din cap, D'Agosta simţi o irealitate stranie, ca de vis, instalându-se în jurul lui. Iat-o pe această bătrână elegantă, sporovăind amical cu un frate pe care-l otrăvise cu patruzeci de ani în urmă. Se întrebă cum avea să se descurce cu ea. Ostrom îi spusese să nu prelungească întâlnirea. Era mai bine să treacă la subiect.

— Cum, eh, o mai duce familia noastră?

— N-o să-l iert niciodată pe soţul meu fiindcă ne-a adus aici, în casa asta în care suflă vântul din toate părţile. Nu e vorba doar de clima mohorâtă, dar şi lipsa de cultură e şocantă. Scumpii mei copii sunt singura mea alinare.

Zâmbetul afectuos care însoţi ultima remarcă îl înfioră pe D'Agosta. Se întrebă dacă îi privise murind.

— Bineînţeles că nu există niciun vecin potrivit să ne ţină companie. Ca urmare, zilele mele îmi aparţin numai mie. Încerc să mă plimb, spre binele sănătăţii mele, dar aerul e atât de umed şi de rece încât sunt adesea nevoită să mă întorc înăuntru. Am ajuns să fiu palidă ca o stafie. Uită-te şi tu.

Şi ridică de pe pernă o mână subţire, tremurătoare, oferindu-i-o spre inspecţie.

D'Agosta se apropie din reflex cu un pas. Ostrom se încruntă şi îi făcu semn cu capul să revină în poziţia iniţială.

— Dar restul familiei? întrebă D'Agosta. N-am mai primit nicio veste de la ei – de la nepoţii noştri, de multă vreme.

— Aloysius vine din când în când să mă viziteze aici. Zâmbi din nou, cu ochii licărind. E un băiat atât de bun. Atent cu vârstnicii. Nu seamănă cu celălalt.

— Cu Diogenes, spuse D'Agosta.

Strămătuşa Cornelia dădu din cap.

— Diogenes. Se cutremură. A fost diferit din ziua în care s-a născut. Şi a mai fost şi boala... şi ochii lui stranii. Se întrerupse. Ştii ce se spune despre el.

— Povesteşte-mi.

— Vai de mine, Ambergis, ai uitat?

Preţ de o clipă stânjenitoare, D'Agosta avu impresia că pe faţa femeii trecuse o umbră de scepticism, care dispăru însă curând, pe măsură ce revenea la vechea expresie.

— Sângele neamului Pendergast a fost alterat de secole. Noi doi am scăpat nevătămaţi prin graţia divină, Ambergris.

Afirmaţia fu urmată de o pauză mulţumitor de pioasă.

— Tânărul Diogenes a fost atins de la bun început. Un adevărat soi rău. După boală, partea întunecată a sângelui nostru a prosperat în el

pe de-a-ntregul.

D'Agosta păstră tăcerea, nemaiîndrăznind să spună şi altceva. O clipă mai târziu, străbătuşa Cornelia se foi în scaun şi continuă.

— A fost mizantrop de când îl ştiu. Bineînţeles că amândoi băieţii erau singuratici – ca orice Pendergast – dar cu Diogenes lucrurile stăteau altfel. Tânărul Aloysius îşi făcuse un prieten apropiat, de vârsta lui, îmi aduc aminte – a ajuns pictor celebru. Şi, Doamne, petrecea o grămadă de timp în mlaştini, alături de cajuni şi de alţii de soiul lor, iar eu eram evident împotrivă. Însă Diogenes n-avea absolut niciun prieten. Îmi aduc aminte că niciun alt copil nu voia să se apropie de el. Îi speria de moarte. Boala a-nrăutăţit cu mult lucrurile.

— Boala?

— S-a îmbolnăvit dintr-odată – au spus că era scarlatină. Atunci i s-a schimbat culoarea ochiului, a devenit alburiu, lăptos. Ştii, nu vede cu ochiul ăla.

Bătrâna se cutremură.

— Însă Aloysius era exact contrariul. Bietul băiat era bătut. Ştii că noi, cei din familia Pendergast, suntem adesea obiect de batjocură pentru oamenii simpli. Cred că Aloysius avea zece ani când a început să-l viziteze pe tibetanul ăla bătrân şi bizar de pe Bourbon Street – a avut întotdeauna cunoştinţe cât se poate de ciudate. Moşul i-a băgat în cap prostia aia tibetană, ştii, cu numele – de nepronunţat, *chang*, sau *choong*, sau cam aşa ceva. Şi l-a învăţat şi stilul ăla straniu de luptă, mulţumită căruia n-a mai fost niciodată sâcâit de bătăuşi.

— Dar bătăuşii nu se legau niciodată de Diogenes.

— Copiii au un al şaselea simţ când vine vorba de lucrurile astea. Şi când te gândeşti că Diogenes era mai mic decât Aloysius, ca vârstă şi ca statură.

— Cum se-nţelegeau cei doi fraţi? întrebă D'Agosta.

— Ambergris, nu te lasă memoria din cauza vârstei înaintate, nu-i aşa? Ştii că Diogenes îl ura pe fratele lui mai mare. Bineînţeles că Diogenes n-a ţinut niciodată la nimeni, în afară de mama lui, dar părea să-l încadreze pe Aloysius într-o categorie aparte. Mai ales după boală.

Se întrerupse şi ochii ei atinşi de nebunie părură să se-ntunece pentru o clipă, ca şi cum ar fi privit într-un trecut îndepărtat.

— Îţi aduci cu siguranţă aminte de şoarecele cu care se juca Aloysius.

— Oh, sigur că da. Bineînţeles.

— Îl botezase Incitatus, după numele calului favorit al împăratului Caligula. La vremea respectivă îl citea pe Suetonius şi obişnuia să se plimbe cu micul animal pe umărul lui, scandând: „Ave Incitatus, frumosul şoarece al lui Caesar!" Ştii că eu am oroare de şoareci, dar creatura aia mică şi albă era atât de prietenoasă şi de liniştită, încât

am descoperit c-o puteam suporta. Aloysius avea atât de multă răbdare cu ea, o iubea atât de mult. Oh, şi ce scamatorii o învăţase să facă! Incitatus putea să meargă în poziţie verticală, pe picioarele din spate. Şi cred că răspundea la vreo douăsprezece comenzi diferite. Putea să-ţi aducă o minge de ping-pong şi s-o ţină în echilibru pe vârful nasului, ca o focă. Îmi amintesc cum râdeai tu de asta, dragă, încât mă temeam c-o să-ţi plesnească o venă.

— Îmi aduc aminte.

Strămătuşa Cornelia făcu o pauză. Până şi paznicii impasibili păreau s-o asculte.

— Şi pe urmă, într-o bună dimineaţă, tânărul Aloysius s-a trezit şi a găsit la picioarele patului o cruce de lemn. O cruce mică, de nu mai mult de cincisprezece centimetri înălţime, lucrată frumos, cu dragoste. Pe ea fusese răstignit Incitatus.

D'Agosta o auzi pe Laura Hayward inspirând scurt.

— Nimeni n-a trebuit să pună întrebări. Toată lumea ştia cine-o făcuse. Întâmplarea l-a schimbat pe Aloysius. După Incitatus, nu şi-a mai luat niciun alt animal de casă. Cât despre Diogenes, ăsta a fost începutul, ah, experimentelor lui pe animale. Au început să dispară pisici, căţei, ba chiar şi păsări de curte şi vite. Îmi aduc aminte un incident deosebit de neplăcut, cu capra unui vecin...

După care strămătuşa Cornelia tăcu şi începu să râdă, foarte încet, ca pentru sine. Ceea ce continuă timp îndelungat. Alarmat, doctorul Ostrom se încruntă la D'Agosta şi arătă cu degetul spre ceas.

— Când l-ai văzut ultima dată pe Diogenes? se grăbi locotenentul să întrebe.

— La două zile după incendiu, răspunse bătrâna.

— După incendiu, repetă D'Agosta, încercând să nu lase impresia că pusese o întrebare.

— După incendiu, fireşte, spuse strămătuşa Cornelia, cu vocea brusc agitată. Când altcândva? Incendiul ăla groaznic, groaznic, care ne-a distrus familia şi l-a convins pe soţul meu să ne aducă pe mine şi pe copii în casa asta în care te trage curentul din toate părţile. Departe de New Orleans, departe de toată povestea aia.

— Cred c-am terminat aici, zise doctorul Ostrom.

Dădu din cap către paznici.

— Povesteşte-mi despre incendiu, insistă D'Agosta.

Pe faţa bătrânei, care devenise aproape sălbatică, apăru acum o expresie extrem de tristă. Buza de jos începu să-i tremure şi mâinile îi zvâcniră, scăpate de sub control. Locotenentul nu reuşi să nu se minuneze de bruscheţea cu care se petreceau aceste schimbări.

— Ei, ascultaţi-mă, începu doctorul Ostrom.

D'Agosta ridică o mână.

— Încă un minut. Vă rog.

Când se întoarse din nou spre străbătuşa Cornelia, văzu că se holba drept la el.

— Gloata superstiţioasă, duşmănoasă, ignorantă. Au dat foc casei noastre străvechi, fie blestemul lui Lucifer asupra lor şi a urmaşilor lor, pentru vecie. La data respectivă, Aloysius avea douăzeci de ani şi era plecat la Oxford. Însă Diogenes era acasă în noaptea aia. Şi-a văzut mama şi tatăl arzând de vii. Expresia feţei lui, când l-au scos autorităţile din beci, unde se ascunsese... Bătrâna se cutremură. Peste două zile s-a întors Aloysius. Între timp ne mutaserăm în Baton Rouge, la nişte rude. Îmi aduc aminte că Diogenes l-a chemat pe fratele lui mai mare într-o altă cameră şi a închis uşa. N-au stat acolo decât cinci minute. Când a ieşit, Aloysius era palid ca un mort. Iar Diogenes a plecat imediat pe uşa din faţă şi dus a fost. N-a luat nimic cu el, nici măcar un schimb de haine. De atunci nu l-am mai văzut niciodată. În puţinele dăţi când am mai aflat câte ceva despre el, a fost fie printr-o scrisoare, fie prin bancherii sau avocaţii familiei, apoi n-am mai ştiut nimic. Până când a sosit vestea morţii lui, bineînţeles.

Urmă o clipă de tăcere încordată. Tristeţea dispăruse de pe faţa bătrânei, lăsând în urmă un calm imperturbabil.

— Acum cred într-adevăr că e timpul pentru siropul ăla de mentă, Ambergris. Se răsuci brusc. John! Trei pahare de sirop cu mentă, foarte rece, te rog. Ia gheaţă din depozit, e mai dulce.

— Îmi pare rău, dar oaspeţii dumneavoastră trebuie să plece, interveni Ostrom, cu voce tăioasă.

— Păcat.

Sosi un infirmier, aducând un pahar de plastic, plin cu apă. I-l întinse cu delicateţe bătrânei, care îl luă în mâna ei zbârcită.

— E suficient, John. Eşti liber. Se întoarse spre D'Agosta. Dragă Ambergris, laşi o femeie bătrână să bea de una singură, ar trebui să-ţi fie ruşine.

— Îmi pare bine că te-am văzut, zise D'Agosta.

— Sper că tu şi frumoasa ta mireasă veţi reveni. Îmi face întotdeauna plăcere să te văd... *frate*.

Pe urmă îşi dezgoli brusc dinţii, pe jumătate zâmbind şi pe jumătate mârâind; ridică o mână pătată; şi îşi trase din nou vălul în josul feţei.

Capitolul 7

De undeva se auzi o pendulă care bătea miezul nopţii, cu sunetul ei profund, ca de clopot, estompat de draperiile de pluş şi de tapiseriile atârnate pe pereţii bibliotecii din vechea vilă situată pe Riverside Drive, la numărul 891.

D'Agosta se retrase de lângă masă şi se întinse în fotoliul capitonat cu piele, masându-şi şalele cu vârfurile degetelor, într-o încercare de a scăpa de cârcei. De data asta, biblioteca avea o înfăţişare mult mai veselă: focul trosnea în şemineu, deasupra grătarului din fier forjat, şi lumina unei jumătăţi de duzini de lămpi scălda până şi cele mai îndepărtate colţuri în strălucirea ei discretă. Constance stătea lângă foc, sorbind ceai medicinal dintr-o ceaşcă de porţelan şi citind *Faerie Queene*[11], poemul neterminat al lui Edmund Spenser. Proctor, care ţinuse minte preferinţele lui D'Agosta, se strecurase de câteva ori înăuntru, înlocuind paharele pe jumătate pline cu bere Budweiser caldă cu altele, în care licoarea era rece.

Constance scosese la lumină toate materialele referitoare la fratele lui Pendergast adunate de agentul FBI şi D'Agosta îşi petrecuse seara studiindu-le. Acolo, în încăperea familiară, cu zidurile ei de cărţi şi cu mirosul de piele şi de fum de lemne, aproape că reuşea să şi-l imagineze pe Pendergast stându-i alături, ajutându-l să parcurgă acel traseu îndelungat, cu ochii lui spălăciţi scânteind de curiozitate la începutul urmăririi.

Numai că existau foarte puţine indicii pe care le-ar fi putut urmări. Locotenentul aruncă o privire asupra documentelor, tăieturi din ziare, scrisori, fotografii şi rapoarte vechi, toate împrăştiate pe masă. Era evident că Pendergast luase în serios ameninţarea fratelui său: colecţia era foarte bine organizată şi adnotată. De parcă ar fi ştiut că, atunci când urma să sosească în sfârşit momentul, el unul n-avea să se afle în preajmă, ca să primească provocarea; că sarcina ar fi putut să cadă pe umerii altcuiva. Se părea că păstrase chiar şi cele mai sumare informaţii pe care reuşise să le obţină

În ultimele câteva ore, D'Agosta citise tot ce se afla pe masă de două ori, sau, în unele cazuri, chiar de trei ori. De când rupsese legătura cu clanul Pendergast, imediat după moartea părinţilor săi, Diogenes stătuse ascuns în cea mai mare parte a timpului. Nu dăduse niciun semn de viaţă, aproape pe durata unui an întreg. Apoi sosise o scrisoare, din partea unui avocat al familiei, prin care se solicita virarea sumei de o sută de mii de dolari la o bancă din Zürich, în beneficiul lui Diogenes. După încă un an, urmase o scrisoare similară, cerând de data asta două sute cincizeci de mii de dolari, care trebuiau

transferaţi la o bancă din Heidelberg. Familia respinsese a doua cerere şi solicitase un răspuns din partea lui Diogenes. Scrisoarea acestuia stătea acum pe masă, sigilată între două folii acrilice transparente. D'Agosta aruncă încă o privire asupra scrisului mărunt, meticulos, ciudat de nepotrivit cu un băiat de şaptesprezece ani. Data şi locul nu erau menţionate şi i se adresa lui Pendergast:

„*Ave, frater*...

Mi se pare dezagreabil să-ţi scriu despre acest subiect sau despre oricare altul. Dar îmi forţezi mâna. Fiindcă nu mă îndoiesc că în spatele refuzului cererii mele de fonduri te afli tu.

Nu e necesar să-ţi aduc aminte că, peste foarte puţini ani, voi intra în posesia moştenirii mele. Până atunci o să cer din când în când anumite sume neînsemnate, cum este cea de luna trecută.

O să descoperi că onorarea unor asemenea cereri e în interesul tău şi al altora, pe care s-ar putea să-i cunoşti sau nu. Credeam că prin ultima noastră discuţie, cea de la Baton Rouge, te-am făcut să-nţelegi foarte bine asta. În prezent sunt extrem de preocupat de diverse direcţii de cercetare şi studiu şi n-am timp să câştig bani într-o manieră convenţională. Dacă sunt silit, o să obţin fondurile de care am nevoie într-un mod amuzant pentru mine. Dacă nu vrei să constaţi că atenţia mi-a fost distrasă în acest mod, îndeplineşte-mi cererea cu cea mai mare grabă.

Data viitoare când îţi voi scrie, mă voi referi la un subiect ales de mine însumi, nu de tine. Această temă nu va mai fi adusă în discuţie. Rămas-bun, frate. Şi *bonne chance*."

D'Agosta lăsă scrisoarea deoparte. Documentele demonstrau că banii fuseseră trimişi cu promptitudine. În anul următor fusese virată o sumă similară, către o bancă din Londra, de pe Threadneedle Street. Peste încă un an, o altă sumă ajunsese la o bancă din Kent. La cea de a douăzeci şi una sa aniversare, Diogenes ieşise la suprafaţă pentru foarte scurt timp, pretinzându-şi moştenirea – optzeci şi şapte de milioane de dolari. Două luni mai târziu, fusese consemnată moartea lui, într-un accident de maşină de pe Canterbury High Street. Cadavrul arsese prea tare ca să mai poată fi identificat. Nimeni nu mai reuşise să dea vreodată de urma moştenirii.

D'Agosta răsuci în mâini certificatul care atesta decesul fictiv.

„În prezent sunt extrem de preocupat de diverse direcţii de cercetare şi studiu." Dar ce studiase de fapt? Era evident că Diogenes nu o spusese, iar fratele său păstra în această privinţă o tăcere desăvârşită. Sau aproape desăvârşită. Locotenentul îşi coborî privirea asupra teancului de tăieturi din presă. Erau dintr-o diversitate de ziare şi reviste din străinătate. Fiecăreia i se ataşase o etichetă cu numele publicaţiei şi cu data, iar celor scrise în limbi străine li se alăturase o traducere – Pendergast gândise din nou totul cu un pas înainte.

Articolele respective se refereau mai ales la crime nerezolvate.

O familie întreagă din Lisabona fusese ucisă, moartea fiind provocată de botulism, fără ca în stomacurile victimelor să se fi descoperit vreo urmă a toxinei fatale. Un chimist de la Universitatea Sorbona din Paris fusese descoperit cu arterele radiale de la ambele

mâini tăiate şi cu trupul exsanguinizat cu grijă. Însă la locul crimei nu exista nicio urmă de sânge. Se descoperise lipsa mai multor dosare ale experimentelor chimistului decedat. Alte tăieturi descriau alte omucideri, mai oribile, în care morţii păreau să fi fost victimele unei diversităţi de torturi şi de experimente – cadavrele erau mult prea mutilate ca să poată exista vreo certitudine. Iar alte articole erau pur şi simplu necrologuri. Decesele nu păreau să se încadreze în vreo logică sau vreun tipar, iar Pendergast nu lăsase niciun comentariu care să explice ce anume i se păruse interesant.

D'Agosta ridică teancul şi îl răsfoi. Erau şi articole despre o serie de jafuri. Raportul unei companii farmaceutice, despre furtul unui frigider plin cu medicamente experimentale. O colecţie de diamante, dispărută în mod inexplicabil dintr-un seif din Israel. O bucată de chihlimbar cât pumnul, conţinând o singură frunză – a unei specii de plante de mult dispărute, o adevărată raritate, furată din apartamentul unui cuplu bogat din Paris. Un coprolit lustruit de Tyrannosaurus Rex, un unicat, datând cu exactitate de la limita dintre cretacic şi terţiar.

Reaşeză tăieturile din ziare pe masă cu un oftat.

Ochii îi căzură apoi pe un mic pachet de hârtii de la Sandringham, o şcoală particulară din sudul Angliei unde încercase Diogenes – fără ştirea familiei sale – să-şi termine ultimul an de liceu. Reuşise să fie admis în baza mai multor acte măsluite şi a unei perechi de părinţi falşi, angajaţi special în acest scop. În ciuda raportului şcolar din primul semestru, care îl plasa printre primii la toate obiectele de studiu, fusese exmatriculat peste câteva luni. Judecând după hârtiile respective, şcoala nu precizase motivul exmatriculării şi răspunsese la întrebările lui Pendergast evaziv, ba chiar cu o oarecare nervozitate. Alte hârtii demonstrau că agentul FBI luase în mai multe rânduri legătura cu un anume Brian Cooper – coleg de cameră cu Diogenes la Sandringham, pentru scurtă vreme – numai că băiatul refuzase să-i ofere vreun răspuns.

O ultimă scrisoare de la părinţii lui relata că fusese internat într-un sanatoriu, unde era tratat de catatonie acută.

După exmatriculare, Diogenes se făcuse cu desăvârşire nevăzut pentru mai mult de doi ani. Apoi reapăruse, ca să-şi solicite moştenirea. Patru luni mai târziu, îşi înscenase propria moarte la Canterbury.

Pe urmă, doar tăcere.

Nu – nu era întru totul adevărat. Exista un ultim mesaj. D'Agosta se întoarse spre foaia de hârtie din fibre de in, împăturită şi aşezată departe de celelalte, pe un colţ al mesei. În partea de sus se afla un blazon în relief, un ochi fără pleoapă, având dedesubt două luni sub care stătea ghemuit un leu. Iar în mijlocul foii se vedea o dată, scrisă, după cum recunoştea acum D'Agosta, de mâna lui Diogenes, cu

cerneală violet: 28 ianuarie.

Gândurile i se întoarseră din nou, inexorabil, la ziua de octombrie în care ţinuse pentru prima oară în mână scrisoarea aceea – chiar acolo, în aceeaşi încăpere, în ajunul plecării în Italia. Pendergast i-o arătase şi îi vorbise pe scurt despre planul lui Diogenes de a comite o crimă perfectă.

Dar D'Agosta se întorsese din Italia singur. Iar acum era datoria lui şi a nimănui altcuiva, să ducă totul la bun sfârşit în locul partenerului său mort, să împiedice crima care avea să fie probabil săvârşită pe 28 ianuarie.

Peste mai puţin de o săptămână.

Se simţi tot mai panicat; mai rămăsese atât de puţin timp. Colegul de cameră de la Sandringham: ei, asta era o pistă. Avea să-i sune pe părinţii lui a doua zi, să afle dacă băiatul vorbea. Iar dacă asta nu dădea rezultate, la şcoală mai fuseseră fără îndoială şi alţi băieţi care-l cunoscuseră pe Diogenes.

Împături hârtia cu grijă şi o repuse pe masă. Alături de ea era o singură fotografie, alb-negru, zgâriată şi încreţită de trecerea vremii. O ridică şi o ţinu în lumină. Un bărbat, o femeie şi doi băieţi, stând în faţa unui grilaj de fier forjat, construit cu migală. În planul mediu se vedea o vilă impunătoare. Era o zi călduroasă: băieţii purtau pantaloni scurţi, iar femeia o rochie de vară. Bărbatul privea fix aparatul de fotografiat, cu o figură de patrician. Femeia era frumoasă, cu păr deschis la culoare şi cu un zâmbet misterios. Băieţii aveau probabil opt şi cinci ani. Cel mai mare stătea drept, cu mâinile la spate, uitându-se cu seriozitate în obiectiv. Părul lui blond-deschis era pieptănat îngrijit, cu cărare, hainele erau călcate. Forma pometilor şi trăsăturile acviline aveau ceva care-i spunea lui D'Agosta că se uita la fotografia agentului Pendergast.

Lângă el stătea un băiat mai mic, cu părul castaniu-roşcat, apăsându-şi palmele una peste alta, cu degetele îndreptate către cer, ca şi cum s-ar fi rugat. Spre deosebire de fratele său mai mare, aspectul lui Diogenes părea oarecum dezordonat. Dar asta n-avea nimic de-a face cu hainele sau cu grija acordată înfăţişării sale. Poate ţinea de postura membrelor, relaxată, aproape apatică, total nepotrivită cu puritatea poziţiei palmelor. Sau de buzele întredeschise, prea pline şi prea senzuale pentru un copil atât de mic. Ochii păreau identici – fotografia fusese probabil făcută înainte de a se îmbolnăvi.

D'Agosta se simţea totuşi atras de ochi. Nu se uitau la aparatul de fotografiat, ci undeva, dincolo de el, ca şi cum ar fi privit în gol. Păreau insensibili, aproape morţi, nelalocul lor pe faţa copilăroasă. D'Agosta începu să simtă o senzaţie neplăcută în stomac.

Auzi ceva foşnind alături şi tresări violent. Constance Greene îşi făcuse brusc apariţia lângă el. Părea să aibă, ca şi Pendergast,

abilitatea de a se mişca aproape fără niciun zgomot.

— Îmi cer scuze, spuse ea. N-am vrut să te sperii.

— Nicio problemă. Oricine se uită la chestiile astea are motive suficiente ca să intre-n sperieţi.

— Poftim? Ai intrat în sperieţi?

— E doar un fel de a spune.

— Ai găsit ceva interesant? Orice?

Locotenentul clătină din cap.

— Nimic despre care să nu fi vorbit mai devreme. Numai că, adăugă el după o pauză, aici nu văd nimic despre boala lui Diogenes. Scarlatină, după spusele mătuşii Cordelia. Zicea că l-a schimbat.

— Aş fi vrut să-ţi pot oferi mai multe informaţii. Am căutat în colecţii şi în actele familiei, pentru cazul că Aloysius ar fi trecut ceva cu vederea. Dar a fost foarte vigilent. Nu există nimic altceva.

Nimic altceva. Locul unde se afla Diogenes, înfăţişarea lui, activităţile lui, ba chiar şi crima pe care intenţiona s-o comită: despre toate astea nu se ştia nimic.

Nu exista decât o dată: 28 ianuarie. Lunea următoare.

— Poate că Pendergast s-a-nşelat, spuse D'Agosta, străduindu-se să pară optimist. Mă refer la dată. Poate nu se referă la anul ăsta. S-au poate înseamnă cu totul altceva. Arătă către hârtiile împrăştiate pe masă. Totul pare atât de îndepărtat, s-a petrecut cu atâta timp în urmă. E greu de crezut că urmează un eveniment de proporţii.

Constance se mulţumi să răspundă cu un zâmbet uşor, pasager.

Capitolul 8

Horace Sawtelle îi înapoie cu uşurare chelnerului meniul supradimensionat, tipărit pe hârtie velină. Îşi dorea să vină clientul la el – măcar o singură dată. Detesta junglele de beton, atât de întinse, în care lucrau cu toţii: Chicago, Detroit şi acum New York. Odată ce ajungeai să-l cunoşti, Keokuk nu era un loc chiar atât de rău. El ştia toate barurile, mari şi minuscule. Unora dintre clienţii lui ar fi putut chiar să le placă anumite atracţii din Iowa.

De partea cealaltă a mesei, clientul său comanda ceva care suna ca o flegmă de viţel. Horace Sawtelle se întrebă dacă tipul ştia într-adevăr ce anume cerea. El, unul, cercetase meniul neîncrezător, mai întâi pe o parte şi apoi pe cealaltă. Denumiri franţuzeşti scrise de mână, ceea ce însemna că erau de nepronunţat. Alese ceva numit biftec tartar. La naiba, cât de rău putea să fie? Nici măcar francezii nu aveau cum să strice biftecul. Şi îi plăcea sosul tartar de pe fileul de peşte.

— Vă deranjează dacă mai arunc o privire asupra lor înainte de a le semna? întrebă clientul, ridicând în mână un teanc de contracte.

Sawtelle încuviinţă din cap.

— Daţi-i drumul.

N-avea importanţă că-şi petrecuseră ultimele două ore studiindu-le cu o afurisită de lupă. Ai fi zis că tipul cumpăra o proprietate de un milion de dolari la Palm Beach, nu nişte piese de schimb pentru maşini, în valoare de cincizeci de mii.

Clientul îşi vârî nasul în hârtii şi Sawtelle se uită în jur, ronţăind alene o crochetă. Se aflau în ceea ce lui i se părea o cafenea cu pereţi de sticlă, plasată pe trotuar, în prelungirea salonului principal al restaurantului. Toate mesele erau pline. Newyorkezii ăştia cu feţele ca de aluat aveau nevoie de toată lumina solară la care puteau avea acces. La masa de alături stăteau trei femei, cu părul negru, sfrijite, ciugulind din porţii imense de salată de fructe. În capătul opus, un businessman gras făcea săpături într-o farfurie cu ceva galben, alunecos.

Cu un scrâşnet strident al cutiei de viteze, un camion trecu pe lângă peretele de sticlă, la o distanţă ce nu părea mai mare de câţiva centimetri şi mâna lui Sawtelle se strânse instinctiv, frângând crocheta. Îşi şterse dezgustat palma de faţa de masă. De ce naiba insistase clientul să mănânce acolo, afară, pe frigul din ianuarie? Se uită prin plafonul de sticlă la copertina roz, pe care erau brodate cu alb cuvintele La Vielle Ville[12]. Deasupra se înălţa un edificiu ca o stâncă imensă, care în New York trecea drept bloc cu apartamente.

Sawtelle se uită la şirurile de ferestre identice, urcând către cerul plin de funingine. Ca o închisoare al naibii de înaltă. Adăpostea probabil vreo mie de oameni. Cum de puteau suporta?

La uşa bucătăriei se stârni agitaţia şi el aruncă o privire dezinteresată într-acolo. Poate era prânzul lui. Preparare lângă masa dumneavoastră, aşa scria în meniu. Şi cum dracu' aveau să-l prepare: intenţionau să aducă un grătar Weber pe rotile şi să facă focul cu cărbuni? Dar adevărul era că se apropiau, o întreagă procesiune de bărbaţi în costume de lucru albe, împingând în faţa lor ceea ce semăna cu o targă de dimensiuni reduse.

Bucătarul-şef o parcă mândru lângă cotul lui Sawtelle. Lătră câteva ordine scurte într-o franceză grăbită şi ajutoarele sale începură să se foiască în jur, unul tocând ceapă, altul bătând un ou cu frenezie. Sawtelle trecu în revistă masa cu rotile. Conţinea câteva triunghiuri mici de pâine albă prăjită, un morman de chestii rotunde, verzi, despre care presupuse că erau capere, mirodenii, vase cu lichide neidentificate şi o cană plină cu usturoi tocat mărunt. În mijloc se afla un cocoloş de carne crudă pentru hamburgeri, de mărimea unui pumn. Nici urmă de biftec şi de sos tartar.

Cu gesturi ceremonioase, bucătarul-şef puse hamburgerul crud într-un vas de inox, turnă peste el oul crud, usturoiul şi ceapa şi se apucă să amestece totul. Peste câteva minute, scoase cocoloşul lipicios şi îl lăsă să cadă la loc, pe masa cu rotile, unde îl frământă încet între degete. Sawtelle se uită în altă parte, punându-şi în gând să ceară ca hamburgerul să fie foarte bine fript. „Nu se ştie niciodată ce boli pot transmite newyorkezii ăştia." Şi, oricum, unde era afurisitul ăla de grătar?

În clipa aceea, lângă client apăru un chelner care strecură pe masă o farfurie. Swartelle îşi ridică surprins privirea când un altul se repezi şi plasă ceva între cuţitul şi furculiţa lui. Se uită în jos şi nu-i veni să-şi creadă ochilor când văzu că turtiţa strălucitoare de carne crudă – acum bătătorită sub forma unei moviliţe îngrijit construite – stătea în faţa lui, înconjurată de triunghiurile de pâine prăjită, de felii de ouă fierte şi de capere.

Se grăbi să se uite din nou în sus, neînţelegând. De partea cealaltă a mesei, clientul dădea aprobator din cap.

De dincolo de masă, bucătarul-şef le adresă un zâmbet radios şi se retrase cu un pas în timp ce subalternii săi îndepărtau dispozitivul cu rotile.

— Nu vă supăraţi, spuse Sawtelle, cu voce scăzută. Nu l-aţi prăjit.

Bucătarul se opri locului.

— *Pourquoi*?

Arătătorul lui Sawtelle zvâcni în direcţia farfuriei sale.

— Spuneam că nu l-aţi prăjit. Ştiţi, căldură. Foc. Flambat.

Bucătarul scutură din cap cu vigoare.

— Nu, *monsieur*. Nu se prăjeşte.

— Biftecul tartar nu se pune la fript, spuse clientul, întrerupându-se când era gata să semneze contractul. Se serveşte crud. Nu ştiaţi?

Pe buze îi înflori scurt un zâmbet de superioritate, care dispăru imediat.

Swatelle se lăsă pe spătarul scaunului, rostogolindu-şi ochii spre cer şi făcând eforturi ca să nu-şi iasă din fire. Numai în New York se putea întâmpla aşa ceva! Douăzeci şi cinci de dolari pentru un morman de carne crudă pentru hamburgeri.

Înlemni dintr-odată.

— Sfinte Sisoe, ce naiba mai e şi asta?

Cu mult deasupra lui, un om se legăna pe fundalul cerului: membrele îi fâlfâiau cu mişcări ample, biciuind fără zgomot aerul îngheţat. Pentru o clipă, i se păru că bărbatul plutea pur şi simplu, ca susţinut de o vrajă. Pe urmă zări frânghia subţire, tensionată, ca o săgeată pornind dinspre gâtul lui către înălţimi. Dispărea dincolo de o fereastră de deasupra, întunecată şi spartă. Sawtelle se holba cu gura căscată, ca lovit de trăsnet.

Alţi clienţi din restaurant îi urmăriseră privirea. Inspirară cu toţii scurt, icnind brusc, surprinşi.

Silueta zvâcni şi se cutremură, cu spatele arcuindu-i-se în agonie, până când păru pur şi simplu să se îndoaie. Sawtelle privea transfigurat de groază.

Pe urmă frânghia se rupse subit. Bărbatul cădea drept spre el, cu braţele fâlfâind şi cu picioarele bătând aerul.

Descoperi, la fel de brusc, că se putea mişca iarăşi. Scoase un ţipăt nearticulat şi se aruncă pe spate, cu tot cu scaun. Geamul explodă cu o fracţiune de secundă mai târziu şi ceva trecu prin el într-o ploaie de sticlă, zdrobindu-se când se prăbuşi cu un zgomot asurzitor peste femei şi peste salatele lor de fructe, care se dezintegrară într-o erupţie stranie de nuanţe pastelate de roşu, galben şi verde. Aşa cum stătea, cu spatele pe podea, Sawtelle simţi ceva cald şi umed izbindu-l cu putere în lateralul feţei, urmat aproape instantaneu de o rafală de cioburi de sticlă, farfurii, căni, furculiţe, linguri şi flori, toate aruncate de forţa impactului.

Se lăsă o tăcere stranie. Apoi începură ţipetele, urlete de durere, de oroare şi de spaimă, însă păreau bizar de neclare, de îndepărtate. Pe urmă îşi dădu seama că urechea dreaptă i se umpluse cu o substanţă neidentificată.

Zăcând pe spate, reuşi să priceapă pe deplin ce se întâmplase. Neîncrederea şi groaza îl cuprinseră iarăşi. Preţ de un minut sau chiar două, nu fu în stare să se mişte. Ţipetele creşteau constant în intensitate.

În cele din urmă, cu un efort eroic, îşi sili membrele încăpăţânate să-l asculte. Se săltă în genunchi, apoi reuşi să stea în picioare clătinându-se. Şi alţii începeau să se ridice şi încăperea se umplu de ţipete înăbuşite şi de gemetele răniţilor. Cioburile de sticlă erau pretutindeni. Masa din dreapta lui se transformase într-un morman inform în care se amestecau mâncarea, sângele închegat, florile, şervetele de pânză, faţa de masă şi lemnul sfărâmat. Masa la care stătuse el însuşi era plină de sticlă. Moviliţa de carne crudă pentru hamburgeri, în valoare de douăzeci şi cinci de dolari, era singurul lucru care fusese cruţat şi aştepta acolo, în solitara ei splendoare, proaspătă şi strălucind.

Ochii i se îndreptară spre clientul său, care continua să şadă neclintit pe scaun, cu costumul împroşcat de ceva indescriptibil.

Membrele lui Sawtelle se puseră brusc în mişcare, fără voia lui. Se răsuci pe călcâie, descoperi uşa, făcu un pas, îşi pierdu echilibrul, se redresă, făcu pasul al doilea.

Vocea clientului îl ajunse din urmă.

— Ple... Plecaţi?

Întrebarea era atât de lipsită de sens, atât de nepotrivită, încât Sawtelle începu să chicotească răguşit.

— Dacă plec? repetă, curăţându-şi urechea cu o mişcare a capului. Da, *plec*.

Se împletici spre ieşire, înecându-se de râs, cu sticla spartă şi cu celelalte resturi trosnindu-i sub tălpi, nedorind altceva decât să părăsească locul acela cumplit. Ajunse pe trotuar, o luă spre sud şi începu să alerge, în vreme ce trecătorii se împrăştiară, ferindu-se din calea lui.

De-acum încolo, clienţii lui nu vor avea de ales, trebuiau pur şi simplu să vină la Keokuk.

Capitolul 9

William Smithback Junior coborî din taxi, aruncă o bancnotă mototolită de douăzeci de dolari pe geamul deschis al portierei pasagerului din faţă şi se uită spre Broadway şi Lincoln Center. Desluşi o masă imensă de oameni, la câteva cvartale distanţă. Se revărsase pe Columbus şi apoi pe 65th Street, creând un ambuteiaj de proporţii. Se auzeau claxoane apăsate cu disperare şi urletele sirenelor, iar câte un claxon vehement de camion răbufnea din când în când, cutremurând pământul.

Smithback îşi croi drum prin marea de vehicule imobile, apoi o luă spre nord şi începu să alerge pe Broadway cu aburul răsuflării vizibil în aerul rece de ianuarie. Pasul măsurat şi demn al asului reporterilor de la *New York Times* dispăruse. Se grăbea să-şi predea materialele la timp, se grăbea să-şi îndeplinească orice însărcinare nouă ar fi primit şi uneori să scrie chiar două reportaje pe zi. Nora Kelly, care îi devenise soţie în urmă cu două luni, nu era fericită. Ea sperase că vor cina împreună pe îndelete, că îşi vor povesti unul altuia evenimentele zilei înainte de a se retrage, bucurându-se de plăcerile prelungite ale nopţii. Dar Smithback descoperise că îi rămânea prea puţin timp, atât pentru mâncare, cât şi pentru plăceri. Da, în zilele acelea era pe fugă şi asta dintr-un motiv întemeiat. Şi Bryce Harriman o ţinea tot într-o alergătură şi era chiar în spatele lui.

Smithback avusese unul dintre cele mai urâte şocuri din întreaga sa existenţă când se întorsese din luna de miere şi îl găsise pe Bryce Harriman trândăvind în uşa biroului lui, rânjind cu infatuare, purtându-şi obişnuitele şi insuportabilele haine de băiat de bani gata şi urându-i bun venit cu ocazia întoarcerii la „ziarul nostru”.

Ziarul *nostru*. Oh, Doamne.

Totul mersese după placul lui. Fusese o stea în ascensiune la *Times*, scrisese, în tot atâtea luni, reportaje în exclusivitate despre o jumătate de duzină de evenimente. Fenton Davies, redactorul-şef, începuse să apeleze automat la el ori de câte ori se făceau declaraţii importante pentru presă. În cele din urmă, reuşise s-o convingă pe Nora, prietena lui, să renunţe la vânătoarea de oseminte vechi şi la dezgroparea oalelor şi să se căsătorească. Iar luna lor de miere la Angkor Wat avusese splendoarea unui vis – mai ales săptămâna pe care şi-o petrecuseră în templul pierdut din Banteay Chhmar, hălăduind prin junglă şi sfidând şerpii, malaria şi furnicile pişcătoare în timp ce explorau ruinele. Îşi aducea aminte că, în avion, pe drumul de întoarcere, se gândise că viaţa nu putea fi mai bună – totul fusese perfect.

Şi avusese dreptate.

Îi fusese clar, încă din prima zi, că, în ciuda colegialităţii sale slugarnice, Harriman urmărea să-l distrugă. Nu era prima oară când îşi încrucişau săbiile, dar n-o mai făcuseră niciodată lucrând la acelaşi ziar. Cum reuşise să se reangajeze la *Times* în vreme ce el era de cealaltă parte a lumii? Modul în care se gudura Harriman pe lângă Davies, aducându-i în fiecare dimineaţă cafea espresso cu lapte şi sorbindu-i fiecare cuvânt de parcă ar fi fost Oracolul din Delphi, îi întorcea lui Smithback stomacul pe dos. Însă părea să dea rezultate: cu numai o săptămână în urmă, Harriman pusese mâna pe povestea despre Bălăngănilă, care îi aparţinea de fapt lui Smithback.

Ziaristul începu să alerge mai repede. Intersecţia dintre 65th şi Broadway – locul unde se zvonea că ar fi căzut de la etaj un tip, chiar în mijlocul zecilor de oameni care-şi luau prânzul – era acum chiar în faţa lui. Zărea grupurile de camere de televiziune, ziariştii verificându-şi reportofoanele, tehnicienii de sunet instalând microfoane girafă. Era şansa lui de a-l eclipsa pe Harriman, de a profita de moment.

Deocamdată nu se dăduse niciun comunicat, slavă Domnului.

Clătină din cap, bombănind în sinea lui în timp ce-şi croia drum cu coatele prin mulţime.

Vedea chiar în faţă localul La Vielle Ville, cu pereţii lui de sticlă. În interior, poliţiştii mai lucrau încă la locul faptei: flash-urile aparatului fotografului lor luminau când şi când restaurantul. Banda care izola locul era drapată pretutindeni, părând pânză galbenă de steag. Privirea i se înălţă spre acoperişul de sticlă, spre gaura imensă, cu margini zdrenţuite, prin care căzuse victima, şi apoi mai departe, spre faţada amplă a turnului Lincoln, până când se opri asupra ferestrei sparte de la care se aruncase victima. Şi acolo se vedeau poliţişti, se zăreau exploziile de lumină strălucitoare ale bliţului încorporat în aparatul fotografic.

Se împinse mai în faţă, în căutarea unor martori oculari.

— Sunt reporter, spuse, cu voce sonoră. Bill Smithback, *New York Times*. A văzut cineva ce s-a-ntâmplat?

Mai multe feţe se întoarseră spre el, privindu-l în tăcere. Ziaristul le trecu în revistă: o matroană respectabilă din West Side, cu un câine, un pomeranian microscopic; un curier cu bicicletă; un bărbat cu o cutie mare, ticsită de pachete cu mâncare chinezească, în echilibru pe un umăr; şi alţi câţiva, cam o jumătate de duzină.

— Caut un martor ocular. A văzut cineva ceva?

Tăcere. „Poate cei mai mulţi nici măcar n-or fi ştiind englezeşte”, se gândi.

— Ştie cineva ceva?

De data asta îi răspunse un tip purtând o şubă groasă, dând energic din cap.

— Un bărbat, spuse el, cu accent indian foarte puternic. A căzut.

Ceea ce nu-i era de niciun folos. Smithback se avântă şi mai mult în mulţime. Văzu chiar în faţa lui un poliţist care striga la oamenii, încercând să-i trimită pe trotuar, cu intenţia de a elibera strada.

— Hei, domnule poliţist! zbieră Smithback, dând din coate ca să-şi facă loc prin turma de gură-cască. Sunt de la *Times*. Ce s-a-ntâmplat aici?

Poliţistul îşi întrerupse urletele atât cât era necesar ca să arunce o privire în direcţia lui. Pe urmă îşi văzu de treabă.

— Victima avea vreun act de identitate?

Poliţistul îl ignoră cu desăvârşire.

Smithback îl privi retrăgându-se. Tipic. Alţi reporteri s-ar fi mulţumit să aştepte informarea oficială, dar nu şi unul de talia lui. Avea de gând să facă toate eforturile posibile ca să obţină ceva în exclusivitate.

Aruncă o altă privire în jur şi ochii i se opriră pe intrarea principală a blocului turn. Clădirea era imensă, adăpostea pesemne cel puţin câteva mii de apartamente. Înăuntru se aflau probabil oameni care o cunoscuseră pe victimă, care ar fi putut da culoare relatării, ar fi putut face speculaţii asupra celor întâmplate. Îşi întinse gâtul şi numără etajele până ce ajunse din nou la fereastra spartă. Douăzeci şi trei.

Reîncepu să-şi facă loc prin mulţime, evitând poliţiştii cu megafoane şi îndreptându-se în linie cât mai dreaptă spre intrarea clădirii. Era păzită de trei poliţişti voinici, care păreau să-şi facă datoria cu toată seriozitatea. Oare cum ar fi putut să intre? Să pretindă că locuia în bloc? Era foarte puţin probabil să fie crezut.

Când se opri să privească numeroşii reporteri care se agitau afară, îşi regăsi cu repeziciune stăpânirea de sine. Aşteptau cu toţii, ca nişte oi neliniştite, apariţia unui ofiţer superior de poliţie şi declaraţia lui. Îi privi cu milă. El nu voia aceeaşi poveste pe care urma s-o afle toată lumea: o relatare simplistă a autorităţilor, dezvăluind numai ce voiau să dezvăluie şi ataşând indispensabila interpretare convenabilă a situaţiei. Îl interesa adevărata poveste: cea de la etajul douăzeci şi trei al turnului Lincoln.

Se întoarse şi se îndepărtă de mulţime, îndreptându-se în direcţia opusă. Toate blocurile atât de mari aveau o intrare de serviciu. Merse pe Broadway, pe lângă faţada clădirii, până ce ajunse în sfârşit la margine, la aleea îngustă care o despărţea de blocul alăturat. Îşi afundă mâinile în buzunare şi o porni pe aleea aceea, fluierând cu nepăsare.

O clipă mai târziu, fluieratul i se stinse pe buze. În faţa lui era o uşă mare, metalică, cu înscripţia *Intrare de serviciu – Livrări*. Lângă uşă stătea un alt poliţist. Îl fixa cu privirea şi vorbea într-o staţie radio minusculă, prinsă de guler.

Fir-ar să fie. Ei, nu putea să se oprească pur şi simplu şi să facă stânga-mprejur – ar fi trezit suspiciuni. Avea să treacă exact pe lângă poliţai, ca şi cum ar fi vrut să ajungă în spatele clădirii pe o scurtătură.

— ’Neaţa, domnule poliţist, spuse, când ajunse lângă omul de pază.

— ’Nă ziua, domnule Smithback, răspunse acesta.

Ziaristul îşi simţi muşchii maxilarelor crispându-se.

Indiferent cine se ocupa de ancheta crimei era un profesionist, făcea totul ca la carte. Însă nici Smithback nu era un corespondent de presă de mâna a treia. Dacă exista vreo altă cale de a pătrunde înăuntru, atunci avea s-o găsească. Îşi continuă drumul, ocolind clădirea prin spate, până când aleea îşi schimbă direcţia în unghi drept, îndreptându-se iarăşi spre 65th Street.

Da. Acolo, la nici treizeci de metri în faţa lui, era intrarea personalului din restaurantul La Vielle Ville. Pustie, în faţa ei nu tândălea niciun poliţist. Dacă nu putea ajunge la etajul douăzeci şi trei, putea face măcar nişte cercetări în locul unde aterizase bărbatul.

Se grăbi să înainteze, cuprins de un entuziasm care dădea mersului său un plus de elasticitate. După investigaţia din restaurant, ar fi putut găsi chiar şi vreo cale de a pătrunde în blocul-turn. Probabil existau pasaje de legătură, poate la subsol.

Ajunse la uşa uzată de metal, o întredeschise, dădu să pună piciorul dincolo de prag.

Şi încremeni. Înăuntru, lângă o pereche de maşini de gătit masive, mai mulţi poliţişti luau declaraţii de la bucătari şi de la chelneri.

Toată lumea se întoarse încet către el.

Făcu un pas, de probă, ca şi cum ar fi vrut să ajungă undeva anume.

— Fără presă, se răsti unul dintre poliţişti.

— Scuze, spuse el, temându-se că nu reuşea să schiţeze decât un zâmbet şters. Am greşit drumul.

Apoi închise foarte încet uşa şi se retrase, ocolind din nou clădirea până ce ajunse în faţă, unde îl dezgustă din nou imaginea imensei turme de reporteri, aşteptând cu toţii ca oile duse la tăiere.

Nici vorbă să accepte asta, nu el, nu Bill Smithback de la Times. Îşi aruncă privirile în jur, căutând un alt unghi de atac, vreo idee care nu le venise celorlalţi – şi atunci găsi soluţia: un comisionar care livra pizza, pe o motocicletă, străduindu-se cu disperare să-şi facă drum prin mulţime. Era un tip costeliv, fără bărbie, cu o pălărie caraghioasă, pe care scria *Pizzeria Romeo*, cu faţa roşie de frustrare.

Smithback se apropie de el, arătând cu capul către portbagajul montat în spate.

— Ai de dus o pizza acolo, în bloc?

— Două, răspunse omul. Uită-te la rahatul ăsta. Or să se răcească de-a binelea şi-o să rămân fără bacşiş. Unde mai pui că, dacă n-ajung

înăuntru în douăzeci de minute, nici nu mai trebuie să-mi plătească...

Smithback îl întrerupse.

— Cincizeci de dolari pentru cele două pizze şi pentru pălărie.

Bărbatul îl privi fără nicio expresie, ca un idiot desăvârşit.

Ziaristul scoase o bancnotă de cincizeci.

— Poftim. Ia-o.

— Dar ce-o să...

— Spune-le c-ai fost jefuit.

Bărbatul nu reuşi să se abţină şi luă banii. Smithback îi smulse pălăria din cap, o îndesă pe al său, deschise portbagajul din spatele motocicletei şi scoase cutiile cu pizza. O porni prin mulţime către uşă, ţinând cutiile într-o mână şi scoţându-şi cu cealaltă cravata, dintr-o smucitură, pentru a şi-o vârî apoi în buzunar.

— Livrare de pizza, faceţi loc!

Se apropie de faţada clădirii dând din coate şi ajunse la barierele albastre, cu banda care se întinde de obicei la locul faptei drapată peste ele.

— Livrare de pizza pentru echipa SOC13, la etajul douăzeci şi trei.

Merse ca pe roate. Poliţistul gras care păzea bariera o împinse într-o parte şi Smithback trecu de partea cealaltă.

Şi acum triumviratul de la uşă.

Se apropie de poliţişti cu paşi mari, încrezător în sine.

— Livrare de pizza, etajul douăzeci şi trei.

Cei trei îi blocară calea.

— Duc eu pizza sus, spuse unul.

— Îmi pare rău. Contravine regulamentului companiei. Trebuie să fac livrarea direct la beneficiar.

— Nimeni n-are voie înăuntru.

— Da, dar astea sunt pentru echipa SOC. Şi dacă le duci dumneata sus, cum îmi încasez banii?

Poliţiştii schimbară priviri nesigure. Omul ridică din umeri. Smithback se înviora. Avea să meargă. Era ca şi înăuntru.

— Haideţi, se răcesc.

Ziaristul înaintă.

— Cât face?

— Cum spuneam, trebuie să i le livrez *direct clientului*. Îmi permiteţi?

Făcu încă un pas nesigur, aproape dând peste burdihanul voluminos al poliţistului din faţă.

— Nimeni n-are voie înăuntru.

— Da, dar e doar...

— Dă-mi cutiile.

— Cum spuneam...

Poliţistul întinse mâna.

— Eu *spuneam* să-mi dai afurisitele astea de pizze.

Şi Smithback înţelese brusc că pierduse. Întinse docil cutiile şi poliţistul le luă.

— Cât face?

— Zece dolari.

Poliţistul îi dădu zece, fără bacşiş.

— Pentru cine sunt?

— Pentru echipa SOC.

— Clientul tău n-are nume? În echipă sunt o duzină de oameni.

— Ah, cred că-l cheamă Miller.

Poliţistul mormăi şi dispăru în hol cu tot cu pizza, iar ceilalţi doi strânseră rândurile, blocând uşa. Cel care ridicase din umeri se întoarse spre el.

— Îmi pare rău, amice, dar ai putea să-mi aduci o pizza pepperoni mare, cu usturoi, ceapă şi cu multă brânză?

— Du-te-n mă-ta, spuse Smithback, întorcându-i spatele şi îndreptându-se spre bariere.

În timp ce se strecura printre reporterii înghesuiţi, îi auzi pe câţiva chicotind şi cineva îi strigă:

— Frumoasă încercare, Bill.

Iar un altul i se adresă cu voce stridentă, efeminată:

— Zău, Bill, scumpule, pălăria aia arată feeric pe capul tău.

Smithback o scoase dezgustat şi o aruncă. De data asta geniul său de reporter dăduse greş. Avea deja presimţiri rele în privinţa acestui caz. Abia începuse şi deja nu-i mirosea a bine. În ciuda aerului îngheţat din ianuarie, aproape că simţea în ceafă răsuflarea fierbinte a lui Harriman.

Făcu stânga împrejur şi – cu inima grea – îşi ocupă locul în mulţime, în aşteptarea relatării oficiale.

Capitolul 10

Simţindu-se frânt de oboseală, locotenentul Vincent D'Agosta împinse uşa şi intră în McFeeley'Ale. Era un bar irlandez, atât de confortabil cât poate fi un asemenea local în New York şi, în momentul acela, D'Agosta avea nevoie de confort. Încăperea era întunecoasă, lungă şi îngustă, cu un bar din lemn protejat cu un strat gros de lac într-o parte şi cu separeuri de-a lungul laturii opuse. Pe pereţi atârnau afişe din lumea sportului, de nedesluşit sub praful care le acoperea. Dincolo de tejgheaua barului, şase rânduri de sticle puteau fi văzute în faţa peretelui acoperit cu oglinzi. Lângă uşă se afla un tonomat vechi, de genul celor pe care titlurile melodiile irlandeze sunt tipărite cu cerneală verde. Găseai întotdeauna bere la halbă, Guinness, Harp şi Bass. Mirosul berii vărsate era secondat de cel de mâncare grasă. Lipsea o singură tentă nostalgică, mirosul fumului de tutun, dar asta nu-l deranja câtuşi de puţin pe D'Agosta: renunţase la trabucuri cu ani în urmă, când demisionase din poliţie şi se mutase în Canada, ca să se-apuce de scris.

Localul era pe jumătate gol, exact aşa cum îi plăcea. Îşi alese un taburet şi îl trase lângă bar.

Patrick, patronul, îl zări şi se apropie.

— Salut, locotenente, spuse, împingând o farfurioară care alunecă până-n faţa lui. Cum merge?

— Merge.

— Ca de obicei?

— Nu, Paddy, o bere Guiness cu bitter, te rog. Şi un cheeseburger cu brânză puţină.

O clipă mai târziu, îşi făcu apariţia o halbă şi D'Agosta îşi afundă meditativ buza de sus în spuma de culoarea cafelei. Nu-şi mai permitea aproape niciodată să se răsfeţe astfel – în ultimele câteva luni scăpase de vreo nouă kilograme şi nu intenţiona să le pună la loc – dar în seara aceea avea să facă o excepţie. Laura Hayward urma să se întoarcă acasă târziu: se ocupa de cazul bizar al tipului spânzurat la ora prânzului, în Upper West Side.

El îşi petrecuse dimineaţa căutând indicii, fără niciun rezultat. La Biroul de înregistrări Publice nu exista nimic despre Ravenscry, proprietatea străbătuşii Cornelia din Ţinutul Dutchess. Cu ajutorul departamentului local de poliţie, făcuse cercetări legate de reşedinţa lui Pendergast din New Orleans, arsă cu mult timp în urmă, şi rezultatul fusese similar. În niciuna din situaţii nu găsise nimic despre Diogenes Pendergast.

Plecase de la secţia de poliţie, revenind la numărul 891 de pe

Riverside Drive, unde reexaminase colecţia sărăcăcioasă de dovezi strânse de Pendergast. Sunase la banca din Londra desemnată cu multă vreme înainte de Diogenes, conform înregistrărilor agentului FBI, drept loc de depunere a banilor. Contul era închis de douăzeci de ani şi nu existau alte informaţii disponibile. Cercetările făcute la băncile din Heidelberg şi Zürich se încheiaseră cu răspunsuri identice. Vorbise cu familia băiatului din Anglia care-şi împărţise pentru scurtă vreme camera de la Sandringham cu Diogenes, doar ca să afle că tânărul se sinucisese la numai o zi după ce fusese eliberat din chingile care îl împiedicau să-şi facă rău.

Pe urmă dăduse telefon la firma de avocatură care intermediase corespondenţa dintre Diogenes şi familia lui. Acolo birocraţia păruse fără limite: fusese transferat de la un secretariat la altul, fiind necesar să-şi repete cererea de fiecare dată. În cele din urmă, intrase în legătură cu un avocat care refuzase să-şi divulge identitatea şi care-l informase că Diogenes Pendergast nu mai era clientul firmei; că relaţia avocat-client interzicea comunicarea informaţiilor unei terţe persoane; şi că, în plus, toate dosarele relevante fuseseră distruse cu mult timp în urmă, la cererea clientului.

După alte cinci ore şi alte cel puţin treizeci de convorbiri telefonice, D'Agosta nu reuşise să afle absolut nimic.

Îşi întorsese apoi atenţia asupra tăieturilor din ziare colecţionate de Pendergast, toate cele cu referiri la diverse crime bizare. Se întrebase dacă n-ar fi fost bine să-i sune pe poliţiştii care se ocupaseră de cazuri, dar respinsese ideea. Era sigur că Pendergast o făcuse deja; dacă ar fi existat informaţii demne de a fi împărtăşite, le-ar fi pus în dosare. D'Agosta n-avea oricum încă niciun indiciu care să-i sugereze de ce considerase Pendergast că erau importante acele articole din ziare despre crime săvârşite pe tot globul, toate fiind într-adevăr stranii, dar aparent fără nicio legătură între ele.

Între timp trecuse de ora două. Locotenentul ştia că şeful lui, căpitanul Singleton, nu era la masa lui de lucru: îşi petrecea, invariabil, toate după-amiezile pe teren, urmărind personal rezolvarea tuturor cazurilor importante. Aşa că D'Agosta plecase din Riverside Drive numărul 891 şi se dusese la secţia de poliţie, unde se furişase în propriul birou, îşi deschisese computerul şi îşi tastase parola. Îşi petrecuse restul după-amiezii folosindu-se de mouse ca să-şi croiască drum prin toate bazele de date ale forţelor de ordine şi ale guvernului pe care le putuse accesa: a NYPDului, a poliţiei statale, a poliţiei federale, a WICAPS, a Interpolului, ba chiar şi a Administraţiei Securităţii Sociale. În ciuda întregului număr copleşitor de documente generate de birocraţiile guvernamentale, interconectate într-o aceeaşi încâlceală, Diogenes reuşise să se strecoare ca o fantomă, nelăsând nimic în urmă. De fapt era aproape ca şi cum ar fi fost mort cu

adevărat.

D'Agosta se dăduse bătut şi plecase la McFeeley's.

I se aduse cheeseburgerul şi începu să-l mănânce, abia simţindu-i gustul. Nu-şi începuse investigaţia nici măcar de patruzeci şi opt de ore şi era deja pe punctul de a epuiza toate pistele cunoscute. Resursele generoase puse la dispoziţie de Pendergast păreau să-i fie de prea puţin folos în lupta împotriva unei stafii.

Mai luă câteva înghiţituri din burger, fără prea mare tragere de inimă, îşi termină băutura, lăsă câteva bancnote pe tejgheaua barului, îl salută pe Patrick cu o înclinare a capului şi plecă. „Obţine toate informaţiile posibile de la căpitanul de detectivi Laura Hayward, dar, pentru binele ei, implic-o cât mai puţin." De fapt, după vizita la străbătuşa Cornelia, D'Agosta îi povestise Laurei foarte puţine lucruri despre investigaţiile sale. Într-un mod pervers, aşa părea să fie cel mai bine.

De ce?

Îşi îndesă mâinile în buzunare, aplecându-se ca să ţină piept vântului rece de ianuarie. Să fi fost din cauza lucrurilor spuse de ea, de al căror bun-simţ nu se îndoia el? „Vinnie, e o nebunie. O scrisoare care nu conţine nimic altceva decât o dată. Câteva ameninţări imature, rostite acum douăzeci sau treizeci de ani. Nu-mi vine să cred că-ţi iroseşti timpul."

Şi poate – poate – se temea că Laura avea să-l convingă că era într-adevăr o nebunie.

Se apropie de intersecţia dintre 77th şi First Avenue mergând fără grabă. Clădirea urâtă, din cărămidă albă, unde se afla apartamentul pe care-l împărţea cu Hayward, se înălţa pe colţ. Se uită la ceas tremurând. Opt. Probabil că Laura nu se întorsese încă. Avea să pună masa pentru ea, să încălzească la microunde ce mai rămăsese din lasagna napoletană. Era curios să afle mai multe despre noul ei caz de omucidere. Să audă orice i-ar fi putut împiedica gândurile să alerge în cerc.

Portarul făcu o încercare tardivă, insolentă, de a-i deschide uşa. D'Agosta trecu pe lângă el, intră în holul îngust şi îşi căută cheile în buzunar. În faţa lui aştepta un lift deschis, invitându-l să intre şi să apese butonul etajului paisprezece.

Când uşile erau aproape închise, nişte degete înmănuşate se strecurară între ele, silindu-le să se redeschidă. Era nesuferitul de portar. Intră, apoi se întoarse cu faţa înainte, încrucişându-şi braţele la piept şi ignorându-l pe D'Agosta. Spaţiul îngust se umplu de mirosul neplăcut al trupului său.

Locotenentul îl privi cu iritare. Era un tip brunet, cu faţa cărnoasă, cu ochi căprui, supraponderal. Ciudat: nu apăsase niciun buton. D'Agosta îşi desprinse privirea de el, pierzându-şi interesul, şi urmări

indicatorul etajelor la care ajungea ascensorul. Cinci, şase, şapte...

Portarul se aplecă şi-şi puse degetul pe butonul stop. Liftul se opri brusc.

D'Agosta îi aruncă o privire.

— Ce-ai păţit?

Portarul nu se obosi să se uite la el. În schimb, scoase din buzunar o cheie pentru comenzi prioritare, o introduse în panoul de control, o răsuci şi apoi o scoase. Liftul începu să coboare cu o smucitură.

„Laura nu s-a înşelat, se gândi D'Agosta. Nemernicul are o problemă serioasă de comportament."

— Uite ce e, habar n-am ce naiba crezi că faci, dar poţi s-aştepţi până ajungem la etajul meu.

Şi apăsă încă o dată pe butonul cu numărul paisprezece.

Liftul nu preluă comanda. Continuă să coboare, ajunsese deja la parter şi se îndrepta spre subsol.

Furia lui D'Agosta se transformă cât ai clipi în panică. Radarul lui de poliţist intră în funcţiune la capacitatea maximă. Prin minte îi străfulgerară avertizarea din biletul lui Pendergast. „*Diogenes e extrem de periculos. Nu-i atrage atenţia mai devreme decât e necesar*." Aproape fără să se gândească, îşi duse mâna sub haină şi-şi scoase revolverul dintr-o mişcare.

Dar portarul se răsuci spre el în aceeaşi fracţiune de secundă şi, cu o mişcare uimitor de rapidă, aproape cu viteza fulgerului, îl lipi de peretele ascensorului, ţintuindu-i mâinile la spate, într-o strânsoare ca de menghină. D'Agosta se zbătu, numai ca să constate că fusese imobilizat de un expert. Îşi trase răsuflarea, gata să strige după ajutor, dar – acţionând aproape ca şi cum s-ar fi bazat pe telepatie – mâna înmănuşată îi apăsă gura.

Locotenentul se zbătu încă o dată, scurt, nevenindu-i să creadă că putuse fi dezarmat şi pe deplin imobilizat cu atâta repeziciune.

Şi apoi portarul făcu ceva bizar. Se aplecă, ajungând cu buzele chiar lângă urechea lui. Şi, când vorbi, D'Agosta auzi cea mai firavă dintre şoapte:

— Îmi cer sincer scuze, Vincent...

Capitolul 11

Căpitanul de detectivi Laura Hayward traversă camera de zi şi se uită pe fereastră, având grijă să nu se frece de masa care fusese aşezată sub pervaz. Prin gaura din geamul spart, văzu că jos, departe, pe Broadway, era în sfârşit linişte. Le dăduse oamenilor ei ordine foarte stricte, cerându-le să izoleze locul faptei, şi făcuseră treabă bună: răniţii fuseseră luaţi foarte repede de ambulanţe, iar mulţimea de curioşi, de gură-cască, obosise şi îngheţase în cele din urmă, sfârşind prin a se împrăştia. Reporterii fuseseră mai insistenţi, dar şi ei se mulţumiseră în final cu relatarea succintă pe care le-o făcuse în ultima parte a serii. La locul faptei totul se dovedise complicat, totul era răvăşit, şi asta era valabil atât pentru apartament, cât şi pentru restaurantul de dedesubt, dar coordonase ea însăşi echipele care se ocupau de anchetă şi acum – în sfârşit – se încheiase şi activitatea judiciară de pe teren. Examinatorii amprentelor, tehnicienii foto şi analiştii criminalişti plecaseră deja. Nu mai rămăsese decât femeia care lua în custodie probele, dar avea să plece şi ea peste cel mult o oră.

Investigaţia bine făcută a unei omucideri îi dădea Laurei Hayward o satisfacţie imensă. Moartea violentă implica extrem de multă dezordine. Dar, pe măsură ce se analiza locul faptei – după ce investigatorii judiciari, medicii legişti, tehnicienii şi criminaliştii soseau în valuri succesive şi îşi făceau datoria ca la carte – haosul şi oroarea erau compartimentate, puse în ordine şi etichetate. Era ca şi cum ancheta însăşi ar fi refăcut, în parte, acea ordine firească a lucrurilor pe care o distrusese crima.

Şi totuşi, când trecea în revistă locul acelei crime, nu simţea absolut nicio satisfacţie. Avea în schimb o senzaţie inexplicabilă de nelinişte.

Se înfioră, îşi suflă în pumni şi îşi încheie nasturele de sus al paltonului. Cu fereastra aia spartă şi cu instrucţiunile ei de a nu atinge nimic (nici măcar instalaţia de încălzire), temperatura din cameră nu era decât cu câteva grade mai ridicată decât cea de afară. Pentru o clipă, se surprinse dorindu-şi ca D'Agosta să fi fost acolo. Dar nu conta: oricum avea să-i povestească despre caz când ajungea acasă. Ştia că avea să fie interesat şi sugestiile lui practice, creative, o surprindeau adesea. Poate asta putea să-l scape de obsesia nesănătoasă a poveştii cu fratele lui Pendergast. Tocmai când reuşise să treacă peste moartea agentului FBI, când sentimentul lui de vinovăţie păruse să se estompeze, fusese invitat de blestematul ăla de şofer...

— Doamnă? spuse un sergent, strecurându-şi capul pe uşa camerei de zi. A venit domnul căpitan Singleton.

— Invită-l aici, te rog.

Singleton era căpitanul secţiei de poliţie locale şi Hayward se aştepta să-şi facă apariţia. Era unul dintre acei căpitani de modă veche, care simţeau că trebuie să se afle alături de oamenii pe care-i coordonau, pe stradă sau la locul crimei. Hayward mai colaborase cu el şi descoperise că era unul dintre cei mai buni căpitani din oraş când era vorba să conlucreze cu Brigada Omucideri – cooperant, cu tot respectul faţă de opiniile medicilor legişti, dar implicându-se şi fiind foarte util în toate etapele anchetei.

Şi în clipa aceea îl văzu în cadrul uşii, elegant în paltonul lung, cu părul său frumos tuns arătând impecabil, ca de obicei. Se opri, cu ochii rotindu-i-se neobosiţi prin încăpere, înregistrând toate amănuntele. Pe urmă zâmbi, făcu un pas înainte şi îi întinse mâna.

— Laura.

— Glen. Mă bucur că ai venit.

Strângerea lui de mână era scurtă, ca a unui om de afaceri. Se întrebă dacă ştia despre relaţia ei cu D'Agosta şi decise imediat că nu-i era cunoscută: avuseseră amândoi grijă s-o ţină cât mai departe de fabrica de zvonuri din NYPD.

Singleton arătă întreaga cameră cu o fluturare a braţului.

— Frumos lucrat, ca de obicei. Sper că nu te deranjează că-mi bag nasul.

— Nicidecum. Aproape c-am reuşit să punem totul la punct.

— Cum merge?

— Bine, bine.

Ezită. N-avea de ce să nu-i spună lui Singleton adevărul: spre deosebire de majoritatea ofiţerilor superiori din poliţie, lui nu i se părea distractiv să-şi înjunghie pe la spate potenţialii rivali în materie de avansare – nici nu se temea c-o să fie tratat cu superioritate de poliţiştii de la Omucideri. În plus, avea tot grad de căpitan – se putea baza pe discreţia lui.

— De fapt, nu sunt chiar atât de sigură, adăugă ea, cu voce mai scăzută.

Singleton se uită la femeia care aduna probele – stătea în capătul opus al încăperii, notând ceva pe un clipboard.

— Vrei să-mi povesteşti?

— Uşa din faţă a fost descuiată cu şperaclul, de un expert. Apartamentul e mic, n-are decât două dormitoare, din care unul transformat în atelier de pictură. Criminalul a pătruns fără să fie observat şi, după toate aparenţele, s-a ascuns aici... Arătă spre colţul întunecat de lângă uşă. A sărit pe victimă când aceasta a intrat în camera de zi şi a lovit-o probabil în cap. Din nefericire, în cădere trupul a suferit atât de multe leziuni, încât ar putea fi extrem de dificil să ne dăm seama ce armă a folosit agresorul. Îşi îndreptă arătătorul

spre peretele de alături, unde un jet de sânge pătase tabloul care înfăţişa lacul plin de bărci din Central Park. Uită-te la stropii împroşcaţi.

Singleton îi examină.

— Picături foarte mici, cu viteză medie. Un obiect bont?

— Asta e presupunerea noastră. Tiparul de împrăştiere, aici şi aici, ne susţine ipoteza. Înălţimea relativă la care a lovit jetul peretele indică o lovitură în cap. Judecând după traseu – uită-te la cununa de picături întinsă pe covor – victima a făcut câţiva paşi clătinându-se, apoi a căzut acolo, unde s-a strâns sângele din pata marcată. Şi cantitatea sugerează o rană la cap – ştii ce mult sângerează.

— Să presupun că nu s-a găsit nicio armă?

— Niciuna. Indiferent ce obiect ar fi folosit, făptaşul l-a luat cu el.

Singleton dădu încet din cap.

— Continuă.

— S-ar părea că agresorul şi-a tras victima năucită pe canapea, unde – şi asta e ciudat – i-a îngrijit rana pe care abia i-o făcuse.

— A îngrijit rana?

— A tamponat-o cu tifon din dulapul cu medicamente din baie. Lângă canapea s-au găsit mai multe ambalaje goale, iar în coşul de gunoi erau pansamente pline de sânge.

— Amprente?

— Tipii de la Amprente latente au luat vreo cincizeci, din tot apartamentul. Au extras câteva şi din sângele lui Duchamp, victima, cu o soluţie de amido black şi metanol. Toate sunt ale lui Duchamp, ale asistentului lui sau ale unor cunoştinţe. Altele nu există: nici pe dulăpiorul cu medicamente, nici pe mânerul uşii, nici pe pachetele cu pansamente.

— Criminalul purta mânuşi.

— Din cauciuc chirurgical, dacă ne bazăm pe reziduuri. Laboratorul o să ne ofere o confirmare până mâine dimineaţă. Hayward arătă spre canapea. Pe urmă victimei i s-au legat braţele la spate, cu o serie de noduri complicate. Aceeaşi funie groasă a fost folosită pentru ştreang. Le-am cerut tehnicienilor criminalişti să îndepărteze frânghiile de pe cadavru şi să le pună în pungi. Nodurile nu seamănă cu nimic din ce-am mai văzut vreodată.

Dădu din cap către o serie de pungi mari de plastic, etichetate şi sigilate, plasate deasupra unei lăzi albastre, pentru probe.

— Şi frânghia arată ciudat.

— E aproape singura probă lăsată în urmă de criminal. Frânghia şi câteva fibre din hainele lui.

„E singura veste bună legată de caz”, îşi spuse Hayward. Frânghiile au aproape tot atât de multe particularităţi ca amprentele: tipul de răsucire, numărul de răsuciri pe centimetru, numărul de fire răsucite

laolaltă, caracteristicile firului. Din toate astea, la care se adăugau tipul şi stilul aparte al nodurilor, se puteau deduce volume întregi de informaţii.

— Când şi-a revenit, Duchamp era probabil deja legat. Criminalul a împins biroul ăla lung sub fereastră. Pe urmă l-a silit cumva pe Duchamp să se urce pe birou şi să păşească dincolo de geam, aşa cum îşi sileau piraţii victimele să meargă pe scândura scoasă în afara bordului. Dar aş putea spune că Duchamp a *alergat* pe scândură. Tipul a sărit pur şi simplu pe fereastră, spânzurându-se singur.

Singleton se încruntă.

— Eşti sigură?

— Uită-te la birou.

Hayward îi arătă o serie de urme însângerate de tălpi care traversau tăblia, toate însemnate şi etichetate.

— Duchamp s-a îndreptat spre birou călcând prin propriul sânge. Vezi că, atunci când a lăsat prima pereche de urme, stătea nemişcat? Cât despre celelalte, pe măsură ce se apropie de fereastră, distanţa dintre ele e tot mai mare. Şi uite aici, la ultima urmă dinainte de geam, biroul n-a fost atins decât de vârful pantofului. Urmele astea sugerează *accelerarea*.

Singleton rămase cu ochii la birou cel puţin un minut. Pe urmă se uită la Hayward.

— Nu e posibil să fi fost măsluite? Criminalul n-ar fi putut, să zicem, să scoată pantofii lui Duchamp, să facă urmele şi să i-i pună apoi la loc?

— Şi eu mi-am pus întrebarea asta. Dar băieţii de la Judiciar spun că ar fi fost imposibil. Urmele nu se pot falsifica aşa. În plus, tiparul spărturii din geam sugerează mai degrabă că a sărit cineva prin el, nu că a fost aruncat sau împins.

— Drăcia dracului!

Singleton înaintă cu un pas. Fereastra spartă părea un ochi zimţat, privind în noaptea Manhattanului.

— Imaginează-ţi-l pe Duchamp stând acolo, cu braţele legate la spate şi cu un ştreang atârnat de gât. Ce anume i-ar fi putut spune cineva ca s-o ia la fugă şi să sară pe geam?

Se întoarse din nou spre ea.

— În afara cazului când a făcut-o de bunăvoie. Sinucidere asistată. La urma urmelor, nu s-a găsit nimic care să sugereze o luptă. A fost ceva?

— Nimic. Dar, dacă a fost aşa, de ce-a deschis făptaşul uşa cu şperaclul? De ce-a purtat mănuşi? De ce l-a atacat pe Duchamp înainte de a-l lega? Urmele de pe birou nu sugerează nicio pornire ratată, nicio ezitare, aşa cum se întâmplă în cazul tentativelor de sinucidere. În plus, am luat declaraţii preliminare de la vecinii lui, de la nişte

prieteni, de la câţiva clienţi. Toţi au spus că era cel mai amabil şi cel mai agreabil tip pe care l-au întâlnit vreodată. Avea întotdeauna câte o vorbă bună pentru oricine, era întotdeauna cu zâmbetul pe buze. Doctorul lui le-a întărit spusele. N-avea nicio problemă psihologică. Necăsătorit, dar nu există niciun indiciu că s-ar fi despărţit recent de cineva. Stabilitate financiară. Câştiga o grămadă de bani cu tablourile lui. Hayward ridică din umeri. Niciun factor de stres care să ne fie cunoscut.

— Vecinii au văzut ceva?

— Niciunul n-a văzut nimic. Am confiscat înregistrările video ale camerelor de supraveghere. Probabil că acum sunt vizionate.

Singleton îşi ţuguie buzele, dând din cap. Pe urmă îşi duse mâinile la spate şi străbătu tacticos încăperea, uitându-se cu atenţie la resturile de pudră pentru amprente, la etichete şi la marcajele probelor. În cele din urmă se opri lângă ladă. Hayward i se alătură şi se uitară împreună la bucata de frânghie din punga sigilată. Era dintr-un material foarte neobişnuit, mai degrabă lucios decât aspru, şi culoarea era tot atât de ciudată: un violet închis, bătând în negru, culoarea vinetelor. Ştreangul avea cele treisprezece bucle necesare, dar erau cele mai stranii pe care le văzuse vreodată Hayward: masive şi complicate, ca o masă de intestine încâlcite. Într-o altă pungă, mai mică, era frânghia cu care fuseseră legate mâinile lui Duchamp. Hayward le ceruse oamenilor ei să taie frânghia, nu nodul, care arăta aproape tot atât de exotic ca serpentina ştreangului.

— Uită-te la ele, fluieră Singleton. Nişte noduri mari, idioate.

— În privinţa asta nu sunt sigură, răspunse Hayward. O să pun un specialist să le compare cu tot ce se găseşte în baza de date despre noduri a FBI-ului. Ezită. Aici e ceva neobişnuit. Frânghia din care a fost făcut ştreangul a fost tăiată parţial cu un cuţit foarte ascuţit, poate cu un brici, chiar în mijloc.

— Vrei să spui că...

Singleton amuţi.

— Exact. S-a dorit să se rupă exact aşa cum s-a rupt.

Se mai uitară o clipă la colacul straniu de frânghie, care licărea uşor în lumina fluorescentă.

În spatele lor, femeia care se ocupa de păstrarea probelor îşi drese glasul:

— Scuzaţi-mă, spuse ea. Pot lua asta acum?

— Bineînţeles.

Hayward se retrase cu un pas în timp ce femeia aşeză cu grijă pungile în cutia cu probe, o încuie şi începu s-o împingă spre uşă pe rotilele cu care era prevăzută.

Singleton o urmări din priviri în timp ce părăsea încăperea.

— A dispărut ceva? Obiecte de valoare, bani, tablouri?

— Absolut nimic. Duchamp avea aproape trei sute de dolari în portofel şi bijuterii vechi, într-adevăr de valoare, în comodă. Ca să nu mai vorbim de atelierul lui, plin de tablouri scumpe. Totul e neatins.

Singleton o fixa cu privirea.

— Şi sentimentul de nelinişte despre care vorbeai?

Hayward se întoarse spre el.

— Mi-e greu să-l definesc. Pe deoparte, la locul faptei totul pare mult prea clar, prea rece – ca un decor de teatru. Crima a fost săvârşită cu meticulozitate, aproape magistral. Însă nimic n-are sens. De ce l-a pocnit pe tip în cap, ca să-i îngrijească apoi rana? De ce l-a legat, de ce i-a pus un şireang în jurul gâtului, de ce l-a silit să sară pe fereastră, dar a slăbit intenţionat frânghia, făcând posibilă căderea fatală, după o scurtă zvârcolire? Ce i-a spus lui Duchamp, ca să sară pe propria fereastră şi să-şi găsească astfel moartea? Şi, mai presus de toate: la ce bun tot acest efort pentru uciderea unui pictor în acuarelă inofensiv, care n-a făcut rău nici măcar unei muşte? Am senzaţia că această crimă are un motiv profund, subtil, despre care deocamdată nu putem face nici cea mai mică presupunere. I-am cerut deja unui psiholog să întocmească un profil. Nu pot decât să sper c-o să aflăm ce-l stârneşte. Fiindcă, dacă nu descoperim care-a fost motivul, cum naiba ne-am putea aştepta să găsim criminalul?

Capitolul 12

D'Agosta se crispă pentru o clipă, şocat, nevenindu-i să creadă. Vocea era familiară şi în acelaşi timp stranie. Încercă instinctiv din nou să vorbească, dar mâna înmănuşată îi apăsă mai tare buzele.

— Şşt.

Uşile liftului se deschiseră cu un clinchet firav. Continuând să-l imobilizeze cu putere, portarul aruncă o privire prudentă afară, pe coridorul de la subsol, scrutându-l precaut în ambele sensuri. Pe urmă îl împinse pe locotenent cu blândeţe pe culoarul prăfuit, conducându-l printr-o serie de pasaje înguste, cu plafonul înalt, din blocuri galbene de zgură. În cele din urmă, îl opri scurt în faţa unei uşi zgâriate, de metal, fără niciun marcaj şi de aceeaşi culoare cu pereţii. Se aflau în apropierea centralei termice a clădirii; huruitul cazanelor se auzea clar, într-o tonalitate joasă. Bărbatul se uită iarăşi în jur, apoi studie o mică pânză de păianjen, întinsă pe marginea unuia dintre canaturi. Abia după aceea scoase din buzunar o cheie, descuie şi îl vârî repede pe D'Agosta înăuntru, închizând apoi uşa şi încuind-o cu grijă.

— Mă bucur c-arăţi atât de bine, Vincent.

D'Agosta nu reuşi să scoată nicio vorbă.

— Scuzele mele sincere pentru purtarea grosolană, zise bărbatul, traversând încăperea cu paşi iuţi şi verificând singura fereastră a subsolului. Aici putem vorbi fără grijă.

D'Agosta rămase uimit de nepotrivirea dintre vocea bărbatului – acele inflexiuni sudice inconfundabile, melodioase, având consistenţa lenevoasă a melasei – şi înfăţişarea lui: un tip cu desăvârşire străin, într-o uniformă de portar pătată, îndesat, cu ten de culoare închisă, păr castaniu, ochi căprui şi faţă rotundă. Nici măcar ţinuta şi mersul nu-i erau familiare.

— Pendergast? întrebă el, recăpătându-şi în sfârşit glasul.

Bărbatul făcu o plecăciune.

— Chiar el, Vincent.

— Pendergast!

Şi, înainte de a-şi da seama ce făcea, îl strivi pe agentul FBI într-o îmbrăţişare de urs.

Pendergast se crispă pentru câteva secunde. Apoi se desprinse cu delicateţe, dar ferm, şi se retrase cu un pas.

— Vincent, nu-ţi pot spune ce încântat sunt să te revăd. Mi-ai lipsit.

D'Agosta îi luă mâna şi i-o scutură, stingherealа amestecându-i-se cu surpriza, cu uşurarea şi cu bucuria.

— Te credeam mort. Cum...?

— Trebuie să-ţi cer scuze pentru înşelătorie. Intenţionam să rămân

„mort” pentru mai multă vreme. Dar circumstanţele mi-au forţat mâna. Se întoarse cu spatele. Acum, dacă n-ai nimic împotrivă...

Îşi scoase haina de portar, căptuşită cu ingeniozitate, după cum avu D'Agosta ocazia să vadă, în dreptul umerilor şi al abdomenului, şi o atârnă de tăblia uşii.

— Ce ţi s-a-ntâmplat? întrebă locotenentul. Cum ai scăpat? Am întors castelul lui Fosco cu susu-n jos căutându-te. Unde naiba ai fost?

Pe măsură ce îi dispărea şocul iniţial, simţea nevoia să pună o mie de întrebări.

Pendergast zâmbi uşor sub tirul lui de baraj.

— O să afli totul, îţi promit. Dar, pentru început, instalează-te comod – nu lipsesc decât o clipă.

După care se răsuci pe călcâie şi dispăru într-o cameră din spate.

D'Agosta se uită în jur pentru prima oară. Se afla în camera de zi a unui mic apartament întunecos. De un perete se sprijinea o canapea jerpelită, flancată de două fotolii cu rezemătoare pentru cap, cu braţele pline de pete. O măsuţă ieftină susţinea un teanc de numere din revista *Popular Mechanics*. Lângă un alt perete se afla un birou uzat, cu rulou, cu suprafaţa destinată scrisului goală, cu excepţia unui Apple Powerbook lucios: singurul lucru nelalocul lui din încăperea monocromă. Pe pereţii de nedescris atârnau câteva tablouri de Hummel, estompate, înfăţişând copii cu ochii mari. Pe un raft erau înghesuite cărţi în ediţie broşată, în marea lor majoritate romane populare şi bestselleruri de duzină. D'Agosta se amuză descoperind una dintre cărţile lui preferate, *Ice Limit III: Return to Cape Horn*[14] printre volumele care păreau cel mai des răsfoite. În partea opusă a camerei de zi, o uşă deschisă dădea într-o bucătărie mică, dar ordonată. Locul se deosebea de apartamentului închiriat de Pendergast în Dakota şi de vila lui de pe Riverside Drive cât se poate de mult.

Se auzi un foşnet uşor şi D'Agosta tresări dând cu ochii de Pendergast – de adevăratul Pendergast – în cadrul uşii; înalt, zvelt, cu ochii argintii scânteind. Părul era în continuare castaniu şi tenul rămăsese oacheş, dar faţa îşi recăpătase trăsăturile frumoase, acviline, atât de familiare locotenentului.

Pendergast zâmbi din nou, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Perniţe pentru obraji, spuse el. Eficienţa cu care-ţi schimbă înfăţişarea e remarcabilă. Însă acum mi le-am scos pentru moment, fiindcă mi se par destul de incomode. Ca şi lentilele de contact căprui.

— Sunt uluit. Ştiam că eşti un maestru al deghizărilor, dar asta le dă clasă tuturor... Adică, până şi camera...

D'Agosta arătă cu degetul spre cărţile de pe raft.

Pendergast păru îndurerat.

— Din păcate nici măcar aici nu trebuie să apară nimic nelalocul lui. Trebuie să menţin imaginea unui portar.

— Şi încă a unuia ursuz.

— Am descoperit că afişând o personalitate nesuferită te poţi feri de cercetările prea atente. Odată ce mă cataloghează drept un portar morocănos şi obraznic, oamenii nu se mai străduiesc să descopere şi altceva. Pot să-ţi ofer ceva de băut?

— Bere?

Agentul FBI se cutremură fără să vrea.

— Deghizarea mea are limite. Poate nişte Pernot sau Campari?

— Nu, mulţumesc, rânji D'Agosta.

— Presupun că ai primit scrisoarea mea.

— Aşa este. Şi de-atunci încoace mă ocup de caz.

— Progrese?

— Extrem de puţine. I-am făcut o vizită străMătuşii tale. Dar despre asta putem vorbi ceva mai târziu. Acum, prietene, trebuie să-mi dai nişte explicaţii sincere.

— Fireşte.

Pendergast îl invită cu un gest să se aşeze şi se instală pe un scaun din faţa lui.

— Mi-aduc aminte că ne-am despărţit în grabă, pe povârnişul unui munte din Toscana.

— Aşa s-ar spune. N-o să uit niciodată cum te-am văzut ultima oară, înconjurat de o haită de câini dresaţi pentru vânătoarea de mistreţi, cu toţii foarte nerăbdători să ia o îmbucătură din tine.

Pendergast dădu încet din cap şi ochii lui părură să privească undeva, foarte departe.

— Am fost luat prizonier, legat, sedat şi dus înapoi, în castel. Amicul nostru corpolent a cerut să fiu transportat în adâncul tunelelor de dedesubt. Acolo m-a înlănţuit într-un mormânt al cărui fost ocupant fusese scos afară într-un stil cât se poarte de neceremonios. Iar contele s-a apucat – în cel mai politicos mod, fireşte – să mă zidească înăuntru.

— Doamne Sfinte, se cutremură D'Agosta. În dimineaţa următoare am adus poliţia în căutarea ta, dar n-a ajutat la nimic. Fosco înlăturase toate urmele prezenţei noastre. Italienii m-au crezut nebun.

— Am auzit mai târziu despre moartea stranie a contelui. Tu ai fost?

— Bineînţeles.

Pendergast dădu aprobator din cap.

— Ce s-a-ntâmplat cu vioara?

— N-am putut s-o abandonez în castel, aşa că am luat-o şi...

Se întrerupse, neştiind ce sentimente avea să-i trezească lui Pendergast gestul lui.

Agentul FBI înălţă întrebător din sprâncene.

— I-am dus-o Violei Maskelene. I-am spus că ai murit.

— Înţeleg. Cum a reacţionat?

— A fost extrem de şocată, extrem de tulburată. Deşi a încercat să mascheze asta. D'Agosta ezită. Cred că ţine la tine.

Pendergast păstră tăcerea, cu faţa ca o mască.

El şi D'Agosta o cunoscuseră pe Viola Maskelene în luna noiembrie a anului precedent, în timp ce se ocupau de un caz în Italia. Pentru D'Agosta fusese clar că, din clipa în care se văzuseră, între Pendergast şi tânăra englezoaică se petrecuse ceva, ceva inefabil. Acum nu putea decât să ghicească la ce se gândea Pendergast.

Agentul FBI se dezmetici brusc.

— Ai făcut ceea ce trebuia şi acum putem considera cazul viorii Nor-de-Furtună cu desăvârşire închis.

— Dar cum ai scăpat din castel? întrebă D'Agosta. Cât timp ai rămas zidit acolo?

— Am fost înlănţuit în mormânt aproape patruzeci şi opt de ore.

— În întuneric?

Pendergast dădu din cap.

— Şi, aş putea adăuga, sufocându-mă încetul cu încetul. Am descoperit că o anumită formă specializată de meditaţie e foarte utilă.

— Şi apoi?

— Am fost salvat.

— De cine?

— De fratele meu.

Încă zdruncinat de pe urma apariţiei aproape miraculoase a lui Pendergast, D'Agosta simţi că şocul îl paralizează.

— De *fratele tău*? De Diogenes?

— Da.

— Credeam că te urăşte.

— Aşa e. Şi, fiindcă mă urăşte, are nevoie de mine.

— Pentru ce?

— În ultimele şase luni, Diogenes s-a ocupat de monitorizarea tuturor mişcărilor mele, ca parte a pregătirii crimei. Trebuie să spun, cu regret, că n-am avut habar. Am crezut întotdeauna că sunt cel mai mare impediment în calea succesului lui şi că într-o bună zi va încerca să mă ucidă. Dar m-am înşelat – m-am înşelat prosteşte. Lucrurile stau exact *pe dos*. Când a aflat că sunt într-un foarte mare pericol, Diogenes s-a lansat într-o operaţiune temerară de salvare. A pătruns în castel deghizat în localnic – e un maestru al deghizărilor, într-o mai mare măsură decât mine – şi m-a eliberat din mormânt.

Prin mintea lui D'Agosta trecu un gând neaşteptat.

— O clipă. Are ochii de culori diferite, nu-i aşa?

Pendergast încuviinţă cu o nouă înclinare a capului.

— Unul e căprui, iar celălalt de un albastru lăptos.

— L-am *văzut*. Acolo, pe coasta dealului, deasupra castelului lui Fosco. Imediat ce ne-am despărţit. Stătea în umbra unei lespezi de

stâncă, urmărind calm tot ce se petrecea, ca şi cum ar fi asistat la prima cursă de cai de la Aqueduct.

— El era. M-a eliberat şi m-a dus la o clinică particulară, lângă Pisa, unde mi-am revenit după deshidratare, după expunerea la frig şi după muşcăturile câinilor lui Fosco.

— Totuşi nu-nţeleg. Dacă te urăşte – dacă a pus la cale această aşa-numită crimă perfectă – de ce nu te-a lăsat zidit în castel?

Pendergast zâmbi iarăşi, de data asta fără nicio urmă de amuzament.

— Vincent, trebuie să-ţi aduci întotdeauna aminte că avem de-a face cu o minte criminală aberantă, unică în felul ei. Eu i-am înţeles într-o atât de mică măsură adevăratele planuri!

După care se ridică brusc şi se duse în bucătărie. O clipă mai târziu, D'Agosta auzi clinchetul gheţii într-un pahar. Când se întoarse, agentul FBI ţinea o sticlă de Lillet[15] într-o mână şi un pahar mare, fără picior, în cealaltă.

— Eşti sigur că nu vrei să bei nimic?

— Da. Acum, pentru numele lui Dumnezeu, explică-mi ce vrei să spui.

Pendergast turnă câteva degete de vin în pahar.

— Dacă aş fi murit, aş fi stricat totul – pentru Diogenes. Vezi tu, Vincent, eu sunt principalul obiect al crimei lui.

— *Tu*? Tu o să fii victima? Atunci de ce...?

— N-o să fiu. Sunt deja.

— Poftim?

— Crima a-nceput. Se săvârşeşte cu succes în timp ce stăm de vorbă.

— Glumeşti.

— În toată viaţa mea n-am fost mai serios. Pendergast sorbi prelung din Lillet, apoi îşi reumplu paharul. Diogenes a dispărut în timpul tratamentului meu de recuperare de la clinica particulară din Pisa. Eu m-am întors la New York de îndată ce mi-am revenit, incognito. Ştiam că planurile lui erau deja bine puse la punct şi New Yorkul părea cel mai potrivit loc pentru o încercare de a i le zădărnici. Eram aproape sigur că o să-şi săvârşească aici crima. Oraşul ăsta oferă cel mai mare grad de anonimat, cele mai bune ascunzători, cele mai multe posibilităţi de a adopta un alter ego, de a-şi perfecţiona planurile de atac. Aşa că de data asta – ştiind că fratele meu îmi urmăreşte mişcările – am rămas „mort", ca modalitate de a mă mişca neobservat. Ceea ce însemna să vă las pe toţi în beznă. Chiar şi pe Constance. La aceste cuvinte, faţa lui trădă pentru o clipă durerea. Regret asta, mai mult decât o pot spune. Însă părea cel mai prudent lucru.

— Aşa că ai devenit portar.

— Poziţia mi-a permis să nu te pierd din ochi şi să urmăresc, prin tine, alte persoane pe care le consider importante. Din umbră am mai

multe şanse să-l vânez pe Diogenes. Şi nu m-aş fi deconspirat dacă evenimentele nu mi-ar fi forţat prematur mâna.

— Ce evenimente?

— Spânzurarea lui Charles Duchamp.

— Crima aia bizară de la Lincoln Center?

— Da. Şi aia şi cealaltă din New Orleans de acum trei zile. Torrance Hamilton, profesor emerit. Otrăvit în faţa unei săli de curs aglomerate.

— Care e legătura?

— Hamilton a fost unul dintre preceptorii mei în timpul liceului, omul de la care am învăţat franceza, italiana şi mandarina. Am fost foarte apropiaţi. Duchamp era cel mai bun prieten al meu din copilărie – de fapt singurul. Singura mea cunoştinţă din tinereţe cu care am păstrat legătura. Amândoi ucişi de Diogenes.

— N-ar putea fi o coincidenţă?

— Imposibil. Hamilton a fost otrăvit cu o toxină greu de găsit, care atacă nervii, pusă în paharul lui cu apă. E sintetică, foarte asemănătoare cu otrava secretată de un păianjen din insula Goa. Un străbun de-al tatălui meu, care a avut un post de funcţionar minor în India, în timpul dominaţiei britanice, a fost ucis de muşcătura acestui păianjen. Pendergast sorbi din nou din pahar. Duchamp a fost spânzurat cu un ştreang care s-a rupt, lăsându-l să cadă de la o înălţime de douăzeci de etaje, ca să-şi găsească sfârşitul. Stră-stră-unchiul meu Maurice a murit exact în acelaşi mod. A fost spânzurat la New Orleans, în 1871, pentru uciderea soţiei sale şi a amantului ei. Pentru că spânzurătoarea suferise stricăciuni grave în timpul tulburărilor din ultima vreme, l-au spânzurat de una dintre ferestrele de sus ale tribunalului din Decatur Street. Dar, datorită zvârcolelilor lui violente şi a funiei de proastă calitate, aceasta s-a rupt şi Maurice a murit după ce-a căzut ca un bolovan.

D'Agosta se holba îngrozit la prietenul său.

— Morţile astea, precum şi modul în care-au fost puse în scenă, reprezintă metoda aleasă de Diogenes ca să-mi atragă atenţia. Vincent, presupun că acum înţelegi de ce vrea să rămân *în viaţă*.

— Doar nu vrei să-mi spui că...

— Ba da. Am presupus întotdeauna c-o să fie vorba de o crimă împotriva umanităţii. Însă acum ştiu că eu sunt ţinta. Aşa-numita crimă perfectă a fratelui meu constă în uciderea *tuturor celor care-mi sunt apropiaţi*. Ăsta e adevăratul motiv pentru care m-a salvat din castelul lui Fosco. Nu mă vrea mort, mă vrea viu – trebuie să fiu viu, ca să mă poată distruge într-un mod mult mai rafinat, lăsându-mă să sufăr şi să-mi fac reproşuri, să mă torturez singur, gândindu-mă că n-am fost în stare să-i salvez pe aceşti câţiva oameni, din întreaga lume... Se întrerupse şi respiră profund, calmându-se. Pe aceşti câţiva oameni la care ţin cu adevărat.

D’Agosta înghiţi în sec.

— Nu-mi vine să cred că monstrul ăsta ţi-e rudă.

— Acum, după ce am aflat adevărata natură a crimei lui, am fost nevoit să-mi abandonez planul iniţial şi să fac altul. Nu e perfect, dar e cel mai bun în actualele circumstanţe.

— Spune-mi-l.

— Trebuie să-l împiedic pe Diogenes să mai ucidă şi pe altcineva. Ceea ce înseamnă că e necesar să-l găsesc. Şi aici am nevoie de ajutorul tău, Vincent. Trebuie să ne folosim de posibilităţile tale de acces, în calitate de om al legii, ca să aduni cât mai multe dovezi cu putinţă de la locul faptei.

Îi întinse locotenentului un celular.

— O să folosesc mobilul ăsta ca să ţin legătura cu tine. Fiindcă timpul e esenţial, o să începem de aici, cu asasinarea lui Charles Duchamp. Scotoceşte şi adu-mi toate probele pe care le poţi găsi. Nicio fărâmitură nu e prea mică. Află cât mai multe de la Laura Hayward – dar pentru numele lui Dumnezeu, nu-i spune ce urmăreşti. Nici măcar Diogenes nu poate lăsa în urmă un loc al faptei perfect curat.

— E ca şi făcut. D’Agosta se întrerupse. Şi ce-i cu data din scrisoare? Cu 28 ianuarie?

— Acum sunt sigur că e vorba de ziua în care plănuieşte să-şi încheie crima. Dar e vital să nu uiţi că această crimă e deja în desfăşurare. Azi suntem în 22. Fratele meu pune la cale infamia de ani de zile, poate de decenii. Şi-a terminat toate pregătirile. Mă cutremur când mă gândesc pe cine-ar putea ucide în următoarele şase zile.

Pendergast făcu un pas înainte, privindu-l fix pe D’Agosta, cu ochii scânteindu-i în încăperea întunecoasă.

— Dacă Diogenes nu poate fi oprit, toţi oamenii care-mi sunt apropiaţi – şi printre care tu, Vincent, te numeri cu siguranţă – se află în pericol de moarte.

Capitolul 13

Smithback îşi ocupă locul obişnuit, în colţul cel mai întunecat din Bones, restaurantul din spatele muzeului, locul unde preferau să-şi omoare timpul după program angajaţii acestuia, care – după toate aparenţele – nu se săturau niciodată de priveliştea scheletelor. Localul se numea, oficial, taverna Blarney Stone şi îşi căpătase porecla fiindcă proprietarului îi plăcea să bată în cuie, pe pereţi şi pe tavan, oase de diferite forme, dimensiuni şi provenienţe.

Smithback se uită la ceas. Minunea minunilor, sosise cu zece minute mai devreme. Poate reuşea şi Nora să ajungă mai repede, ceea ce le-ar fi oferit câteva minute de conversaţie în plus. Avea senzaţia că nu-şi mai văzuse soţia de o veşnicie. Ea îi promisese o întâlnire la un burger şi la o bere înainte de a se întoarce la muzeu, să lucreze până târziu la pregătirea apropiatei expoziţii. Şi el însuşi avea de scris şi de predat un reportaj până la două dimineaţa, la închiderea ediţiei.

Clătină din cap. Ce viaţă: era căsătorit de două luni şi nu se mai culcase cu nevasta de o săptămână. Dar nu era vorba atât de a face dragoste, cât de faptul că îi lipsea compania Norei. Discuţiile. Prietenia. Ea îi era de fapt cel mai bun prieten şi în clipa aceea avea nevoie de prietenul lui cel mai bun. Reportajul despre asasinarea lui Duchamp nu mergea bine: nu ştia nimic mai mult decât rahatul pe care-l aflaseră toate ziarele. Poliţiştii păstrau cu rigurozitate secretul asupra informaţiilor şi sursele la care apela de obicei nu-i putuseră oferi nimic. Ăsta era el, Smithback de la *Times*, şi ultimele lui articole nu conţineau nimic altceva decât resturile reîncălzite ale câtorva informări oficiale.

Între timp, aproape că simţea izul ambiţiei lui Harriman de a pune mâna pe subiect, de a i-l lua, de a-l lăsa cu afurisita aia de poveste despre Bălăngănilă, de care se descotorosise cu atâta abilitate la apariţia cazului Duchamp.

— De unde până unde privirea asta întunecată?

Smithback se uită în sus şi o văzu pe Nora. Nora, cu părul de culoarea bronzului revărsându-i-se pe umeri, cu nasul pistruiat încreţit de un zâmbet, cu ochii verzi scânteind de viaţă.

— Locul ăsta e liber? îl întrebă.

— Îţi arde de glume? Isuse, femeie, eşti o priveliştе plăcută pentru ochii îndureraţi.

Ea-şi lăsă geanta să alunece pe podea şi se aşeză. Nelipsitul chelner cu urechi clăpăuge şi mutră de câine bătut îşi făcu apariţia, ca un cioclu la înmormântare, şi rămase tăcut alături de ei, aşteptându-le comanda.

— Cârnaţi cu piure, cartofi prăjiţi şi un pahar cu lapte, spuse Nora.

— Nimic mai tare? întrebă Smithback.

— Mă-ntorc la lucru.

— Şi eu, dar asta nu m-a oprit niciodată. O să iau un păhărel din whisky-ul ăla Glen Grant vechi de cincizeci de ani, secondat de un cotlet şi de-o plăcintă cu rinichi.

Chelnerul dădu nehotărât din cap şi se îndepărtă.

Smithback luă mâna Norei.

— Mi-e dor de tine.

— Şi mie de tine. Ce viaţă nebunească ducem.

— Ce *căutăm* noi aici, în New York? Ar trebui să ne-ntoarcem la Angkor Wat şi să ne petrecem restul vieţilor într-un templu budist din junglă.

— Şi să facem legământ de castitate?

El îşi flutură mâna.

— Castitate? O să fim ca Tristan şi Isolda în propria noastră grotă cu pietre preţioase, făcând dragoste cât e ziua de lungă.

Nora roşi.

— Întoarcerea la realitate după luna noastră de miere a fost un adevărat şoc.

— Da, mai ales când l-am găsit pe Harriman, maimuţa aia de circ, rânjind şi ţopăind în pragul uşii mele.

— Bill, eşti prea obsedat de acest Harriman. Lumea e plină de oameni ca el. Ignoră-l şi mergi mai departe. Ar trebui să-i vezi pe indivizii cu care sunt nevoită să lucrez la muzeu. Unii ar trebui etichetaţi şi puşi într-o vitrină de sticlă.

Mâncarea comandată sosi peste câteva minute, odată cu băutura lui Smithback. El o ridică şi ciocni cu paharul de lapte al Norei.

— Sănătate.

— Noroc.

Smithback luă o sorbitură. Treizeci şi şase de dolari paharul şi merita fiecare bănuţ. O privi pe Nora mâncând. Era o femeie cu un apetit sănătos – n-o interesau porţiile minuscule de salată cu zorzoane. Îşi aduse aminte de un anumit moment din ruinele de la Banteay Chhmar, care ilustra foarte bine asta, şi simţi o zvâcnire în vintre.

— Ei, cum merg lucrurile la muzeu? o întrebă. Faci instrucţie cu ei ca să pună la punct expoziţia aia?

— Nu sunt decât un asistent de custode, ceea ce înseamnă că de obicei alţii fac instrucţie cu mine.

— Aoleu.

— Nu mai avem decât şase zile până la vernisaj şi un sfert dintre artefacte încă n-au fost montate la locurile lor. E ca la grădina zoologică. Nu mai am la dispoziţie decât o singură zi ca să scriu explicaţiile de pe etichete pentru treizeci de exponate, după care

trebuie să iau în primire şi să organizez o întreagă expoziţie despre obiceiurile de înmormântare ale indienilor anasazi. Iar astăzi mi-au spus că trebuie să ţin o prelegere despre epoca preistorică din sud-vest, în cadrul unui ciclu de conferinţe. Îţi vine să crezi? Treisprezece mii de ani de preistorie din toată zona respectivă în nouăzeci de minute, inclusiv o prezentare de diapozitive.

Luă o altă îmbucătură.

— Ţi se cer prea multe, Nora.

— Toată lumea e în aceeaşi barcă. „Imagini Sacre" e cel mai important eveniment care se-ntâmplă în muzeu, după ani de zile. Şi, ca să pună capac la toate, geniile de la conducere au decis să modernizeze sistemul de pază. Ţii minte ce s-a-ntâmplat cu sistemul ăsta ultima dată când au organizat o expoziţie de proporţii? Ştii, „Superstiţii".

— Oh, Doamne. Nu-mi aduce aminte.

— Nu vor să existe nici cea mai mică posibilitate ca lucrurile să se repete. Numai că, de fiecare dată când modernizează sistemul din câte o sală trebuie să-nchidă şi să zăvorască locul ăla. E imposibil să te deplasezi dintr-o parte în alta – nu ştii niciodată ce-o să găseşti închis. Partea bună e că peste şase zile o să se termine totul.

— Da, şi o să fim gata pentru o nouă vacanţă.

— Sau pentru întemniţarea într-o celulă capitonată.

— O să avem întotdeauna Angkorul, rosti Smithback pe un ton dramatic.

Nora râse şi-l strânse de mână.

— Cum stai cu reportajele despre Duchamp?

— Groaznic. Căpitanul de la Omucideri care se ocupă de caz e o femeie pe nume Hayward, un adevărat zbir. Conduce totul cu o mână de fier. Nu există nicio scurgere de informaţii. Nu pot obţine o exclusivitate care să-mi salveze viaţa.

— Îmi pare rău, Bill.

— Nora Kelly?

Îi întrerupse o voce vag familiară. Smithback ridică ochi şi văzu că de masa lor se apropia o femeie – micuţă, viguroasă, păr castaniu, ochelari. Înlemni de uimire, ceea ce i se întâmplă şi ei. Se holbară unul la altul în tăcere.

Ea surâse pe neaşteptate.

— Bill?

Smithback zâmbi larg.

— Margo Green! Credeam că locuieşti în Boston, că lucrezi pentru compania aia, cum îi spune?

— GeneDyne. Am fost, am lucrat, dar viaţa de corporaţie nu-i de mine. Bani mulţi, dar nicio satisfacţie. Aşa că m-am întors la muzeu.

— N-aveam idee.

— N-am început decât de şase săptămâni. Dar tu?

— Am mai scris câteva cărţi, după cum ştii, probabil. Acum sunt la *Times*. Abia m-am întors din luna de miere, cu câteva săptămâni în urmă.

— Felicitări. Asta înseamnă că n-o să-mi mai spui Floare de Lotus. Presupun că ea e norocoasa?

— Evident. Nora, îţi prezint o veche prietenă de-a mea, Margo Green. Nora lucrează tot la muzeu.

— Ştiu. Margo se răsuci. Bill, nu vreau să te supăr, dar de fapt o căutam pe ea, nu pe tine. Întinse mâna. Poate că nu-ţi aduci aminte, doctore Kelly, dar sunt noul redactor-şef al revistei *Museology*. Ne-am întâlnit la ultima şedinţă de departament.

Nora răspunse strângerii de mână.

— Mi-aduc aminte, bineînţeles. Am citit despre tine în Relicva, cartea lui Bill. Cum merge?

— Pot să stau jos?

— Ca să fiu sinceră, noi...

Vocea Norei se stinse când Margo se aşeză.

— Nu vă reţin decât o clipă.

Smithback rămase cu ochii la ea. Margo Green. Părea să fi fost dintr-o altă viaţă, cu atât de mult timp în urmă. Nu se schimbase prea mult, cu excepţia faptului că părea mai relaxată, mai încrezătoare în sine. Tot cochetă şi atletică. Purta un costum elegant, de comandă, foarte departe de cămăşile lălâi L.L. Bean şi de blugii Levi's de pe vremea când abia terminase facultatea. Îşi coborî privirea spre propriul costum Hugo Boss. Se mai maturizaseră puţin cu toţii.

— Nu-mi vine să cred, spuse el. Două dintre eroinele cărţilor mele, pentru prima oară împreună.

Margo înclină întrebător din cap.

— Oh, da? Cum adică?

— Nora e eroina cărţii mele *Nor de furtună*.

— Oh. Scuze, n-am citit-o.

Smithback continuă să zâmbească vitejeşte.

— Cum e să te reîntorci la muzeu?

— S-a schimbat mult de când am fost aici ultima oară.

Smithback simţi privirea Norei. Se întrebă dacă ea presupunea că Margo era o fostă iubită şi că existau anumite amănunte picante pe care nu le indusese în memoriile sale.

— Pare să fi fost cu secole în urmă, continuă Margo.

— Chiar aşa a fost.

— Mă-ntreb adesea ce s-o fi întâmplat cu Lavinia Rickman şi cu doctorul Cuthbert.

— Nu mă-ndoiesc că infernul are un cerc special, rezervat pentru ei doi.

Margo chicoti.

— Dar poliţistul, D'Agosta? Şi agentul Pendergast?

— Nu ştiu nimic despre D'Agosta, răspunse Smithback. Dar la biroul nostru de ştiri din străinătate se zvoneşte că Pendergast a dispărut acum câteva luni, în împrejurări misterioase. A plecat într-o misiune în Italia şi nu s-a mai întors.

În ochii lui Margo apăru o privire şocată.

— Serios? Ce ciudat.

În jurul mesei se lăsă o scurtă tăcere.

— Oricum, reluă Margo, întorcându-se din nou spre Nora. Voiam să-ţi cer ajutorul.

— Da, cu plăcere, răspunse Nora. Despre ce e vorba?

— Am de gând să public un editorial despre importanţa repatrierii măştilor din Kiva cea Mare tribului Tano. Ai auzit de cererea lor?

— Da. Am citit şi editorialul. Ciorna circulă prin departament.

— M-am lovit, firește, de opoziţia administraţiei muzeului, în particular a doctorului Collopy. Am început să iau legătura cu toată lumea din Departamentul de Antropologie, să văd dacă putem face un front comun. Trebuie să păstrăm independenţa revistei *Museology*, iar măştile alea trebuie înapoiate. E bine să fim uniţi, ca departament.

— Ce vrei să fac eu? întrebă Nora.

— Nu pun în circulaţie o petiţie sau altceva de genul acesta. Cer doar sprijinul neoficial al membrilor departamentului pentru cazul în care se va ajunge la desfiinţarea revistei. Nu vreau decât o garanţie verbală. Atâta tot.

Smithback zâmbi.

— Sigur, nicio problemă, poţi conta întotdeauna pe Nora...

— O clipă, spuse aceasta.

Smithback amuţi, surprins de tonul ei tăios.

— Margo vorbea cu mine, adăugă sec Nora.

— Aşa e.

Smithback se grăbi să-şi netezească o şuviţă rebelă de păr şi bătu în retragere, concentrându-se asupra băuturii.

Nora se întoarse spre Margo cu un zâmbet mai degrabă glacial.

— Îmi pare rău, n-o să te pot ajuta.

Smithback se holbă, surprins, când la ea, când la Margo.

— Pot să-ntreb de ce? întrebă calm Margo.

— Pentru că nu sunt de acord cu tine.

— Dar e evident că măştile din Kiva cea Mare le aparţin indienilor tano.

Nora ridică o mână.

— Margo, problema măştilor şi argumentele tale îmi sunt pe deplin familiare. Ai dreptate într-o singură privinţă. Le aparţineau indienilor tano şi n-ar fi trebuit luate. Dar acum aparţin întregii omeniri – fac

parte din arhivele istoriei. Mai mult decât atât, retragerea lor din expoziţia „Imagini Sacre” ar fi devastatoare în această etapă atât de avansată – iar eu mă număr printre custozii care se ocupă de organizare. Ca ultim argument, eu sunt arheolog specializat în zona de sud-vest. Dacă începem să înapoiem toate obiectele sacre din muzeu, n-o să mai rămână nimic. Pentru băştinaşii din America, totul e sacru – ăsta e unul dintre cele mai frumoase aspecte ale culturii lor. Făcu o scurtă pauză. Ce s-a făcut e bun făcut, iar lumea e aşa cum e, şi nu se pot îndrepta toate nedreptăţile. Îmi pare rău că nu-ţi pot da un alt răspuns, dar ăsta e adevărul. Trebuie să fiu sinceră.

— Dar problema independenţei editoriale...

— În privinţa asta sunt în totalitate de partea ta. Publică-ţi editorialul. Dar nu-mi cere să-ţi susţin argumentele. Şi să nu ai pretenţia ca departamentul să subscrie la opiniile tale.

Margo se holbă mai întâi la Nora, apoi la Smithback.

Ziaristul îi răspunse cu un zâmbet nervos şi sorbi iarăşi din pahar. Margo se ridică.

— Mulţumesc pentru sinceritate.

— Cu plăcere.

Ea se întoarse spre Smithback.

— E minunat să te revăd, Bill.

— Desigur, murmură el.

O urmări pe Margo îndepărtându-se. Apoi îşi dădu seama că Nora îl fixa cu privirea.

— Floare de Lotus? făcu ea, cu sarcasm.

— Era o simplă glumă.

— E fosta ta prietenă?

— Nu, nicidecum, se grăbi el să răspundă.

— Eşti sigur?

— Nici măcar n-am sărutat-o.

— Mă bucur. Nu pot s-o sufăr pe femeia asta.

Se răsuci, cu ochii la silueta tot mai îndepărtată a lui Margo. Apoi se întoarse din nou spre Smithback.

— Şi când te gândeşti că nici n-a citit *Nor de Furtună*. Vreau să spun că e o carte mult mai bună decât majoritatea chestiilor pe care le-ai scris înainte. Îmi pare rău, Bill, dar Relicva, ei, să spunem că te-ai maturizat foarte mult, ca scriitor.

— Păi ce cusur are *Relicva*?

Nora îşi luă furculiţa şi termină de mâncat în tăcere.

Capitolul 14

Când ajunse D'Agosta la Omleteria, Hayward ocupase deja separeul lor obişnuit, de lângă fereastră. N-o mai văzuse de douăzeci şi patru de ore – ea îşi petrecuse toată noaptea la serviciu. Se opri s-o privească din uşa restaurantului. În soarele dimineţii, părul ei de un negru lucios era aproape albastru, iar pielea palidă avea strălucirea marmurei de bună calitate. Scria cu asiduitate ceva la un PE de buzunar, mestecându-şi buza de sus, cu sprâncenele unite de concentrare. Se simţi vibrând de dragoste la simpla ei vedere, atât de intens, încât era aproape dureros.

Nu ştia dacă avea să fie în stare să ducă la bun sfârşit ceea ce-şi propusese.

Ea-şi ridică brusc ochii, ca şi cum ar fi fost conştientă de privirea lui. Expresia concentrată îi dispăru şi un zâmbet îi lumină trăsăturile frumoase.

— Vinnie, spuse, la apropierea lui. Îmi pare rău c-am ratat lasagna ta napoletana.

El o sărută, apoi se aşeză în partea opusă a mesei.

— E OK. Lasagna ca lasagna. Dar sunt îngrijorat fiindcă lucrezi prea mult.

— Asta e natura muncii.

În clipa aceea îşi făcu apariţia o chelneriţă costelivă, plasă în faţa ei o farfurie cu o omletă albă şi începu să-i reumple cana cu cafea.

— E suficient să laşi cafetiera aici, spuse ea.

Chelneriţa dădu din cap, apoi se întoarse spre D'Agosta.

— Vrei un meniu, scumpule?

— Adu-mi două ochiuri tari şi nişte pâine prăjită, de secară.

— Eu am comandat dinainte, spuse Hayward, sorbind cu lăcomie din cafea. Sper că nu te superi. Trebuie să mă-ntorc la birou şi...

— Te duci înapoi?

Ea se încruntă, apoi scutură cu putere din cap, o singură dată.

— O să mă odihnesc la noapte.

— Presiuni de sus?

— Întotdeauna se fac presiuni de sus. Nu, e vorba de caz, în sine. Pur şi simplu nu reuşesc să-l înţeleg aşa cum ar trebui.

D'Agosta o privi mâncându-şi cu poftă omleta şi se simţi tot mai îngrozit. „Dacă Diogenes nu poate fi oprit, toţi oamenii care-mi sunt apropiaţi se află-n pericol de moarte", spusese Pendergast în noaptea dinainte. „Află cât mai multe de la Laura Hayward." Trecu în revistă restaurantul, privind feţele în căutarea cuiva cu un ochi albastru-alburiu şi cu celălalt căprui. Dar Diogenes purta probabil lentile de

contact, ascunzându-şi cea mai izbitoare caracteristică.

— Ce-ar fi să-mi povesteşti despre caz? spuse, cu tot calmul de care era în stare.

Ea luă o altă bucată de omletă şi şi-o îndesă în gură.

— Au sosit rezultatele autopsiei. Din punctul ăsta de vedere, nicio surpriză. Duchamp a murit din cauza numeroaselor leziuni interne provocate de căzătură. Mai multe oase faringiene au fost fracturate, dar spânzurarea în sine n-a provocat moartea, măduva spinării n-a fost secţionată şi nu s-a produs asfixierea. Şi asta e prima ciudăţenie. Frânghia a fost tăiată dinainte, aproape cu totul, folosindu-se o lamă de bărbierit foarte ascuţită. Ucigaşul a vrut să se rupă în timpul spânzurării.

D'Agosta simţi fiori reci. „Stră-stră-unchiul meu Maurice a murit exact în acelaşi mod..."

— Duchamp a fost mai întâi doborât în apartamentul lui, apoi a fost legat. Are o contuzie pe tâmpla stângă, dar, în cădere, capul i s-a zdrobit într-un asemenea hal, încât nu ne putem da seama dacă asta a fost cauza întregii pierderi de sânge din apartament. Însă această rană a fost îngrijită şi bandajată, după toate aparenţele de către asasin.

— Înţeleg.

Cazul avea sens pentru D'Agosta. Prea mult sens. Şi nu-i putea spune nimic lui Hayward.

— Pe urmă, făptaşul a-mpins un birou lung lângă fereastră, l-a convins pe Duchamp să se urce pe el, s-o ia la fugă şi să sară pe geam.

— Fără ajutor?

Hayward dădu din cap.

— Cu mâinile legate la spate şi cu ştreangul de gât.

— Ucigaşul a fost văzut de cineva?

D'Agosta simţea o apăsare în piept. Ştia cine era făptaşul şi nu-i putea spune acest lucru, de-a dreptul. Era o senzaţie teribil de neplăcută.

— Nimeni, din tot blocul, nu-şi aduce aminte să fi zărit pe cineva suspect. Nu există decât o singură posibilă înregistrare video, luată de camera de supraveghere de la subsol. Un bărbat într-un trenci, văzut din spate. Înalt, subţire. Păr de culoare deschisă. Am cerut o prelucrare digitală a imaginii, dar specialiştii nu-şi fac speranţe că rezultatul va fi util. Tipul ştia de existenţa camerei şi a trecut precaut prin câmpul ei vizual.

Îşi termină cafeaua şi îşi mai turnă una.

— Am răscolit hârtiile şi atelierul victimei, în căutarea unui motiv, continuă ea. Nimic. Pe urmă i-am folosit rolodexul ca să-i sunăm prietenii şi cunoştinţele. Dintre toţi cei cu care am vorbit, nimănui nu i-a venit să creadă. Un adevărat domn, acest Duchamp. O, şi există o coincidenţă bizară. Duchamp îl cunoştea pe agentul Pendergast.

D'Agosta îngheţă. Nu ştia ce să spună, cum să reacţioneze. Cumva, nu putea s-o mintă pe Laura Hayward. Îşi simţi toată faţa înroşindu-se.

— Se pare că erau prieteni. Adresa lui Pendergast din Dakota era în rolodexul lui. Conform înregistrărilor din agendă, anul trecut cei doi au luat masa împreună de trei ori, întotdeauna pe o dată de „21". Păcat că Pendergast nu se poate ocupa de asta de dincolo de mormânt. Ajutorul lui ar fi fost binevenit.

Se opri brusc, zărind expresia de pe chipul lui D'Agosta.

— Of, Vinnie, spuse, întinzându-şi mâna peste masă şi strângând-o pe-a lui. Îmi pare rău. A fost o nechibzuinţă din partea mea să spun aşa ceva.

Ceea ce îl făcu pe locotenent să se simtă de zece ori mai rău.

— Poate asta e crima despre care m-a avertizat Pendergast, în biletul lui.

Hayward îşi retrase încet mâna.

— Poftim?

— Păi... se bâlbâi D'Agosta. Diogenes îşi ura fratele. Poate plănuieşte să se răzbune pe Pendergast omorându-i prietenii.

Hayward îl privi cu ochii mijiţi.

— Am auzit că de curând a mai fost ucis un prieten de-al lui Pendergast. Un profesor din New Orleans.

— Dar, Vinnie, Pendergast e mort. De ce i-ar ucide fratele lui acum prietenii?

— Cine poate şti cum gândesc nebunii? Nu vreau decât să spun că, dacă ăsta ar fi cazul meu, aş considera coincidenţa dubioasă.

— Cum ai aflat despre crima asta din New Orleans?

D'Agosta se uită în jos, aranjându-şi şervetul în poală.

— Nu-mi aduc aminte. Cred că e posibil să-mi fi spus... secretara lui, Constance.

— Ei, cazul are o mulţime de aspecte dubioase. O să ţin cont de asta, oftă Hayward. E greu de crezut, dar o să fac cercetări.

Chelneriţa reapăru, aducând comanda.

D'Agosta nu îndrăznea să se uite în ochii Laurei. Îşi luă în schimb cuţitul şi furculiţa şi tăie oul sclipitor. Un jet galben împroşcă farfuria de-a curmezişul.

Locotenentul se retrase cu o tresărire.

— Chelneriţă!

Femeia, care ajunsese deja la câteva separeuri distanţă, se întoarse încet înapoi.

El îi întinse farfuria.

— Ouăle astea au gălbenuşul lichid. Am spus că le vreau *tari*. N-am spus *moi*.

— Bine, scumpule, ţine-ţi firea.

Femeia luă farfuria şi plecă.

— Au, făcu Hayward, cu voce scăzută. Nu crezi c-ai fost prea dur cu biata femeie?

— Detest ochiurile moi, zise D'Agosta, holbându-se la cana lui cu cafea. Nu suport să le privesc.

Se lăsă o scurtă tăcere.

— Ce nu merge, Vinnie? întrebă ea.

— Povestea asta cu Diogenes.

— Nu mi-o lua în nume de rău, dar ar fi timpul să nu mai umbli după potcoave de cai morţi şi să te-ntorci la lucru. N-o să-l aduci pe Pendergast înapoi. Iar Singleton n-o să permită ca treaba asta să continue la nesfârşit. Şi, mai presus de toate, te porţi ca şi cum n-ai fi tu. Nimic nu te scapă de nostalgie mai bine decât munca.

„Ai dreptate", se gândi el. Se purta ca şi cum n-ar fi fost el fiindcă nu se mai simţea el însuşi. Era destul de rău că nu-i putea spune ei adevărul. Dar mersese mult mai departe de-atât: iată-i stând acolo şi bombardând-o cu întrebările, ca să obţină informaţii, în timp ce el îi ascundea faptul că Pendergast era în viaţă.

Schiţă un zâmbet pe care-l spera stânjenit.

— Îmi pare rău, Laura. Ai dreptate: e timpul să mă întorc la serviciu. Iar eu stau aici, făcând-o pe irascibilul, în timp ce tu eşti cea care n-a dormit deloc. Ce altceva mai e cu cazul ăsta, cum de te-a ţinut trează toată noaptea?

Ea îl privi cercetător pentru o clipă. Apoi luă o altă îmbucătură din omletă şi îşi împinse farfuria într-o parte.

— N-am mai văzut niciodată o crimă săvârşită cu atâta grijă. Nu vreau să spun doar că avem foarte puţine indicii, ci şi că acelea pe care le-avem sunt atât de al naibii de derutante. În afară de funie, făptaşul a mai lăsat în urmă doar câteva fibre din hainele lui.

— Ei, asta vă oferă cel puţin trei indicii de care să vă ocupaţi.

— E adevărat. Fibrele, frânghia şi tipul nodurilor. Şi, până acum, niciunul nu ne-a condus nicăieri. Iată ce m-a ţinut toată noaptea: asta, plus obişnuita hârţogărie. Fibrele sunt dintr-un soi de lână exotică, de un tip necunoscut celor de la judiciar. Nu există în niciuna dintre bazele de date locale sau federale. I-am cerut unui expert în materiale textile să rezolve misterul. Nu e vorba de nimic fabricat în America, Europa, Australia şi Orientul Mijlociu.

— Şi nodurile?

— Sunt cu atât mai bizare. Specialistul în materie de legături – pe care l-am scos din pat la ora trei, apropo – a fost fascinat. La prima vedere, sunt masive şi par făcute la nimereală, de un nebun pentru care imobilizarea e un fetiş. Dar lucrurile nu stau aşa. Sunt opera unui expert. Foarte complicate. Specialistul a fost descumpănit, a spus că n-a mai văzut niciodată un asemenea nod, că pare să fie de un tip cu totul nou. S-a lansat într-o serie de remarci despre matematică şi

despre teoria nodurilor, pe care n-am reuşit nici măcar să le urmăresc.

— Aş vrea să văd o fotografie a nodurilor, dacă se poate.

Ea îi aruncă o altă privire interogativă.

— Hei, am fost cercetaş, zise el, cu o frivolitate care n-avea nimic real.

Ea dădu din cap.

— Am avut un instructor de la Academie, Ruderback. Îl ţii minte?

— Nu.

— Era fascinat de noduri. Spunea că sunt manifestarea tridimensională a unei probleme cvadridimensionale. Indiferent ce-o fi însemnând asta. Ea sorbi din nou din cafea. Mai curând sau mai târziu, nodurile astea ne vor ajuta să rezolvăm cazul.

Chelneriţa se întoarse şi aşeză ouăle în faţa lui D'Agosta cu o privire triumfătoare. Acum erau zbârcite, aproape deshidratate, cu margini crocante.

Hayward aruncă o privire în farfurie, cu zâmbetul revenit pe buze.

— Poftă bună, spuse, chicotind.

Haina lui începu deodată să vibreze. Surprins, D'Agosta se crispă pentru o clipă. Apoi îşi aminti de celularul pe care i-l dăduse Pendergast, îşi afundă mâna în buzunar şi îl scoase.

— Un telefon nou? întrebă Hayward. Când ţi l-ai luat?

Locotenentul ezită. Apoi decise brusc că nu mai era în stare s-o mintă iarăşi.

— Scuze, spuse, ridicându-se. Trebuie să plec. Îţi explic mai târziu.

Hayward se ridică la rândul ei, cu o expresie surprinsă.

— Dar, Vin...

— Plăteşti tu micul dejun? întrebă el, punându-i mâinile pe umeri şi sărutând-o. Data viitoare plătesc eu.

— Dar...

— Ne vedem diseară, iubito. Succes la rezolvarea cazului.

Susţinu privirea ei întrebătoare pentru nu mai mult de o scurtă clipă, o strânse de umeri în loc de rămas-bun, se răsuci pe călcâie şi se grăbi să iasă din restaurant.

Se uită încă o dată la mesajul afişat pe ecranul minuscul:

„Colţul de sud-vest al intersecţiei dintre 77 şi York. ACUM."

Capitolul 15

Limuzina mare, neagră, care mergea în viteză spre sud pe York Avenue, îşi făcu apariţia la câteva secunde după sosirea lui D'Agosta la colţul străzii. Viră brusc şi se opri; portiera se deschise imediat. Chiar înainte de a apuca D'Agosta să o închidă în urma lui, limuzina se desprinse de bordură accelerând, cu şoferul apăsând pe claxon şi cu maşinile din spatele lor frânând ca să permită trecerea imensului vehicul.

D'Agosta se răsuci, uluit. Alături de el stătea un tip cu desăvârşire străin, înalt, suplu, foarte bronzat, îmbrăcat într-un costum gri impecabil şi ţinând pe genunchi o servietă diplomat subţire, de culoare neagră.

— Nu te alarma, Vincent, spuse vocea familiară a lui Pendergast. O urgenţă m-a silit să-mi schimb din nou ascunzătoarea. Azi sunt bancher de investiţii.

— O urgenţă?

Pendergast îi întinse o foaie de hârtie plastifiată atent cu mai multe straturi de folie transparentă. Pe ea era scris:

„Nouă de spade: Torrace Hamilton
Zece de spade: Charles Duchamp
Rege de spade, Inversat: Michael Decker
Cinciul de Spade...?"

— Diogenes îşi anunţă mutarea următoare în avans. Mă momeşte.

Deghizat sau nu, expresia feţei lui Pendergast era mai sumbră decât o mai văzuse vreodată D'Agosta.

— Ce sunt astea, cărţi de tarot?

— Pe Diogenes l-a interesat întotdeauna tarotul. După cum ai ghicit probabil, cărţile astea implică moartea şi trădarea.

— Cine e Michael Decker?

— Mi-a fost mentor când m-am transferat la FBI. Înainte am făcut parte din, ah, servicii guvernamentale mai exotice şi el m-a ajutat să trec peste o perioadă de tranziţie mai degrabă dificilă. Mike ocupă acum o poziţie înaltă în ierarhia de la Quantico şi mi-a oferit un ajutor de nepreţuit în ce priveşte metodele mele de lucru, cumva neortodoxe. Mulţumită lui am putut convinge astă-toamnă FBI-ul să se implice atât de repede în cazul lui Jeremy Grove şi tot el m-a ajutat să netezesc nişte pene zburlite după micul caz din Midwest de care mă ocupasem înainte.

— Prin urmare, Diogenes îţi ameninţă un alt prieten.

— Da. Nu pot să dau de Mike nici pe telefonul mobil, nici acasă. Secretara lui îmi spune că are o misiune la nivel înalt, ceea ce înseamnă că n-o să-mi ofere niciun fel de amănunte – chiar dacă o să-i dezvălui că sunt unul dintre colegii lui. Trebuie să-l avertizez personal, dacă-l pot găsi.

— Totuşi, fiind agent FBI, trebuie să fie destul de dificil de eliminat într-o înfruntare.

— E unul dintre cei mai buni agenţi de teren. Dar mă tem că asta n-o să-l împiedice nicidecum pe Diogenes.

D'Agosta se uită din nou la scrisoare.

— Fratele tău a scris asta?

— Da. E ciudat că scrisul nu seamănă cu al lui – e mai degrabă o încercare grosolană de a şi-l modifica. De fapt, mult prea grosolană pentru el. Însă are totuşi ceva ciudat de familiar...

Vocea lui Pendergast se stinse.

— Cum ai primit-o?

— A sosit la apartamentul meu din Dakota în dimineaţa asta, devreme. Am angajat acolo un portar, Martyn, care se ocupă, în locul meu, de nişte lucruri mai speciale. El i-a dus-o lui Proctor, care mi-a trimis-o mie.

— Proctor ştie că trăieşti?

— Da. Şi, începând de azi-noapte, ştie şi Constance Greene.

— Dar ea? Încă te mai crede mort?

D'Agosta nu pronunţă numele – nu era necesar. Pendergast avea să înţeleagă că vorbea despre Viola Maskelene.

— N-am luat legătura cu ea. Aş pune-o într-un pericol extrem de mare. Oricât de dureroasă ar fi, ignoranţa o s-o ţină în siguranţă.

Urmă o scurtă tăcere stânjenitoare.

D'Agosta schimbă subiectul.

— Prin urmare, fratele tău a dus scrisoarea asta la Dakota? N-ai pus să fie supravegheat locul?

— Ba da, firește. Cu foarte mare grijă. A lăsat-o un cerşetor. Când l-am prins şi l-am luat la întrebări a spus că un bărbat de pe Broadway l-a plătit ca s-o livreze. I-a făcut o descriere prea vagă ca să fie de vreun folos.

Limuzina traversă strada către ieşirea spre FDR Drive, înclinându-se în timpul virajului, cu pneurile fumegând.

— Crezi că prietenul tău din FBI o să te-asculte?

— Mike Decker mă cunoaşte.

— S-ar părea că graba cu care te străduieşti să-l anunţi pe Decker e exact ceea ce-şi doreşte Diogenes.

— Corect. E ca o mutare forţată la şah. Cad într-o capcană şi nu pot face nimic ca s-o evit. Pendergast se uită la D'Agosta, cu ochii scânteindu-i chiar şi sub lentilele căprui de contact. Trebuie să

inversăm cumva tiparul, să trecem la ofensivă. Ai aflat ceva în plus de la Hayward?

— Au recuperat câteva fibre textile de la faţa locului. Fibrele astea şi frânghia sunt singurele probe solide de până acum. Mai există şi alte lucruri bizare în privinţa crimei. De exemplu, s-ar părea că Diogenes l-a ameţit pe Duchamp cu o lovitură în cap, apoi s-a ocupat de rana lui şi i-a pansat-o înainte de a-l ucide.

Pendergast scutură din cap.

— Vincent, trebuie să aflu mai multe. Neapărat. Până şi cel mai mărunt şi mai neînsemnat detaliu ar putea fi, de fapt, de o importanţă crucială. În New Orleans am, ca să zic aşa, o legătură care-o să-mi facă rost de dosarul întocmit de poliţie în cazul otrăvirii lui Hamilton. Dar n-am o astfel de legătură şi aici, pentru cazul Duchamp.

D'Agosta dădu din cap.

— Înţeleg.

— Mai e ceva. S-ar părea că Diogenes îşi alege victimele în ordine cronologică. Ceea ce înseamnă că te-ai putea afla curând în pericol. Am lucrat împreună la primul caz într-adevăr de amploare pe care l-am rezolvat ca agent FBI – crimele de la muzeu.

D'Agosta înghiţi în sec.

— Nu-ţi face griji pentru mine.

— S-ar părea că lui Diogenes a-nceput să-i placă să trimită avertismente. Am putea presupune că toate celelalte ţinte potenţiale nu sunt temporar în primejdie – cel puţin până primesc următorul mesaj. Chiar şi aşa, Vincent, trebuie să-ţi iei toate precauţiile posibile. Cel mai sigur e să te întorci imediat la lucru. Stai în mijlocul poliţiştilor, rămâi în clădirea secţiei când nu eşti în misiune. Cu atât mai important, modifică-ţi toate obiceiurile – absolut toate. Schimbă-ţi temporar reşedinţa. Ia taxiul în loc să mergi pe jos sau cu metroul. Du-te la culcare şi trezeşte-te la ore diferite. Schimbă tot ce te-ar putea pune în pericol – pe tine sau pe cei la care ţii. Un atentat la viaţa ta ar putea avea drept rezultat rănirea colaterală a altora, în particular a lui Hayward. Vincent, eşti un poliţist bun – nu e nevoie să-ţi spun eu ce să faci.

Limuzina se opri în scrâşnet de cauciucuri. Întinderea neagră de asfalt a heliportului de pe East 35th Street se afla chiar în faţa lor, cu soarele dimineţii aşternând un luciu mai pe pista de nouăzeci de metri, scurtă şi lată. Un elicopter Bell 206 Jet Ranger aştepta, cu rotoarele în mişcare. Pendergast căpătă brusc expresia unui bancher de investiţii, trăsăturile i se relaxară, iar ura şi hotărârea care îi scânteiau în ochi dispărură, lăsând în loc o amabilitate atrăgătoare.

— Ar mai fi ceva, spuse D'Agosta.

Pendergast se întoarse spre el.

Locotenentul îşi duse mâna în buzunarul hainei, găsi obiectul pe

care-l căuta şi îl scoase în pumnul strâns. Pendergast întinse mâna şi el lăsă să-i cadă în palmă un medalion de platină, uşor topit pe o muchie, agăţat de un lanţ. Pe o parte se zărea imaginea unui ochi fără pleoapă, plutind deasupra unei Păsări Phoenix înălţate din cenuşă. Pe cealaltă fusese stanţat un soi de blazon.

Pendergast se holbă la el şi pe chip i se aşternu în treacăt o expresie stranie.

— Îl purta contele Fosco, când m-am întors la castel cu poliţia italiană. Mi l-a arătat, numai mie, ca dovadă că erai mort. O să vezi că nemernicul şi-a gravat propriul blazon pe revers – un ultim truc folosit împotriva mea. M-am gândit că-l vrei.

Pendergast îl răsuci, îl privi lung, îl răsuci la loc.

— I l-am luat în noaptea când... i-am făcut ultima vizită. Poate o să-ţi poarte noroc.

— În general dispreţuiesc norocul, dar pe moment am o neobişnuită nevoie de el.

Vocea lui Pendergast era aproape prea scăzută ca s-acopere zgomotul rotoarelor cu turaţia în creştere. Îşi puse medalionul la gât şi-l vârî sub cămaşă şi strânse mâna lui D'Agosta.

Pe urmă, fără niciun alt cuvânt, traversă pista cu paşi mari, îndreptându-se spre elicopterul în aşteptare.

Capitolul 16

Elicopterul ateriză pe heliportul unei corporaţii din Chevy Chasse, Mayland, unde aştepta o maşină fără şofer. La ora nouă, Pendergast intra în D.C. Era o zi rece şi senină de ianuarie, cu un soare palid întrezărindu-se printre crengile golaşe ale copacilor, fără niciun efect asupra chiciurii din locurile umbrite.

Peste câteva minute, conducea pe Oregon Avenue, printre două şiruri de vile impunătoare – într-una dintre cele mai exclusiviste suburbii ale Washingtonului. Încetini când trecu pe lângă casa lui Mike Decker. Clădirea în stil georgian, bine întreţinută, cu faţada de cărămidă, părea la fel de somnolentă ca restul cartierului. Alături de ea nu era parcată nicio maşină, dar asta nu însemna nimic. Decker închiria o maşină cu şofer ori de câte ori avea nevoie. Pendergast îşi continuă drumul pe întinderea aceea încă unui cvartal, apoi opri lângă bordură. Scoase un celular şi îl sună din nou pe Decker, acasă şi pe mobil. Niciun răspuns.

Dincolo de şirul de vile se întindea fortăreaţa de lemn a parcului Rock Creek. Pendergast ieşi din maşină cu servieta diplomat şi intră gânditor în parc. Era sigur că Diogenes urmărea scena şi că avea să-l recunoască în ciuda deghizării – în aceeaşi măsură în care avea certitudinea că el însuşi şi-ar fi recunoscut fratele în orice condiţii.

Dar nu văzu pe nimeni şi nu auzi nimic în afară de susurul estompat al apei, venind dinspre Rock Creek.

Merse cu paşi grăbiţi pe marginea parcului, apoi traversă în fugă o alee şi o grădină şi ajunse în spatele casei lui Decker, trecând printr-un gard viu. Curtea bine îngrijită se întindea pe o distanţă considerabilă în jurul clădirii, pierzându-se printre copacii deşi din parc. Stând în locul acela, unde tufele stufoase îl ascundeau de ochii vecinilor, aruncă o privire către ferestre. Erau închise, acoperite de draperii albe. Traversă curtea uitându-se la casele din jur, cu o nepăsare îndelung exersată, şi intră pe uşa din spate, punându-şi o pereche de mănuşi şi lăsându-şi servieta pe verandă.

Se opri iarăşi, în alertă, studiind toate detaliile. Pe urmă, fără să bată la uşă, aruncă o privire pe fereastra de dimensiuni reduse.

Bucătăria lui Decker era modernă şi aproape spartană, cu puţine piese de mobilier, în stilul unui burlac. Un ziar împăturit stătea pe masă, lângă telefon; haina unui costum îmbrăca spătarul unui scaun. Într-o parte a încăperii, o uşă – închisă – o despărţea, fără îndoială, de scările subsolului; în partea opusă, un coridor întunecos ducea către camerele din faţă ale casei.

Pe podeaua coridorului zăcea o siluetă, vag conturată în lumina

sărăcăcioasă. Zvâcni uşor, o dată, de două ori.

Pendergast se hotărî cât ai clipi să descuie uşa cu şperaclul, numai ca să descopere că încuietoarea fusese spartă şi mânerul i se rotea uşor în mână. Văzu firul tăiat al unui dispozitiv de supraveghere; un sistem de siguranţă fusese scos din funcţiune. Alături, tot tăiat, era firul telefonului. Se strecură înăuntru, repezindu-se spre silueta de pe coridor şi îngenunchind lângă ea.

Era a unui weimaraner mascul, cu ochii sticloşi şi cu picioarele din spate încă agitându-i-se, în spasme firave. Pendergast îşi plimbă degetele înmănuşate pe trupul câinelui, cu o mişcare grăbită. Avea gâtul rupt în două locuri.

Agentul FBI se ridică, ducându-şi mâna la buzunar. Când o scoase, ţinea un revolver strălucitor, Wilson Combat TSGC, de calibrul 45. Verifică parterul casei mişcându-se repede şi într-o tăcere deplină: trecu din cameră în cameră schimbându-şi brusc direcţia, cu arma în mâna întinsă, măturând cu privirea toate suprafeţele şi toate ascunzătorile. Camera de zi, sufrageria, baia; toate pustii, cufundate în tăcere.

Pe urmă urcă în goană scările, oprindu-se pe palierul de sus ca să se uite în jur. Patru camere dădeau într-un hol central. Razele soarelui pătrundeau ca nişte suliţe prin uşile deschise, luminând câteva firicele de praf care dansau alene în aerul aproape neclintit. Cu arma pregătită, intră cu o răsucire pe prima uşă, pătrunzând într-un dormitor din partea din spate a casei. Înăuntru, paturile pentru oaspeţi erau făcute cu o perfecţiune aproape cazonă, cu saltelele şi pernele acoperite de cuverturi bine întinse. Pe fereastra de dincolo de ele se zăreau copacii desfrunziţi din parcul Rock Creek. Totul era învăluit de o linişte deplină.

De alături se auzi un sunet slab.

Pendergast înlemni, cu simţurile sale extrem de ascuţite încordate la maximum.

Fusese un singur sunet, numai unul: o expiraţie lentă, ca un suspin languros.

Ieşi din dormitorul din spate, traversă în goană coridorul şi se opri la intrarea în camera de vizavi. Prin uşa deschisă se zăreau un corp înalt de bibliotecă şi marginea unei mese: un birou. Aici, mai aproape, se distingea un alt sunet – o răpăială grăbită, de parcă un robinet n-ar fi fost bine închis.

Încordat, cu arma înainte, Pendergast intră rotindu-se, cu spatele lipit de cadrul uşii.

Mike Decker stătea pe un scaun de piele, cu faţa către birou. Ca fost militar, se mişca întotdeauna cu economie şi precizie, însă nu aceasta din urmă îl ţinea atât de drept în scaun. O baionetă grea, de metal, îi fusese înfiptă în gură, înclinată în jos, către gât, ţintuindu-l de spătarul

înalt. Vârful baionetei vechi ieşea prin spatele scaunului, proiectându-se în afară, cu muchiile grosolan prelucrate pline de sânge. Picăturile desprinse de pe vârful ei cădeau pe covorul deja îmbibat.

Din gâtul sfârtecat al lui Decker ieşi un alt suspin gros, ca şi cum s-ar fi golit burduful unor foale. Se stinse cu un gâlgâit slab, însângerat. Bărbatul se holba la Pendergast cu ochi orbi, cu o pată de un roşu uniform pe cămaşa albă. De-a lungul mesei continuau să şerpuiască domol pârâiaşe de sânge cu meandre leneşe, răpăind când ajungeau pe podea.

Pendergast rămase nemişcat o clipă, ca trăsnit. Pe urmă îşi scoase o mănuşă şi – aplecându-se cu grijă, ca să nu calce cumva în băltoaca de sânge de sub scaun – îşi lipi dosul palmei de fruntea lui Decker. Pielea bărbatului era suplă, elastică şi nicidecum mai rece decât a lui însuşi.

Se retrase cu o mişcare bruscă. În casă era linişte – cu excepţia picuratului neîntrerupt.

Ştia că suspinele erau scoase postmortem: aerul se scurgea din plămâni în timp ce se relaxa trupul imobilizat de baionetă. Însă Mike Decker murise cu nici cinci minute în urmă. Probabil nu se scurseseră nici măcar trei.

Ezită din nou. Momentul exact al morţii era irelevant. Cum mult mai important era faptul că, aşa cum înţelese brusc, Diogenes aşteptase să intre el în casă înainte de a-l ucide pe Decker.

Ceea ce însemna că fratele lui putea fi încă acolo, în clădirea aceea.

La urechi îi ajunse urletul îndepărtat al sirenelor unor maşini de poliţie.

Mătură încăperea cu privirile ochilor scânteietori, străduindu-se să descopere un cât de mic indiciu care l-ar fi putut ajuta să ia urma fratelui său. Ajunse în cele din urmă pe baionetă – şi o recunoscu brusc.

O clipă mai târziu, ochii îi căzură pe mâinile lui Decker. Una atârna fără vlagă, cealaltă avea pumnul strâns.

Ignorând sunetul tot mai apropiat al sirenelor, Pendergast scoase din buzunar un stilou de aur, de care se folosi ca să desfacă degetele încleştate. În palmă erau trei fire de păr blond.

Îşi extrase din buzunar o lupă de ceasornicar, se aplecă şi studie firele. Îşi duse din nou mâna la buzunar şi schimbă lupa cu o pensetă. Culese cu multă băgare de seamă toate firele din mâna neclintită.

Sirenele se auzeau cu mai multă putere.

Diogenes plecase cu siguranţă între timp. Pusese decorul la punct, în cele mai mici detalii, se ocupase de numeroasele variabile, atingând perfecţiunea. Intrase în casă, îl imobilizase fără îndoială pe Decker apelând la un vreun soi de drog, apoi aşteptase să sosească Pendergast înainte de a-l ucide. Era posibil să fi declanşat intenţionat instalaţia automată de alarmă *când ieşise din casă*.

Un agent FBI din vârful ierarhiei zăcea acolo, mort, aşa că locuinţa avea să fie întoarsă pe dos în căutarea indiciilor. Diogenes n-ar fi riscat să rămână în apropiere – şi nici Pendergast nu şi-o permitea.

Auzi scrâşnete de cauciucuri şi o babilonie de sirene când o întreagă cohortă de maşini de poliţie străbătu în viteză Oregon Avenue, fiind deja la numai câteva secunde distanţă de casă. Pendergast îi aruncă prietenului său o ultimă privire, îşi şterse cu un gest scurt excesul de umezeală din colţul unui ochi şi se repezi în josul scărilor.

Uşa din faţă era acum larg deschisă, cu o lumină roşie clipind pe panoul sistemului de alarmă de alături. Sări peste trupul inert al câinelui, ieşi pe uşa din spate, îşi înhăţă servieta diplomat, sprintă în lungul curţii şi – aruncând firele de păr într-un morman de frunze uscate – dispăru ca o fantomă în adâncurile întunecate ale parcului Rocky Creek.

Capitolul 17

Margo Green sosi prima în imensa şi vechea sală de conferinţe Murchinson a muzeului. În timp ce se instala pe unul dintre vechile scaune de piele care flancau masa din lemn masiv, de stejar, din secolul al nouăsprezecelea, conştientiză detaliile minunate – dar cumva tulburătoare – ale trofeelor de vânătoare a unor specii acum pe cale de dispariţie, cu care fuseseră împodobiţi pereţii: măşti africane, leoparzi, zebre şi blănuri de lei. Murchinson îşi desfăşurase activitatea de teren în Africa, cu mai bine de un secol în urmă, şi se bucurase de o carieră de mare vânător alb, pe lângă mai serioasa lui ocupaţie de antropolog. Exista chiar şi o pereche de coşuri de hârtie făcute din picioare de elefant şi plasate în capetele opuse ale încăperii. Însă acela era un muzeu şi muzeele nu trebuie să arunce nimic, indiferent cât de mult ar contrazice concepţiile prezentului.

Margo profită de cele câteva momente de linişte de dinaintea sosirii celorlalţi angajaţi din departament ca să arunce o privire peste propriile notiţe şi să-şi organizeze gândurile. Simţea o nervozitate crescândă şi avea impresia că nu şi-o putea stăpâni. Oare ceea ce făcea era corect? Se afla acolo de numai şase săptămâni şi, cu primul ei număr din *Museology*, se interpunea deja în mijlocul unei controverse. De ce era atât de important pentru ea?

Dar ştia deja răspunsul. Din punct de vedere personal, trebuia să se situeze pe o poziţie bazată pe convingerile ei sincere. Iar din punct de vedere profesional, ca redactor-şef al revistei *Museology*, făcea doar ceea ce se cuvenea să facă. Cititorii se aşteptau să găsească în numărul următor comentarii pe marginea problemei respective. Tăcerea sau un editorial ambiguu, ezitant, ar fi fost remarcate de toată lumea. Ar fi dat tonul pentru întreaga ei activitate de redactor-şef. Nu – era important să demonstreze că *Museology* avea să rămână o publicaţie relevantă, de actualitate, fără să se teamă de niciun subiect controversat. Avea ocazia de a dovedi că aborda totul cu seriozitate.

Îşi reîndreptă atenţia asupra notiţelor. Custozii din Departamentul de Antropologie, în a căror proprietate se aflau obiectele în cauză, erau implicaţi în cea mai mare măsură. N-avea să i se mai ofere o a doua şansă de a-şi susţine cauza în faţa întregului departament, aşa că voia s-o facă în cel mai bun mod posibil.

Toţi cei zece custozi erau acum prezenţi.

Ultimul sosi Hugo Menzies, preşedintele departamentului de după moartea prematură a doctorului Frock, petrecută cu şase ani în urmă. Îi adresă lui Margo un zâmbet aparte, salutând-o cu o înclinare a capului, şi îşi ocupă locul în capul mesei imense. Pentru că marea

majoritate a articolelor din *Museology* tratau subiecte legate de antropologie, primise rolul de supervizor. Şi – bănuia Margo – jucase şi un rol esenţial în angajarea ei. Spre deosebire de toţi ceilalţi membri ai personalului – care preferau servietele de avocat – Menzies umbla peste tot cu o geantă de umăr de cea mai bună calitate, din pânză groasă, de la John Chapman & Company, o firmă engleză de top, producătoare de echipamente de vânătoare şi pescuit. În clipa aceea tocmai scotea din ea nişte hârtii, pe care le îndrepta şi le sistematiza. Pe urmă îşi puse ochelarii de citit, îşi aranjă cravata şi îşi netezi claia ciufulită de păr alb. În cele din urmă, se uită la ceas, îşi ridică ochii de un albastru intens către grupul în aşteptare şi îşi drese glasul.

— Mă bucur să vă văd pe toţi aici, spuse, cu voce stridentă, de modă veche. Începem?

Îi răspunse un foşnet general de hârtii.

— În loc să luăm în discuţie problemele obişnuite, continuă el, uitându-se la Margo, să trecem direct la subiectul spre care ştiu că se îndreaptă gândurile tuturor: măştile din Kiva cea Mare.

Alte foşnete de hârtii, priviri către Margo. Ea îşi îndreptă spatele, păstrându-şi o expresie a feţei de un calm neutru. În adâncul sufletului, era încredinţată că avea dreptate, ceea ce îi oferea puterea şi siguranţa care-i erau necesare.

— Margo Green, noua ocupantă a postului de redactor-şef al revistei *Museology*, a cerut să vă vorbească tuturor. După cum ştiţi, indienii tano cer să le fie înapoiate măştile din Kiva cea Mare, care se numără printre principalele exponate ale apropiatei noastre expoziţii. În calitate de preşedinte al departamentului nostru, am datoria de a-i face directorului o recomandare în această privinţă: fie renunţăm la măşti, fie le păstrăm, fie găsim o soluţie de compromis. Nu suntem o democraţie, dar vă pot promite că voi ţine seama de toate opiniile dumneavoastră. Pot să adaug şi că directorul însuşi încearcă să obţină sfatul personalului de conducere şi al avocaţilor muzeului înainte de a lua decizia finală, aşa că nu voi avea eu ultimul cuvânt. Zâmbi şi se întoarse spre Margo. Ei, şi acum vrei să ne vorbeşti?

Ea se ridică şi îşi roti privirea prin încăpere.

— Cei mai mulţi dintre dumneavoastră ştiu probabil că intenţionez să scriu în următorul număr din Museology un editorial prin care să solicit înapoierea măştilor din Kiva cea Mare, care le aparţin indienilor tano. O ciornă a editorialului a fost pusă în circulaţie şi a stârnit consternarea administraţiei.

Înghiţi în sec, încercând să ascundă tremurul de nervozitate pe care şi-l auzea în voce.

Continuă să vorbească despre istoria măştilor şi despre modul în care fuseseră obţinute, recâştigând încredere în sine şi prestanţă.

— Pentru cei care nu sunt familiarizaţi cu indienii tano, spuse ea,

aceştia trăiesc într-o rezervaţie îndepărtată, la graniţa dintre New Mexico şi Arizona. Ca urmare a izolării, îşi mai păstrează încă limba, religia şi obiceiurile iniţiale, trăind în acelaşi timp cu un picior în lumea modernă. Mai puţin de douăzeci la sută dintre membrii tribului se consideră creştini. Antropologii cred că s-au stabilit în zona pe care o ocupă în prezent, de-a lungul râului Tano, cu aproape o mie de ani în urmă. Vorbesc o limbă unică, după toate aparenţele neînrudită cu vreo alta. Vă spun toate aceste lucruri deoarece e important să subliniez că genotipul nu e singurul factor care-i înscrie printre băştinaşii americani şi că nu încearcă tardiv să-şi regăsească tradiţiile pierdute cu multă vreme în urmă. Indienii tano fac parte dintre puţinele triburi care nu şi-au pierdut tradiţiile niciodată.

Se întrerupse. Oamenii o ascultau cu atenţie şi, deşi ştia că erau de altă părere, cel puţin alcătuiau un auditoriu respectuos.

— Tribul e împărţit în două – adică în două grupări religioase. Măştile sunt folosite numai atunci când se reunesc cele două părţi, în timpul ceremoniilor sacre desfăşurate în Kiva cea Mare – o încăpere subterană rotundă, care le serveşte drept locaş de cult. Aceste ritualuri de mare importanţă se desfăşoară din patru în patru ani. Indienii sunt convinşi că îi ajută să menţină echilibrul şi armonia în trib, în toţi oamenii de pe Pământ şi în lumea naturală. Sunt convinşi – şi aici nu exagerez cu nimic – că toate războaiele cumplite şi toate dezastrele naturale din ultimii o sută de ani s-au petrecut fiindcă nu mai au măştile din Kiva cea Mare şi nu mai pot săvârşi aşa cum se cuvine ritualul care readuce în lume echilibrul şi frumuseţea.

Continuă pentru încă vreo cinci minute, apoi se opri, încântată că reuşise să se limiteze la un discurs relativ scurt.

După ce îi mulţumi, Menzies îşi plimbă privirea în jurul mesei.

— Şi-acum să-ncepem dezbaterea.

Foşnet de hârtii. Pe urmă se auzi o voce subţire, pe un ton uşor îndurerat. Era doctorul Prine. Custodele cu umeri căzuţi se ridică în picioare.

— Fiind specialist în arheologie etruscă, nu ştiu prea multe despre indienii tano, dar cred că în toată povestea e ceva putred. De ce-au devenit brusc interesaţi de măşti? De unde ştim că pe urmă nu vor întoarce pur şi simplu imediat foaia şi nu le vor vinde altcuiva? Probabil că valorează milioane. Sunt foarte suspicios în ceea ce priveşte motivele lor.

Margo îşi muşcă buza. Îşi aducea aminte de Prine din timpul zilelor ei de aspirantă: un bec cu lumină palidă, care nu făcea altceva decât să se întunece tot mai mult pe măsură ce treceau anii. Cel mai important studiu pe care-l făcuse în viaţa lui, îşi aminti ea, era dedicat divinaţiei etrusce bazate pe caracteristicile ficatului.

— Din aceste motive şi din multe altele, continuă Prine, mă pronunţ

cu tărie în favoarea păstrării măştilor. De fapt, nici nu-mi vine să cred că ne punem în mod serios problema înapoierii lor. Le-am cumpărat, sunt proprietatea noastră, trebuie să le păstrăm.

Se aşeză cu o mişcare bruscă.

Pe urmă se ridică un bărbat durduliu, cu o chelie mare şi rozalie înconjurată de smocuri de păr roşu. Margo îl recunoscu pe George Ashton, custodele-şef al expoziţiei „Imagini Sacre". Era un antropolog competent, dar temperamental, uşor de scos din sărite. Şi părea să-şi fi ieşit din fire.

— Sunt de acord cu doctorul Prine şi am obiecţii puternice în privinţa acestui editorial. Se întoarse spre Margo, cu ochii aproape bulbucându-i-se în afara feţei rotunde şi împurpurate, cu bărbia dublându-i-se şi triplându-i-se de iritare. Consider cât se poate de nepotrivit faptul că doctorul Green a ridicat problema tocmai acum. Mai avem mai puţin de o săptămână până la vernisajul celei mai mari expoziţii organizate de muzeu, care ne-a costat aproape cinci milioane de dolari. Măştile din Kiva cea Mare sunt exponatul principal. Dacă le retragem, nu mai avem cum să deschidem expoziţia la timp. Serios, doctore Green, sunt de părere că alegerea momentului e cu adevărat nefericită.

Făcu o pauză suficient de lungă pentru ca Margo să se simtă fierbând în sinea ei, apoi se întoarse spre Menzies.

— Hugo, propun să amânăm problema până după închiderea expoziţiei. Pe urmă o putem dezbate pe îndelete. Bineînţeles că înapoierea măştilor e de neconceput, dar, pentru numele lui Dumnezeu, hai să luăm decizia după expoziţie.

Margo rămase în aşteptare. Intenţiona să dea un răspuns la sfârşit – dacă Menzies avea să-i ofere ocazia.

Acesta îi adresă custodelui indignat un zâmbet placid.

— Ca să se ştie, George, menţionez că alegerea momentului n-are nimic de-a face cu doctorul Green – e vorba de un răspuns la scrisoarea primită de la indienii tano, care ne-au trimis-o ca urmare a campaniei publicitare pentru expoziţie.

— Da, dar e necesar să publice un asemenea editorial? Ashton biciui aerul cu o bucată de hârtie. Ar putea măcar s-aştepte închiderea expoziţiei. O s-avem parte de un adevărat coşmar în ce priveşte relaţiile cu publicul!

— Relaţiile cu publicul nu sunt treaba noastră, spuse cu blândeţe Menzies.

Margo îi aruncă o privire recunoscătoare. Se aşteptase s-o susţină, dar el îi oferea mai mult decât atât.

— Relaţiile cu publicul sunt o realitate! Nu putem sta în turnul nostru de fildeş ignorându-le pur şi simplu, nu-i aşa? Eu unul încerc să deschid o expoziţie în condiţii extrem de obositoare şi nu apreciez o

asemenea lovitură sub centură – nu din partea doctorului Green şi, cu siguranţă, nu din partea ta, Hugo!

Se aşeză, răsuflând greu.

— Îţi mulţumim pentru opinia ta, George, spuse Menzies, cu voce scăzută.

Ashton dădu scurt din cap.

Patricia Wong, o cercetătoare asociată de la departamentul Materiale Textile, se ridică în picioare.

— Eu am impresia că problema e simplă. Muzeul a achiziţionat măştile printr-un procedeu incorect, poate chiar ilegal. Margo o demonstrează clar în editorialul ei. Indienii tano le vor înapoi. Dacă suntem un muzeu care pretinde că respectă o etică, atunci trebuie să le-napoiem imediat. Cu tot respectul, nu sunt de acord cu doctorul Ashton. Păstrarea măştilor pentru expoziţie şi expunerea lor în văzul întregii lumi, pentru a le returna apoi, recunoscând că nu avem dreptul să le reţinem – asta ar aduce a ipocrizie, sau, în cel mai bun caz, a oportunism.

— Bravo, bravo, făcu un alt custode.

— Mulţumim, doctore Wong, zise Menzies, în timp ce femeia se aşeza din nou pe scaun.

Şi iat-o pe Nora Kelly ridicându-se, înaltă şi zveltă, îndepărtându-şi de pe faţă o şuviţă de păr de culoarea scorţişoarei. Se uită în jur calmă, cu încredere în sine. Margo simţi un val de iritare.

— În faţa noastră se ridică două întrebări, începu ea, cu vocea joasă, rezonabilă. Mai întâi se pune problema dacă Margo are sau nu dreptul să publice editorialul. Cred că suntem cu toţii de acord că independenţa editorială a revistei *Museology* trebuie menţinută, chiar dacă unii dintre noi nu sunt de acord cu opiniile exprimate.

Urmă un murmur general de aprobare, excepţie făcând Ashton, care îşi încrucişă braţele şi pufni destul de tare ca să fie auzit.

— Iar eu mă număr printre persoanele care nu sunt de acord cu editorialul.

„Acum e-acum”, se gândi Margo.

— E vorba de mai mult decât simplul drept de proprietate. Cu alte cuvinte, cui îi aparţine *David*, sculptura lui Michelangelo? Dacă italienii ar vrea s-o spargă-n bucăţi şi s-o transforme în dale de marmură pentru camerele de baie, gestul lor ar fi acceptabil? Dacă egiptenii ar decide să dărâme Marea Piramidă ca să construiască în locul ei o parcare, ar fi OK? Nu e proprietatea lor? Dacă grecii ar vrea să vândă Partenonul unui cazinou din Las Vegas, ar avea dreptul s-o facă?

Se întrerupse.

— Răspunsul trebuie să fie nu. Aceste lucruri aparţin întregii omeniri. Reprezintă cea mai înaltă expresie a spiritului uman şi

valoarea lor transcende toate problemele legate de proprietate. Tot aşa stau lucrurile şi cu măştile din Kiva cea Mare. Da, muzeul le-a dobândit printr-un procedeu lipsit de etică. Dar importanţa lor este extraordinară, sunt atât de magnifice, încât nu pot fi înapoiate tribului tano, ca să dispară pentru veşnicie într-o kiva întunecoasă. Aşa că eu zic să se publice editorialul. Să avem o dezbatere. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, să nu dăm măştile înapoi.

Făcu o nouă pauză, mulţumi pentru atenţie şi se aşeză.

Margo simţi roşeaţa urcându-i în obraji. Oricât de mult ar fi detestat s-o recunoască, Nora Kelly era formidabilă.

Menzies se uită în jur, dar se părea că nimeni altcineva nu mai dorea să facă vreun comentariu. Se întoarse spre Margo.

— Mai e ceva de adăugat? Acum e momentul.

Ea sări în picioare.

— Da. Aş vrea să combat spusele doctorului Kelly.

— Te rog.

— Doctorul Kelly a omis în mod convenabil un aspect de o importanţă critică: măştile sunt obiecte de cult, spre deosebire de toate celelalte, din exemplele menţionate.

Nora se ridică imediat.

— Partenonul nu e un templu? *David* nu e un personaj din Biblie? Marea Piramidă nu e un mormânt sacru?

— Pentru numele lui Dumnezeu, în momentul de faţă nu mai fac obiectul nici unui cult. Nimeni nu se mai duce la Partenon să sacrifice berbeci!

— Exact asta susţin şi eu. Aceste obiecte au ajuns să transcendă limitele rolului lor religios. În prezent ne aparţin tuturor, indiferent de religie. Aşa cum stau lucrurile şi cu măştile din Kiva cea Mare. Indienii tano le-au creat în scopuri religioase, dar în prezent aparţin întregii lumi.

Margo simţi valul de roşeaţă răspândindu-i-se în tot trupul.

— Doctore Kelly, îmi este permis să sugerez că o asemenea logică se potriveşte mai bine la un seminar din facultatea de filosofie decât la o întrunire a antropologilor din cel mai mare muzeu de istorie naturală din lume?

Se lăsă tăcerea. Menzies se întoarse încet spre Margo şi o fixă cu ochii lui albaştri îngustaţi de pleoapele coborâte a nemulţumire.

— Doctore Green, pentru un om de ştiinţă, pasiunea e o calitate extraordinară. Dar trebuie să insistăm, în aceeaşi măsură, şi asupra *politeţii*.

Margo înghiţi în sec.

— Da, doctore Menzies.

Avea obrajii în flăcări. De ce îşi permisese să-şi piardă stăpânirea de sine? Nici măcar nu-ndrăznea să se uite la Nora Kelly. Iat-o acolo, nu

doar generând controverse, ci făcându-şi duşmani în propriul departament.

Mai multe persoane îşi dreseră glasul cu o tuse nervoasă, se auziră câteva şoapte.

— Bun, spuse Menzies, regăsindu-şi tonul liniştitor al vocii. Am înţeles care sunt opiniile părţilor şi se pare că suntem împărţiţi în două tabere oarecum egale. Sau cel puţin aşa stau lucrurile în privinţa celor care şi-au exprimat părerile. Eu am luat o decizie.

Tăcu, aruncând o privire asupra întregului grup.

— O să-i fac directorului două recomandări. O să-i spun în primul rând că editorialul trebuie publicat. Margo merită laude pentru că a iniţiat această dezbatere cu un editorial bine motivat, care susţine cele mai valoroase tradiţii ale revistei *Museology*. Respiră adânc. În al doilea rând, voi recomanda ca măştile să fie înapoiate tribului tano. Imediat.

Toată lumea amuţi, uluită. Lui Margo aproape că nu-i venea să creadă – Menzies trecuse în totalitate de partea ei. Câştigase. Se uită pe furiş la Nora şi văzu că roşise la rândul ei.

— Etica profesiunii noastre e clară, continuă Menzies. Citez din declaraţia noastră de principii: „Prima responsabilitate a unui antropolog sunt oamenii pe care îi studiază”. Faptul că muzeul va pierde măştile mă doare mai mult decât o pot spune. Dar trebuie să fiu de acord cu doctorii Green şi Wong: dacă vrem să dăm un exemplu de etică, trebuie să le înapoiem. Da, momentul e într-adevăr nepotrivit şi le creează probleme enorme organizatorilor expoziţiei. Îmi pare rău, George. Nu e nimic de făcut.

— Dar pierderea suferită de antropologie, de întreaga lume… începu Nora.

— Eu am spus ce-am avut de spus, zise Menzies cu vagă nuanţă caustică în voce. Şedinţa se suspendă.

Capitolul 18

Bill Smithback trecu dincolo de colţ, se opri, apoi răsuflă uşurat. În capătul opus al culoarului se afla uşa biroului lui Fenton Davies, deschisă şi lipsită de umbra enervantă a lui Bryce Harriman. De fapt, dacă se gândea mai bine, nu-l văzuse pe Harriman toată ziua. Îndreptându-se spre biroul lui Davies cu o vioiciune regăsită a paşilor, îşi frecă mâinile, simţind un delicios fior de bucurie răutăcioasă, trezită de ghinionul lui Harriman. Când te gândeai că individul fusese atât de nerăbdător să pună mâna pe povestea lui Bălăngănilă. Ei bine, era binevenit s-o ia în primire. Privind în retrospectivă, nici măcar nu reprezenta un subiect prea potrivit pentru *Times*; era mult prea josnic, cu tendinţe către burlesc. Însă pentru Harriman – din pricina recentelor sale privaţiuni de la *Post* – avea să fie probabil floare la ureche.

Smithback îşi continuă drumul chicotind.

El, pe de altă parte, dăduse o lovitură majoră primind cazul lui Duchamp. Era exact aşa cum trebuie să fie un subiect de succes: straniu, fascinant, electrizant. Era subiectul numărul unu al conversaţiilor din jurul tuturor automatelor cu apă rece din oraş: artistul blajin şi politicos care – fără niciun motiv aparent – fusese legat pentru a i se pune apoi un ştreang în jurul gâtului şi pentru a fi silit să sară pe fereastra sa situată la etajul douăzeci şi trei, strivindu-se de acoperişul unuia dintre cele mai în vogă restaurante franţuzeşti din Manhattan. Şi toate astea ziua în amiaza mare, sub ochii a sute de martori.

Smithback îşi încetini uşor paşii pe măsură ce se apropia de biroul lui Davies. Era adevărat că se dovedise al naibii de greu să dea de urma acelor martori numeroşi. Şi până atunci fusese nevoit să se mulţumească doar cu informaţiile oficiale furnizate de departamentul de poliţie şi cu presupunerile prudente pe care reuşise să le scoată de la persoane care ştiau de obicei totul şi care în acel caz se dovediseră deconcertant de neştiutoare. Însă povestea avea să-şi dea drumul. Nora nu greşea spunând că el ieşea întotdeauna din încurcătură în ultimul moment. Cât de bine îl înţelegea! Nu trebuia decât să privească lucrurile din toate perspectivele, păstrând în acelaşi timp toate aspectele atrăgătoare pentru public.

Fără îndoială că de aceea îl chemase Davies; redactorul-şef aştepta cu nerăbdare mai mult. Nicio problemă, intenţiona să-i spună că urmărea o serie de indicii furnizate de sursele sale confidenţiale. După care avea să-şi deplaseze fundul înapoi, pe Broadway, la intersecţia cu 65th. În ziua aceea n-avea să mai dea de poliţişti care să-l împiedice să

acţioneze în stilul lui. Pe urmă avea să dea o raită la secţia de poliţie, să discute cu un vechi prieten de acolo, să vadă ce firimituri putea aduna. Nu, se corectă apoi, *firimituri* nu era cuvântul potrivit. Alţi reporteri adunau firimiturile, în timp ce el găsea prăjitura – şi o mânca.

Râzând pe înfundate, satisfăcut de propria înţelepciune metaforică, se opri în dreptul biroului secretarei din faţa uşii lui Davies. Era liber. „Prânz întârziat", se gândi. Înaintă cu paşi mari, simţindu-se un reporter de succes şi arătând ca atare, şi se grăbi să ridice mâna, gata să bată în uşa deschisă.

Davies era aşezat, ca un Buddha, la biroul său uzat. Era scund şi complet chel, cu mâini mici, delicate, care păreau să aibă întotdeauna ceva de făcut: îi netezeau cravata, sau se jucau cu un creion, sau îi urmăreau linia sprâncenelor. Prefera cămăşile albastre cu guler alb şi cravatele cu model colorat, cu nodul bine strâns. Cu vocea lui subţire, catifelată şi cu gesturile efeminate, Davies ar fi putut părea un pămpălău în ochii unui neiniţiat. Dar Smithback aflase că nu era. Nu puteai ajunge redactor-şef la *Times* dacă prin vene nu-ţi curgeau măcar vreo câteva halbe de sânge de baracudă. Însă el li se adresa tuturor cu o voce atât de blajină încât era nevoie de câteva secunde ca să-ţi dai seama că tocmai îţi scosese măruntaiele. Îşi ascundea intenţiile până-n ultima clipă, mai degrabă ascultând decât vorbind şi ceilalţi îşi dădeau foarte rar seama ce gândea cu adevărat. Nu fraterniza cu reporterii, nu-şi petrecea vremea împreună cu ceilalţi redactori şi părea să prefere doar compania propriei persoane. În biroul lui nu era decât un singur scaun suplimentar, niciodată ocupat.

Excepţie făcând faptul că în ziua aceea îl ocupa Harriman.

Smithback înlemni în prag, cu mâna ridicată, înainte de a apuca să bată în uşă.

— Ah, Bill. Davies dădu din cap. Exact la ţanc. Intră, te rog.

Smithback făcu un pas înainte, apoi încă unul. Se strădui ca ochii lui să-i întâlnească pe ai lui Harriman.

— Intenţionezi să ne aduci o continuare a articolului despre asasinarea lui Duchamp? întrebă Davies.

Smithback dădu din cap. Era năucit, de parcă ar fi primit pe neaşteptate un pumn în stomac. Spera din toate puterile că nu se băga de seamă.

Davies îşi plimbă vârfurile degetelor pe marginea biroului.

— Care va fi unghiul de abordare?

Smithback avea răspunsul pregătit. Întrebarea era preferata lui Davies şi era retorică: aşa le dădea de înţeles reporterilor că nu voia să-i vadă tăind frunză la câini.

— Mă gândeam să mă concentrez asupra interesului pe plan local, răspunse el. Ştiţi, efectul crimei asupra vecinilor din bloc şi din

cartier, asupra prietenilor, asupra familiei victimei. Şi am, bineînţeles, în vedere o continuare a informaţiilor despre progresul anchetei. Hayward, detectivul care se ocupă de caz, e cel mai tânăr căpitan de la Omucideri şi femeie pe deasupra.

Davies dădu încet din cap, lăsând un „hmmmm" meditativ să-i scape dintre buze. Ca de obicei, răspunsul nu-i dezvăluia adevăratele gânduri.

Din ce în ce mai agitat, Smithback intră în amănunte:

— Ştiţi cum e: când moare cineva din cauze nefireşti în Upper West End, matroanele se tem să-şi mai scoată pudelii la plimbare după lăsarea întunericului. O să-ncropesc ceva despre victimă, despre lucrările sale, chestii de genul ăsta. Aş putea adăuga şi un mic articol despre Hayward.

Davies dădu iarăşi din cap, cu aceeaşi lentoare, apoi luă un stilou şi începu să-l rostogolească între palme.

— Ştiţi, ceva care să poată apare pe prima pagină din secţiunea metropolitană, spuse Smithback, cu îndrăzneală, încă nesigur pe picioare.

Davies lăsă stiloul jos.

— Bill, articolul e prea important ca să-l lăsăm în secţiunea metropolitană, e cea mai gravă omucidere din Manhattan de după uciderea lui Cutforth, de care s-a ocupat Bryce, aici de faţă, când lucra la *Post*.

„Bryce, aici de faţă." Smithback îşi păstră expresia agreabilă a feţei.

— E un subiect care poate fi abordat sub o mulţime de unghiuri. N-avem de-a face doar cu moartea spectaculoasă a victimei, mai există – aşa cum ai subliniat tu – şi cartierul şic. Pe urmă, tipul însuşi. Un artist. Şi femeia detectiv de la Omucideri. Făcu o pauză. Ce zici, nu e o bucată mai mare decât poţi înghiţi – într-un singur articol?

— Aş putea scrie două sau chiar trei. Nu e o problemă.

— Nu mă îndoiesc de asta, dar problema e timpul prea scurt. Smithback îşi trecu limba peste buze. Era extrem de conştient că el stătea în picioare în vreme ce Harriman se instalase pe scaun.

Davies continuă.

— Eu unul n-aveam idee că Duchamp era, în stilul lui discret, un pictor care se bucura de un oarecare renume. Nu era la modă, nu era cunoscut de mulţimea din Soho. Era mai degrabă un artist în stilul Sutton Place, un soi de Fairfield Porter[16]. Tocmai am discutat cu Bryce despre asta azi-noapte.

— Bryce, repetă Smithback. Numele avea gust de fiere. Azi-noapte? Davies îşi flutură mâna cu o nepăsare studiată.

— La un păhărel, la Clubul Metropolitan.

Smithback simţi că face apoplexie. Deci aşa reuşise dobitocul linguşitor. Îl invita pe Davies la băutură în clubul elegant al tatălui

său. Şi se părea că Davies, la fel ca alţi numeroşi redactori pe care-i cunoscuse Smithback, se dădea în vânt după aşa ceva. Redactorii erau arivişti din cea mai joasă speţă, vegetau întotdeauna la marginea societăţii celor bogaţi şi celebri, sperând să prindă câteva resturi căzute sub masă. Şi-l putea imagina pe Davies condus în citadela izolată a Clubului Metropolitan, invitat să se aşeze pe un scaun luxos dintr-un salon aurit, servit cu băutură de un individ respectuos în uniformă, totul în timp ce schimba saluturi discrete cu diverşi Rockefelleri, De Menili şi Vanderbilţi – exact lucrul de care era nevoie pentru a suci capul lui Davies din Maplewood, New Jersey.

Se uită în sfârşit în direcţia lui Harriman. Nemernicul stătea într-o poziţie afectată, picior peste picior, cu nonşalanţă, ca şi cum ar fi făcut asta zi de zi. Nu se osteni să-i întoarcă lui Smithback privirea. N-avea de ce.

— N-am pierdut un simplu cetăţean, continuă Davies. Am pierdut un artist. New Yorkul e acum mai sărac. Vezi tu, Bill, niciodată nu poţi şti cine stă în apartamentul de-alături. Ar putea fi un vânzător de hot-dog sau un gunoier. Sau un artist excelent, ale cărui tablouri atârnă în jumătate dintre apartamentele din River House.

Smithback dădu încă o dată din cap, cu un zâmbet încremenit pe buze.

Davies îşi netezi cravata.

— E un unghi de abordare excelent. Prietenul meu Bryce, aici de faţă, se va ocupa de el.

Oh, Doamne. Preţ de o clipă cumplit de sumbră, Smithback se gândi că urma să primească înapoi cazul lui Bălăngănilă.

— El o să se ocupe de aspectul social al poveştii. Îi cunoaşte pe mai mulţi dintre foştii clienţi importanţi ai lui Duchamp, au legături de familie. Vor accepta să stea de vorbă cu el, în timp ce...

Vocea redactorului-şef se stinse, dar Smithback pricepu mesajul: „În timp ce cu tine vor refuza să discute”.

— Pe scurt, Bryce ne poate oferi o viziune aristocratică asupra cazului, care va fi apreciată de cititorii noştri. Sunt încântat că tu abordezi problema din perspectiva poliţiei şi a străzii. Continuă aşa.

„Perspectiva poliţiei şi a străzii.” Smithback simţi cum i se crispau muşchii maxilarelor – fără s-o vrea.

— Nu mai e nevoie să spun că vă veţi împărtăşi informaţiile şi indiciile. Vă sugerez să vă-ntâlniţi periodic, să ţineţi legătura. Subiectul e cu siguranţă destul de amplu pentru voi amândoi şi s-ar părea că n-o să se epuizeze prea curând.

În birou se lăsă brusc tăcerea.

— Mai e şi altceva, Bill? întrebă prietenos Davies.

— Poftim? Oh, nu. Nimic.

— Atunci nu mă lăsa să-ţi irosesc timpul.

— Nu, sigur că nu, făcu Smithback. Se bâlbâia, pur şi simplu, din cauza şocului, a umilinţei şi a furiei. Mulţumesc.

Când se întoarse să plece, Harriman se uită în sfârşit în direcţia lui. Cu o jumătate de zâmbet plin de infatuare pe faţa de mâncător de rahat. Un zâmbet care părea să spună: „Ne mai vedem, partenere”.

„Şi păzeşte-ţi spatele.”

Capitolul 19

— Cum a fost prima ta zi de după întoarcerea la serviciu? întrebă Hayward.

— Excelentă, răspunse D'Agosta.

— Singleton nu ţi-a făcut greutăţi?

— Nu.

— Ei, n-ai lipsit decât două zile, ceea ce presupun c-a fost de folos. El pune pasiune în orice – poate prea multă – dar e un poliţist excelent. Aşa cum eşti şi tu. De aceea ştiu c-o să vă-nţelegeţi.

D'Agosta dădu din cap, împinse o felie bombată de roşie în jurul farfuriei, apoi şi-o duse la gură. Puiul cacciatore era o mâncare pe care-o putea pregăti fără să se gândească – decât foarte puţin.

— E foarte bun, Vinnie. Serios. Va trebui să te las mai des în bucătărie.

Şi îi zâmbi peste masă.

D'Agosta îi întoarse zâmbetul. Lăsă o clipă furculiţa jos şi o privi mâncând. Îl lăudase, deşi el prăjise prea tare puiul. Nici măcar nu-l întrebase despre plecarea lui pripită de la micul dejun. Era evident că făcea un efort deosebit ca să-i ofere libertate, ca să-l lase să termine ce-avea de terminat. Cu o revărsare bruscă de afecţiune, îşi dădu seama că o iubea cu adevărat pe femeia aceea.

Şi ceea ce avea de gând să facă devenea astfel cu atât mai dificil.

— Îmi pare rău că nu pot onora cina pregătită de tine aşa cum s-ar cuveni, spuse ea. Merită să fie savurată pe îndelete. Dar trebuie să plec iar, cât mai repede.

— Au apărut noutăţi?

— Nu tocmai. Specialistul în materie de legături vrea să ne facă o scurtă informare în privinţa nodurilor. Probabil nu e decât un mod de a-şi acoperi fundul – nu ne-a fost de prea mare ajutor.

— Nu?

— Crede că nodurile sunt în stil asiatic, poate chinezesc, dar asta nu ne restrânge suficient de mult ipotezele.

D'Agosta respiră adânc.

— Ai luat în calcul ipoteza pe care ţi-am sugerat-o la micul dejun? Posibilitatea ca în spatele acestor crime să se afle fratele lui Pendergast?

Hayward se opri cu furculiţa la jumătatea drumului către gură.

— E o teorie susţinută de atât de puţine dovezi, încât pare bizară. Ştii că sunt profesionistă. Trebuie să-mi acorzi încredere, să fii sigur c-o să coordonez cazul ăsta cât mai bine cu putinţă. O să verific posibilitatea asta când o să am timp.

D'Agosta rămase fără replică. Mâncară o vreme în tăcere.

— Vinnie, spuse Hayward şi ceva din tonul vocii îl făcu să-şi ridice iarăşi privirea spre ea. Îmi pare rău. N-am vrut să mă răstesc la tine.

— E-n ordine.

Ea zâmbea din nou şi ochii ei întunecaţi luceau în lumina artificială.

— Adevărul e că sunt cu adevărat fericită fiindcă te-ai reîntors la lucru. D'Agosta înghiţi în sec.

— Mulţumesc.

— Acest caz postum al lui Pendergast ţi-a distras atenţia în cel mai nepotrivit moment posibil. A fost un agent eficient, dar n-a fost – ei bine, n-a fost *normal*. Ştiu că i-ai fost prieten, dar cred... Se întrerupse o clipă. Cred c-a avut o influenţă nesănătoasă asupra ta. Şi apoi, această cerere de dincolo de mormânt, toată povestea asta despre fratele lui... Trebuie să-ţi spun că nu-mi place.

În ciuda a orice, D'Agosta simţi un val de iritare.

— Ştiu că ţie nu ţi-a plăcut niciodată. Dar obţinea rezultate.

— Ştiu, ştiu. N-ar trebui să vorbesc de rău despre morţi. Îmi cer scuze. Iritarea dispăru, alungată de o neaşteptată revărsare de vinovăţie.

Nu spuse nimic.

— Toate astea ţin oricum de trecut. Cazul Bălăngănilă e în centrul atenţiei, e un prim caz excelent. O să străluceşti, Vinnie, ştiu că aşa va fi. Exact ca pe vremuri.

D'Agosta începu să taie pulpa de pui, apoi îşi lăsă cuţitul să cadă pe farfurie cu un zăngănit. Era un chin. Nu-l mai putea prelungi.

— Laura, începu el. Nu mi-e uşor să-ţi spun asta.

— Ce să-mi spui?

El respiră adânc.

— Mă mut.

Ea încremeni, ca şi cum nu l-ar fi înţeles. Pe urmă pe faţă i se furişă încet o altă expresie: plină de neîncredere şi de durere, expresia unui copil lovit pe neaşteptate de un părinte iubit. Văzând-o, D'Agosta se simţi mai rău decât se simţise vreodată, în toată viaţa lui.

— Vinnie? întrebă ea, uluită.

El îşi lăsă ochii în jos. Se lăsă o tăcere prelungită, chinuitoare.

— De ce?

El nu ştiu ce să-i răspundă. Nu ştia decât că singurul lucru pe care nu i-l putea spune era adevărul. „Laura, iubito, eu aş putea fi în pericol. Tu nu eşti o ţintă, dar eu sunt, cu certitudine. Şi, dacă rămân aici, te-aş putea pune şi pe tine în primejdie."

— E vorba de ceva ce am făcut? Sau de ceva ce nu am făcut?

— Nu, se grăbi el să spună.

Trebuia să inventeze ceva şi, cu Laura Hayward, acel ceva trebuia să fie neapărat bun.

— Nu, repetă, de data asta mai rar. Tu ai fost extraordinară. N-are nicio legătură cu tine. Despre mine e vorba. Relaţia noastră... poate a început pur şi simplu puţin cam prea repede.

Ea nu răspunse.

D'Agosta se simţea ca şi cum ar fi păşit în gol de pe o stâncă. În clipa aceea nu-şi dorea nimic mai mult decât să rămână cu ea – cu femeia frumoasă, iubitoare, gata să-l susţină oricând. Şi-ar fi făcut rău mai degrabă lui însuşi decât ei. Şi totuşi, tocmai o rănise, o rănise profund, cu fiecare dintre cuvintele lui. Făcea ceva îngrozitor, dar n-avea de ales. „Vincent, trebuie să-ţi iei toate precauţiile posibile." D'Agosta ştia că întreruperea relaţiei lor era singurul mod de a o salva – salvând, probabil, şi viaţa Laurei Hayward.

— Am pur şi simplu nevoie să fiu singur, atâta tot, continuă el. Ca să mă gândesc pe de-a-ntregul la toate. Să-mi privesc viaţa în perspectivă.

Platitudinile sunau găunos şi, în loc să continue, se opri brusc.

Rămase locului, aşteptând ca ea să răbufnească, să-l înjure, să-i ceară să plece. Însă nu avu parte decât de o altă tăcere îndelungată, groaznică. Laura stătea cu mâinile în poală, lăsând mâncarea să se răcească, palidă la faţă, privind în jos. Părul ei frumos, negru-albăstrui, îi căzuse pe frunte, acoperindu-i un ochi. Nu era reacţia la care se aşteptase. Surprinderea, suferinţa erau chiar mai rele decât furia.

În cele din urmă, ea fornăi, se frecă sub nas cu un deget, îşi împinse deoparte farfuria. Apoi se ridică.

— Trebuie să mă-ntorc la lucru, spuse, atât de încet încât D'Agosta abia reuşi s-o audă.

Rămase neclintit în timp ce ea îşi îndepărta părul de pe faţă. Hayward îi întoarse spatele şi o porni grăbită spre uşă. De-abia după ce-şi puse palma pe mâner se opri, dându-şi seama că-şi uitase paltonul şi servieta. Se răsuci pe călcâie, se apropie încet de dulap, îşi îmbrăcă paltonul, îşi luă servieta. Apoi plecă, închizând fără zgomot uşa în urma ei.

Nu se uită înapoi.

D'Agosta rămase aşezat la masă încă multă vreme, ascultând tic-tac-ul ceasului şi zgomotele slabe care se auzeau de jos. În cele din urmă se ridică, duse vasele în mica bucătărie, aruncă la gunoi cina pe jumătate mâncată şi le spălă.

Pe urmă făcu stânga-mprejur şi – simţindu-se foarte bătrân – se duse în dormitor să împacheteze.

Capitolul 20

La ora trei şi jumătate dimineaţa, vila Beaux Arts din Riverside Drive numărul 891, cu ferestrele sale bătute în scânduri, părea adormită, poate chiar moartă. Dar, cu mult mai jos de ferestrele astupate şi de uşile încuiate de două ori, la subsol, într-unul dintre tunelele tăiate în solul de stâncă dură al Manhattanului, exista un licăr de activitate. Cel mai lung tunel – de fapt un şir de încăperi legate între ele – ducea exact spre vest, în linie dreaptă, trecând pe sub Riverside Drive şi pe sub Riverside Park şi îndreptându-se spre fluviul Hudson. În capătul său, o scară se răsucea în spirală printr-o cavitate naturală spre o dană din stâncă, de unde pornea un tunel plin cu apă ce răspundea în fluviu printr-o deschizătură mică, ascunsă de buruieni. Cu mai bine de două sute de ani înainte, piratul care deţinuse vila folosise tunelul secret pentru misiunile sale nocturne ilicite. Acum existenţa intrării ascunse nu mai era cunoscută decât de o mână de oameni.

În locul acela izolat, se auzi zgomotul uşor al apei împroşcate de nişte vâsle. Urmă un pleoscăit slab când vălul verde din buruieni se ridică, dezvăluind pasajul subacvatic. Noaptea era ceţoasă, fără lună, şi, în clipa când pătrunse în tunel, barca deveni vizibilă numai datorită unui licăr de lumină palidă. Înaintă fără zgomot, plutind pe sub plafonul scund de stâncă, încetinind ca să se-oprească lângă dană.

Pendergast coborî din barcă, o legă de un ţăruş şi se uită în jur, cu ochii scânteind în întuneric. Rămase nemişcat vreme de mai multe minute, ascultând. Pe urmă scoase din buzunar o lanternă, o aprinse şi se îndreptă spre trepte. Odată ajuns în capul scării, pătrunse într-o încăpere largă, plină cu vitrine din lemn, în care erau expuse arme şi armuri, unele moderne, iar altele datând de două mii de ani. O străbătu şi intră într-un laborator vechi, cu pahare gradate şi retorte sclipind pe tăbliile negre ale unor mese lungi.

Într-un colţ stătea o siluetă tăcută, întunecată.

Pendergast înaintă cu prudenţă, ducându-şi pe furiş o mână spre armă.

— Proctor?

— Domnule?

Pendergast se relaxă.

— Am primit semnalul trimis de Constance.

— Iar eu am primit, la rândul meu, mesajul dumneavoastră de a ne întâlni aici. Dar trebuie să spun că sunt surprins să văd că aţi venit personal, domnule.

— Sperasem că n-o să fie necesar. Dar s-a întâmplat să am şi eu un

mesaj pentru Constance şi e unul pe care-am simţit că trebuie să i-l înmânez personal.

Proctor dădu din cap.

— Înţeleg, domnule.

— De acum înainte, e *vital* să veghezi îndeaproape asupra ei. O cunoşti bine pe Constance, ştii cât de fragilă e sănătatea ei mintală. Expresia feţei nu indică nicidecum adevărata ei stare emoţională. Ştii şi că nicio altă fiinţă umană n-a mai trecut prin ce-a trecut ea. Mă tem că, dacă nu e tratată cu o atenţie şi cu o precauţie excepţionale...

Vocea i se stinse. O clipă mai târziu, Proctor dădu iarăşi din cap.

— Toate astea nu se puteau petrece într-un moment mai nepotrivit. O să-i spun că trebuie să fie pregătită să se întoarcă în orice moment în locul *acela*... unde se ascundea la început de noi. Unde nimeni, *absolut nimeni* n-o va putea găsi vreodată.

— Da, domnule.

— Aţi găsit breşa?

— A fost găsită şi astupată.

— Unde era?

— Se pare că un canal de scurgere din secolul al nouăsprezecelea trece pe sub Broadway, chiar pe lângă pivniţele pentru fructe. N-a mai fost utilizat de cincizeci de ani. A reuşit să intre din canal în pivniţă, făcând o gaură în conductă.

Pendergast îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— N-a descoperit cumva scara care coboară aici, sub beci?

— Nu. S-ar părea că n-a rămas în casă mai mult de câteva clipe. A zăbovit aici exact atât cât a fost nevoie ca să ia obiectul acela din vitrina de la parter, apoi a plecat.

Pendergast continuă să-l fixeze pe Proctor cu privirea.

— Trebuie să te asiguri că vila e perfect închisă. Nu e permis să se mai repete una ca asta. E clar?

— Cât se poate de clar, domnule.

— Bun. Mergem să vorbim cu ea.

Ieşiră din laborator şi străbătură o serie de încăperi pline cu dulapuri şi lăzi înalte, toate cu uşi din sticlă, ce găzduiau o colecţie aparent nesfârşită şi incredibil de eclectică de păsări migratoare împăiate, insecte din regiunea amazoniană, minerale rare, sticle cu substanţe chimice.

În cele din urmă se opriră într-o cameră plină de fluturi. Pendergast lăsă lumina lanternei să alunece peste şirurile de vitrine. Apoi vorbi încet, în întuneric:

— Constance?

Nu-i răspunse decât tăcerea.

— Constance? repetă el, cu glas ceva mai puternic.

Se auzi un foşnet uşor, de olandă, apoi apăru, ca din pământ, o

femeie de vreo douăzeci de ani. Purta o rochie demodată, lungă şi albă, cu un guler de dantelă încreţit în jurul gâtului. Pielea ei delicată era foarte palidă în lumina lanternei.

— Aloysius, spuse ea, îmbrăţişându-l. Slavă Domnului.

Pentru o clipă, Pendergast se mulţumi s-o strângă la piept. Apoi se desprinse cu blândeţe, se întoarse un minut cu spatele şi răsuci un mic mâner de alamă fixat de un perete. Camera se umplu de o lumină slabă.

— Aloysius, ce s-a-ntâmplat?

În ochii ei – ciudat de înţelepţi pentru o faţă atât de tânără – se aduna tot mai multă îngrijorare.

— O să afli peste o clipă. Pendergast îi puse o mână liniştitoare pe umăr. Povesteşte-mi despre mesaj.

— A sosit în seara asta, târziu.

— Modul de livrare?

— A fost împins printr-o crăpătură de sub uşa din faţă.

— Ai luat toate precauţiile necesare?

Constance dădu din cap. Apoi îşi strecură degetele într-o mânecă şi scoase o carte mică de vizită, de culoarea fildeşului, sigilată cu grijă într-un plic transparent.

Pendergast o luă şi o răsuci. Pe faţă era imprimat numele lui Diogenes Pendergast, caligrafiat cu măiestrie. Sub el fusese scris cu cerneală trandafirie: „Cinciul de Spade e Smithback”.

Se holbă la cartea de vizită preţ de o clipă nesfârşită. Apoi şi-o puse în buzunarul paltonului.

— Ce înseamnă? îl întrebă Constance.

— Nu ştiu dacă să-ţi spun mai multe. Nervii tăi au fost deja foarte solicitaţi.

Ea schiţă un zâmbet firav.

— Trebuie să spun că, atunci când ai intrat în bibliotecă, am fost sigură că vedeam... pe cineva *întors din morţi*.

— Cunoşti planurile fratelui meu, ştii cum are de gând să mă distrugă.

— Da.

Constance păli mai tare şi, pentru o clipă, păru să se clatine uşor. Pendergast îi puse mâna pe umăr.

Ea îşi recăpătă controlul cu un efort.

— Mă simt foarte bine, mulţumesc. Continuă, te rog!

— A-nceput deja. În ultimele câteva zile, au fost ucişi trei dintre prietenii mei cei mai buni. Îşi duse mâna la buzunar. Biletul ăsta mă anunţă că ţinta următoare e William Smithback.

— William Smithback?

— E reporter la *New York Times*.

Pendergast ezită iarăşi.

— Şi? întrebă Constance. Te mai deranjează şi altceva – ţi se citeşte pe faţă.

— Da. Primii trei îmi erau, cu toţii, foarte apropiaţi. Ceea ce nu se poate spune despre Bill Smithback. Îl cunosc de câţiva ani. A fost implicat în trei dintre cazurile mele, e un ziarist foarte capabil. Şi, în ciuda impresiei de impulsivitate şi carierism pe care o creează, e un om bun. Însă mă îngrijorează faptul că îmi e mai degrabă o simplă cunoştinţă decât un prieten. Diogenes aruncă un năvod mai mare decât mă aşteptam. Nu sunt în pericol doar prietenii mei apropiaţi. Aşa că situaţia e mult mai dificilă decât am crezut.

— Cum te-aş putea ajuta? întrebă ea, cu voce joasă.

— Având grijă să te afli într-o siguranţă deplină.

— Crezi că...?

— Că eşti una dintre ţintele posibile? Da. Şi mai e ceva. A treia persoană ucisă a fost Michael Decker, unul dintre vechii mei colaboratori din FBI. I-am găsit cadavrul ieri, în casa lui din Washington. A fost omorât cu o baionetă veche. Modul în care s-a săvârşit crima e o aluzie la unul dintre strămoşii mei îndepărtaţi, care a murit în mod similar în 1812, ca ofiţer în armata lui Napoleon, în timpul campaniei din Rusia.

Ea se cutremură.

— Ceea ce mă îngrijorează e arma în sine. Constance, baioneta provine dintr-una din colecţiile *din casa asta*.

Ea încremeni pentru o clipă, realizând implicaţiile spuselor lui.

— De la ce puşcă, Chassepot sau Lebel? întrebă, cu voce pierită, aproape mecanic.

— De la Chassepot. Avea iniţialele *P.S.P.* Gravate pe mâner. De neconfundat.

Constance nu-i răspunse. Spaima adusese în ochii ei vioi, inteligenţi, o privire mai intensă, mai profundă.

— Diogenes a găsit un mod de a intra în casă. Ăsta e fără nicio îndoială mesajul pe care mi l-a transmis folosind baioneta.

— Înţeleg.

— Încă eşti mai în siguranţă în casa asta decât oriunde altundeva şi, pe moment, Diogenes nu te are în vedere. Proctor, aici de faţă, a descoperit şi a blocat locul pe unde a pătruns fratele meu şi, după cum ştii, vila a fost fortificată în diverse moduri, ca să fie ferită de intruşi. Proctor o să fie vigilent şi el e mult mai grozav decât pare. Cu toate astea, trebuie să fii permanent în gardă. Casa e foarte veche şi foarte mare. Are foarte multe secrete. Tu i le cunoşti mai bine decât oricine altcineva. Ascultă-ţi instinctele. Dacă îţi spun că se petrece ceva neobişnuit, dispari într-una dintre ascunzătorile pe care nu le ştie nimeni în afară de tine. Fii gata s-o faci în orice clipă. Şi, până când vom scăpa de ameninţarea asta, vreau să dormi în locul ăla secret,

unde te ascundeai la început de mine şi de Wren.

Auzind propunerea, Constance făcu ochii mari şi în ei apăru un licăr sălbatic. Se agăţă de Pendergast.

— *Nu!* strigă ea, cu ardoare. Nu, nu vreau să mă mai întorc niciodată acolo!

Agentul FBI o luă imediat în braţe.

— Ştii că-mi aduce aminte de vremurile alea! Spaţiile întunecate, lucrurile cumplite... Nu vreau să mi le amintesc din nou!

— Constance, ascultă-mă. Acolo o să fii în siguranţă. Şi eu nu pot să fac ceea ce trebuie făcut dacă nu te ştiu într-un loc sigur.

Ea nu răspunse şi Pendergast o apropie de el, strângând-o mai tare.

— Îmi promiţi?

Ea îşi sprijini fruntea de pieptul lui.

— Aloysius, spuse, cu vocea frângându-i-se. Cu numai câteva luni în urmă stăteam în biblioteca de la etaj. Îmi citeai din ziare. Îţi aminteşti?

Pendergast încuviinţă din cap.

— Începusem *să-nţeleg*. Mă simţeam ca un înotător care iese la suprafaţă, după ce-a stat sub apă atât de mult. Vreau să fie din nou aşa. Nu vreau să mă duc... să mă duc iarăşi *jos*. Înţelegi, nu-i aşa, Aloysius?

El îi mângâie cu blândeţe părul castaniu.

— Da, înţeleg. Şi totul o să fie aşa cum îţi doreşti, Constance. O să-ţi fie mai bine, îţi promit. Dar trebuie să treci mai întâi prin asta. Vrei s-o faci ca să m-ajuţi?

Ea dădu din cap.

Pendergast îşi lăsă încet braţele în jos. Îi prinse fruntea în palme şi, trăgând-o mai aproape, o sărută cu delicateţe.

— Trebuie să plec.

Îi întoarse spatele, se repezi în întunericul care părea să-l aştepte şi dispăru.

Capitolul 21

Era opt fără un sfert când Smithback ieşi din blocul lui, aruncă o privire pe West End Avenue şi întinse braţul, făcând semn unui taxi. O maşină galbenă, uzată, care aştepta cu motorul la ralanti în capătul opus al cvartalului, se apropie supusă şi ziaristul se urcă oftând a regret.

— Intersecţia 44th cu 7th, spuse.

Şoferul – un bărbat subţire, cu pielea măslinie, părul castaniu şi ten urât – murmură câteva cuvinte într-o limbă necunoscută şi se desprinse de bordură cu cauciucurile scrâşnind.

Smithback se lăsă pe spătarul banchetei, privind oraşul care defila pe lângă el. Ar fi avut dreptul să se afle încă în pat, cu braţele în jurul proaspetei sale soţii, de-a dreptul minunate când dormea. Dar imaginea lui Harriman, instalat în biroul redactorului lor şef, cu zâmbetul nesuferit de infatuat pe faţă, îl îmboldise să se trezească devreme, în strădania de a afla mai multe despre subiectul la care lucra.

„Vă veţi împărtăşi informaţiile şi indiciile", spusese Davies. Pe naiba. Smithback ştia că Harriman n-avea de gând să-i împărtăşească nici măcar un rahat, aşa cum nici el unul n-avea de gând s-o facă. Avea să treacă pe la serviciu, să se asigure că peste noapte nu se întâmplase nimic neplăcut şi să se pună imediat în mişcare. Articolul predat în noaptea aceea fusese slab, trebuia să scoată ceva mai bun. *Trebuia*, chiar dacă pentru asta ar fi fost nevoie să-şi cumpere un apartament în afurisitul ăla de bloc în care locuise Duchamp. Ei, asta chiar era o idee:

Să sune un agent imobiliar şi s-o facă pe cumpărătorul care prospectează piaţa...

Şoferul intră pe 72th virând brusc.

— Ei, atenţie, spuse Smithback. Aici, în spate, îmi îngrijesc o rană de război.

Cel puţin de data asta şoferul ridicase paravanul de plexiglas care separa partea din faţă a maşinii de cea din spate. Taxiul duhnea a usturoi, a ceapă şi a chimion şi Smithback deschise geamul din dreptul său. Ca de obicei, blestemăţia nu se lăsă în jos decât pe o treime din spaţiul ocupat. Moralul ziaristului, deja scăzut, se apropie şi mai mult de pământ.

Probabil făcuse bine că-şi părăsise apartamentul în urmă cu nouăzeci de minute. Nora era în toane proaste de mai multe zile, abia apucând să doarmă şi muncind la muzeu până după miezul nopţii. Asta, plus schimbul glacial de cuvinte dintre ea şi Margo Green, la

Oasele, cu două seri în urmă, îl apăsa cu greutate. Margo era o veche prietenă şi îl durea că ele două nu se înţelegeau. „Seamănă prea mult, se gândi. Perseverente şi inteligente.”

În faţa lui se întindeau West Side Highway şi fluviul Hudson. În loc s-o ia spre sud, intrând pe autostradă şi îndreptându-se către Midtown, şoferul urcă în viteză rampa de acces spre benzile orientate către nord.

— Ce naiba? făcu Smithback. Hei, ai greşit drumul!

Drept răspuns, şoferul călcă acceleraţia mai tare, viră printre maşinile care claxonau şi se încadră pe banda din extremitatea stângă.

„Rahat, tipul stă mai rău decât am crezut cu engleza.” Bătu cu pumnul în paravanul gros de plexiglas zgâriat.

— Ai greşit drumul! OK? *Gre-şit dru-mul*. Am spus 44th Street. Ieşi pe 95th şi întoarce!

Taximetristul nu-i răspunse. Continuă în schimb să accelereze, trecând de pe o bandă pe alta ca să depăşească alte maşini. Ieşirea către 95th Street apăru şi dispăru într-o străfulgerare.

Lui Smithback i se uscă gura. „Isuse, sunt răpit sau cam aşa ceva!” întinse mâna spre încuietoarea uşii, dar, ca la majoritatea taxiurilor, partea proeminentă a mânerului fusese îndepărtată, iar mânerul în sine era pe poziţia închis, cu mult afundat sub nivelul ramei geamului.

Îşi reluă bătăile frenetice în paravanul de plexiglas.

— Opreşte! strigă, în timp ce maşina vira în scrâşnetul strident al cauciucurilor. Lasă-mă să cobor!

Când nu primi niciun răspuns, îşi duse mâna la buzunar şi-şi scoase celularul dintr-o smucitură, pregătindu-se să formeze 911.

— Lasă obiectul ăla deoparte, domnule Smithback, se auzi vocea omului de la volan. Te asigur că eşti pe mâini bune.

Ziaristul încremeni cu degetele pe taste. Cunoştea vocea: o cunoştea foarte bine. Dar era sigur că nu-i aparţinea tipului cu înfăţişare de mediteraneean de pe locul din faţă.

— Pendergast? făcu el, nevenindu-i să creadă.

Bărbatul încuviinţă din cap. Se uita în oglinda retrovizoare, studiind maşinile din urma lor.

Teama îi dispăru – foarte, foarte încet – înlocuită de surprindere. „Pendergast, reflectă el. Oh, Doamne! De ce am senzaţia asta de slăbiciune de fiecare dată când dau nas în nas cu el?”.

— Prin urmare zvonurile nu erau adevărate, spuse.

— Cele despre moartea mea? Cu siguranţă.

Smithback presupuse că mergeau cu cel puţin o sută şaizeci de kilometri pe oră. Maşinile treceau ca fulgerul pe lângă ei, ca tot atâtea pete difuze de culoare.

— N-ai vrea să-mi explici ce se petrece? Sau de ce te-ai deghizat? Arăţi ca un evadat dintr-o închisoare turcească – dacă nu te superi c-o spun, se grăbi să adauge.

Pendergast aruncă încă o privire în oglinda retrovizoare.

— Te duc într-un loc sigur.

Nu pricepu sensul cuvintelor din prima clipă.

— Unde mă duci?

— Eşti un om însemnat. Un criminal periculos e pe urmele tale. Natura ameninţării mă obligă să iau măsuri neobişnuite.

Smithback deschise gura să protesteze, apoi se opri. Panica, neîncrederea şi uimirea se amestecară în mintea lui în cantităţi egale. Trecură de ieşirea în 125th Street cât ai clipi.

Ziaristul îşi regăsi glasul.

— Un criminal pe urmele mele? De ce?

— Cu cât ştii mai multe, cu atât te vei afla într-un pericol mai mare.

— De unde ştii că sunt în pericol? N-am călcat pe nimeni pe nervi – oricum, nu în ultima vreme.

În stânga, silueta uzinei North River trecu pe lângă ei în zbor. Privind neliniştit în dreapta, Smithback avu impresia că întrezărea casa de la numărul 891 al Riverside Drive – veche, bântuită de umbre – înălţându-se deasupra frunzişului din Riverside Park.

Maşina rula acum atât de repede, încât roţile păreau aproape să n-atingă asfaltul. Smithback se uită în jur, căutând o centură de siguranţă, dar taxiul ducea lipsă de aşa ceva. Automobilele pe lângă care treceau ca fulgerul păreau să stea pe loc. „Ce soi de motor are chestia asta?" înghiţi în sec.

— Nu merg nicăieri înainte de-a afla ce se petrece. Acum sunt un bărbat căsătorit.

— Nora n-o să-şi facă probleme. O să i se spună că ai primit o misiune de la *Times* şi că o vreme n-o să ai acces la niciun mijloc de comunicare. O să am eu însumi grijă de asta.

— Da, şi *Times*? Mă ocup de ceva important, în plină desfăşurare.

— Vor afla de la un medic că ai contactat subit o boală gravă.

— Oh, nu. Nici gând. La *Times* se aplică legea junglei. Nu contrează dacă eşti bolnav sau pe moarte. O să pierd subiectul ăsta.

— Vor mai fi şi altele.

— Nu de acelaşi calibru. Uite ce e, domnule Pendergast, răspunsul meu... *rahat*!

Smithback îşi căută un punct de sprijin în timp ce taxiul ocoli în goană un grup de maşini, făcând slalom pe trei benzi, virând în ultimul moment ca să evite partea din spate a unui trailer masiv şi reintrând pe banda de viteză maximă. Smithback îşi încleştă mâinile de banchetă, amuţit de groază.

Pendergast aruncă din nou o privire în oglinda retrovizoare. Uitându-se în jur, Smithback văzu în spatele lor – dincolo de alte patru sau cinci automobile – un Mercedes negru care intra şi ieşea din şirul de maşini, străduindu-se să ţină pasul cu ei.

Ziaristul se reîntoarse cu faţa înainte, invadat de un val de panică. Zări pe acostament o maşină a NYPD care oprise pe dreapta o camionetă şi poliţistul scria o amendă. Când trecură în goană pe lângă ea, îl văzu pe poliţist răsucindu-se uluit şi repezindu-se către maşina lui de patrulare.

— *Încetineşte*, pentru numele lui Dumnezeu, spuse, cu voce sugrumată, dar, chiar dacă îl auzi cumva, Pendergast nu-i răspunse.

Smithback se uită din nou peste umăr. În ciuda vitezei îngrozitoare, Mercedesul nu rămânea în urmă. Dacă se schimba ceva, atunci părea să câştige teren. Avea geamuri fumurii, aşa că şoferul nu putea fi văzut.

În faţa lui, indicatoarele rutiere semnalizau intrările pe Interstate 95 şi pe George Washington Bridge.

— Ţine-te bine, domnule Smithback, spuse Pendergast, acoperind zgomotul motorului şi şuierul vântului.

Ziaristul se prinse de mânerul uşii şi îşi apăsă picioarele pe covoraşele de cauciuc de pe podea. Era atât de înspăimântat încât abia dacă reuşea să gândească.

Traficul începu să se aglomereze pe măsură ce se apropiau de pasajul de ieşire cu două benzi, un şir de maşini îndreptându-se spre pod şi spre New Jersey, iar un altul spre est, către Bronx. Pendergast încetini, supraveghind pe rând automobilele din faţă şi Mercedesul din oglinda retrovizoare. Apoi, prinzând ocazia, traversă toate cele patru benzi ale şoselei, către acostamentul din dreapta. Urmă o erupţie de scrâşnete de frâne şi un torent de claxoane furioase, al căror sunet deveni tot mai grav, datorită efectului Doppler, când Pendergast apăsă din nou pe acceleraţie şi se năpusti pe acostamentul îngust, făcând să zboare în urmă gunoaie şi capace de roţi.

— Drăcia *dracului*! urlă Smithback.

În faţa lor, acostamentul se îngusta, cu bordura zonei de separaţie dintre cele două sensuri apropiindu-se în unghi din dreapta. Dar, în loc să încetinească, Pendergast îşi continuă implacabil drumul. Roţile din partea pasagerului se urcară pe bordură şi vehiculul se năpusti înainte înclinându-se cu stângăcie şi legănându-se nebuneşte într-o parte şi într-alta, cu cauciucurile scrâşnind, periculos de aproape de zidul de piatră al pasajului de ieşire.

Din spate se auzi urletul estompat al unei sirene.

Pendergast frână brusc, apoi viră într-un derapaj controlat pe toate cele patru roţi, strecurându-se într-un gol al traficului ce convergea în Trans-Manhattan Expressway. Trecu de pe o bandă pe alta o dată – cu o asemenea viteză încât Smithback fu azvârlit într-o parte pe banchetă – de două, de trei ori, repezindu-se încoace şi încolo şi toate astea în timp ce accelera. Maşina ţâşni, trecând pe sub blocurile masive de apartamente ca un glonţ prin ţeava unei arme.

La patru sute de metri în faţa lor, o mare de lumini roşii pâlpâia în întuneric pe măsură ce vehiculele se îngrămădeau în inevitabilul ambuteiaj de pe Cross Bond Expressway. Un şir de conuri portocalii ce anunţau intenţia de a repara autostrada bloca banda din dreapta, care – evident! — era pustie. Pendergast viră şi pătrunse pe banda goală, împrăştiind conurile în dreapta şi-n stânga.

Smithback aruncă o privire înapoi. Mercedesul negru era în continuare acolo, cu un mai mult de şase maşini în urma lor, ţinând pasul în ciuda tuturor manevrelor pe care le putea face Pendergast. La o distanţă mult mai mare se aflau două maşini de poliţie, cu girofarurile pâlpâind şi cu sirenele urlând.

Ziaristul fu azvârlit pe neaşteptate în lateral. Pendergast virase brusc, intrând pe rampa de ieşire către Harlem River Drive. În loc să încetinească, păstra o viteză de aproape o sută şaizeci de kilometri pe oră. Maşina alunecă într-o parte cu un scârţâit strident de cauciuc strivit şi flancul îi intră în contact cu zidul de piatră care înconjura rampa. Se auzi scrâşnetul oţelului spintecat şi în urma lor zbură o ploaie de scântei.

— *Nemernicule! O să ne ucizi...!*

Smithback amuţi când Pendergast frână din nou, violent. Avântându-se pe verticală, maşina trecu peste balustrada despărţitoare, ajungând pe spirala pasajului de acces din partea opusă şi îndreptându-se către un mic pod care traversa râul Harlem. Partea din spate a vehiculului oscilă nebuneşte înainte de a recăpăta Pendergast controlul. Pe urmă agentul FBI acceleră iarăşi, în timp ce treceau podul şi intrau într-o încâlceală de străzi înguste, îndreptându-se spre South Bronx.

Cu inima în gât, Smithback se uită din nou peste umăr. Părea incredibil, dar Mercedesul se afla din nou acolo, de data asta la o distanţă ceva mai mare, însă recâştigând teren. Geamul şoferului maşinii urmăritoare se deschise chiar sub ochii lui şi un nor de fum se înălţă pe neaşteptate, urmat de pocnetul unui foc de armă.

Oglinda laterală din partea pasagerului dispăru cu un pocnet sec, transformându-se într-un jet de sticlă şi plastic în urma impactului cu un glonţ de calibru mare.

— Rahat! zbieră Smithback.

— Lasă-te jos, îi spuse Pendergast, dar el era deja pe podea, cu mâinile deasupra capului.

Din poziţia aceea, coşmarul era cu atât mai cumplit. Nu putea decât să-şi imagineze haosul urmăririi, schimbările bruşte de direcţie, scrâşnetul cauciucurilor, vuietul motorului, urletele claxoanelor, frânturile de înjurături, în engleză şi spaniolă. Şi, mai presus de toate, sirenele din ce în ce mai puternice ale maşinilor de poliţie. Fiecare frână bruscă îl azvârlea peste suportul banchetei din faţă; şi era

aruncat înapoi, în spate, ori de câte ori accelera Pendergast.

După câteva minute nesfârşite, agentul FBI i se adresă din nou:

— E necesar să te ridici, domnule Smithback. Fă-o cu prudenţă.

Smithback se reaşeză pe banchetă, cu mâinile încleştate de ea.

Maşina gonea pe un bulevard larg dintr-o mahala populată de hispanici săraci din Bronx, năpustindu-se de pe o bandă pe alta. Se uită instinctiv peste umăr. Mercedesul se zărea în depărtare, încă ţinând ritmul cu ei, zvâcnind în dreapta şi-n stânga printre furgonetele lente ale furnizorilor de mărfuri şi printre automobile leneşe. Cu mult mai în urmă se înşirau cel puţin o jumătate de duzină de maşini de poliţie.

— O să oprim peste o clipă, spuse Pendergast. E esenţial să cobori din maşină imediat după mine, cât de repede poţi.

— Să cobor după tine...?

Smithback era atât de înspăimântat încât mintea încetase să-i mai funcţioneze.

— Te rog, fă cum îţi spun. Stai exact în spatele meu. Exact în spatele meu. E clar?

— Da, bâigui Smithback.

Drumul se termina cu un gard lung, din sârmă ghimpată şi ţevi de metal, întrerupt doar de o poartă masivă, aflată exact în faţa lor. Gardul împrejmuia cel puţin două hectare şi jumătate de automobile, maşini de teren şi camionete, incredibil de înghesuite şi întinzându-se dintr-un capăt în celălalt, o mare de vehicule, de toate mărcile şi modelele şi din toate epocile. Erau atât de îndesate unele într-altele, încât printre ele n-ar fi putut trece nici măcar un scuter. Deasupra porţii era o firmă ruginită pe care scria: „Secţia Vehicule cu motor – Depozitul de bunuri confiscate Mott Haven".

Cu o mişcare bruscă, Pendergast scoase din buzunar o telecomandă de dimensiuni reduse şi tastă un cod. Poarta începu să se deschidă lent. Fiindcă agentul FBI nu reduse viteza, Smithback se agăţă din nou de mânerul uşii şi strânse din dinţi.

Taxiul trecu prin deschiderea porţii, care nu-i depăşea lăţimea cu mai mult de doi centimetri, şi, cutremurându-se în scârţâit de frâne, se răsuci în lateral şi se opri în faţa zidului de maşini. Pendergast nu se osteni să oprească motorul, sări jos şi se îndepărtă, cerându-i lui Smithback să-l urmeze cu o fluturare pripită a mâinii. Reporterul se rostogoli de pe bancheta din spate şi se repezi pe urmele agentului FBI, care alerga deja prin labirintul de maşini. O luară drept spre partea din spate a depozitului, ocolind în fugă vehiculele parcate. Smithback abia reuşea să ţină pasul cu agentul care părea să zboare în faţa lui.

Până la gardul din partea opusă a depozitului de maşini confiscate aveau de alergat aproape opt sute de metri. Pendergast se opri într-un

târziu pe ultimul rând de maşini, aflate la câteva zeci de marginea din spate a terenului, unde se întindea acelaşi gard din ţevi masive de oţel.

Scoase o cheie din buzunar şi descuie portiera unei camionete Chevrolet uzate din acel ultim şir, apoi îi făcu semn lui Smithback să urce în spate. El sări la volan, răsuci cheia şi maşina prinse viaţă huruind.

— Ţine-te bine, spuse.

Apoi cuplă cutia de viteze şi se repezi înainte, accelerând drept către gardul din ţevi.

— Stai, spuse Smithback. N-o să reuşeşti niciodată să spargi gardul ăla. O să fim... oh, *rahat*!

Se răsuci, ferindu-şi faţa cu mâinile de inevitabilul impact catastrofal.

Urmă un zăngănit puternic; o scurtă zdruncinătură; dar camioneta continuă să înainteze, accelerând. Smithback îşi înălţă capul şi îşi coborî braţele, cu inima bătând nebuneşte, apoi se uită în urmă. Văzu că o bucată din gard fusese aruncată într-o parte, lăsând în locul ei o gaură dreptunghiulară perfectă.

— Ţevile de metal erau deja tăiate şi fixate la loc prin sudură în câteva puncte, îi explică Pendergast, conducând acum mult mai încet şi virând de câteva ori printr-un labirint de străzi în timp ce îşi scotea peruca şi-şi ştergea machiajul de scenă de pe faţă cu o batistă de mătase.

Mercedesul negru şi maşinile de poliţie dispăruseră.

— Dă-mi o mână de ajutor.

Smithback se căţără peste spătarul banchetei şi trecu pe locul din faţă, de unde îl ajută pe Pendergast să-şi dezbrace puloverul ieftin din poliester maro, lăsând la vedere cămaşa elegantă şi cravata.

— Dacă eşti amabil, dă-mi şi haina de-acolo.

Smithback luă o haină de costum, frumos împăturită, dintr-un compartiment din spatele banchetei. Pendergast o îmbrăcă repede.

— Ai plănuit toată chestia asta, nu-i aşa? întrebă Smithback.

Agentul FBI intră pe East 138th Street.

— E unul dintre cazurile în care pregătirile făcute dinainte reprezintă diferenţa dintre viaţă şi moarte.

Smithback îi înţelese dintr-odată planul.

— Tipul care ne urmărea – l-ai atras într-un loc unde n-o mai putea face. N-are cum să ocolească depozitul ăla de maşini confiscate.

— Ba da, există o posibilitate, trebuie să parcurgă aproape cinci kilometri pe străzi laterale aglomerate.

Pendergast viră spre nord, îndreptându-se spre Sheridan Expressway.

— Şi cine naiba a fost? Tipul despre care ziceai că-ncearcă să mă

ucidă?

— După cum ţi-am spus, e cu atât mai bine cu cât ştii mai puţin. Deşi trebuie să recunosc că urmărirea în mare viteză şi folosirea armelor de foc au fost de o grosolănie care nu-l caracterizează. Poate şi-a dat seama că rata ocazia şi a acţionat din disperare. Pendergast se uită la ziarist cu o expresie sugestivă a feţei: Ei, domnule Smithback? Te-ai convins?

El dădu încet din cap.

— Dar de ce eu? Ce-am făcut?

— Din nefericire, asta e tocmai întrebarea la care nu-ţi pot răspunde.

Inima lui Smithback începea abia acum să-şi încetinească bătăile şi se simţea stors de vlagă, moale ca o cârpă. Mai trecuse prin situaţii dificile alături de Pendergast. Undeva, în adâncul fiinţei lui, ştia că agentul n-ar fi făcut aşa ceva dacă n-ar fi fost neapărat necesar. Cariera lui la *Times* i se păru dintr-odată mult mai lipsită de importanţă.

— Dă-mi celularul tău şi portofelul, te rog.

Smithback făcu ce i se ceruse.

Pendergast le îndesă în torpedo şi îi întinse un portofel scump, din piele.

— Ce-i ăsta?

— Noua ta identitate.

Smithback îl deschise. Nu conţinea bani, ci doar un card de asigurări şi un permis de conducere eliberat în New York.

— Edward Murdhouse Jones?

— Corect.

— Da, dar Jones? Haide, ce clişeu!

— Tocmai de aia n-o să-ţi fie greu să-l reţii... Edward.

Smithback îşi îndesă portofelul în buzunarul din spate.

— Cât o să dureze toată povestea asta?

— Nu prea mult, aşa sper.

— Cum adică nu prea mult? O zi sau două?

Niciun răspuns.

— Oricum, unde mă duci?

— La River Oaks.

— La River Oaks? Balamucul milionarilor?

— Eşti fiul cu probleme al unui bancher de investiţii de pe Wall Street şi ai nevoie de odihnă, de relaxare, de un strop de terapie fără pretenţii şi de izolare faţă de lumea zbuciumată.

— Stai o clipă, nu mă internez într-un spital de nebuni...

— O să descoperi că River Oaks e un loc extrem de luxos. O să ai parte de o cameră separată, de specialităţi culinare şi de împrejurimi elegante. Locul e frumos – păcat că acum e îngropat sub doi centimetri

de zăpadă. Au piscină, bibliotecă, sală de jocuri, tot confortul imaginabil. E un fost conac al familiei Vanderbilt, din Ţinutul Ulster. Directorul e un tip foarte simpatic. Te asigur c-o să fie foarte îndatoritor. Şi, cel mai important, locul e pe de-a-ntregul sigur în privinţa criminalului care intenţionează să-ţi ia viaţa. Îmi pare sincer rău că nu-ţi pot spune mai multe.

Smithback oftă.

— Directorul o să ştie care e situaţia mea, da?

— A primit toate informaţiile de care ar putea avea nevoie. O să fii bine tratat. De fapt, ţi se garantează un tratament special.

— Fără medicamente administrate cu sila? Fără cămaşă de forţă? Fără terapie de şoc?

Pendergast îi adresă un zâmbet slab.

— Nimic din toate astea, crede-mă. O să fii bine servit în toate privinţele. O oră de consiliere psihologică pe zi, atâta tot. Directorul e pe deplin informat, deţine toate documentele necesare. Am cumpărat nişte haine care cred că ţi se vor potrivi.

Smithback păstră o clipă tăcerea.

— Specialităţi culinare, aşa ai spus?

— În orice măsură ţi le doreşti.

Smithback se aplecă în faţă.

— Dar Nora? O să-şi facă griji pentru mine.

— Aşa cum am mai spus, o să i se dea de înţeles că *Times* te-a trimis într-o misiune specială. Ţinând cont cât de mult munceşte pentru pregătirea vernisajului, nici măcar n-o să aibă timp să se gândească la tine.

— Dacă sunt vânat, ea o să fie în pericol. Trebuie să fiu acolo, s-o protejez.

— Îţi pot spune că în prezent Nora nu e în absolut niciun pericol. Însă o să fie, dacă rămâi alături de ea. Pentru că tu eşti ţinta. Trebuie să te-ascunzi şi pentru binele ei, nu numai pentru binele tău. Ea e cu atât mai în siguranţă cu cât e mai departe de tine.

Smithback gemu.

— O să fie un dezastru pentru cariera mea.

— Cariera ta o să aibă mai mult de suferit de pe urma morţii tale premature.

Smithback simţea portofelul umflându-i buzunarul din spate. „Edward Murdhouse Jones.”.

— Îmi pare rău, dar toată povestea asta nu-mi place deloc.

— Indiferent dacă-ţi place sau nu, îţi salvez viaţa.

Ziaristul nu răspunse.

— E clar, domnule Smithback?

— Da, răspunse el, cu o senzaţie oribilă de slăbiciune.

Capitolul 22

Nora Kelly se străduia să ignore gălăgia din sala de expoziţie şi să se concentreze asupra lăzii cu nisip din faţa ei. Într-o parte a acesteia aranjase obiectele care trebuiau expuse: un schelet din plastic, alături de o serie de bunuri descoperite în morminte – obiecte nepreţuite, din aur şi jad, ceramică policromă, sculpturi din oase şi scoici. În cealaltă parte a lăzii imense plasase o fotografie a unui mormânt adevărat, făcută la numai câteva minute după uimitoarea descoperire a acestuia. Data din secolul al nouălea şi îi aparţinea unei prinţese maiaşe, pe nume Chac Xel, iar Nora avea misiunea de a-l recrea – până în cele mai mici detalii – pentru expoziţia „Imagini Sacre".

În timp ce-şi contempla munca, auzi deasupra umărului ei respiraţia greoaie a unui paznic extrem de supărat, întors pe dos fiindcă fusese luat de la postul lui obişnuit, de supraveghetor al apatiei din sala Păsări Pelagice, şi aruncat în stupul de activităţi maniacale din centrul expoziţiei „Imagini Sacre". Îl auzi schimbându-şi greutatea trupului imens de pe un picior pe altul şi oftând teatral, ca şi cum ar fi vrut s-o grăbească.

Dar Nora nu-şi permitea să se lase grăbită. Lucra la unul dintre cele mai importante exponate. Artefactele care trebuiau aranjate erau de o extraordinară delicateţe şi cereau să fie tratate cu cea mai mare grijă. Încercă din nou să ignore zarva constructorilor, zgomotul maşinilor de găurit şi scrâşnetul fierăstraielor, strigătele venind din toate părţile, intrările şi ieşirile frenetice ale custozilor, designerilor şi asistenţilor. Şi, ca să pună capac la toate, datorită lucrărilor la sistemul de pază al muzeului, îmbunătăţit pentru a nu se ştie câta oară în vederea vernisajului, trebuiau să lase din când în când totul baltă şi să părăsească expoziţia, ca să permită instalarea senzorilor şi testarea softului. Era un adevărat balamuc.

Îşi reconcentră atenţia asupra cutiei cu nisip din faţa ei. Începu să aranjeze oasele, aşternându-le în nisip în poziţiile lor iniţiale, aşa cum arătau în fotografie. Prinţesa nu fusese îngropată întinsă pe spate, în stilul occidental; trupul ei fusese mai degrabă împachetat ca o mumie, cu genunchii aduşi lângă cap şi cu braţele îndoite în faţă, totul fiind apoi înfăşurat în pături frumoase, de lână. Pachetul putrezise şi scheletul căzuse, sfărâmându-se, aşa că oasele se împrăştiaseră pe podeaua mormântului într-un model aiuristic, pe care Nora îl reproduse cu mare atenţie.

Trecu apoi la aşezarea obiectelor găsite în mormânt. Spre deosebire de oase, acestea erau autentice – şi realmente nepreţuite. Îşi puse o pereche de mănuşi din bumbac şi ridică obiectul cel mai voluminos,

un pieptar din chihlimbar aplatizat, înfăţişând un jaguar înconjurat de hieroglife. Rămase cu el în braţe, vrăjită pe moment de lumina orbitoare reflectată de curburile lui aurite. Îl aşeză cu grijă peste pieptul scheletului. Urmă colierul de aur, pe care-l plasă în jurul vertebrei cervicale. Puse o jumătate de duzină de inele de aur pe degetele osoase. O tiară din aur masiv, încrustată cu pietre de jad şi turcoaze îşi găsi locul deasupra ţestei. Aşeză cu băgare de seamă, în semicerc, vasele pline cu ofrande constând în jad lustruit, turcoaze şi bucăţi lucioase de obsidian. Urmă cuţitul de ceremonie, tot din obsidian, lung de aproape treizeci de centimetri şi cu o mulţime de zimţi, încă destul de ascuţit ca să te-alegi cu o tăietură urâtă dacă nu-l manevrai aşa cum trebuia.

Se opri. Ultimul obiect era masca de jad, valorând milioane, sculptată dintr-un singur bloc de jadeit verde, fără niciun defect, cu ochi din rubine şi cuarţ alb şi dinţi din turcoaze.

— Doamnă, spuse paznicul, întrerupându-i reveria, am dreptul la o pauză peste cincisprezece minute.

— Ştiu, răspunse ea, sec.

Când era pe punctul de a întinde mâna după mască, auzi la o oarecare depărtare vocea lui Menzies, nu foarte puternică, dar reuşind cumva să se ridice deasupra vacarmului.

— Splendid lucrat! spuse el. Minunat!

Nora îşi ridică privirea şi-i zări silueta încununată de o claie de păr croindu-şi drum prin sală, păşind cu delicateţe pe podeaua plină de cabluri electrice, rumeguş, bucăţi de ambalaje de plastic şi alte resturi rămase în urma construcţiei. Obişnuita geantă de pescar, din pânză, pe care-o folosea în loc de servietă îi atârna de umăr. Înainta strângând mâini, dând aprobator din cap, împărţind încurajări, şi ştia numele tuturor, de la tâmplari până la custozi. Toată lumea primea un semn din cap, un zâmbet, o vorbă de încurajare. Ce diferenţă faţă de Ashton, custodele coordonator al expoziţiei, care avea impresia că se înjosea discutând cu cineva fără diplomă de doctor.

După şedinţă, Nora fusese furioasă fiindcă Menzies trecuse de partea lui Margo Green. Dar era imposibil să te superi pe un om ca el: credea atât de evident în tot ceea ce făcea şi Nora îl văzuse venind în sprijinul departamentului în multe alte cazuri, importante sau mărunte. Nu, nu puteai să ţii supărarea împotriva unui om ca Hugo Menzies.

Însă cu Margo Green era o altă poveste.

Menzies se apropie.

— Salut, Frank, îi spuse paznicului, punându-i mâna pe umăr. Mă bucur să te-ntâlnesc aici.

— Şi eu mă bucur, domnule, răspunse paznicul, îndreptându-şi spatele şi ştergându-şi orice urmă de încruntare de pe chip.

— Ah, zise Menzies, întorcându-se spre Nora. Masca de jad în stil

clasic târziu e unul dintre obiectele mele preferate, din întregul muzeu. Ştii cum o făceau atât de subţire? O lustruiau manual, cu fire de iarbă. Dar presupun că ştiai deja.

— Adevărul e că ştiam.

El râse.

— Bineînţeles. Ce-o fi fost în capul meu? Excelentă treabă, Nora. O să fie principala atracţie a expoziţiei. Pot să mă uit când îi pui masca?

— Bineînţeles.

Se întinse şi o luă cu degetele ei îmbrăcate în mănuşi albe, nu fără un tremur uşor. O aşeză cu atenţie în nisip, deasupra ţestei scheletului, acolo unde fusese găsită, potrivind-o şi asigurându-se că avea o poziţie sigură.

— O idee mai la stânga, Nora.

Ea o deplasă uşor.

— Perfect. Mă bucur c-am ajuns aici la timp ca să văd asta.

Zâmbi, îi făcu cu ochiul şi îşi continuă drumul prin toată harababura aceea, lăsând în urma lui oameni încă şi mai plini de zel, dacă aşa ceva era posibil. Nora nu putea să nu-i admire abilitatea cu care îşi trata semenii.

Vitrina era gata, dar ea voia s-o mai verifice o dată. Trecu în revistă lista obiectelor, bifându-le pe fotografie. Avea o singură şansă să facă totul aşa cum trebuia: vitrina odată sigilată, acoperită cu geamul încasabil antiglonţ, n-avea să mai fie deschisă decât peste patru luni, după închiderea expoziţiei.

În timp ce făcea ultima verificare, gândul îi zbură dintr-un anumit motiv la Bill. Luase avionul către Atlantic City, ca să se ocupe de o poveste despre un cazinou şi avea să se întoarcă abia... îşi dădu seama că nu ştia când avea să se întoarcă. Tot ce-i spusese fusese atât de vag. Şi se întâmplase atât de brusc. Asta însemna să fii măritată cu un reporter? Şi cum rămăsese cu crima de care se ocupa? Şi el nu lucra la departamentul de ştiri locale? presupuse că o poveste despre un cazinou din New Jersey s-ar fi putut încadra în categoria ştirilor locale, dar... Vocea lui sunase atât de straniu la telefon, era cu sufletul la gură, încordat.

Oftă, clătinând din cap. Probabil că era mai bine aşa, ţinând cont că ea abia reuşea să-l vadă cu toată nebunia creată de vernisaj. Toate lucrările îşi depăşiseră termenul, ca de obicei, iar Ashton era pe picior de război. Îi auzea vocea ridicată de nemulţumire în timp ce se plângea de ceva în colţul opus al sălii.

Paznicul oftă din nou ostentativ în spatele ei, spulberându-i gândurile.

— Încă un minut, îi spuse, peste umăr. Imediat ce sigilăm asta.

Se uită la ceas. Deja trei şi jumătate. Şi muncea de la şase dimineaţa. Avea să continue cel puţin până la miezul nopţii şi fiecare

minut irosit îi scurta timpul de somn de la sfârşitul zilei.

— Vitrina poate fi sigilată, anunţă, întorcându-se către şeful de echipă aflat în apropiere, în aşteptarea acelui moment.

Sub conducerea acestuia, un grup de muncitori începu numaidecât să poziţioneze deasupra mormântului o placă de sticlă extrem de grea, cu acompaniament de mormăieli şi înjurături.

— Nora?

Se răsuci. Era Margo Green. În cel mai nepotrivit moment, ca de obicei.

— Bună, Margo, spuse ea.

— Ooo. Un exponat superb.

Nora zări cu coada ochiului faţa încruntată a paznicului, cârdul de muncitori care închideau mormântul.

— Mulţumesc. Aici lucrăm efectiv sub ameninţarea armei, după cum poţi să vezi.

— Pot. Margo ezită. Nu vreau să-ţi răpesc mai mult timp decât e necesar.

„Atunci n-o face", se gândi Nora, străduindu-se să-şi păstreze zâmbetul prefăcut. Mai avea de aranjat şi de sigilat încă patru vitrine. Nu se putea împiedica să-i privească pe oamenii care se străduiau să potrivească geamul. Dacă-l scăpau cumva...

Margo se apropie cu încă un pas şi îşi coborî vocea.

— Vreau să-ţi cer scuze pentru comentariul sarcastic din timpul şedinţei.

Nora îşi îndreptă spatele. Era ceva neaşteptat.

— A fost nedrept. Argumentele tale au fost justificate şi prezentate cu profesionalism. Eu am fost cea care n-a dat dovadă de aşa ceva. A fost din cauză că...

Margo şovăi.

— Din ce cauză?

— Erai atât de al naibii de... *competentă*. Şi expuneai totul atât de clar. M-am simţit intimidată.

Nora nu ştia ce ar fi trebuit să răspundă. Se uită cu atenţie la Margo, care se înroşise din cauza efortului de a-şi cere scuze.

— Nici tu nu eşti un adversar uşor de învins, spuse într-un târziu.

— Ştiu. Suntem încăpăţânate amândouă. Dar încăpăţânarea e bună – mai ales când eşti femeie.

Nora nu putu să-şi reţină zâmbetul, de data asta sincer.

— Să n-o numim încăpăţânare. Să-i spunem curaj de a-ţi susţine convingerile.

Fu rândul lui Margo să zâmbească.

— Aşa sună mai bine. Deşi mulţi i-ar spune, pur şi simplu, aroganţă răutăcioasă.

— Ei, făcu Nora, şi asta prinde bine.

Margo râse.

— Oricum, Nora, am vrut să-ţi spun că-mi pare rău.

— Îţi apreciez scuzele, serios. Mulţumesc, Margo.

Dând pe moment uitării vitrina din cauza surprizei, Nora rămase neclintită, cu ochii la silueta zveltă a lui Margo, care îşi croia drum înapoi, prin haosul cu greu ţinut sub control al expoziţiei.

Capitolul 23

Căpitanul Laura Hayward stătea pe un scaun de plastic din laboratorul de studiere a indiciilor de la etajul nouăsprezece al clădirii din Police Piaza numărul unu, făcând cu bună ştiinţă efortul de a nu se uita la ceas. Archibald Quince, omul de ştiinţă care conducea centrul de analiză a fibrelor, vorbea întruna: se plimba încoace şi încolo prin faţa mesei pline de dovezi, cu mâinile încleştate pentru un minut la spatele halatului său scurt, de culoare albă, ca să gesticuleze în minutul următor. Ţinea un discurs cu divagaţii şi repetiţii, zgomotos şi înverşunat, şi totul convergea către o concluzie uşor de desprins: nu obţinuse nicio dovadă concludentă.

Quince se opri la mijlocul unui pas, apoi se întoarse spre ea, cu silueta lui înaltă şi ciolănoasă numai unghiuri şi coturi.

— Dă-mi voie să fac un rezumat.

„Slavă Domnului", se gândi Hayward. Măcar se întrezărea o luminiţă la capătul tunelului.

— Numai câteva dintre fibrele recuperate sunt de provenienţă străină. Unele se agăţaseră de frânghiile folosite pentru a lega victima, iar altele au fost găsite pe canapeaua pe care a fost plasată aceasta perimortem. E logic să presupunem că între criminal şi locul crimei a avut loc un schimb de fibre textile. Corect?

— Corect.

— Deoarece toate aceste fibre sunt identice – ca lungime, compoziţie, metodă de răsucire şi aşa mai departe – putem şi să presupunem că provin dintr-un transfer mai degrabă primar decât secundar; cu alte cuvinte, sunt mai degrabă fibre *din* hainele ucigaşului decât fibre care erau din întâmplare *pe* hainele lui.

Hayward dădu din cap, silindu-se să-i acorde atenţie. Pe durata întregii zile, în timp ce se dusese în toate locurile unde o trimise munca ei, avusese cea mai stranie senzaţie posibilă: i se păruse că plutea în afara propriului trup, desprinsă de el. Nu ştia dacă de vină era oboseala sau şocul plecării bruşte, neaşteptate, a lui D'Agosta. Îşi dorea să se înfurie din cauza asta, dar, cumva, mânia nu voia să-şi facă apariţia – nu simţea decât amărăciune. Se întrebă unde era el şi ce făcea în momentul acela. Şi, mai imperios, se întrebă cum fusese posibil ca, în mintea lui, ceva atât de frumos să aibă o evoluţie atât de nefavorabilă.

— Căpitane?

Hayward îşi dădu seama că o întrebare rămăsese suspendată în aer, aşteptându-şi răspunsul. Se grăbi să-şi ridice privirea.

— Îmi cer scuze, ce spuneaţi?

— Am întrebat dacă aţi vrea să vedeţi un eşantion.

Ea se ridică de pe scaun.

— Desigur.

— E o fibră extrem de fină, de provenienţă animală, care nu seamănă cu nimic din ce-am mai văzut vreodată. Am identificat-o drept un tip extrem de rar de caşmir, amestecat cu un procent foarte mic de lână merinos. Foarte, foarte scump. După cum o să vedeţi, ambele fire au fost vopsite înainte de a fi răsucite împreună. Dar priviţi cu ochii dumneavoastră.

Quince se retrase cu un pas, arătând către un microscop stereoscopic plasat lângă masa de laborator.

Hayward se apropie şi se uită prin ocular. Pe un fundal luminos se zăreau o jumătate de duzină de fire negre, netede, lucioase, cu un aspect extrem de uniform.

„Foarte, foarte scump.” Cu toate că psihologul încă nu-i adusese profilul criminalului, existau câteva lucruri evidente în privinţa acestuia. Era un bărbat – sau poate era femeie – foarte sofisticat, extrem de inteligent şi cu acces la sume foarte mari de bani.

— Şi vopseaua e derutantă, când vine vorba s-o identificăm. Se bazează pe un pigment natural, de provenienţă vegetală, nu pe componente sintetice, dar n-am reuşit să ne dăm seama care este colorantul. Nu se găseşte în niciuna dintre bazele de date în care am căutat. Cel mai apropiat e un soi foarte rar de fruct de pădure de pe pantele muntoase din Tibet, folosit de triburile locale şi de şerpaşi.

Hayward se retrase de lângă microscop. În timp ce asculta, simţi un vag fior de recunoaştere. Avea instincte excelente şi, în mod obişnuit, acea mică furnicătură însemna că două piese ale jocului de puzzle se îmbinaseră. Dar pe moment nu reuşea să-şi dea seama care erau piesele respective. Probabil că era mult mai obosită decât credea. Ar fi trebuit să plece acasă, să cineze devreme şi să-ncerce să doarmă.

— În ciuda fineţii lor, fibrele sunt foarte strâns ţesute, spuse Quince. Ştiţi ce înseamnă asta?

— Un veşmânt extrem de moale şi de confortabil?

— Da. Dar esenţa e alta. Un astfel de obiect de îmbrăcăminte nu se destramă cu uşurinţă. De obicei nu lasă scame. De aici numărul mic al fibrelor găsite.

— Şi, poate, dovada unei lupte.

— La asta mă gândeam şi eu. Quince se încruntă. În mod normal, faptul că o ţesătură e neobişnuită e important pentru un examinator al fibrelor. Ajută la identificarea suspectului. Dar în cazul nostru ţesătura e atât de ieşită din comun încât lucrurile stau exact invers. În niciuna dintre bazele de date cu fibre nu există ceva care să se potrivească exact. Şi mai apare o ciudăţenie: vechimea acestor fibre.

— De când sunt?

— Conform testelor noastre, materialul a fost ţesut cu cel puţin douăzeci de ani în urmă. Însă nu există nicio dovadă că obiectul de îmbrăcăminte în sine ar fi vechi. Fibrele nu sunt uzate. Nu s-au decolorat, nu s-au deteriorat, aşa cum se întâmplă după o folosinţă îndelungată şi după mai multe curăţări chimice. Ţesătura pare să fi fost luată ieri de pe raftul unui magazin.

Quince tăcu în sfârşit. Îşi întinse braţele, cu palmele în sus, ca într-o implorare.

— Şi? întrebă Hayward.

— Asta e tot. Aşa cum am spus, toate cercetările noastre au rămas fără rezultat. Am întrebat la filaturi, la fabrici de confecţii, peste tot. În străinătate şi în ţară. E la fel ca în cazul frânghiei. Din câte ne putem da noi seama, ţesătura asta putea la fel de bine să fi fost făcută pe lună.

„Din câte vă puteţi da seama?".

— Îmi pare rău, dar pur şi simplu nu e satisfăcător. Oboseală şi iritarea puneau în tonul ei ceva neaşteptat de tăios. Doctore Quince, în cazul ăsta n-avem decât o mână de probe, iar fibrele sunt cele mai importante dintre ele. Chiar dumneavoastră aţi spus că ţesătura e o raritate. Dacă aţi făcut deja verificări la filaturi şi la fabrici, ar trebui să treceţi la croitori particulari.

Mustrarea îl făcu pe Quince să se retragă cu un pas. Ochii lui mari şi umezi, ca de căţel, o priviră clipind, plini de suferinţă.

— Dar, căpitane Hayward, ţinând cont câţi croitori există în toată lumea, ar fi ca şi cum am căuta acul în...

— Dacă ţesătura e atât de excepţională cum spuneţi, atunci nu trebuie să luaţi legătura decât cu cei mai la modă şi mai de lux. Şi numai din trei oraşe: New York, Londra şi Hong Kong.

Hayward realiză că respira greu şi că-şi ridicase vocea. „Linişteşte-te", îşi spuse.

În tăcerea stânjenitoare din laborator, auzi pe cineva dregându-şi cu tact glasul. Se uită peste umăr şi îl văzu pe căpitanul Singleton în cadrul uşii.

— Glen, spuse ea, întrebându-se de când era acolo.

— Laura. Singleton o salută cu o înclinare a capului. Putem sta puţin de vorbă?

— Bineînţeles. Hayward se întoarse din nou spre Quince. Prezentaţi-mi mâine o continuare a raportului, vă rog.

Apoi îl urmă pe Singleton pe coridor.

— Ce s-a-ntâmplat? îl întrebă, când se opriră în mijlocul agitaţiei de pe hol. E aproape ora şedinţei de informare cu Rocker.

Singleton aşteptă o clipă înainte de a-i răspunde. Purta un costum elegant, cu dungi albe şi, cu toate că era seara, târziu, cămaşa lui albă arăta ca şi cum abia ar fi îmbrăcat-o.

— Am primit un telefon de la agentul special Carlton, de la biroul FBI din New York, spuse el, făcându-i semn să se retragă cu un pas în lateral, în afara traficului. Face o anchetă, ca urmare a unei cereri primite de la Quantico.

— Ce cerere?

— Numele Michael Decker îţi spune ceva?

Hayward se gândi o clipă, apoi scutură din cap.

— Era un tip din vârful ierarhiei FBI-ului, locuia într-un cartier elegant din D.C. A fost ucis ieri. Cu o baionetă înfiptă în gură. O afacere urâtă şi, după cum îţi imaginezi, FBI-ul se ocupă de caz cu toate forţele. Iau legătura cu toţi colegii lui Decker, încercând să afle dacă în trecutul lui au existat cumva băieţi răi care ar fi avut motive de răzbunare. Singleton ridică din umeri. Se pare că unul dintre colegii lui, un prieten apropiat, a fost un tip pe nume Pendergast.

Hayward îl săgetă brusc cu privirea.

— *Agentul* Pendergast?

— Exact. Ai lucrat cu el la cazul Cuthforth, nu?

— A fost implicat în câteva dintre cazurile mele anterioare.

Singleton dădu din cap.

— Deoarece agentul Pendergast a dispărut şi se presupune că e mort, Carlton m-a rugat să discut cu partenerii lui din NYPD. Să aflu dacă a vorbit vreodată despre Decker, despre duşmanii pe care s-ar putea să-i fi avut. Mi-am închipuit că e posibil să ştii ceva.

Hayward căzu o clipă pe gânduri.

— Nu, Pendergast nu mi-a vorbit niciodată despre Decker. Ezită. Ai putea să discuţi cu locotenentul D'Agosta, care a colaborat cu el la cel puţin trei cazuri în ultimii şapte ani.

— Adevărat?

Hayward încuviinţă din cap, sperând că-şi păstra expresia neutră, profesionistă.

Singleton scutură din cap.

— Problema e că nu reuşesc să dau de D'Agosta. N-a mai trimis niciun raport de la prânz şi niciunul dintre colegii lui care se ocupă de acelaşi caz nu l-a văzut. Şi, dintr-un motiv sau altul, nu pot lua legătura cu el nici prin radio. Se-ntâmplă cumva să ştii unde e?

Singleton vorbea cu o voce de o neutralitate studiată, uitându-se la oamenii care treceau pe lângă ei.

În clipa aceea, Hayward înţelese că ştia despre ea şi D'Agosta. Se simţi cuprinsă de o jenă neaşteptată, mistuitoare. „Nu e un mare secret, aşa cum am crezut noi." Se întrebă cât de curând avea să afle Singleton că D'Agosta se mutase.

Îşi linse buzele.

— Îmi pare rău. N-am idee unde ar putea fi locotenentul D'Agosta.

El ezită.

— Ţie Pendergast nu ţi-a vorbit niciodată despre Decker?

— Niciodată. Era genul de om care-şi păzeşte bine secretele, care nu vorbeşte despre nimeni şi cu atât mai puţin despre el însuşi. Îmi pare rău că nu-ţi pot fi de prea mare ajutor.

— Cum spuneam, am întrebat fără să-mi pun prea mari speranţe. Să lăsăm FBI-ul să se ocupe de oamenii lui.

Cel puţin de data asta se uita direct la ea.

— Pot să te invit la o cafea? Mai avem câteva minute până la şedinţă.

— Nu, mulţumesc. Trebuie să telefonez între timp în două locuri.

Singleton dădu din cap, îi strânse mâna şi plecă.

Hayward îi privi silueta tot mai îndepărtată, căzând pe gânduri. Apoi se întoarse încet în direcţia opusă, pregătindu-se să se întoarcă în biroul ei. Şi, în clipa aceea, orice altceva încetă să mai existe: murmurul conversaţiilor, oamenii care treceau pe lângă ea, până şi noua suferinţă care-i îndurera inima.

Tocmai făcuse legătura.

Capitolul 24

William Smithback măsura cu pasul camera somptuoasă de la etajul doi al conacului River Oaks. Pendergast avusese dreptate, trebuia s-o recunoască: locul era superb. Camera era luxos mobilată, deşi într-un stil care se demodase odată cu epoca victoriană: tapet de culoare închisă, din catifea gofrată, pat supradimensionat, cu baldachin, mobilier masiv, din mahon. Pe toţi cei patru pereţi erau tablouri în rame aurite: o natură moartă cu fructe într-o cupă; apus de soare pe ocean; un peisaj pastoral, cu vaci şi căpiţe de fân. Şi erau picturi originale, în ulei, nu reproduceri. Pe pereţi şi pe podea nu exista nicio zgârietură şi Smithback remarcase absenţa oricăror obiecte ascuţite, iar el însuşi fusese înjosit luându-i-se cureaua şi cravata la intrare. Ieşea în evidenţă şi absenţa telefoanelor.

Se apropie tacticos şi gânditor de fereastra largă şi se uită afară. Ningea şi fulgii mari loveau în geam. Afară, în lumina muribundă a zilei, se vedea o pajişte întinsă, presărată cu statui pline de ţurţuri şi acoperită de un strat gros de zăpadă, aceeaşi zăpadă care transforma gardurile vii şi grădinile din jur în bulgări şi movile. Grădinile erau înconjurate de un zid înalt de piatră, dincolo de care se aflau pădurea şi un drum ce şerpuia coborând muntele către cel mai apropiat oraş, situat la aproape zece kilometri distanţă. La ferestre nu erau gratii, dar panourile mici şi groase de sticlă cu plumb păreau foarte greu de spart.

Ca să se afle-n treabă, încercă să deschidă fereastra. Deşi nu exista nicio încuietoare vizibilă, aceasta refuză să se clintească. Smithback împinse ceva mai tare. Nimic. Se îndepărtă ridicând din umeri.

River Oaks era o clădire imensă, întortocheată, cocoţată pe unul dintre piscurile mai joase ale munţilor Catskill: refugiul de la ţară al comodorului Cornelius Vanderbilt din zilele de dinainte de Newport, acum transformat în spital de boli mintale pentru ultraprivilegiaţi. Infirmierii şi asistentele purtau, în locul obişnuitului costum alb, uniforme discrete, de culoare neagră şi erau gata să se ocupe de tot ce aveau nevoie „oaspeţii”. În afară de munca uşoară, în schimburi şi de ora zilnică de terapie, Smithback nu avea niciun program. Iar mâncarea era fantastică: la bucătărie, ziaristul aflase că maestrul bucătar studiase la Cordon Bleu.

Cu toate acestea, el unul se simţea mizerabil. În cele câteva ore de când se afla acolo, încercase să se convingă că trebuia să fie calm, că totul era spre binele lui, că se putea lăfăi în lux. I se oferea un stil de viaţă care, în alte circumstanţe, ar fi fost aproape binevenit. Îşi propusese să privească lucrurile ca pe un spectacol de dramă, unul

care s-ar fi putut transforma într-o bună zi în roman. Existenţa cuiva care voia să-l omoare i se părea neverosimilă.

Însă această discuţie stimulatoare cu sine însuşi începea deja să pară răsuflată. În momentul când îşi dăduse acordul, fusese năucit de urmărirea în mare viteză, de modul neaşteptat în care i se schimbase viaţa. Însă acum avea timp să reflecteze. Timp din belşug. Iar întrebările – şi speculaţiile sumbre – soseau într-o succesiune neîntreruptă.

Îşi spuse că măcar nu trebuia să-şi facă griji pentru Nora. O sunase folosind telefonul lui Pendergast, în timpul călătoriei cu New York Thruway, şi inventase o poveste despre trimiterea lui la Atlantic City, într-o misiune sub acoperire în beneficiul ziarului *Times*, ceea ce îi impunea, pentru o vreme, să renunţe la orice fel de mijloace de comunicare. Pendergast îl asigurase că Nora se afla în siguranţă şi el nu ştiuse niciodată că agentul FBI s-ar fi putut înşela. Se simţea vinovat fiindcă o minţise, dar, la urma urmelor, o făcuse pentru binele ei şi putea să-i explice totul mai târziu.

Slujba lui era aceea care îi revenea cel mai des în minte. Aveau să creadă că era bolnav, fireşte, nu se îndoia că Pendergast putea să-i convingă. Dar, între timp, Harriman avea mână liberă. Smithback ştia că, în momentul când urma să reapară, după „convalescenţă", avea să fie norocos dacă primea cazul lui Bălăngănilă.

Iar cel mai rău era că nici măcar n-avea habar cât urma să mai rămână acolo.

Se răsuci şi îşi reluă mersul prin încăpere, pe jumătate înnebunit de grijă.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă.

— Ce e? întrebă el, iritat.

O asistentă bătrână îşi strecură capul sfrijit înăuntru, cu părul negru strâns într-un coc sobru.

— Cina e servită, domnule Jones.

— Cobor imediat, mulţumesc.

Edward Jones, fiul cu probleme al unui bancher de investiţii de pe Wall Street, având nevoie de odihnă, de relaxare, de un strop de terapie fără pretenţii şi de izolare faţă de lumea zbuciumată. I se părea într-adevăr foarte straniu să joace rolul unui asemenea personaj, să trăiască într-un loc unde toată lumea îl credea altcineva. Şi, mai ales, un altcineva nu tocmai întreg la minte. Numai cunoştinţa lui Pendergast, directorul de la River Oaks – un oarecare domn Tisander – ştia adevărul. Şi Smithback nu-l zărise decât în treacăt, în timp ce Pendergast se ocupa de formalităţile de internare; încă nu avuseseră ocazia să stea de vorbă între patru ochi.

După ce ieşi din încăpere şi închise uşa în urma lui – se părea că niciuna dintre uşile oaspeţilor nu avea încuietoare – Smithback o

porni pe culoarul lung. Paşii lui nu făceau niciun zgomot pe covorul gros, trandafiriu. Coridorul era lambrisat cu lemn de mahon negru, lustruit, cu model şi cu bordură sculptată. Pe pereţi atârnau alte tablouri în ulei. Singurul sunet era şuierul estompat al vântului. Conacul imens părea cufundat într-o linişte supranaturală.

În faţa lui, coridorul dădea pe un palier larg, care încadra o scară grandioasă. De dincolo de colţ se auzeau voci joase. Cu obişnuita curiozitate instinctivă a reporterului, Smithback încetini pasul.

— ... nu ştiu cât mai suport să lucrez aici, la balamuc, spunea vocea morocănoasă a unui bărbat.

— Ah, nu te mai plânge, răspunse o a doua voce, mai subţire. Munca e uşoară, plata e bună. Mâncarea e excelentă. Nebunii sunt amabili şi liniştiţi. Ce naiba nu-ţi convine?

Erau doi infirmieri. Nereuşind să se abţină, Smithback se opri brusc, trăgând cu urechea.

— Sunt blocat aici, în mijlocul pustietăţii. În vârf de munte în toiul iernii, fără nimic în jur, în afară de kilometri întregi de pădure. Asta-ţi face mintea varză.

— Poate-ar trebui să te-ntorci ca oaspete.

Al doilea infirmier izbucni într-un râs zgomotos.

— Vorbesc serios, veni răspunsul, pe un ton ofensat. O ştii pe domnişoara Havisham?

— Nelly ţăcănita? Ce-i cu ea?

— Ştii că pretinde întotdeauna că vede pe cineva unde nu e nimeni?

— La capătul ăsta de lume *fiecare* vede pe cineva unde nu e nimeni.

— Ei, m-a făcut şi pe mine să am vedenii. Azi, la începutul după-amiezii. Mă-ntorceam la etajul patru când s-a-ntâmplat s-arunc o privire pe fereastra de pe scări. Afară era cineva, pot să jur. Afară, în zăpadă.

— Da, cum să nu.

— Îţi spun că am *văzut* cu ochii mei. O formă întunecată, mişcându-se repede printre copaci. Dar, când m-am uitat din nou, dispăruse.

— Mda. Cât J.D.[17] Ai băut înainte?

— Niciun strop. E aşa cum îţi spun, locul ăsta...

Smithback, care se apropiase încet-încet de capătul coridorului, se dezechilibră şi ajunse pe palier împleticindu-se. Cei doi bărbaţi – infirmieri în uniforme negre, sobre – se traseră brusc într-o parte, schimbându-şi expresiile feţelor în măşti lipsite de orice emoţie.

— Vă putem ajuta, domnule... domnule Jones? întrebă unul din ei.

— Nu, mulţumesc. Sunt în drum spre sufragerie.

Şi continuă să coboare pe scara largă cu toată demnitatea de care era capabil.

Sufrageria era un spaţiu imens de la primul etaj, care-i reaminti lui Smithback de un club al bărbaţilor de pe Park Avenue. Înăuntru se

aflau cel puţin treizeci de mese, dar încăperea era atât de mare, încât ar mai fi putut găzdui, în mod confortabil, alte câteva zeci. Toate erau acoperite cu feţe de masă apretate, din olandă, şi erau pline de tacâmuri scânteietoare – şi extrem de boante – din argint. De tavanul albastru Wedgwood atârnau candelabre strălucitoare. În ciuda sălii elegante, părea o barbarie să cinezi la ora cinci după-amiază. Oaspeţii erau deja aşezaţi la unele dintre mese, mâncând metodic şi vorbind cu voci scăzute sau holbându-se supăraţi în gol. Alţii îşi târşâiau încet picioarele către locurile lor.

„O, Doamne, se gândi Smithback. Cina morţilor vii.” Se uită în jur.

— Domnul Jones?

Un infirmier se apropie de el, tot atât de servil ca un *maître d'hotel*, cu acelaşi zâmbet afectat de superioritate în spatele măştii slugarnice.

— Unde vreţi să staţi?

— O să-ncerc masa aia, spuse el, arătând una ocupată de un singur bărbat tânăr, care îşi ungea cu unt o chiflă.

Era îmbrăcat ireproşabil – costum scump, cămaşă albă ca zăpada, pantofi sclipitori – şi părea cel mai normal din toată şleahta. Îl salută pe Smithback cu o înclinare a capului când îl văzu aşezându-se.

— Roger Throckmorton, spuse, ridicându-se. Încântat de cunoştinţă.

— Edward Jones, răspunse Smithback, mulţumit de primirea cordială.

Acceptă meniul oferit de chelner şi, în ciuda voinţei sale, se lăsă repede absorbit de lista lungă a preparatelor. În cele din urmă alese nu doar unul, ci două feluri de mâncare – cambulă à la Mornay şi miel de lapte la grătar – alături de o salată de voinicică şi de ouă de ploier în aspic. Îşi marcă opţiunile pe cardul plasat lângă tacâmurile sale, i-l întinse chelnerului odată cu meniul şi se întoarse din nou spre domnul Thruckmorton. Era cam de aceeaşi vârstă cu el, izbitor de frumos, cu părul blond despărţit cu grijă în două de o cărare şi răspândind un miros discret de aftershave scump. Avea ceva care-i amintea de Harriman; acelaşi aer de bani gata şi de privilegii moştenite generaţii de-a rândul.

Bryce Harriman...

Smithback îşi alungă imaginea din minte cu un efort considerabil. Prinse privirea bărbatului din partea opusă a mesei.

— Ei, zise el, ce te-aduce aici?

Abia după ce rosti întrebarea îşi dădu seama cât de nepotrivită era.

Însă celălalt nu păru să i-o ia în nume de rău.

— Probabil acelaşi lucru care te-a adus pe tine. Sunt nebun. După care chicoti, ca să dea de înţeles că glumea. Serios vorbind, am intrat într-o mică belea şi tata m-a trimis în locul ăsta pentru o scurtă perioadă de, eh, odihnă. Nimic serios.

— De când eşti aici?

— De vreo două luni. Dar tu de ce-ai venit?

— În acelaşi scop. Pentru odihnă.

Smithback se gândi să schimbe vorba. „Oricum, despre ce discută nebunii între ei?" îşi aduse aminte că indivizii ţicniţi din cale-afară erau ţinuţi într-o secţie izolată, aflată într-o altă aripă a clădirii. Oaspeţii de acolo, din zona principală a vilei, aveau pur şi simplu „probleme".

Throckmorton îşi puse chifla pe o farfurie şi îşi tamponă afectat buzele cu un şervet.

— Abia ai sosit azi, nu-i aşa?

— Exact.

Chelnerul le aduse băuturile – ceai pentru Throckmorton şi un suc de roşii pentru Smithback, care era supărat fiindcă nu-şi putea primi obişnuitul scotch. Privirile i se furişară din nou în jurul încăperii. Toată lumea se mişca atât de lent, vorbea atât de încet; scena semăna a banchet redat cu încetinitorul. „Isuse, nu cred că pot suporta prea mult chestia asta." Se strădui să-şi reamintească tot ce-i spusese Pendergast – că era ţinta unu criminal periculos, că se afla acolo nu numai pentru siguranţa lui, ci şi pentru a Norei – însă, după o singură zi, totul i se părea prea greu de îndurat. De ce l-ar fi urmărit pe el un criminal periculos? N-avea niciun sens. Din câte îşi dădea seama, Mercedesul ar fi putut fi pe urmele lui Pendergast şi glonţul ar fi putut fi menit tot agentului FBI, nu lui. În plus, Smithback ştia să se descurce. Se mai aflase în situaţii dificile – unele cu adevărat foarte dure...

Îşi impuse din nou să-şi îndrepte gândurile către comeseanul său.

— Şi ce părere ai despre locul ăsta? întrebă, oarecum nesigur.

— O hardughie veche, care de fapt nu-i rea deloc.

În ochi i se desluşea un licăr amuzat, care-l făcu pe Smithback să creadă că era posibil să-şi fi găsit un aliat.

— Nu te-ai săturat de asta? De faptul că nu ieşi de-aici?

— Toamna e mult mai frumos, bineînţeles. Împrejurimile sunt spectaculoase. Zăpada îţi creează o oarecare senzaţie de sechestrare, recunosc, dar, oricum, unde-ai putea să „ieşi"?

Smithback îi rumegă o clipă cuvintele.

— Aşadar, tu ce faci, Edward? întrebă Throckmorton. Cum îţi câştigi existenţa?

Smithback se întoarse cu gândul la scurtul instructaj făcut de Pendergast.

— Tata are o bancă de investiţii. Pe Wall Street. Lucrez la firma lui.

— Şi familia mea e tot pe Wall Street.

În mintea lui Smithback se aprinse un beculeţ.

— Nu eşti acel Throckmorton, nu-i aşa?

Bărbatul de dincolo de masă zâmbi.

— Mă tem că sunt. Sau, cel puţin, sunt unul dintre ei. Familia noastră e relativ numeroasă.

Chelnerul se reîntoarse cu felurile principale de mâncare – păstrăv de râu pentru Throckmorton şi două farfurii gemene, cu cambulă şi miel, pentru Smithback. Throckmorton se uită la porţiile cu vârf din faţa ziaristului.

— Nu-mi place când văd un om fără pic de poftă de mâncare, spuse el.

Smithback râse. Tipul ăsta nu era nebun deloc.

— Nu ratez niciodată o masă gratuită.

Îşi luă cuţitul şi furculiţa şi le înfipse în cambulă. Începu să se simtă ceva mai bine. Mâncarea era excelentă. Iar acest Roger Throckmorton părea un tip destul de agreabil. Dacă avea cu cine sta de vorbă, River Oaks ar fi putut fi un loc suportabil, pentru încă o zi sau două. Bineînţeles că trebuia să fie atent, să nu-şi spulbere cumva acoperirea.

— Ce faceţi aici toată ziua? mormăi el, cu gura plină de peşte.

— Poftim?

Smithback înghiţi.

— Cum vă petreceţi timpul?

Throckmorton chicoti.

— Eu ţin un jurnal şi scriu poezii. Încerc să fiu la curent cu mersul bursei, într-un mod oarecum sporadic. Când e vreme bună, îmi place să mă plimb prin curte.

Smithback dădu din cap şi-şi înfipse furculiţa în altă bucată de peşte.

— Şi seara?

— Păi, au mese de biliard în salonul de la parter, iar în bibliotecă poţi să joci bridge şi whist. Mai e şi şahul – e amuzant când găseşti un partener. Dar în cea mai mare parte a timpului pur şi simplu citesc. În ultima vreme am citit o grămadă de poezie. De exemplu, azi-noapte am început *Povestirile din Canterbury*.

Smithback dădu aprobator din cap.

— Mie-mi place cel mai mult „Povestirea Morarului”.

— Cred că eu prefer prologul. E plin de atât de multă speranţă de reînnoire, de renaştere.

Throckmorton se lăsă pe spătarul scaunului şi recită primele versuri.

— „La vremea când Prier cu dulci şuroaie/Până-n rărunchi pământul îl înmoaie...”[18].

Smithback se strădui să-şi amintească prologul şi reuşi să scoată la lumină câteva versuri.

— Sau ce zici de asta: „Şi s-a făcut ca-n vremea cea din an, /Cum poposeam în Soutwark la un han, /La Tabard...”

— „Pescuind, cu-arida câmpie în urmă.”[19].

Smithback, care îşi concentrase atenţia asupra mielului, avu nevoie

de câteva clipe ca să sesizeze schimbarea.

— Stai o clipă, ăsta nu e Chaucer, e...

— „Te stinge dar, tu, candelă de-o clipă!”[20].

Throckmorton îşi îndreptă spatele, devenind ţeapăn, aproape ca în poziţie de drepţi.

Smithback se opri cu furculiţa pe jumătate înfiptă într-o bucată de miel, cu zâmbetul îngheţându-i pe faţă.

— Poftim?

— Ai auzit ceva adineauri?

Throckmorton se oprise din mâncat, părând să asculte ceva, cu capul lăsat pe-o parte.

— Ah... nu.

Throckmorton îşi înclină din nou capul.

— Da, o să mă ocup imediat de asta.

— De ce-o să te ocupi?

Throckmorton îl fixă cu o privire enervată.

— Nu vorbeam cu tine.

— Oh. Scuză-mă.

Throckmorton se ridică de la masă, în tamponă buzele cu afectare şi îşi împături cu grijă şervetul.

— Sper c-o să mă ierţi, Edward, dar am o întâlnire de afaceri.

— Sigur, spuse Smithback, cu acelaşi zâmbet îngheţat pe buze.

— Da. Throckmorton se aplecă în faţă şi adăugă, într-o şoaptă conspirativă: Şi e o răspundere cumplită, nu mă deranjează să ţi-o spun. Dar când ne cheamă EL, cine suntem noi ca să refuzăm?

— El?

— Domnul Dumnezeul nostru. Throckmorton îşi îndreptă spatele şi strânse mâna lui Smithback. A fost o plăcere. Sper că ne vom reîntâlni în curând.

Şi părăsi încăperea în pas lejer.

Capitolul 25

D'Agosta străbătu încet cavernosul spaţiu deschis al Brigăzii Omucideri, simţindu-se stângaci. Deşi avea gradul de locotenent în NYPD şi îi era mai mult sau mai puţin permis să hoinărească ori de câte ori dorea pe holurile clădirii din Police Piaza nr. 1, se simţea totuşi ca un spion pe teritoriul inamicului.

„Trebuie să aflu mai multe, spusese Pendergast. Până şi cel mai mărunt şi mai neînsemnat detaliu ar putea fi, de fapt, de o importanţă crucială." Înţelesul cuvintelor lui era clar ca lumina zilei: avea nevoie de dosarul lui Charles Duchamp. Şi era la fel de clar că se aştepta să-i fie adus de D'Agosta.

Numai că nu fusese atât de uşor precum îşi închipuise iniţial locotenentul. Se întorsese la serviciu abia de două zile şi fusese nevoit să petreacă mai mult timp decât s-ar fi aşteptat ca să se pună la punct cu cazul Bălăngănilă. Ţicnitul părea să devină tot mai neobrăzat cu fiecare infracţiune: în cele două zile în care lipsise D'Agosta, jefuise deja încă trei bancomate. Şi acum, cu uciderea lui Duchamp, erau mai puţini oameni disponibili pentru supraveghere. Coordonarea echipelor de câte doi poliţişti şi discuţiile cu directorii filialelor băncilor afectate îi consumaseră o grămadă de timp. Adevărul era că i se repartizaseră mai multe sarcini decât ar fi trebuit şi era departe de a fi interogat toţi martorii potenţiali. Dar îşi aducea în permanenţă aminte de tonul imperios din vocea lui Pendergast. Şi tonul acela imperios purta un mesaj: „Trebuie să ne mişcăm repede, Vincent. Înainte de a mai ucide şi pe altcineva".

Însă, deşi irosise ore preţioase studiind cu atenţie înregistrările online legate de cazul Duchamp, în bazele de date de larg acces erau puţine lucruri pe care nu le ştia deja – sau la care n-ar fi putut ajunge şi Pendergast, folosindu-şi propriul laptop. Nu exista nicio altă soluţie: trebuia să facă rost de dosarul cazului.

Ducea în mâna stângă un mic teanc de hârtii: înregistrările convorbirilor din ziua precedentă cu posibili martori oculari ai jafurilor lui Bălăngănilă, în chip de camuflaj, ca să nu umble cu mâna goală. Îşi privi din mers ceasul. Şase fără zece minute. Încăperea imensă continua să zumzăie de activitate – poliţişti discutând în grupuri, vorbind la telefon sau, cel mai adesea, tastând la computere. La secţiile de poliţie găseai pe cineva douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, în toate zilele săptămânii şi, în oricare dintre ele dădeai – la orice oră din zi şi din noapte – peste câte un poliţist aşezat la biroul lui, întocmind rapoarte. Era o ocupaţie care părea să le acapareze cea mai mare parte a vieţii şi nicăieri nu era nevoie de mai

multe hârtii decât la Brigada Omucideri.

Dar activitatea nu-l deranja pe D'Agosta. O considera de fapt binevenită. Dacă juca vreun rol, atunci îl ajuta să treacă neobservat. Important era faptul că Laura Hayward n-avea să fie în biroul ei. Era joi şi comisarul Rocker trebuia să ţină una dintre şedinţele lui de informare. Iar ea avea să participe cu siguranţă, datorită cazului Duchamp.

Aruncă o privire oarecum vinovată înspre capătul opus al încăperii. Biroul ei se afla acolo, cu uşa larg deschisă, cu masa de lucru acoperită de hârtii. Imaginea acesteia din urmă îi trimise un soi de şoc electric în şale. Nu cu prea multe luni în urmă, fusese folosită într-un scop fără nimic comun cu hârtiile. Oftă. Dar fireşte că biroul ei se aflase atunci cu un etaj mai sus. Şi între timp ce întâmplaseră o mulţime de lucruri – mai ales lucruri rele.

Îşi retrase privirea, apoi se uită în jur. În dreapta se aflau mai multe birouri neocupate, cu câte un nume trecut pe plăcuţa ataşată în partea din faţă şi cu câte un computer într-un colţ. Înaintea lui şi de-a lungul peretelui din stânga se înşirau cel puţin o duzină de cartoteci orizontale, cu sertare din podea până în tavan. Acolo se găseau dosarele cazurilor de omucidere încă active.

Vestea bună era că asasinarea lui Duchamp se număra printre ele. Toate dosarele cazurilor închise erau păstrate într-un depozit, ceea ce implica înregistrarea la intrare şi la ieşire, plus o întreagă oaste de probleme colaterale de securitate. Vestea proastă era că, fiind vorba de un caz activ, trebuia să studieze dosarul chiar acolo, sub ochii întregii Brigăzi Omucideri.

Se uită din nou în jur, simţindu-se ridicol de expus. „Amice, aici ezitarea o să-ţi vină de hac", îşi spuse. Se apropie de cartoteci impunându-şi să meargă cât mai încet, cu un aer cât mai nepăsător cu putinţă. Spre deosebire de alte departamente, care îşi aranjau dosarele după numărul cazului, la Omucideri documentele legate de cazurile active erau clasificate după numele de familie al victimei. Îşi încetini şi mai mult paşii, cu ochii la etichetele exterioare: DA-DE, DE-DO, DO-ER.

„Ăsta e." D'Agosta se opri în dreptul cartotecii care îl interesa şi trase sertarul. Dădu cu ochii de câteva zeci de dosare verzi. „Doamne sfinte, la câte cazuri active se lucrează aici?".

Venise momentul să se mişte repede. Se întoarse cu spatele la şirul de birouri şi începu să deplaseze dosarele de la stânga la dreapta, împingând cu degetul arătător în etichetele pe care erau scrise numele: Donatelli, Donato, Donazzi... ei, la Omucideri era cumva săptămâna Mafiei? Dowson, Dubliawitz...

Duggins.

Oh, rahat.

Se opri cu degetul pe dosarul lui Randall Duggins. Singurul lucru pe care nu se gândise să-l ia în considerare fusese posibilitatea ca dosarul lui Duchamp să nu se afle în cartotecă.

Oare o fi fost la Laura? Şi l-o fi lăsat pe birou înainte de a pleca la şedinţa cu Rocker? Sau era la vreunul dintre detectivii din subordinea ei?

Indiferent cum ar fi stat lucrurile, dăduse greş. Trebuia să se-ntoarcă altă dată – în timpul altui schimb, ca să nu trezească suspiciuni, fiind văzut de două ori de acelaşi grup. Dar oare când ar fi putut să vină ca să fie sigur că Laura nu se afla acolo? Era dependentă de muncă; ar fi putut s-o găsească la birou aproape la orice oră. Mai ales acum, când nu mai avea niciun motiv să stea acasă.

Îşi simţi umerii gârbovindu-se. Scăpă un oftat, apoi îşi retrase mâna, pregătindu-se să închidă sertarul. Şi atunci aruncă o privire pe dosarul din spatele lui Randall Duggins. Pe etichetă scria *Charles Duchamp*.

„Ei, asta schimbă lucrurile. Cineva grăbit l-o fi aşezat aici din greşeală."

D'Agosta scoase dosarul şi începu să-l răsfoiască. Era mult mai greu decât se aşteptase. Laura se plânsese de numărul scăzut al probelor. Dar acolo se aflau cel puţin o duzină de documente voluminoase: analiza şi comparaţia amprentelor, rapoarte de anchetă, rapoarte de interogatoriu, rezumatele interogatoriilor, rapoarte despre colectarea probelor, rapoarte toxicologice şi de laborator. „Lasă-te-n seama lui Hayward dacă vrei să transformi un caz de rahat într-unul bine documentat."

Sperase că avea să treacă în revistă totul, aruncând o singură privire sumară, să pună dosarul la loc, să-l găsească pe Pendergast şi să-i prezinte un raport verbal. Dar acolo erau mult prea multe ca să-i reuşească asta. N-avea de ales: trebuia să fotocopieze totul şi încă repede.

Mişcându-se din nou cu tot firescul de care era în stare, închise sertarul, aruncând priviri în dreapta şi-n stânga. În mijlocul încăperii se afla un fotocopiator imens, dar era înconjurat de birouri şi un poliţist începu să-l utilizeze chiar în clipa aceea. Nici măcar nu se putea gândi să părăsească etajul, luând cu sine dosarul, ca să-l copieze în altă parte:

Era prea riscant. Însă departamentele mari, ca Omuciderile, erau dotate de obicei cu mai multe copiatoare. Trebuia să mai fie unul prin apropiere. Dar unde naiba?

Acolo. Pe peretele opus, în apropierea biroului lui Hayward, între un afişier şi un automat cu apă rece.

D'Agosta se grăbi să se apropie. Funcţiona şi nu era nevoie de o parolă de acces ca să-l poţi folosi: norocul lui, atât cât era, se menţinea pe poziţii. Însă trebuia să se grăbească: era aproape şase şi şedinţa lui

Rocker n-avea să se lungească mai mult de-atât.

Lăsă dosarul pe marginea copiatorului, punând deasupra lui hârtiile despre Bălăngănilă. Pentru cazul că ar fi fost întrerupt, se decise să-nceapă cu ceea ce era mai important – raportul ofiţerului care răspundea de caz – şi să continue cu restul. Îl scoase din dosar şi se apucă de copiat.

Minutele se târau cu încetineală. Poate fiindcă avea un teanc înalt de hârtii sau fiindcă aparatul era departe de birourile echipei de la Omucideri, nimeni altcineva nu veni să-l folosească. Copie rezultatele de laborator, raportul toxicologic şi pe cele referitoare la amprente şi la interogatorii, lucrând cât de repede putea şi îndesând toate hârtiile copiate sub documentaţia despre Bălăngănilă.

Se uită din nou la ceas. Trecuse de şase şi un sfert, era aproape şase şi douăzeci. Trebuia să plece dracului de acolo. Laura putea să sentoarcă din clipă-n clipă...

În clipa aceea, în capătul opus al sălii îşi făcu apariţia un locotenent de la Omucideri – pe care D'Agosta îl recunoscu drept unul dintre colaboratorii în care avea ea cea mai mare încredere. Asta era: indiciul că sosise momentul plecării. Termină ultimul raport de interogatoriu, rearanjă documentele, stivui fotocopiile într-un teanc ordonat şi duse dosarul la loc, în cartotecă. Nu copiase totul, doar hârtiile cele mai importante. Aveau să fie de foarte mare folos, alături de probele obţinute de Pendergast de la New Orleans. Închise sertarul şi o porni spre ieşire, având din nou grijă să-şi păstreze aerul nepăsător.

Drumul părea să dureze la nesfârşit, iar el se aştepta s-o vadă pe Laura ivindu-se în orice clipă în cadrul uşii din faţa lui. Însă în final ajunse în siguranţa relativă oferită de coridorul central. Acum nu mai trebuia decât să se urce în liftul aflat chiar în faţa lui.

Culoarul era aproape pustiu şi în faţa liftului nu aştepta nimeni. Făcu încă un pas şi apăsă pe butonul de coborâre. Peste câteva secunde, un ascensor în mişcare descendentă se opri cu un clinchet şi D'Agosta se îndreptă spre el chiar în momentul deschiderii uşilor.

În lift nu se afla nimeni, cu excepţia unei singure persoane: Glen Singleton.

D'Agosta rămase o clipă nemişcat, înlemnit de uimire. Decise că avea un coşmar, în viaţa reală pur şi simplu nu se-ntâmplau astfel de lucruri.

Singleton îi aruncă o privire rece, egală.

— Ţii liftul blocat, Vincent, spuse el.

D'Agosta se grăbi să intre. Căpitanul apăsă butonul şi uşile se închiseră cu un foşnet.

Singleton vorbi abia după ce ascensorul îşi reluă coborârea.

— Tocmai veneam de la şedinţa de informare a lui Rocker, spuse el.

D'Agosta se înjură în gând. Ar fi trebuit să ştie că Singleton

participa la şedinţă; n-avea capul destul de limpede.

Căpitanul se uită din nou la el. Nu mai spuse nimic; nu era necesar. „Tu ce făceai aici?" întreba evident privirea lui.

D'Agosta chibzuia cu repeziciune. Îşi petrecuse ultimele două zile străduindu-se din răsputeri să-l evite pe Singleton, ca să evite tocmai întrebarea aceea. Indiferent ce-avea să spună trebuia să sune credibil.

— Am auzit că e posibil ca unul dintre detectivii de la Omucideri să fi fost accidental martor, post factum, la cel mai recent jaf al lui Bălăngănilă. M-am gândit să trec un minut pe aici, să verific.

Şi îşi ridică teancul de hârtii despre caz, ca şi cum ar fi vrut să-şi sublinieze spusele.

Singleton dădu încet din cap. Suna credibil, dar explicaţia era suficient de amorfă ca să-i lase loc de mişcare.

— Cum se numeşte detectivul? întrebă Singleton, cu vocea lui blajină.

D'Agosta îşi controlă expresia feţei, având grijă să nu-şi trădeze nici surpriza, nici nesiguranţa. Se gândi la şirurile de birouri libere pe lângă care trecuse şi încercă să-şi amintească numele de pe plăcuţe.

— Conte, răspunse el. Michael Conte.

Singleton dădu iarăşi din cap.

— Nu era aici, continuă D'Agosta. Data viitoare o să mă mulţumesc să dau telefon.

În liftul care cobora se lăsă pentru o clipă tăcerea.

— Ai auzit vreodată de un agent FBI pe nume Decker? întrebă Singleton.

D'Agosta avu din nou de furcă, străduindu-se să nu-şi trădeze surprinderea.

— Decker? Nu cred. De ce?

— Tipul a fost ucis alaltăieri, în casa lui din D.C. Se pare c-a fost prieten bun cu agentul special Pendergast, cu care ştiu că ai colaborat, înainte de dispariţia lui. Pendergast a vorbit vreodată despre Decker – de exemplu despre duşmanii lui?

D'Agosta se prefăcu că se gândeşte.

— Nu, nu cred c-a spus vreodată ceva.

Încă un scurt moment de tăcere.

— Mă bucur să te văd la lucru, continuă Singleton. Fiindcă în aceste ultime două zile am primit nişte rapoarte despre probleme neglijate. Misiuni pe jumătate îndeplinite sau neîndeplinite. Sarcini transferate altora, fără să fi fost necesar.

Totul era adevărat, dar D'Agosta răspunse lăsând să i se simtă în glas o indignare cât mai convingătoare.

— Încerc să ajung la zi cât de repede pot. Sunt foarte multe de făcut.

— Am mai auzit şi că, în loc să ai în vedere perspectivele de

abordare ale cazului Bălăngănilă, pui o mulţime de întrebări despre asasinarea lui Duchamp.

— Duchamp? repetă D'Agosta. E un caz neobişnuit, domnule căpitan. Cred că sunt tot atât de curios ca oricine altcineva.

Singleton dădu încă o dată din cap, mult mai încet. Avea un stil unic de a-şi lăsa expresia feţei să-i exprime gândurile, iar în clipa aceea părea să spună: „Adică mult mai curios decât oricine altcineva". Dar schimbă din nou subiectul.

— E ceva în neregulă cu staţia ta radio, locotenente?

La naiba. În după-amiaza aceea o lăsase cu bună ştiinţă închisă, tocmai ca să evite un asemenea interogatoriu încrucişat. Ar fi trebuit să-şi dea seama că avea să trezească şi mai multe suspiciuni.

— Adevărul e că azi pare să se comporte ciudat, răspunse, bătându-se cu palma peste buzunarul hainei.

— Mai bine du-o la verificat. Sau cere una nouă.

— Imediat.

— S-a întâmplat ceva, domnule locotenent?

Întrebarea venise la atât de scurt timp după cea dinaintea ei încât, pentru o clipă, D'Agosta se simţi de-a dreptul uluit.

— Domnule?

— Mă gândeam la mama dumitale. E totul în ordine?

— Oh. Oh, da. Previziunile sunt mai bune decât am sperat. Vă mulţumesc pentru întrebare.

— Şi în privinţa reîntoarcerii la lucru e totul OK?

— Cu desăvârşire, domnule căpitan.

Liftul încetini, dar Singleton continuă să-l fixeze pe D'Agosta cu privirea.

— Asta-i bine, spuse. Mă bucur s-aud asta. Fiindcă adevărul, Vincent, este că prefer mai degrabă să ştiu că n-am pe cineva aici decât să-l ştiu prezent numai pe jumătate. Înţelegi ce vreau să spun?

D'Agosta încuviinţă cu o înclinare a capului.

— Da, înţeleg.

Singleton schiţă un zâmbet în timp ce se deschideau uşile. Apoi întinse o mână.

— După dumneata, domnule locotenent.

Capitolul 26

Margo ezită în faţa uşii biroului lui Menzies, respiră adânc, apoi bătu. Îi deschise chiar el, în persoană; renunţase cu ani la urmă la privilegiul de a avea o secretară, plângându-se că îi distrăgea atenţia. Zâmbi, dădu din cap şi se retrase cu un pas într-o parte, făcându-i semn să intre.

Margo cunoştea biroul foarte bine. În timpul primei perioade în care lucrase la muzeu, ca aspirantă, încăperea îi aparţinuse predecesorului lui Menzies, doctorul Frock. Pe vremea aceea, fusese plină cu mobilă în stil victorian, fosile şi curiozităţi. Actualul ei ocupant o făcuse să pară mai spaţioasă, să aibă un aspect mai plăcut, fosilele fixate pe plăci prăfuite fuseseră înlocuite cu gravuri alese cu gust, iar mobilierul greu şi masiv cedase locul unor fotolii confortabile de piele. Într-un colţ stătea un computer iMac cu monitor plat. Ultimele raze ale apusului pătrundeau printr-una dintre ferestrele orientate spre vest, conturând un paralelogram roşu pe peretele din spatele biroului din lemn de mahon al lui Menzies.

Acesta o conduse pe Margo la un fotoliu, apoi se aşeză pe scaunul de la birou. Îşi împleti degetele şi se aplecă în faţă.

— Îţi mulţumesc că ai venit atât de repede, Margo.

— Nicio problemă.

— După cum văd, lucrezi până târziu.

— În seara asta trebuie să trimit revista *Museology* la tipar.

— Bineînţeles. Îşi descleştă mâinile şi se lăsă pe spate, în bătaia soarelui, cu părul lui alb rebel înconjurat dintr-odată de un halo auriu. După cum cred că ai ghicit, te-am chemat aici fiindcă am primit răspunsul consiliului de administraţie în privinţa măştilor tano.

Margo se aşeză mai bine în fotoliu, străduindu-se să pară sigură de sine şi hotărâtă.

El oftă prelung.

— N-are rost s-o iau pe ocolite. Am pierdut. Consiliul a votat în favoarea păstrării măştilor.

Margo se crispă.

— Nu pot să vă spun cu câtă părere de rău aflu asta.

— Şi mie-mi pare rău. Dumnezeu ştie că mi-am dat toată silinţa. Collopy n-a fost lipsit de înţelegere, dar n-am reuşit să trec de consiliu. E alcătuit mai ales din avocaţi şi din bancheri care ştiu despre antropologie exact cât ştiu eu despre hotărârile judecătoreşti şi despre previziuni valutare. Din nefericire, lumea e astfel făcută încât ei îşi permit să ne spună nouă ce să facem, nu viceversa. Sincer să fiu, rezultatul nu mă surprinde câtuşi de puţin.

Margo văzu că Menzies, de obicei atât de calm, se enervase. Ea însăşi sperase că, în ciuda tuturor indiciilor care sugerau contrariul, consiliul de administraţie avea să ia decizia corectă. Ei i se părea atât de evidentă. Dar, pe de altă parte, dacă nici măcar toţi colegii ei de departament nu-i împărtăşeau părerea, cum s-ar fi putut aştepta la înţelegere din partea unui grup de avocaţi de pe Wall Street?

Menzies se aplecă peste birou, privind-o cu atenţie.

— Asta te plasează pe o poziţie chiar mai dificilă decât cea dinainte.

— Îmi dau seama.

— Se vor face o mulţime de presiuni asupra ta ca să nu-ţi publici editorialul. Îţi vor spune că decizia a fost luată, că faptul e consumat – de ce să agiţi spiritele?

— O să-l public oricum.

— Asta mă şi aşteptam să spui, Margo. Vreau să ştii că te susţin întru totul. Dar trebuie să fii realistă şi să te-aştepţi la o serie de urmări nedorite.

— Sunt pregătită. *Museology* a fost o voce independentă în domeniul muzeistic vreme de peste o sută de ani şi n-am de gând să mă las influenţată – nu la primul meu număr.

Menzies zâmbi.

— Îţi admir caracterul. Dar a mai apărut o complicaţie despre care trebuie să-ţi vorbesc.

— Şi anume?

— Indienii tano intenţionează să organizeze o caravană de protest care va traversa ţara, pentru a ajunge la muzeu în noaptea vernisajului. Şi asta nu doar ca să atragă atenţia asupra cererii lor, dar şi ca să „recheme", în văzul tuturor, „sufletele pierdute ale măştilor", sau cam aşa ceva. Au de gând să săvârşească un ritual religios şi să danseze toată noaptea pe Museum Drive, chiar lângă muzeu. Consiliul de administraţie a primit o înştiinţare azi, ceva mai devreme.

Margo se încruntă.

— Presa o să întâmpine vestea cu entuziasm.

— Într-adevăr.

— Conducerea muzeului o să fie pusă într-o situaţie neplăcută.

— Fără nicio îndoială.

— La vernisaj o să fie un haos în toată puterea cuvântului.

— N-am niciun dubiu.

— Doamne, ce încurcătură.

— Exact asta simt şi eu.

Urmă o pauză îndelungată. În cele din urmă, Menzies rupse tăcerea.

— Fă ceea ce ai de făcut. Libertatea academică are o importanţă crucială în vremurile astea precare. Pot să-ţi dau un sfat?

— Vă rog.

— Nu discuta cu presa – *deloc*. Când îşi vor face apariţia reporterii,

recomandă-le politicos să-ţi citească editorialul şi dă-le de înţeles că n-ai nimic altceva de adăugat în legătură cu acest subiect. Muzeul n-o să te poată concedia din cauza editorialului, dar fii cât se poate de sigură că se va căuta un alt motiv. Nu ieşi în evidenţă, pune-ţi lacăt la gură şi nu le oferi nicio ocazie.

Margo se ridică.

— Doctore Menzies, n-am cuvinte să vă mulţumesc.

Bărbatul îşi netezi coama de păr rebel şi se ridică la rândul său, luând mâna lui Margo.

— Eşti o femeie curajoasă, îi spuse, cu un zâmbet admirativ.

Capitolul 27

Se auzi o bătaie uşoară în geamul uşii biroului.

Laura Hayward, care privea concentrată ecranul computerului, îşi îndreptă surprinsă spatele. Preţ de o clipă îşi închipui că ar fi putut fi D'Agosta, cu servieta în mână, oferindu-se s-o ducă acasă. Dar nu era decât femeia de serviciu guatemaleză, înarmată cu un mop şi cu o găleată, zâmbind şi dând din cap.

— E OK dacă fac curat? întrebă.

— Bineînţeles.

Hayward îşi îndepărtă de birou scaunul cu role, pentru ca femeia să poată ajunge la coşul cu hârtii. Se uită la ceas. Era aproape două şi jumătate dimineaţa. Gata cu intenţiile ei de a se culca devreme. Dar descoperise dintr-odată că avea foarte multe de făcut – orice, numai să evite întoarcerea într-un apartament pustiu.

Aşteptă să plece femeia, apoi îşi apropie din nou scaunul de computer, derulând încă o dată informaţiile din baza de date federală. Dar nu mai făcea decât o verificare superficială: obţinuse deja ceea ce îi trebuia.

După alte câteva minute, se întoarse în faţa biroului ei. Dezordonat în zilele lui bune, acum era plin de foi scoase la imprimantă, de dosare lucioase, de fotografii SOC, de CD-uri, faxuri şi de fişe de cartotecă – rezultatele căutărilor ei recente legate de cazurile de omucidere nerezolvate care îndeplineau anumite criterii. Hârtiile aveau forma vagă a unui morman. În colţul cel mai îndepărtat al biroului se afla un teanc mult mai ordonat şi mai mic, alcătuit din numai trei dosare. Pe fiecare dintre acestea era scris câte un nume: *Duchamp. Decker. Hamilton*. Cu toţii cunoştinţe ale lui Pendergast. Şi morţi cu toţii.

Duchamp şi Decker: unul prieten cu Pendergast, celălalt coleg. Uciderea lor la câteva zile distanţă unul de altul oare chiar era o coincidenţă?

Pendergast dispăruse în Italia – în condiţii bizare, aproape

incredibile, după cum povestise D'Agosta. Nu existau martori care să-i ateste moartea, nu exista cadavrul, nu exista nicio dovadă. Şapte săptămâni mai târziu, trei dintre cunoştinţele sale fuseseră ucise cu brutalitate, una după alta. Aruncă o privire spre morman. Din câte ştia ea, ar mai fi putut exista şi alte victime, ale căror legături cu Pendergast nu fuseseră încă descoperite. Trei era deja un număr suficient de îngrijorător.

Ce naiba se petrecea?

Rămase o clipă aşezată, bătând nervoasă darabana pe teancul de trei dosare. Pe urmă îl extrase pe cel etichetat Hamilton, îl deschise, întinse mâna după telefon şi formă un număr de telefon din alt oraş.

Telefonul sună de şapte, de opt, de nouă ori. În cele din urmă, cineva preluă apelul. Şi urmă o tăcere atât de îndelungată încât Hayward crezu că se întrerupsese legătura. După care se auzi o respiraţie grea şi îi răspunse o voce neclară, toropită de somn.

— Dacă nu e nimeni pe moarte ai încurcat-o.

— Domnul locotenent Casson? Sunt căpitanul Hayward din NYPD.

— Poţi să fii şi căpitanul Kangaroo. Ştii cât e ceasul acum la New Orleans?

— Cu o oră mai mult decât în New York, domnule. Îmi cer scuze pentru că telefonez la o asemenea oră, dar e important. Trebuie să vă pun câteva întrebări despre unul dintre cazurile dumneavoastră.

— Fir-ar să fie, şi asta nu putea aştepta până dimineaţă?

— E vorba despre asasinarea lui Hamilton. Torrace Hamilton, profesorul.

Se auzi un oftat prelung, exasperat.

— Ce-i cu ea?

— Aveţi suspecţi?

— Nu.

— Indicii?

— Nu.

— Probe?

— Extrem de puţine.

— În ce constau, de fapt?

— Avem otrava care l-a ucis.

Hayward îşi îndreptă spatele.

— Vorbiţi-mi despre ea.

— E cât se poate de periculoasă – o neurotoxină similară cu veninul secretat de un anumit păianjen. Numai că asta e sintetică şi extrem de concentrată. O otravă creată în laborator. Pe chimiştii noştri i-au trecut fiorii.

Hayward îşi fixă receptorul sub bărbie şi începu să tasteze.

— Şi efectele?

— Produce hemoragie intracraniană, şoc encefalic, demenţă subită,

psihoză, criză severă de epilepsie şi moartea. N-o să vă vină să credeţi ce educaţie medicală mi-a făcut cazul ăsta. S-a întâmplat în faţa unei săli pline cu studenţi, la Universitatea de Stat din Louisiana.

— Ce spectacol trebuie să fi fost.

— Exact.

— Cum aţi izolat otrava?

— N-a fost necesar. Ucigaşul îndatoritor ne-a lăsat o mostră. Pe biroul lui Hamilton.

Hayward se opri din tastat.

— Cum?

— Se pare c-a intrat, cu tupeu, în biroul folosit temporar de Hamilton şi a lăsat-o pe masa de lucru. Asta în timp ce bătrânul ţinea ultima prelegere din viaţa lui. Cu o jumătate de oră înainte i-o pusese în cafea, ceea ce înseamnă c-a stat o vreme în clădire. A plecat de-acolo în văzul tuturor, ca şi cum ar fi transmis un soi de mesaj. Sau poate n-a fost decât un mod de a-şi bate joc de poliţie.

— Suspecţi?

— Niciunul. Nimeni n-a văzut pe cineva intrând sau ieşind din biroul lui Hamilton în dimineaţa aia.

— Informaţia e publică? Vorbesc despre otravă.

— Da, adică s-a anunţat c-a fost otravă. Dar nu şi de ce natură.

— Şi alte probe? Amprente latente, urme de paşi, orice altceva?

— Ştiţi cum e, echipa SOC adună de la faţa locului tot soiul de rahaturi care trebuie analizate, însă nu s-a găsit nimic relevant. Cu o singură posibilă excepţie: un fir de păr uman căzut recent, cu tot cu rădăcină, suficient ca să se poată identifica ADN-ul. Nu se potriveşte nici cu al lui Hamilton, nici cu al secretarei, nici cu al altor persoane care intrau frecvent în biroul lui. Culoarea e destul de neobişnuită – secretara a spus că nu-şi aminteşte de niciun vizitator recent cu părul de culoarea aia.

— Ce culoare?

— Blond-deschis. Un blond extrem de deschis.

Hayward îşi simţi inima începând brusc să bată cu putere.

— Alo? Mai sunteţi acolo?

— Sunt aici, spuse Hayward. Îmi puteţi trimite prin fax lista probelor şi caracteristicile ADNului?

— Cu siguranţă.

— Sun la biroul dumneavoastră, cu asta o să-mi încep ziua, daţi-mi numărul de fax.

— Nicio problemă.

— Ar mai fi ceva. Presupun că vă interesaţi şi de trecutul lui Hamilton, de cunoştinţele lui, de lucruri de genul ăsta.

— Firește.

— Aţi dat peste numele Pendergast?

— Nu pot spune că da. E un indiciu?

— Luaţi-l drept orice vreţi.

— Bune, atunci. Dar faceţi-mi, vă rog, o favoare. Data viitoare sunaţi-mă în timpul zilei. Sunt mult mai fermecător când sunt treaz.

— Aţi fost suficient de fermecător, domnule locotenent.

— Sunt din sud – presupun că e genetic.

Hayward aşează receptorul în furcă. Se holbă la el vreme îndelungată, poate chiar vreo zece minute, stând neclintită. Apoi, cu o mişcare înceată, deliberată, puse la loc dosarul Hamilton, îl luă pe al lui Decker, ridică din nou receptorul şi începu să formeze un număr.

Capitolul 28

Asistenta – înaltă, suplă, zbârcită, îmbrăcată în negru, cu pantofi şi ciorapi albi, o adevărată creatură desprinsă din Familia Adams, îşi strecură capul înăuntru, rămânând dincolo de o uşă de mahon.

— Domnul director vă poate primi acum, domnule Jones.

Smithback, care făcuse anticameră pe un hol lung de la etajul întâi, sări în sus atât de repede, încât husa scaunului zbură pe podea.

— Mulţumesc, se grăbi să spună, aranjând-o la loc.

— Pe aici.

Îl pofti să intre şi îl conduse de-a lungul unui alt coridor slab luminat, bogat ornamentat şi părând să nu se mai sfârşească, aidoma tuturor celorlalte culoare ale clădirii.

Fusese surprinzător de dificil să-şi programeze o audienţă la director. Se părea că „oaspeţii" cereau adesea să-l vadă pe domnul Tisander, de obicei ca să-l anunţe că pereţii li se adresau pe şoptite, în franţuzeşte, sau ca să ceară încetarea comenzilor asurzitoare pe care le auzeau în cap. Faptul că nu voise să dezvăluie din ce motiv voia să-i vorbească directorului îngreunase şi mai mult lucrurile. Însă el insistase. Ultima cină, luată împreună cu Throckmorton, fusese frustrantă, ca şi plimbarea pe care o făcuse apoi prin conac – aruncând priviri piezişe la statuile de ceară cu ochii goi şi paşi târşiţi şi la fosilele ursuze care populau biblioteca şi diverse saloane. Grija pe care i-o purta Pendergast era de apreciat, dar el pur şi simplu nu se mai simţea în stare să facă faţă unei alte zile – şi unei alte nopţi – în mausoleul ăla care-ţi dădea fiori.

Smithback se gândise la toate. Intenţiona să-şi ia o cameră de hotel în New Jersey, să vină la lucru cu trenul PATH[21], să stea departe de Nora până când avea să dispară ameninţarea. Era în stare să-şi poarte singur de grijă. Voia să-i explice totul directorului. Nu-l puteau ţine acolo împotriva voinţei lui.

Urmă silueta măruntă a asistentei pe coridorul nesfârşit, trecând pe lângă şiruri de uşi închise, identificate prin câte un număr poleit cu aur. La un moment dat, în spate i se strecurară doi infirmieri solizi, potrivindu-şi pasul după al lui. Coridorul se termină, în sfârşit, în faţa unei uşi deosebit de mari, pe care se lăfăia un singur cuvânt: „Director". Infirmiera bătu, apoi se retrase în lateral, făcându-i semn lui Smithback să intre.

El îi mulţumi şi trecu pragul. De partea cealaltă se înşiruiau câteva camere elegante, cu lambriuri din lemn de culoare întunecată, luminate de aplice. În şemineul de marmură, bogat ornamentat, pâlpâia focul. Peretele din spate al încăperii principale era dominat de

un bovindou care oferea priveliştea peisajului de iarnă de dincolo de geam. Nu existau nici rafturi cu cărţi, nici altceva care să sugereze că te aflai în biroul unui director de spital, dar Smithback văzu, prin deschiderea uneia dintre cele două uşi laterale ale ansamblului, ceva care arăta a bibliotecă, evident cu specific medical.

În centrul camerei se afla un birou imens, cu tăblia acoperită cu sticlă şi picioare masive, în formă de gheare de vultur. La birou stătea doctorul Tisander, scriind preocupat cu un stilou. Îşi ridică privirea cu un gest scurt, adresându-i lui Smithback un zâmbet cald.

— Mă bucur să te văd, Edward. Ia loc.

Ziaristul se aşeză. Preţ de un minut, în încăpere nu se auzi nimic altceva în afară de trosnetul focului şi de scârţâitul stiloului. Pe urmă Tisander îl puse pe acesta din urmă la loc, în setul de pe birou, tamponă hârtia cu o sugativă şi o împinse într-o parte. Se lăsă pe spătarul fotoliului masiv, tapiţat cu piele, şi zâmbi cu un aer confidenţial, acordându-i lui Smithback întreaga sa atenţie.

— Ei, am terminat. Spune-mi la ce te gândeşti, Edward. Cum te-ai acomodat cu viaţa la River Oaks?

Avea voce gravă, melodioasă, iar trecerea anilor îi estompase liniile plăcute ale feţei. Părul sfida gravitaţia înălţându-se deasupra frunţii boltite într-o coamă leonină, amintind de cea a lui Einstein.

Smithback observă că, în spatele lui, cei doi infirmieri se sprijineau de perete.

— Pot să-ţi ofer ceva răcoritor? Sifon? Apă minerală dietetică?

— Nimic, mulţumesc. Smithback arătă cu un gest către infirmieri. Trebuie să stea neapărat aici?

Tisander îi adresă un surâs înţelegător.

— Din păcate, e una dintre regulile casei. Funcţia mea de director la River Oaks nu mă situează mai presus de ele.

— Bine, dacă aveţi certitudinea că sunt de încredere şi că vor păstra tăcerea.

— Am încredere în ei, o încredere absolută.

Dădu încurajator din cap, făcându-i semn lui Smithback să vorbească.

Ziaristul se aplecă spre el.

— Presupun că ştiţi totul despre mine, că ştiţi de ce mă aflu aici.

— Fireşte.

Un zâmbet plin de căldură şi de înţelegere lumină chipul serios al doctorului.

— Am fost de acord să vin aici pentru protecţie, ca să fiu în siguranţă. Dar, domnule doctor Tisander, trebuie să vă spun că m-am răzgândit. N-am idee cât de multe ştiţi despre ucigaşul care se presupune c-ar fi pe urmele mele, dar am ajuns la concluzia că-mi pot purta singur de grijă. Nu e necesar să mai stau aici.

— Înţeleg.

— Trebuie să mă-ntorc în New York, la postul meu de la *Times*.

— Dar de ce?

Smithback se simţea încurajat de receptivitatea doctorului Tisander.

— Mă ocupam de un subiect foarte important şi, dacă nu mă întorc, o să-l pierd, va fi preluat de un alt reporter. Nu mi-o pot permite. E vorba de cariera mea. Miza e foarte mare.

— Povesteşte-mi despre subiectul la care lucrai.

— E despre asasinarea lui Duchamp – aţi auzit de ea?

— Povesteşte-mi.

— Un criminal a spânzurat un artist de o fereastră a unui imobil foarte înalt, apoi l-a lăsat să cadă prin acoperişul de sticlă al unui restaurant. E unul dintre acele subiecte senzaţionale cu care nu te-ntâlneşti în fiecare zi.

— De ce spui asta?

— E vorba de modul bizar de a ucide, de victimă, care era o persoană cunoscută, de faptul că ucigaşul pare să fi scăpat de toate mijloacele de detecţie – e un super-subiect. *Nu-l pot* lăsa să-mi scape.

— Nu poţi fi mai explicit?

— Amănuntele n-au nicio importanţă. Trebuie să plec de-aici.

— Amănuntele au întotdeauna importanţă.

Senzaţia că era încurajat începu să-l părăsească pe Smithback.

— Nu e vorba doar despre serviciu. Mai e şi Nora, soţia mea. Crede că sunt în Atlantic City, sub acoperire, ocupându-mă de un alt subiect, dar sunt sigur că e îngrijorată. Dacă aş pleca aş putea s-o sun, i-aş spune că sunt bine sănătos. Nu suntem căsătoriţi decât de câteva luni. Nu mă-ndoiesc că mă-nţelegeţi.

— Cu siguranţă.

Directorul îl asculta cu simpatie şi cu atenţie.

Simţindu-se din nou încurajat, Smithback continuă:

— Nu-mi fac griji din cauza acestui presupus criminal care mă urmăreşte. Îmi pot purta singur de grijă. Nu e necesar să mă mai ascund aici, pretinzând că sunt ţicnit.

Doctorul Tisander dădu iarăşi din cap.

— Aşa că, oricum, asta este. Deşi am fost adus cu cele mai bune intenţii, fapt este că nu mai pot rămâne niciun minut în plus. Se ridică. Sunteţi atât de amabil încât să-mi chemaţi un taxi? Sunt sigur că agentul Pendergast va acoperi costurile. Sau eu voi fi încântat să vă trimit un cec imediat ce voi ajunge la New York. El mi-a luat portofelul şi cărţile de credit pe drum, când am venit încoace.

Rămase în picioare.

În încăpere se lăsă pentru o clipă tăcerea. Pe urmă directorul se aplecă uşor înainte, îşi sprijini braţele pe birou şi îşi împleti degetele.

— Ei, Edward, începu, cu vocea lui calmă, amabilă, după cum ştii...

— Şi să punem capăt poveştii ăsteia, cu Edward, îl întrerupse ziaristul, cu iritare. Numele meu e Smithback. William Smithback Jr.

— Te rog, îngăduie-mi să continui. O pauză, un alt zâmbet încurajator. Mă tem că nu pot fi de acord cu cererea ta.

— Nu e o cerere: e o necesitate. Vă anunţ că plec. Nu mă puteţi ţine aici împotriva voinţei mele.

Tisander îşi drese răbdător glasul.

— Ai fost lăsat în grija noastră. Familia ta a semnat acte în acest sens. Ai fost adus aici pentru a fi ţinut o vreme sub observaţie şi tratament. Suntem aici ca să te ajutăm şi pentru asta avem nevoie de timp.

Smithback se holbă la el, nevenindu-i să creadă.

— Scuzaţi-mă, domnule doctor Tisander, dar nu credeţi c-ar fi cazul să renunţăm la acoperire?

— Şi care e acoperirea asta, Edward?

— *Nu sunt Edward*! Isuse, ştiu că vi s-a spus adevărul şi nu mai e necesar să ne prefacem. Trebuie să mă întorc la munca mea, la soţia mea, la viaţa mea. Vă spun că nu-mi fac griji din pricina criminalului. Plec de-aici. Acum.

Doctorul Tisander îşi păstra zâmbetul amabil, răbdător.

— Edward, te afli la noi pentru că eşti bolnav. Toată această discuţie despre slujba la *New York Times*, despre acoperire, despre criminalul aflat pe urmele tale – în privinţa asta trebuie să te-ajutăm.

— Poftim? bolborosi din nou Smithback.

— Aşa cum spuneam, ştim foarte multe despre tine. Am un dosar gros de şaizeci de centimetri. N-o să reuşeşti să te simţi mai bine decât privind adevărul în faţă şi abandonând aceste amăgiri, aceste fantezii, această lume a viselor în care trăieşti. N-ai avut niciodată o slujbă, nici la *New York Times*, nici altundeva. Nu eşti căsătorit. Nu te urmăreşte niciun criminal.

Smithback se reaşeză încet pe scaun, încleştându-şi mâinile de braţele lui ca să se susţină. Îl străbătu un fior cumplit. Cuvintele pe care i le spusese Pendergast pe drumul dinspre New York City îi reveniră în minte, scoţându-şi în evidenţă noul sens ameninţător: „Directorul ştie totul despre tine. E pe deplin informat, deţine toate documentele necesare”. Smithback îşi dădu seama că, în ciuda presupunerilor pe care le făcuse – în ciuda celor sugerate de Pendergast – directorul nu era la curent cu înşelătoria. „Documentele necesare” erau, probabil, actele pentru internare. Înţelese dintr-odată care era adevărata amploare a planului lui Pendergast. Nu putea să plece nici măcar dacă şi-o dorea. Şi tot ce spunea – toate protestele lui, toate dezminţirile, toată discuţia despre criminal – îi confirma directorului ceea ce aflase citindu-i dosarul: că suferea de o tulburare psihică. Înghiţi în sec şi se strădui să se exprime cât mai rezonabil cu

putinţă:

— Domnule doctor Tisander, daţi-mi voie să vă explic. Bărbatul care m-a adus, agentul special Pendergast? Mi-a creat o identitate falsă şi m-a condus aici ca să mă apere de-un criminal. Toate hârtiile pe care le-aţi primit sunt false. E vorba de un vicleşug. Dacă nu mă credeţi, sunaţi la *New York Times*. Rugaţi-i să vă trimită pe fax o fotografie de-a mea, o descriere. O să vedeţi că sunt William Smithback. Edward Jones nu există.

Tăcu, realizând cât de nebuneşte suna probabil totul. Doctorul Tisander continua să-l asculte cu zâmbetul pe buze, acordându-i toată atenţia – dar Smithback recunoscu acum nuanţele expresiei sale. Era compasiune, amestecată probabil cu acea vagă destindere cu care îi privesc pe nebuni oamenii raţionali. Pesemne că şi el afişase aceeaşi expresie la cina din seara precedentă, când îl ascultase pe Throckmorton vorbind despre o întâlnire de afaceri cu Dumnezeu.

— Uitaţi, reîncepu el. Sunt sigur că aţi auzit de mine, că mi-aţi citit cărţile. Am scris trei bestselleruri: *Relicva, Relicvariul şi Nor de Furtună*. Dacă le aveţi în bibliotecă o să vă puteţi convinge. Toate trei au fotografia mea pe coperta din spate.

— Deci acum eşti şi autor de bestselleruri? Doctorul Tisander îşi permise un zâmbet ceva mai larg. Nu ţinem bestselleruri în bibliotecă. Stimulează cele mai josnice porniri ale cititorilor şi – mai rău decât atât – au tendinţa să-i supraexcite pe oaspeţii noştri.

Smithback înghiţi în sec, apoi încercă să vorbească de parcă ar fi fost însuşi glasul echilibrului mintal şi al raţiunii.

— Domnule doctor Tisander, înţeleg că totul vă sună probabil nebuneşte. Dacă-mi permiteţi să dau un singur telefon – numai unul – folosind aparatul de pe biroul dumneavoastră, o să vă demonstrez contrariul. O să vorbesc cu soţia mea sau cu redactorul-şef de la *Times*. Oricare dintre ei o să vă confirme imediat că sunt Bill Smithback. Un singur telefon – e tot ce vă cer.

— Mulţumesc, Edward, spuse Tisander, ridicându-se în picioare. Îmi dau seama că vei avea multe de discutat cu terapeutul tău la următoarea şedinţă. Acum trebuie să mă-ntorc la lucru.

— Luate-ar naiba, *dă un telefon*! explodă Smithback, sărind în picioare şi întinzându-se către receptor.

Tisander făcu un salt înapoi cu o rapiditate uimitoare şi ziaristul îşi simţi braţele prinse din spate de cei doi infirmieri.

Se zbătu.

— Nu sunt nebun! Cretinule, nu eşti în stare să-ţi dai seama că sunt la fel de zdravăn la cap ca tine? Dă dracului telefonul ăla!

— O să te simţi mai bine după ce-o să te-ntorci în camera ta, Edward, spuse directorul, aşezându-se din nou pe scaunul său şi regăsindu-şi calmul. O să stăm de vorbă în curând. Te rog, nu te

descuraja; perioada de tranziţie la o nouă situaţie e adesea dificilă. Vreau să ştii că suntem aici ca să te-ajutăm.

— Nu! ţipă Smithback. E ridicol! E o *bătaie de joc*! Nu-mi puteţi face una ca asta...

În timp ce protesta urlând, fu escortat cu blândeţe – dar ferm – afară din birou.

Capitolul 29

În vreme ce Margo pregătea cina în bucătărie, Nora îşi permise să se uite câteva clipe în jur, trecându-i în revistă apartamentul neaşteptat de mare şi de elegant. Lângă un perete stătea o pianină, cu partiturile melodiilor unor spectacole de pe Broadway pe pupitru; alături de ea erau agăţate o serie de gravuri din secolul al nouăsprezecelea, reprezentând animale bizare. Un grup de rafturi fixate pe un perete era ticsit de cărţi, iar un al doilea grup conţinea un ansamblu de obiecte interesante: monede romane, o sticlă egipteană de parfum, vârfuri de săgeţi, o urcior indian, o bucată de lemn plutit noduros, un crab fosilizat, scoici, două cranii de păsări, câteva minereuri şi o pepită de aur – o vitrină de curiozităţi în miniatură. Pe peretele opus atârna un covor cu modele în zigzag, pe care Nora îl recunoscu ca fiind opera de o calitate excepţională a indienilor navajo.

Asta, se gândi Nora, spunea ceva despre Margo – că era o persoană mult mai interesantă decât părea la prima vedere. Şi avea mult mai mulţi bani decât se aşteptase ea. Apartamentul nu era ieftin şi se afla nici mai mult nici mai puţin decât în clădirea unei corporaţii, rezervată pentru acţionari.

Din bucătărie răsună vocea lui Margo.

— Îmi ce scuze că te-am lăsat singură, Nora. Nu mai durează decât un minut.

— Pot să te-ajut?

— Nu e cazul, stai liniştită. Vin roşu sau alb?

— Beau ce bei şi tu.

— Atunci alb. Avem peşte.

Nora savura deja mirosul delicat venit din bucătărie, de somon fiert într-un sos de roşii bine condimentat. Margo îşi făcu apariţia o clipă mai târziu, aducând un platou cu o bucată minunată de peşte, garnisită cu mărar şi cu felii de lămâie. O lăsă pe masă, se întoarse în bucătărie şi reveni cu o sticlă de vin rece. Umplu paharul Norei şi pe al ei, apoi se aşeză.

— E o cină pe cinste, spuse Nora, impresionată nu numai de mâncare, ci şi de efortul pe care-l depusese probabil Margo.

— M-am gândit că acum, cu Bill plecat în misiune şi cu expoziţia care se apropie, ai poate nevoie de-o pauză.

— Aşa e, dar nu m-aşteptam la ceva atât de încântător.

— Îmi place să gătesc, dar mi se iveşte rareori ocazia – aşa cum s-ar părea că n-am niciodată timp să fac cunoştinţă cu vreun bărbat. Se aşează zâmbind într-o parte şi îşi îndepărtă de pe faţă părul castaniu, tuns scurt, cu un gest pripit. Ei, cum merge cu expoziţia?

— De o săptămână încoace, asta e prima oară când reuşesc să plec de-acolo înainte de miezul nopţii.

— Aoleu.

— Am ajuns pe ultima sută de metri. Nu-mi dau seama cum vor reuşi să fie gata la timp, dar toată lumea care-a mai trecut prin asta jură că întotdeauna se termină cu bine.

— Ştiu cum e. În seara asta trebuie oricum să mă-ntorc la muzeu.

— Serios?

Margo dădu din cap.

— Ca să trimit următorul număr din *Museology* la tipar.

— Doamne, Margo. Atunci n-ar fi trebuit să pierzi timpul pregătindu-mi mie cina.

— Glumeşti? Trebuia să ies din bârlogul ăla vechi şi plin de praf, fie şi numai pentru câteva ore. Crede-mă, asta e o delicatesă şi pentru mine.

Tăie o bucată de somon şi o servi pe Nora, apoi îşi puse şi ei, adăugând câteva frunze de sparanghel perfect pregătite şi orez sălbatic.

Nora o privi aranjând mâncarea, întrebându-se cum de se putuse înşela atât de mult în privinţa ei. Era adevărat că Margo acţionase relativ în forţă la primele lor întâlniri, fusese dificilă şi defensivă, dar în afara muzeului părea cu totul altă persoană, cu o minte deschisă care o surprinse pe Nora. Margo se străduia din greu să-şi compenseze comentariul răutăcios de la şedinţa personalului, mergând mai departe de scuzele pe care i le prezentase deja Norei şi oferindu-i o cină pregătită în casă.

— Apropo, voiam să ştii că nu renunţ la editorial. O fi fiind o cauză pierdută, dar simt că e vorba de ceva pe care trebuie pur şi simplu să-l fac.

Nora se simţi cuprinsă de admiraţie. Chiar şi cu sprijinul lui Menzies, mişcarea era plină de cutezanţă. Şi ea se împotrivise conducerii muzeului şi ştia că nu era nicidecum uşor – din ierarhia superioară făceau parte câteva persoane foarte răzbunătoare.

— Dai dovadă de un curaj extraordinar.

— Ei, nu ştiu ce să zic despre curaj. Mai degrabă o prostie în stare pură. Am spus c-o s-o fac, iar acum am impresia că *trebuie* s-o fac, deşi consiliul de administraţie a votat deja împotriva mea.

— În plus, e şi primul tău număr.

— Primul şi, probabil, ultimul.

— Mai devreme am vorbit serios. Deşi sunt de acord cu tine, te susţin în privinţa dreptului de a publica. Poţi conta pe mine. Cred că toată lumea din departament o s-o facă, poate cu excepţia lui Ashton.

Margo zâmbi.

— Ştiu. Şi apreciez într-adevăr asta, Nora.

Nora sorbi din vin. Aruncă o privire la etichetă: un Vermentino şi încă unul foarte bun. Bill, un snob inveterat în privinţa vinurilor, o învăţase multe în ultimii aproape doi ani.

— E greu să fii femeie în muzeu, spuse ea. Deşi lucrurile s-au îmbunătăţit într-o mare măsură, încă nu vezi prea multe femei printre şefii de departamente. Iar dacă te uiţi în consiliul de administraţie, ei bine, e alcătuit, în esenţă, din avocaţi cu ambiţii sociale şi din bancheri de investiţii, două treimi dintre ei fiind bărbaţi, foarte puţin interesaţi de ştiinţă sau de educaţia publică.

— E descurajant că într-un muzeu de frunte nu e loc pentru mai bine.

— Asta e lumea în care trăim.

Nora luă o înghiţitură de somon. Era bun, aproape cel mai bun pe care-l gustase vreodată.

— Ei, Nora, spune-mi cum v-aţi cunoscut tu şi Bill? Eu îl ştiu de la muzeu, de pe vremea când eram încă studentă. Nu părea genul dornic să se-nsoare. Ţineam la el, în ciuda a orice – deşi nu i-aş fi spus-o niciodată. Era o figură.

— *Ţineai* la el? Când l-am cunoscut, eu una m-am gândit că era cel mai mare nemernic pe care-l întâlnisem în toată viaţa mea. Amintirea o făcu să zâmbească. Stătea într-o limuzină, dând autografe, în oribilul oraş Page din Arizona.

Margo râse.

— Pot să-mi imaginez. E ciudat, are tendinţa să facă o primă impresie foarte nefavorabilă, până când îţi dai seama că are o inimă de aur... şi curaj pe măsura unui leu.

Nora dădu încet din cap, surprinsă de o asemenea putere de pătrundere.

— Însă mie mi-a luat ceva timp ca să-mi dau seama, ca să văd dincolo de atitudinea lui de „reporter întreprinzător". Suntem foarte diferiţi, eu şi Bill, dar cred că asta e de folos într-o căsnicie. N-aş fi suportat să fiu măritată cu cineva ca mine – sunt mult prea autoritară.

— Şi eu la fel, spuse Margo. Ce făceai în Page, Arizona?

— E o-ntreagă poveste. Conduceam o expediţie arheologică în ţinutul canioanelor din Utah, iar Page era locul nostru de întâlnire.

— Sună fascinant.

— Şi chiar aşa a fost. Prea fascinant, după cum s-a dovedit. Pe urmă m-am angajat la Muzeul Lloyd.

— Nu mai spune! Deci erai acolo când l-au închis?

— L-au închis, mai mult sau mai puţin, chiar dinainte de a-l deschide. Se pare că Palmer Lloyd s-a purtat ca un iresponsabil. Dar în momentul acela am plecat, am lăsat totul în urmă şi rezultatul a fost c-am rămas din nou fără slujbă. Aşa că m-am angajat aici.

— Ei, pierderea suferită de Muzeul Lloyd a fost un câştig pentru noi.

— Vorbeşti despre sala diamantelor, glumi Nora. Când planul de deschidere a Muzeului Lloyd a dat greş, Muzeul de Istorie Naturală din New York s-a repezit şi – cu ajutorul unei donaţii mai mult decât generoase, din partea unui patron bogat – a achiziţionat colecţia de diamante a Muzeului Lloyd, cunoscută în întreaga lume.

Margo râse.

— Nu fi prostuţă. Vorbeam despre tine.

Nora sorbi din nou din vin.

— Dar tu, Margo? Care-i trecutul tău?

— Am lucrat aici, ca doctorandă specializată în etnoendofarmacologie. Asta pe vremea crimelor din muzeu – cele despre care-a scris Bill în prima lui carte. Ai citit-o?

— Glumeşti? Una dintre condiţiile care trebuiau îndeplinite ca să te-ntâlneşti cu Bill era să-i citeşti cărţile. De fapt, nu insista în privinţa asta, dar aluziile se ţineau lanţ.

Margo râse.

— Din câte-am citit, spuse Nora, ai avut nişte aventuri nemaipomenite.

— Mda. Cine-a spus că ştiinţa e plictisitoare?

— Ce te-a adus înapoi, la muzeu?

— După ce mi-am luat doctoratul, am plecat să lucrez pentru colosul farmaceutic GeneDyne. Am făcut-o realmente de dragul mamei; îşi dorea cu disperare să mă implic în afacerile familiei, iar eu am refuzat cu desăvârşire. Dacă lucram pentru GeneDyne, câştigând o grămadă de bani ca angajată a unei corporaţii, era ca şi cum i-aş fi aruncat un os. Biata mama. Îi plăcea să spună că nu poate înţelege de ce vreau să-mi petrec viaţa studiind oameni cu oase trecute prin nas. Oricum, banii erau extraordinari, dar pur şi simplu nu-mi plăcea lumea corporatistă. Presupun că nu sunt făcută pentru munca în echipă – sau ca să-i pup pe alţi-n fund. Pe urmă, într-o bună zi, mi-a telefonat Hugo Menzies. Ştia că fusesem angajată la muzeu şi dăduse peste una dintre lucrările mele de cercetare pentru GeneDyne, despre medicina tradiţională Khoisan[22]. Se întreba dacă mă gândisem vreodată să mă-ntorc la muzeu.

Tocmai se eliberase postul de la *Museology* şi voia să-l solicit. Am făcut-o şi iată-mă aici. Arătă spre farfuria Norei: încă o porţie?

— Nu m-ar deranja.

Margo îi puse o altă bucată de somon în farfurie, apoi îşi mai puse şi ei una mică.

— Presupun că n-ai auzit despre marşul indienilor tano prin ţară, spuse, cu ochii la mâncare.

Nora îşi ridică brusc privirea.

— Nu. Nimic.

— Muzeul încearcă să ascundă ştirea, cu speranţa că totuşi nu se va

adeveri. Dar cred că, fiind unul dintre custozii care se ocupă de expoziţie, tu ar trebui să ştii. Indienii vor organiza un soi de caravană de protest, din New Mexico până la New York, cerând restituirea măştilor. Intenţionează să se oprească în noaptea vernisajului în faţa muzeului, să danseze, să cânte şi să-mpartă fluturaşi.

— Oh, nu, gemu Nora.

— Am reuşit să vorbesc cu şeful grupului, un bătrân care se bucură de o mare autoritate religioasă. Un tip foarte de treabă, dar şi extrem de ferm pe poziţie în privinţa intenţiilor şi a motivelor tribului. Ei cred că în fiecare mască sălăşluieşte un spirit şi vor să le împace pe toate – să le dea de ştire că nu le-au uitat.

— Dar în noaptea vernisajului? O să fie un dezastru.

— Ei sunt sinceri, spuse cu blândeţe Margo.

Nora îi aruncă o privire, cu o replică ironică deja de buze. Apoi se calmă.

— Presupun că ai dreptate.

— Chiar am încercat să-i conving să n-o facă. Oricum, îţi spun asta numai fiindcă mi-am închipuit că e posibil să apreciezi informaţiile primite în avans.

— Mulţumesc. Nora căzu o clipă pe gânduri. Ashton o să fie al naibii de supărat.

— Cum poţi suporta să lucrezi cu omul ăsta? Ce idiot!

Nora izbucni în râs, uimită de sinceritatea lui Margo. Şi bineînţeles că era adevărat.

— Ar fi trebuit să-l vezi zilele astea, alergând prin expoziţie, ţipând la toată lumea şi fluturându-şi mâinile, cu pielea fleşcăită de pe braţe fâlfâindu-i în toate părţile.

— Opreşte-te! Nu vreau să mi-l imaginez.

— Iar când apare Menzies, cu un cuvânt rostit cu voce scăzută aici şi cu o înclinare aprobatoare a capului dincolo, reuşeşte să rezolve în cinci minute mai multe decât Ashton într-o întreagă dimineaţă.

— Ei, asta-i o lecţie de management. Arătă spre paharul Norei. Încă unul?

— Te rog.

Margo umplu ambele pahare, apoi îl ridică pe al ei.

— Păcat că abordarea blândă la care apelează Menzies nu lucrează încă în folosul nostru, al femeilor. Aşa că iată-ne pe noi două aici, Nora, dând şuturi în mormanul ăla de fosile.

Nora râse.

— Beau pentru asta.

Şi ciocniră.

Capitolul 30

Smithback crăpă uşa camerei sale în plină noapte, la ora două fix. Se uită prin deschiderea îngustă ţinându-şi răsuflarea. Coridorul de la etajul doi era pustiu şi întunecos. Deschise uşa ceva mai mult şi se aventură să privească şi în direcţia opusă.

Aceeaşi pustietate.

Închise uşa la loc şi se sprijini de ea. Inima îi bătea cu putere şi îşi spuse că motivul era îndelungata aşteptare a acelei clipe. Stătuse în pat ore de-a rândul, prefăcându-se adormit, dar adăugând între timp tuşele finale ale planului său. Ceva mai devreme, în cursul serii, auzise din când în când zgomote estompate de paşi pe culoar; în jurul orei unsprezece apăruse o infirmieră care aruncase o privire către el şi – văzând că era nemişcat în pat – îl lăsase să doarmă. După miezul nopţii, dincolo de uşă nu se mai auzise nimic.

Smithback înşfăcă din nou mânerul. Era momentul să-şi pună planul în aplicare.

După izbucnirea din biroul directorului, fusese invitat în seara aceea la cină, ca de obicei. I se arătase un scaun şi i se oferise meniul, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat – se părea că dezlănţuirile delirante erau ceva obişnuit la River Oaks. După cină, îşi petrecuse ora de activitate obligatorie punând alimentele perisabile la loc, în frigiderele imense din bucătăria conacului, un complex întortocheat de la parter.

În timp ce era de serviciu, reuşise să fure o cheie de la uşa către subsol.

Deşi nu lucrase până atunci decât de două ori, Smithback înţelese deja destul de bine cum mergeau lucrurile. Livrările se preluau pe rampa din spatele conacului, fiind apoi aduse în bucătărie prin subsol. La River Oaks, securitatea era un soi de glumă: jumătate din personalul bucătăriei, începând cu maestrul bucătar şi terminând cu spălătorii de vase, părea să aibă câte o cheie de la subsol şi, pe toată durata orelor de lucru, uşa era mereu descuiată, deschisă şi reîncuiată. Când maestrul bucătar se dusese jos, să aducă ceva, Smithback profitase de ocazie şi – când nu se uita nimeni – îşi strecurase în buzunar cheia lăsată în broască. Bucătarul se reîntorsese gâfâind sub greutatea unui grătar vertical, iar de cheie nu-şi mai amintise nimeni.

Fusese atât de uşor.

Smithback se încordă, pregătindu-se să deschidă din nou uşa. Purta trei cămăşi, un pulover şi două perechi de pantaloni, aşa că asuda din belşug. Era o precauţie necesară: dacă totul mergea conform planului, avea de făcut un drum lung prin frig.

În timp ce era de serviciu la bucătărie, aflase că primul dintre

camioanele care făceau aprovizionarea sosea la rampă la cinci şi jumătate dimineaţa. Dacă putea să găsească drumul prin subsol, să aştepte sosirea maşinii şi să se strecoare apoi în compartimentul din spate al acesteia chiar înainte de plecare, nimeni n-ar fi ştiut nimic. S-ar fi scurs cel puţin două ore înainte de a i se descoperi absenţa – şi până atunci el s-ar fi aflat în drum spre New York, unde nu l-ar mai fi putut ajunge braţul doctorului Tisander şi al legiunii lui de infirmieri înfiorători, în uniforme negre.

Crăpă din nou uşa. Tăcere de mormânt. O deschise lung, se furişă pe coridor şi o închise fără zgomot.

Aruncă o privire peste umăr, apoi începu să înainteze cu prudenţă către scări, mergând pe lângă pereţi. Erau puţine şanse să fie observat: lumina candelabrelor fusese redusă şi nu mai aruncau decât pete vagi, chihlimbarii. Portretele şi peisajele de pe pereţi erau dreptunghiuri întunecate, de nedesluşit. Covorul moale era un râu de un maroniu atât de închis, încât părea negru.

Avu nevoie de cinci minute ca s-ajungă pe palier. Acolo lumina era ceva mai puternică şi el ezită, încercând să-şi dea seama dacă nu cumva se afla cineva pe trepte. Făcu un pas, apoi încă unul, ascultând cu mare atenţie.

Nimic.

Începu să coboare încet, cu mâna pe balustradă, gata să se repeadă înapoi, sus, la primul semn prevestitor al unei întâlniri. Odată ajuns pe palierul de la etajul întâi, se retrase într-un colţ întunecos, ghemuindu-se în spatele unui bufet. Rămase acolo, încercând să se orienteze. Palierul se lărgea, despărţindu-se în patru coridoare: unul către sala de mese, altul către bibliotecă şi către salonul din vest, iar celelalte două către spaţiile destinate tratamentului şi către birourile administrative. Etajul părea tot atât de tăcut şi de pustiu ca şi celălalt şi Smithback, încurajat, începu să înainteze furişându-se.

De pe coridorul din zona administrativă veni zgomotul unei uşi trântite.

Ziaristul se grăbi să se întoarcă în ascunzătoarea lui, se ghemui şi ascultă.

Auzi o cheie răsucindu-se în broască. Apoi nimic, poate timp de un minut. Oare se încuiase cineva *într-un* birou? Sau în afara lui?

Aşteptă încă un minut. Tot nimic.

Tocmai când se pregătea să se ridice iarăşi, din întunecimea culoarului apăru cineva: un infirmier, mergând încet, cu mâinile încleştate la spate. Înainta tacticos, uitându-se în dreapta şi-n stânga, ca şi cum ar fi verificat dacă toate uşile erau bine închise.

Smithback se retrase în bezna din spatele bufetului, fără să se mişte, aproape fără să respire, în timp ce infirmierul trecea prin partea opusă a palierului şi dispărea pe culoarul care ducea spre bibliotecă.

Rămase în aşteptare, neclintit, timp de alte cinci minute. Apoi se îndreptă fără zgomot spre scara ce cobora la parter.

Acolo părea să fie încă şi mai întuneric. După ce se asigură că nu se vedea nimeni, se năpusti pe coridorul larg în capătul căruia se afla bucătăria.

Avu nevoie de treizeci de secunde ca s-ajungă în faţa uşii duble, masive. După ce aruncă o ultimă privire peste umăr, se împinse în ea, pregătindu-se să intre cu spatele.

Uşa nu se clinti.

Se întoarse cu faţa spre ea, împinse mai tare.

Era încuiată.

Rahat. Nu anticipase una ca asta: uşa nu era încuiată niciodată în timpul zilei.

Căută în buzunar cheia de la subsol, cu speranţa absurdă că ar fi putut descuia şi bucătăria. Zadarnic.

Se uită din nou peste umăr, copleşit de dezamăgire şi de o disperare tot mai puternice. Fusese un plan atât de bun. Şi ajunsese atât de aproape de reuşită. Să dea greş în felul ăsta...

Pe urmă se opri. Poate – *poate* – mai avea totuşi o şansă.

Se întoarse cu prudenţă pe palier. Se uită în sus, încordându-se ca să audă orice sunet, dar întunericul catifelat rămase tăcut. Se strecură fără zgomot până la etajul întâi, traversă în goană palierul şi intră în sala de mese.

În neclintirea sa, spaţiul larg, fantomatic, părea aproape sepulcral. Prin ferestrele înalte coborau pieziş câteva mănunchiuri de raze palide de lună, scăldând totul într-o lumină înfricoşătoare, aproape fosforescentă. Smithback trecu în grabă printre mese – deja pregătite pentru micul dejun – ajungând în partea din spate a încăperii. Acolo, paralel cu peretele, se întindea un paravan despărţitor decorativ, care ascundea mesele de serviciu şi locul unde aşteptau chelnerii. Smithback se ghemui dincolo de paravan şi – acum într-un întuneric mai dens – se apropie cu grijă de destinaţia sa: micul ascensor folosit pentru transportul mâncării, acoperit de un panou metalic de un metru şi un sfert pe un metru, fixat de peretele din spate.

Având grijă să nu facă niciun zgomot, apucă strâns panoul şi trase de el, deschizându-l încet. De partea cealaltă se afla un puţ gol. O frânghie groasă, trecută peste un scripete fixat de plafonul înclinat, dispărea în adâncul său întunecos.

Smithback nu-şi putu reţine un zâmbet.

În timp ce lucra la bucătărie, văzuse cuve cenuşii, cu argintărie şi cu vase murdare, coborând din sala de mese cu ascensorul acela. Acum, cu puţin noroc, avea să transporte o cu totul altă încărcătură.

În spatele panoului de acces se aflau o serie de butoane, folosite ca să comande urcarea şi coborârea ascensorului. Le privi atent în lumina

slabă, apoi întinse mâna, gata să-l apese pe cel pentru urcare. Avea să aducă sus liftul aflat în bucătărie, să se cocoaţe în el şi să coboare...

Apoi încremeni. În tăcerea nopţii, ascensorul avea să facă o grămadă de zgomot. Şi, dacă exista cea mai mică posibilitate ca în bucătărie să se mai afle cineva, ultimul lucru pe care-l dorea era să-şi trădeze prezenţa.

Se aplecă, înşfăcă frânghia groasă, o smuci, de probă, de două sau trei ori, apoi – cu un mormăit – începu s-o tragă în sus cu toată puterea.

Îi luă o veşnicie ca să ridice ascensorul din bucătărie. În momentul când reuşi, gâfâia şi pufăia, iar cele trei cămăşi ale lui erau leoarcă de sudoare. Se opri o clipă să se odihnească şi se uită în jur. Era în continuare singur.

Îşi reîntoarse atenţia asupra liftului, în care se căţără, înghesuindu-şi membrele lungi în spaţiul îngust. Şi închise panoul de acces în urma lui. Întuneric deplin.

Stând în lift cu genunchii la urechi, îşi dădu seama că nu era nicidecum simplu să-l coboare. Pe urmă descoperi că, punându-şi mâinile în peretele din faţă al jgheabului în care se afla şi împingând în sus, îi putea imprima liftului o mişcare descendentă, deplasându-l centimetru cu centimetru. Era istovitor şi muncea orbeşte, dar peste câteva minute simţi că mătura cu palmele rama de oţel a unui alt panou de acces. Ajunsese la parter – în bucătărie.

Deşi se afla într-un spaţiu înăbuşitor, claustrofobic, se opri o clipă, ascultând. Fiindcă nu auzi nimic, deschise panoul.

Bucătăria era pustie. Singura lumină venea dinspre indicatorul ieşirii în caz de pericol, care scălda încăperea imensă într-o strălucire de un stacojiu decolorat.

Smithback coborî din lift, îşi dezmorţi picioarele şi se uită în jur. Acolo, pe peretele opus, se afla uşa către subsol.

Se crispă, excitat. „Aproape c-am ajuns.” Acum nu-l mai putea opri nimic. Poate că la River Oaks or fi reuşit să încarcereze ţicniţi bicisnici ca Roger Throckmorton, dar nu puteau reţine un om ca William Smithback.

Bucătăria era un amestec bizar de vechi şi nou. Soba înnegrită de funingine, atât de mare încât puteai intra în ea, era flancată de mixere din inox în care ar fi încăput o întreagă familie. De tavan atârnau funii lungi de usturoi, ardei iute şi ierburi aromate: maestrul bucătar era din Bretonia. Pe tăbliile din granit ale meselor străluceau şiruri de ustensile pentru gătit. În rastele încuiate, din oţel şi sticlă armată, se aflau zeci de cuţite nemţeşti pentru tranşat.

Dar el nu avea ochi decât pentru un singur lucru: uşa grea de lemn din peretele cel mai îndepărtat. Se îndreptă în grabă spre ea şi o descuie. Un şir de trepte din piatră se pierdea într-un puţ de întuneric.

Păşi pe prima dintre ele cu mare atenţie, ca să nu alunece cumva pe piatra umedă şi rece. Închise şi încuie uşa în urma lui, obturând lumina roşie estompată a indicatorului ieşirii şi afundând scara într-un întuneric deplin. Coborî cu foarte mare grijă, numărând treptele.

Când ajunse la douăzeci şi patru se afla pe podeaua subsolului.

Se opri să se uite în jur. Dar nu era nimic de văzut: dacă se schimbase ceva, atunci bezna din jur devenise mai compactă. Aerul mirosea a mucegai şi a igrasie. Îi trecu pentru prima oară prin cap că ar fi trebuit să fure o lanternă, să facă nişte cercetări discrete în privinţa planului subsolului şi a traseului către rampa de descărcare. Poate-ar fi fost cazul să-şi amâne tentativa de evadare cu o zi sau două, să se-ntoarcă în camera lui, să-ncerce într-o altă noapte...

Îşi alungă gândurile. Era prea târziu ca să se mai întoarcă: n-ar fi reuşit niciodată să ridice liftul înapoi, în sala de mese. În plus, era în joc slujba lui. Şi voia, *trebuia*, să stea de vorbă cu Nora. Până la prima livrare a dimineţii avea la dispoziţie trei ore: un timp mai mult decât suficient ca să găsească drumul spre ieşire.

Respiră o dată adânc, liniştindu-se, şi încă o dată, înăbuşindu-şi până şi cel mai slab murmur al spaimei. Apoi începu să înainteze încet, cu braţele întinse în faţă, târşâindu-şi mai întâi un picior, apoi pe celălalt.

După vreo doisprezece paşi, atinse un zid de cărămidă, perpendicular pe direcţia din care venise. Se întoarse spre dreapta şi se puse în mişcare, de data asta mai repede, măturând zidul cu o mână.

Îşi dădu seama că, pe lângă zgomotul paşilor săi, se mai auzea ceva: lipăitul şobolanilor, într-o tonalitate joasă, şi chiţăitul lor.

Piciorul lui intră brusc în contract cu un obiect de pe podea, scund, greu şi de neclintit. Se poticni, aplecându-se înainte, şi reuşi să evite în ultimul moment o cădere. Se redresă, îşi frecă fluierul piciorului înjurând şi pipăi ceea ce-i stătea în cale. Drumul era blocat de un soi de bazin pentru lături, fixat de cărămizi. Îl ocoli cu grijă şi îşi continuă înaintarea. Chiţăitul şobolanilor se stinse, ca şi cum rozătoarele ar fi fugit la apropierea lui.

Zidul din stânga se termină brusc, lăsându-l din nou pierdut în beznă.

Era o nebunie. Trebuia să chibzuiască mai bine.

Vizualiză în gând planul conacului. Dacă ţinea cont de câte ori se răsucise şi cotise de când plecase de la baza scărilor, avea impresia că spatele clădirii se afla în stânga lui.

În clipa când se întoarse, o văzu: o licărire cât un vârf de ac, în depărtare. Era cea mai vagă pată de lumină cu putinţă, o simplă subţiere a întunericului, dar el se îndreptă într-acolo cu setea de teren solid a omului care se îneacă. Părea să se retragă din faţa lui pe

măsură ce înainta, ca un miraj. Nivelul podelei coborî, apoi urcă din nou. Când ajunse în cele din urmă mai aproape văzu că lumina se afla la înălţimea ochilor: venea dinspre un set de panouri de afişaj, mici şi verzi, fixate de un soi de termostat automat. Aruncau o lumină palidă într-o încăpere stranie: boltită, săpată în calcar lustruit, adăpostea o jumătate de duzină de cazane cu abur din alamă lucioasă şi din cupru. Datau cel puţin de pe la mijlocul secolului al nouăsprezecelea şi fuseseră adaptate, adăugându-li-se sisteme de comandă cu termostat, cuplate prin mănunchiuri de cabluri colorate. Boilerele imense şuierau şi huruiau încetişor, aproape ca şi cum ar fi sforăit în ritmul casei adormite pe care o încălzeau.

Zgomotul lor fu acoperit de şobolanii care reîncepură să alerge şi să chiţăie.

Şi apoi, cât se putea de clar, se auzi tropăitul unui bocanc pe piatră. Smithback se răsuci în loc.

— Cine-i acolo? se trezi întrebând, cu glasul reverberându-i de bolţi şi printre boilere.

Niciun răspuns.

— Cine-i acolo? repetă el, ceva mai tare.

Şi, în timp ce se retrăgea încet cu un pas, primi drept unic răspuns bubuiturile înfundate ale propriei inimi.

Capitolul 31

Margo termină corectura finală a ultimei pagini a articolului din *Museology* şi împinse foile într-o parte. „Probabil că sunt singurul editor din ţară care încă mai lucrează cu copii pe hârtie”, îşi spuse. Se lăsă pe spătarul scaunului cu un oftat şi se uită la ceas: fix două noaptea. Căscă, se întinse în scaunul vechi de stejar, care protestă scârţâind, şi se ridică.

Birourile redacţiei erau amplasate într-un ansamblu de încăperi sufocante de la mansardă, înghesuite sub streaşina aripii vestice. În timpul zilei, razele soarelui pătrundeau printr-o lucarnă murdară, dar aceasta nu era acum decât un dreptunghi de întuneric, iar singura lumină din încăpere izvora dintr-o veioză plăpândă, în stil victorian, care părea să crească din biroul vechi ca o ciupercă de fier.

Margo strecură foile corectate într-un plic şi scrise un bilet pentru directorul de producţie al revistei. Intenţiona să le lase la tipografia muzeului, în drum spre ieşire. Revista urma să fie tipărită a doua zi, la prima oră a dimineţii, iar exemplarele de probă aveau să le fie înmânate, la ora prânzului, preşedintelui muzeului, secretarului ştiinţific, lui Menzies şi celorlalţi conducători de departamente.

Se cutremură fără să vrea, trecând printr-un moment de îndoială. Chiar era de datoria ei să lanseze o asemenea cruciadă? îi plăcea să lucreze din nou la muzeu – putea să se vadă lucrând acolo, fericită, tot restul zilelor ei. De ce să strice totul?

Clătină din cap. Era deja prea târziu şi, pe lângă asta, era vorba de ceva care trebuia făcut. Având spatele asigurat de Menzies, se îndoia că va fi concediată.

Coborî treptele de metal şi intră pe coridorul imens de la etajul cinci, întins pe lungimea a patru cvartale, despre care se spunea că este cel mai lung coridor orizontal din întregul New York. Îl străbătu cu tocurile păcănind pe podeaua de marmură. În cele din urmă, se opri în faţa liftului şi apăsă pe buton. Ascensorul se puse în mişcare stârnind un huruit în măruntaiele clădirii. Uşile se deschiseră după un minut.

Margo intră şi apăsă butonul etajului doi, admirând în acest timp liftul cândva elegant, cu grilajul şi cu monturile din alamă din secolul al nouăsprezecelea şi cu lambriurile din arţar-ochi-de-păun, pe care scurgerea timpului şi uzura le umpluseră de zgârieturi. Cabina coborî scârţâind şi gemând, apoi se opri cu o hurducătură şi uşile de deschiseră din nou huruind. Margo trecu printr-o succesiune de săli vechi, familiare – Africa, Păsări Asiatice, Scoici, Pavilionul Trilobiţilor. Luminile din vitrine fuseseră stinse, aşa că la vederea lor, cu obiectele

din interior cufundate în umbră, te treceau fiorii.

Rămase locului în semiîntuneric. Pentru o clipă, amintirile unei nopţi cumplite, de care o despărţeau şapte ani, ameninţară să se reîntoarcă. Le alungă şi mări pasul, până ce ajunse la uşa nemarcată a tipografiei. Strecură corecturile prin fantă, se răsuci pe călcâie şi făcu cale-ntoarsă, stârnind ecouri pe culoarele pustii.

În capul scărilor de la etajul doi se opri. Când stătuseră de vorbă, bătrânul indian tano îi spusese că, dacă trebuiau expuse, atunci era necesar ca măştile să fie plasate cu feţele în direcţiile corecte. Fiecare dintre ele era întruparea spiritului unui punct cardinal: în consecinţă, orientarea în direcţia respectivă avea o importanţă crucială. Orice alt aranjament ameninţa să transforme lumea într-un haos – sau cel puţin aşa credeau indienii tano. Mult mai probabil era să ameninţe cu declanşarea unei alte controverse şi asta îşi dorea Margo să evite, pentru că o neliniştea cel mai mult. Îi trimisese informaţia lui Ashton, dar custodele era extenuat şi iritat şi ea se îndoia într-o foarte mare măsură că o transpusese în practică.

În loc să coboare scările către intrarea de siguranţă a angajaţilor, Margo o luă la stânga, îndreptându-se către expoziţia „Imagini Sacre". Intrarea acesteia fusese concepută sub forma portalului unui mormânt hindus antic, în stilul khmer, cu buiandrugii din piatră sculptată înfăţişând zei şi demoni încleştaţi într-o luptă titanică. Personajele erau surprinse într-o mişcare frenetică: apsare[23] în zbor, reprezentări ale lui Shiva dansând, zei cu câte treizeci şi două de braţe, alături de demoni scuipând foc şi de cobre cu cap de om. Arăta destul de tulburător pentru ca s-o facă să se oprească, întrebându-se dacă n-ar fi fost mai bine să pună punct nopţii petrecute în muzeu şi să-şi îndeplinească misiunea în dimineaţa următoare. Dar a doua zi în sală avea să domnească din nou haosul şi Ashton avea să se afle acolo, punându-i beţe-n roate şi – ca urmare a editorialului – poate chiar interzicându-i accesul.

Clătină din cap cu tristeţe. Nu putea să se dea pur şi simplu bătută în faţa demonilor trecutului. Dacă pleca în momentul acela, spaimele ei aveau câştig de cauză.

Înaintă cu un pas şi-şi introduse cardul magnetic în cititorul de lângă uşă; urmă pocnetul uşor al oţelului bine uns din mecanismul de decuplare şi lumina de siguranţă căpătă culoarea verde. Împinse uşa şi intră, închizând-o apoi cu grijă în urma ei şi asigurându-se că ledul redevenise roşu.

Sala era tăcută şi pustie, luminată discret de lămpi exterioare, vitrinele fiind întunecate. Ora două era prea târzie, chiar şi pentru cel mai zelos custode. Aerul mirosea a cherestea proaspătă, a rumeguş şi a clei. Marea majoritate a exponatelor se aflau la locurile lor, doar câteva nu fuseseră montate. Ici şi colo se zărea câte un cărucior de

transport încărcat cu obiecte încă neamplasate. Pe podea erau împrăştiate rumeguş, cherestea, bucăţi de plexiglas şi cabluri electrice. Margo se uită în jur, întrebându-se dacă inaugurarea expoziţiei peste trei zile era cu adevărat posibilă. Ridică din umeri, mulţumită fiindcă vernisajul era problema lui Ashton, nu a ei.

În timp ce traversa prima încăpere, deveni din ce în ce mai curioasă, în ciuda sentimentului ei de nelinişte. Ultima dată, când o căutase pe Nora, nu se ostenise să dea prea multă atenţie obiectelor din jur. Chiar şi aşa, nefinisată, expoziţia promitea să fie excepţional de dramatică.

Încăperea reproducea camera mortuară a lui Nefertari, regina Egiptului antic, aflată în Valea Reginelor din Luxor. În loc să descrie mormântul nejefuit, proiectanţii îl reconstruiseră aşa cum arătase, probabil, imediat *după* jaf. Imensul sarcofag de granit fusese spart în mai multe bucăţi şi toate sicriele din interior fuseseră furate. Mumia zăcea într-o parte, cu o gaură căscată în piept, acolo unde o tăiaseră hoţii ca să fure scarabeul din aur şi lapis lazuli aşezat lângă inimă, ca o promisiune a vieţii eterne. Se opri să studieze mumia, protejată cu grijă de capacul de sticlă: era autentică. Conform etichetei, era mumia reginei însăşi şi fusese împrumutată din Egipt, de la Muzeul din Cairo.

Citi mai departe, uitându-şi pe moment misiunea. Eticheta relata că mormântul fusese jefuit la scurt timp după înmormântare, chiar de către preoţii însărcinaţi să-l păzească. Hoţii se temuseră de puterea reginei moarte şi încercaseră să i-o anihileze distrugând toate obiectele din mormânt, pentru a le lipsi de forţa lor sacră. Ca urmare, ceea ce nu fusese furat era făcut bucăţi şi zăcea în dezordine pe podea.

Margo se ghemui, trecând pe sub o arcadă scundă de piatră, cu suprafeţele întunecate pline de chipuri cioplite, şi se pomeni dintr-odată sub pământ, în catacombele de sub Roma ale primilor creştini. Se afla într-un pasaj îngust, tăiat în piatră. Loculii şi arcosoliumurile radiau către exterior în mai multe direcţii şi toate nişele din pereţii erau ticsite de oase. O parte dintre aceste locaşuri erau împodobite cu înscripţii în latină, cioplite grosolan, alături de cruci dăltuite în piatră şi de alte simboluri creştine sacre. Totul era de un naturalism tulburător, mergând până la reproducerea fidelă a şobolanilor care alergau printre schelete.

Ashton căutase senzaţionalul, dar Margo trebuia să admită că rezultatul era eficient. Avea să atragă cu siguranţă un număr mare de vizitatori.

Se grăbi să treacă într-un spaţiu cu totul diferit, care descria ceremonia japoneză a ceaiului. Era o grădină bine îngrijită, cu plantele şi cu aleile pietruite meticulos amplasate. Dincolo de ea se afla *sukira*, camera ceaiului. După senzaţia de claustrofobie din catacombe, era o uşurare să pătrunzi în spaţiul acela deschis şi curat. Camera de ceai era întruchiparea purităţii şi a calmului, cu lemnul ei

lustruit, cu paravanele de hârtie, cu inserţiile de sidef, cu tatamiurile, cu accesoriile simple ale ceremoniei: ceainicul de fier, polonicul de bambus, şervetul de in. Chiar şi aşa, pustietatea locului, umbrele adânci şi spaţiile întunecoase începură s-o înfioare.

Era timpul să-şi încheie misiunea şi să plece.

Străbătu în grabă camera de ceai şi pătrunse în adâncul expoziţiei pe un traseu şerpuitor, trecând pe lângă o suită eterogenă de exponate, printre care se numărau un wigwam funerar indian întunecat, o colibă plină cu picturi din nisip ale indienilor navajo şi un ritual şamanic violent al populaţiei chukchi din Siberia, în timpul căruia şamanul era efectiv înlănţuit de pământ, pentru ca demonii să nu-i poată fura sufletul.

Ajunse în sfârşit la cele patru măşti ale Societăţii Kiva. Se aflau într-o vitrină de sticlă din centrul încăperii, montate pe vergele subţiri, fiecare cu faţa într-o altă direcţie. Pe pereţii circulari fuseseră pictate reproduceri magnifice ale peisajelor din New Mexico şi fiecare mască era orientată către unul dintre cei patru munţi sacri care înconjurau ţinutul indienilor tano.

Margo le privi cuprinsă din nou de veneraţie şi totodată de teamă faţă de forţa lor. Erau uimitor de evocatoare, crunte, sălbatice şi, în acelaşi timp, redând foarte bine chipurile omeneşti. Deşi vechimea lor se apropia de opt sute de ani, aspectul abstract crea impresia că aparţineau epocii moderne. Erau cu adevărat nişte capodopere.

Aruncă o privire asupra notiţelor ei, apoi se îndreptă spre cel mai apropiat plan al expoziţiei de pe perete, ca să se orienteze. Pe urmă ocoli vitrina din centru, verificând fiecare mască – şi constată cu surprindere că erau realmente orientate în direcţiile corecte. În ciuda zbieretelor sale, Ashton înţelese totul foarte bine. De fapt, se văzu silită să recunoască, fără tragere de inimă, că realizase o expoziţie remarcabilă.

Îşi îndesă notiţele la loc în geantă. Liniştea şi semiîntunericul începeau să-şi facă efectul asupra ei. Se hotărî să viziteze restul expoziţiei altă dată, în plină lumină a zilei, când sălile aveau să mişune de oameni.

Tocmai se întorsese cu spatele, pregătindu-se să se-ntoarcă pe acelaşi traseu, când auzi un păcănit sonor în încăperea alăturată, ca şi cum ar fi căzut o scândură.

Tresări şi bătăile propriei inimi începură brusc să-i răsune în urechi. Următorul minut se scurse fără să se mai audă vreun alt sunet.

Cu inima bătându-i din nou normal, Margo se apropie de arcadă şi aruncă o privire în semiobscuritatea de dincolo de ea. Văzu reproducerea interiorului unei peşteri bântuite din Arizona, numită Casa Mâinilor, pictată de indienii anasazi cu o mie de ani în urmă. Dar încăperea era pustie, iar numeroase bucăţi de cherestea care mai

zăceau încă pe duşumea sugerau că o scândură sprijinită de ceva tocmai se prăbuşise.

Respiră adânc. Liniştea apăsătoare şi atmosfera fantomatică din expoziţie reuşiseră în cele din urmă s-o tulbure. Atât şi nimic mai mult. „Nu te gândi la ceea ce s-a întâmplat înainte. Muzeul s-a schimbat între timp, s-a schimbat cu desăvârşire." Se afla, probabil, în cel mai sigur loc din întreg New Yorkul. După dezastrul petrecut cu şapte ani în urmă, sistemul de pază fusese modernizat de şase ori. Ultima versiune – încă în curs de finalizare – era cea mai bună cu putinţă. Nimeni nu putea intra în sală fără un card magnetic de acces, iar cititorul acestora înregistra atât identitatea fiecărei persoane, cât şi ora intrării.

Făcu din nou stânga-mprejur, pregătindu-se să părăsească expoziţia, în timp ce fredona în gând, ca măsură de protecţie împotriva liniştii. Dar, chiar înainte de a traversa încăperea, se opri din nou la auzul unei scânduri trosnind – de data asta în compartimentul din faţa ei.

— Alo? strigă, cu vocea nefiresc de sonoră în sala tăcută. E cineva acolo?

Niciun răspuns.

Decise că trebuia să fie paznicul care-şi făcea rondul, împiedicându-se de scândurile răzleţe. Pe vremuri, paznicii care descoperiseră rezervoarele cu alcool etilic din Departamentul de Entomologie erau uneori găsiţi beţi în timpul nopţii. „Presupun că unele lucruri nu se schimbă niciodată."

O porni din nou către ieşire, trecând grăbită printre exponatele întunecate, cu tocurile lovind dalele podelei cu un ţac-ţac liniştitor.

Cu un pocnet neaşteptat, expoziţia se cufundă în întuneric.

O clipă mai târziu se aprinseră luminile de avarie, şiruri de tuburi fluorescente fixate pe tavan, păcănind şi zumzăind în timp ce prindeau viaţă pe rând.

Margo încercă din nou să-şi liniştească bătăile sălbatice ale inimii. Era o prostie. Nu i se întâmpla pentru prima oară să se afle în muzeu în momentul unei pene de curent, erau destul de dese în clădirea aceea veche. Nu avea niciun motiv de îngrijorare, absolut niciunul.

Abia dacă apucase să facă încă un pas când auzi din nou un zgomot, de data asta din încăperea pe care abia o părăsise. Păruse aproape deliberat – ca şi cum cineva ar fi încercat intenţionat s-o sperie.

— Cine-i acolo? întrebă ea răsucindu-se în loc, dintr-odată furioasă.

Dar sala din spatele ei – o criptă vopsită în stacojiu, împodobită cu accesoriile barbare ale unei liturghii negre – era pustie.

— Dacă e un soi de glumă, n-o apreciez.

Rămase în aşteptare, încordată ca un arc, dar nu mai auzi nici-un sunet.

Se întrebă dacă putea fi o simplă coincidenţă: o altă scândură

căzând de una singură, expoziţia regăsindu-şi echilibrul după o zi de muncă febrilă. Îşi duse mâna în geantă, căutând pe pipăite un obiect pe care l-ar fi putut folosi ca armă. Nu avea nimic. În anii din urmă, după trauma produsă de crimele din muzeu şi de urmările lor, se obişnuise să ţină în geantă un pistol. Dar renunţase după ce plecase de la muzeu şi se angajase la GeneDyne. Se certă fiindcă lăsase garda jos.

Apoi zări un cutter pe o masă de lucru din capătul opus al încăperii. Alergă spre el, îl înşfăcă şi-şi reluă drumul spre ieşire, întinzându-l cu agresivitate în faţa ei.

Un alt trăncănit, mai puternic decât celelalte, zgomotul unui obiect aruncat.

Acum era sigură că în expoziţie se mai afla cineva; cineva care se străduia s-o sperie. Era oare posibil să fie o persoană care dezaproba editorialul ei şi care încerca s-o intimideze? Intenţiona să afle de la serviciul de pază cine mai intrase în sală şi să facă imediat un raport.

Începu să alerge. Trecuse prin camera de ceai japoneză şi tocmai ajunsese în mormântul egiptean jefuit când se auzi limpede un alt pocnet. De data asta se stinseră luminile de avarie şi sala fără ferestre se cufundă într-o beznă desăvârşită.

Se opri, aproape paralizată de o spaimă neaşteptată şi de un sentiment înfiorător de déjà-vu, în timp ce-şi aducea aminte de un alt moment, dintr-o expoziţie similară, organizată în acelaşi muzeu cu ani în urmă.

— Cine-i acolo? strigă.

— Nu sunt decât eu, răspunse o voce.

Capitolul 32

Smithback încremeni, cu toate simţurile în alertă. Se uită în stânga şi în dreapta, încordându-şi privirea în întunericul cenuşiu. Dar nu se auzea nici un sunet, nici o siluetă nu se năpustea spre el, decupându-se din întuneric.

„Probabil nu e decât imaginaţia mea", îşi spuse. Locul ăla care-ţi dădea fiori putea să bage-n sperieţi pe oricine.

Indiferent cât de mult ar fi detestat să părăsească lumina palidă din camera boilerului, ştia că era nevoit să plece. Trebuia să găsească rampa de încărcare şi – tot atât de important – o ascunzătoare bună în apropierea ei. Dacă ultimele zece minute îi puteau oferi vreun indiciu, însemna că toate astea urmau să-i ia ceva timp.

Aşteptă cinci minute bune, ascultând, asigurându-se că drumul era liber. Pe urmă se strecură înapoi, în încăperea imensă, făcu stânga-mprejur şi se îndreptă către ceea ce credea că este spatele conacului. Lumina palidă dispăru şi el îşi încetini din nou pasul, întinzându-şi braţele în faţă şi târându-şi cu prudenţă tălpile, ca nu să se aleagă cumva cu o nouă lovitură în fluierul piciorului.

Se opri. Auzise un alt zgomot? Mai era cineva acolo, jos, împreună cu el?

Rămase locului, în aşteptare, cu inima încă bătându-i stânjenitor în piept. Dar nu mai auzi nimic altceva decât chiţăitul firav al şoarecilor şi îşi continuă înaintarea înceată pe durata unui alt minut.

Palmele lui întâlniră pe neaşteptate un alt perete: piatră aspră, alunecoasă din cauza umezelii. Urmărindu-l către dreapta, dădu de un altul, perpendicular pe el, şi constată, pe pipăite, că în acesta din urmă era fixată o uşă de oţel. Îşi lăsă degetele să-i exploreze canaturile până când îi descoperiră mânerul. Îl înşfăcă şi îl răsuci.

Dar nu reuşi să-l clintească.

Respiră adânc şi smuci cu toată puterea. Zadarnic: obiectul rămase nemişcat.

Înjură şi o porni din nou de-a lungul peretelui, de data asta în direcţia opusă. Zidul se termină după vreo douăzeci de paşi şi reîncepu să bâjbâie prin spaţiul deschis, cu mâinile întinse. Trecu dincolo de un colţ şi se opri, cu inima în gât.

Înaintea lui, ceva strălucitor spulberă pe neaşteptate bezna, conturând un cot al culoarului. Cineva tocmai aprinsese luminile, drept în faţa lui. Sau fuseseră aprinse tot timpul?

Smithback încremeni, nehotărât. Era sigur că trebuia să se-ndrepte în direcţia aceea, iar lumina era bine-venită. Dar oare acolo îl aştepta cineva?

Înaintă tiptil, menţinându-se cât mai aproape de perete, şi aruncă o privire după colţ.

Coridorul din faţa lui era luminat de un şir de becuri agăţate de tavan. Erau puţine, la mare distanţă unul de altul şi aruncau o lumină firavă, dar măcar putea să vadă pe unde mergea. Iar coridorul era pustiu, fapt care îl încântă cel mai mult. Nu aprinsese nimeni becurile, hotărî el – fuseseră aşa tot timpul. Numai că nu le observase de la bun început. Sau poate fuseseră prea departe pentru ca lumina să răzbată până la el.

Înaintă încet pe culoarul cu pereţi de piatră. Pe ambele laturi erau uşi vechi, deschise, ca tot atâtea hăuri de beznă aproape impenetrabilă. Se opri să se uite în câteva. O pivniţă de vinuri, cu şiruri de sticle şi cu butoiaşe grele, din stejar, acoperite cu pânze dense de păianjeni. Un depozit vechi, cu cartoteci vechi, de lemn, pline ochi cu acte îngălbenite. O sală de biliard, cu postavul de pe tăblie rupt şi răsucit. Exact ceea ce te-ai fi aşteptat să găseşti într-un conac de ţară transformat în azil pentru ţicniţi bogaţi.

Îşi continuă drumul, recăpătându-şi încrederea. Planul era bun. Subsolul nu putea să se-ntindă la nesfârşit. Trebuia să ajungă mai aproape de rampa de descărcare. Trebuia să...

Şi atunci reveni senzaţia sâcâitoare că era urmărit, că acolo mai era cineva, care se străduia să-şi mascheze zgomotul paşilor, lăsând să fie acoperit de al paşilor lui.

Se opri brusc. Nu putea fi sigur, dar avu impresia că auzise sunetul unei alte opriri, că în întunericul din spatele lui încremenise cineva cu piciorul în aer. Se răsuci. Pe coridorul din spatele lui sau cel puţin în zona luminată a acestuia, nu se zărea nici ţipenie de om. Îşi trecu limba peste buze.

— Pendergast? încercă el să spună, dar avea gâtlejul încleiat şi uscat şi limba nu voia să i se pună în mişcare.

Şi, în adâncul fiinţei lui, ştia că, dacă se afla cineva acolo, atunci nu era Pendergast; oh, Doamne, nu, nu era Pendergast...

Îşi reluă mersul, simţindu-şi bătăile furioase ale inimii. Bălţile de lumină palidă încetară brusc să-i mai pară un noroc neprevăzut. Erau trădătoare, îl scoteau în evidenţă... Şi căpătă brusc certitudinea cumplită că becurile fuseseră aprinse de cineva, tocmai din dorinţa de a-l vedea mai bine.

„Un criminal e pe urmele tale. Un ucigaş extrem de periculos, de o abilitate aproape supranaturală...”

Se opuse instinctului care-l îndemna s-o rupă la fugă. Panica nu era răspunsul potrivit. Trebuia să se gândească bine, luând în considerare totul. Trebuia să găsească un colţ întunecos, un loc unde să se-ascundă. Dar mai întâi trebuia să fie sigur. Absolut sigur.

Trecu în grabă pe sub un alt bec, ajungând în intervalul întunecat

de dincolo de el. Îşi încetini paşii, încercând să obţină o sincronizare perfectă. Apoi se încordă şi se întoarse brusc.

În spatele lui, o siluetă neguroasă – mascată, bizar de înfofolită – se retrase din lumină în obscuritatea subsolului.

La vederea ei, aşteptată dar cumplit de îngrozitoare, nervii încordaţi ai ziaristului cedară. Se întoarse şi o luă la fugă ca un iepure speriat, parcurgând culoarul în goană, fără să se sinchisească de obstacolele care ar fi putut sta în calea salvării sale.

Sunetul tot mai apropiat al unor bocanci grei îl îndemnă să alerge mai repede.

Străbătu coridorul cu plămânii în flăcări, trecând dincolo de ultimul bec atârnat de tavan şi reîntorcându-se în bezna nesfârşită, absolută, protectoare...

Şi apoi ceva rece şi de neclintit se repezi spre el, oprindu-l brusc. O durere sălbatică îi sfâşie capul şi pieptul, iar în ţeastă îi explodă o lumină albă; şi, în timp ce îşi pierdea cunoştinţa, prăbuşindu-se la pământ, ultima lui senzaţie fu strângerea ca de oţel a unei gheare ce i se încleşta de umăr.

Capitolul 33

— Cine?

Margo aproape ţipă, îndreptând cutterul în direcţia vocii şi mişcându-l în toate părţile.

— Cine-i acolo?

— Eu.

— Care „eu” şi ce naiba vrei?

— Sunt în căutarea unui bărbat onest... sau a unei femei, după caz.

Vocea era măruntă, de o acurateţe aproape efeminată.

— Nu te apropia de mine, strigă ea, agitând cutterul în întuneric.

Încercă să-şi liniştească bătăile inimii şi să se concentreze. Nu era vorba de un glumeţ: simţea, din instinct, că avea de-a face cu un tip periculos. Luminile de avarie aveau să se reaprindă în curând; trebuiau să se aprindă – funcţionau automat. Dar, pe măsură ce se scurgeau secundele, se simţea cuprinsă de o groază tot mai puternică. Oare individul întrerupsese lumina? Nu părea posibil. Ce se petrecea?

Străduindu-se să-şi păstreze controlul, începu să înainteze încet, cât mai silenţios cu putinţă, lăsându-şi tălpile să alunece pe podea şi păşind cu grijă peste obiectele pe care le întâlnea astfel, în timp ce împungea cu cutterul în diverse direcţii. Avea o vagă idee asupra locului unde se afla ieşirea şi, pe moment, bărbatul părea să păstreze tăcerea – poate tot atât de derutat de întuneric ca şi ea. Ajunse la peretele din faţă şi merse de-a lungul lui, pipăindu-l. Mâinile ei întâlniră apoi oţelul rece al uşii. Inundată de un val de uşurare, bâjbâi în căutarea mânerului, găsi cititorul de carduri, îl scoase pe al ei din geantă şi îl strecură în locaş.

Nimic.

Senzaţia de uşurare îi dispăru la fel de repede cum apăruse, înlocuită de pulsaţiile violente ale unei spaime nedesluşite. *Bineînţeles*: încuietoarea magnetică nu funcţiona în lipsa curentului electric, care era întrerupt. Se strădui să deschidă uşa, zăngănind de mâner şi aruncându-se în ea cu toată greutatea, dar nu reuşi s-o clintească.

— Când se întrerupe curentul, spuse vocea subţire, sistemul de siguranţă încuie totul. N-ai cum să ieşi.

— Apropie-te de mine şi te tai! ţipă ea, răsucindu-se, lipindu-se cu spatele de uşă şi fluturându-şi cutterul în beznă.

— Nu cred că-ţi doreşti asta. Vederea sângelui mă face să leşin... să leşin de plăcere.

Cu o luciditate pe care i-o dădea spaima, Margo realiză că nu trebuia să-i mai răspundă. Era necesar să intre în ofensivă. Se strădui din răsputeri să-şi ţină respiraţia şi frica sub control. Trebuia să

apeleze la ceva imprevizibil, să-l ia prin surprindere, să inverseze rolurile. Înaintă cu un pas, fără zgomot.

— Tu cum reacţionezi la vederea sângelui, Margo? se auzi o şoaptă blândă.

Ea avansă treptat în direcţia vocii.

— Sângele e o substanţă atât de stranie, nu crezi? Are o culoare perfectă, superbă, poartă în el o viaţă atât de fecundă, e ticsit de globule roşii şi albe, de anticorpi şi de hormoni. E un lichid viu. Continuă să trăiască până şi după ce se revarsă pe podeaua murdară a unui muzeu – cel puţin pentru o vreme.

Ea făcu încă un pas către voce. Acum era foarte aproape. Îşi adună curajul. Apoi se avântă cu disperare înainte, dintr-un singur salt, descriind cu cutterul un arc amplu; îl simţi întâlnind ceva şi sfâşiindu-l. Când sărea înapoi, auzi zgomotul unui pas împleticit şi un sunet înăbuşit, de surpriză.

Aşteptă, încordindu-se în întuneric, cu speranţa că deschisese o arteră.

— Bravo, Margo, spuse vocea şoptită. Sunt impresionat. Ei, mi-ai distrus paltonul.

Ea începu să se rotească iarăşi în jurul locului de unde venea glasul, cu intenţia de a ataca a doua oară. Dacă reuşea să-l rănească, să-i dea de lucru, putea câştiga destul timp ca să fugă înapoi, în expoziţie, să pună o duzină de încăperi între ea şi glasul malefic, fără trup, şi el n-ar mai fi găsit-o niciodată în întuneric. Iar ea ar fi putut să aştepte până când îşi făceau paznicii următorul rond.

Auzi un chicotit gros, şuierător. Şi individul părea să se rotească în jurul ei.

— Margo, Margo, Margo. Doar n-ai crezut cu adevărat c-o să mă poţi tăia.

Ea fandă din nou, dar nu reuşi decât să mătură aerul cu braţul.

— Bun, bun, făcu vocea, cu un alt chicotit sec.

Şi chicotelile continuară, plutind în întuneric şi rotindu-se încet.

— Pleacă sau te omor, spuse ea, surprinsă de calmul propriei voci.

— Ce curaj!

Margo îşi aruncă brusc geanta către glasul lui, o auzi lovindu-l şi se repezi în urma ei, făcând o tăietură rapidă, care întâmpină o rezistenţă suficientă ca să indice că-şi atinsese ţinta.

— Hopa, un alt truc reuşit. Eşti mult mai periculoasă decât aş fi crezut. Şi de data asta *chiar* m-ai tăiat.

Ea se întoarse s-o ia la fugă şi mai degrabă simţi decât auzi o mişcare bruscă; se aruncă într-o parte, dar bărbatul o înşfăcă de încheietura mâinii şi – cu o răsucire cumplită, care îi frânse oasele – făcu cutterul să zboare cât colo. Margo ţipă, zbătându-se în ciuda durerii groaznice care o săgeta, urcând în susul braţului. Bărbatul

răsuci din nou şi ea urlă, lovindu-l zdravăn cu piciorul şi trăgându-i un pumn cu mâna liberă, dar el o trase mai aproape cu o mişcare bruscă, şocantă, şi durerea din încheietura ruptă o aduse în pragul leşinului. Mâna lui îi strângea braţul ca o cătuşă de fier şi se simţi scăldată în respiraţia lui mirosind vag a pământ umed.

— M-ai tăiat, îl auzi şoptind.

O eliberă îmbrâncind-o cu putere şi se retrase cu un pas. Ea căzu în genunchi, gata să-şi piardă cunoştinţa din cauza şocului şi a durerii, ţinându-şi încheietura strivită cât mai aproape de corp şi străduindu-se să gândească, să-şi dea seama în ce loc din întuneric căzuse cutterul.

— Cu toate că sunt un om crud, se auzi vocea, n-o să te las să suferi.

Urmă o altă mişcare rapidă, de parcă pe deasupra ei ar fi trecut în goană un liliac imens. Apoi simţi arsura unei lovituri năucitoare în spate şi se prăbuşi cu faţa în jos. În timp ce zăcea astfel, realiză, cu o stranie neîncredere, că el îi implântase în spate un cuţit; şi că primise o lovitură mortală. Şi totuşi, îşi înfipse degetele în podea, încercând să se ridice, şi puterea nealterată a propriei voinţei o săltă în genunchi. Dar era zadarnic. Ceva cald i se prelingea în josul braţului, scurgându-se pe dale, şi un alt soi de întuneric se năpusti asupra ei din toate părţile. Ultimul lucru pe care îl auzi, venind de la mare distanţă, ca într-un vis, fu un chicotit sarcastic.

Capitolul 34

Laura Hayward străbătu în grabă Sala Mare, cu lumina dimineţii pătrunzând în dungi paralele prin ferestrele înalte, cu rame de bronz. Trecea hotărâtă peste benzile de lumină, cu paşi mari, de parcă mersul, ca act fizic în sine, ar fi pregătit-o cumva pentru ceea ce avea să urmeze.

O însoţea Jack Manetti, şeful pazei muzeului, aproape alergând ca să ţină pasul. Erau urmaţi de un grup tăcut, dar rapid, alcătuit din detectivi de la Brigada Omucideri a NYPD şi din angajaţi ai Muzeului.

— Domnule Manetti, presupun că expoziţia are un sistem de pază. Corect?

— Unul de ultimă oră. Tocmai finalizăm modernizarea generală.

— Modernizare? Sistemul de alarmă din expoziţie nu era în funcţiune?

— Ba da. Avem dispozitive în fiecare zonă. Partea stranie e că nu s-a declanşat nicio alarmă.

— Atunci cum a intrat făptaşul?

— În momentul de faţă n-avem idee. Am întocmit o listă cu toate persoanele care aveau acces în spaţiul expoziţiei.

— Vreau să discut cu toate.

— Iată lista.

Manetti scoase din buzunarul hainei o foaie tipărită la imprimantă.

— Bună treabă.

Hayward o luă, îi aruncă o privire şi i-o înmână unuia dintre detectivii din spatele ei.

— Vorbiţi-mi despre sistem.

— Se bazează pe chei magnetice. Ţine evidenţa tuturor persoanelor care intră şi care ies după orele de program. Am şi lista lor.

Îi întinse o altă hârtie.

Dădură colţul în Sala Viaţa oceanică. Hayward trecu pe lângă marea balenă albastră ce atârna ameninţătoare de tavan fără să-i arunce nici măcar o privire.

— S-a raportat dispariţia vreunei cartele de acces?

— Nu.

— Pot fi copiate?

— Mi s-a spus că e imposibil.

— Poate o fi împrumutat cineva una?

— E posibil, deşi în momentul de faţă se ştie unde se află toate, cu excepţia celei care i-a aparţinut victimei. O să fac cercetări în privinţa asta.

— Vom face şi noi. Bineînţeles că făptaşul ar putea fi un angajat al

muzeului cu acces prioritar.

— Mă îndoiesc.

Hayward mormăi. Şi ea se îndoia, dar niciodată nu puteai fi sigur – văzuse mai mulţi ţicniţi autentici decât ar fi fost normal cutreierând prin clădirea aia veche. Ceruse să-i fie atribuit cazul imediat ce auzise despre el, deşi era încă ocupată cu ancheta asasinării lui Duchamp. Avea o teorie – sau nu, mai degrabă o premoniţie – care spunea că între cele două crime exista o legătură. Şi, dacă nu se înşela, urma să repurteze un succes. Unul mare.

Trecură prin Sala Indienilor de pe Coasta Nord-Vestică şi se opriră în faţa unui portal supradimensionat, care răspundea în expoziţia „Imagini Sacre". Uşa era deschisă, dar blocată cu bandă de interzicere a accesului, de dincolo de care ajungeau la urechile lui Hayward murmurele echipei SOC, în acţiune la locul faptei.

— Tu, tu şi tu – îi împunse pe rând cu degetul pe cei trei detectivi – veniţi cu mine. Ceilalţi rămân aici şi ţin curioşii la distanţă. Domnule Manetti? Veniţi şi dumneavoastră.

— Şi când soseşte doctorul Collopy?

— Ăsta e un loc al faptei. Nu poate intra. Îmi pare rău.

Manetti nici măcar nu încercă să obiecteze. Avea faţa albă ca varul şi era cât se poate de evident că n-avusese timp pentru cafeaua de dimineaţă.

Ea se aplecă, trecu pe sub banda întinsă de poliţie, dădu din cap către sergentul de pază şi semnă în foaia de pe clipboardul lui. După care intră în foaierul expoziţiei, mergând acum mai încet, cu mult mai multă prudenţă. Echipa SOC şi tehnicienii criminalişti lămuriseră deja problema intrărilor şi a ieşirilor, dar era întotdeauna bine să priveşti totul cu un ochi atent.

Grupul restrâns înaintă şerpuind prin prima încăpere, pe lângă exponatele aproape finalizate, păşi peste o bucată stranie de lemn şi pătrunse în cea de-a doua sală: locul propriu-zis al faptei. Un contur trasat cu cretă delimita locul unde căzuse victima. Era mult sânge. Fotograful SOC surprinsese deja tot ce era necesar pentru descrierea cazului şi aştepta orice solicitări speciale din partea lui Hayward, în calitate de ofiţer investigator. Doi membri ai echipei erau încă în patru labe, înarmaţi cu pensete.

Hayward trecu în revistă scena aproape cu furie, lăsându-şi privirea să se plimbe asupra bălţii de sânge din centru, a stropilor împroşcaţi, a urmelor însângerate de paşi, a tuturor petelor. Făcu un semn către Hank Barris, conducătorul echipei SOC. Acesta se ridică în picioare, lăsă penseta deoparte şi se apropie.

— Ce harababură nenorocită, spuse ea.

— Paramedicii s-au ocupat o vreme de victimă.

— Arma crimei?

— Un cuţit. A ajuns la spital, cu victima. Ştiţi, nu poate fi scos...

— Ştiu, se răsti Hayward.

— Aţi văzut cum arăta iniţial locul?

— Nu. Când am ajuns, medicii de la Ambulanţă îl răvăşiseră deja.

— Identitatea victimei?

— Eu unul n-o ştiu, cel puţin deocamdată. Aş putea suna la spital.

— Există martori care au văzut cum arăta iniţial totul?

Barris dădu din cap.

— Unul singur. Un tehnician pe nume Ebderby. Larry Enderby.

Hayward se întoarse.

— Aduceţi-l înăuntru.

— Aici?

— Aşa am spus.

Se lăsă liniştea în timp ce Hayward se uita în jur, cu trupul complet neclintit, ochii ei negri fiind singurul lucru în mişcare. Studie cu atenţie petele de sânge, făcând estimări aproximative în privinţa traiectoriilor, vitezei şi punctului de plecare al stropilor. În mintea ei începu să se contureze încet un tablou general al crimei.

— Căpitane? Domnul Enderby aşteaptă.

Ea se întoarse şi dădu cu ochii de un bărbat surprinzător de tânăr şi de plin de coşuri, cu părul negru, al cărui trup slăbănog nu părea să cântărească mai mult de patruzeci şi cinci de kilograme. Un tricou, o şapcă purtând sigla echipei Mets[24], pusă cu cozorocul la spate şi o pereche de blugi mizerabili completau tabloul.

La început crezu că ghetele lui cu carâmb înalt fuseseră vopsite în roşu, dar asta numai până ce le văzu de aproape.

Un poliţist îl invită să înainteze.

— Dumneavoastră aţi găsit victima?

— Da, doamnă... adică... doamnă poliţist.

Tânărul era deja năucit.

— Îmi puteţi spune „căpitane”, zise ea, cu blândeţe. Cu ce vă ocupaţi în muzeu, domnule Enderby?

— Sunt tehnician de sistem, gradul unu.

— Ce făceaţi aici, în sală, la ora trei noaptea?

Vocea lui era deja piţigăiată şi tremurătoare, gata să se frângă. „Morţii sunt de obicei descoperiţi de cei mai timizi dintre vii.” Hayward îşi aduse aminte de gluma profesorului de psihologie judiciară de la Universitatea din New York. Înghiţi în sec şi se strădui să i se adreseze tânărului cu un glas cât mai plin de înţelegere. Nu dorea să-i provoace o cădere nervoasă.

— Verificam instalarea noului sistem de alarmă.

— Înţeleg. Era activat, funcţiona în sala asta?

— În cea mai mare parte. Rulam nişte programe de actualizare şi a apărut o defecţiune. Şeful meu...

— Cum se numeşte?

— Walt Smith.

— Continuaţi.

— Şeful meu m-a trimis jos, să văd dacă nu se-ntrerupsese cumva curentul electric.

— Şi era întrerupt?

— Da. Era. Cineva tăiase un cablu de alimentare.

Hayward aruncă o privire spre Barris.

— Ştim asta, căpitane. S-ar părea că făptaşul a tăiat cablul ca să se stingă luminile de avarie, ceea ce i-a permis să atragă mai uşor victima într-o ambuscadă.

— Ce e cu acest nou sistem de pază? întrebă ea, întorcându-se din nou spre Enderby.

— Păi, e stratificat şi redundant. Există senzori de mişcare, fluxuri video live, reţea de raze laser în infraroşu, senzori de vibraţie şi senzori de presiune atmosferică.

— Sună impresionant.

— Chiar aşa şi este. În ultimele şase luni, muzeul şi-a modernizat pe rând sistemul de pază din toate sălile, a adoptat cea mai recentă versiune disponibilă.

— Ce presupune asta?

Enderby respiră adânc.

— Interfaţă de contact cu firma de pază, reconfigurarea programelor de monitorizare, rularea unui test, lucruri de genul ăsta. Respectăm un orar strict, în baza unui ceas atomic, conectat prin satelit. Şi totul se întâmplă noaptea, când e închis muzeul.

— Înţeleg. Deci aţi coborât aici ca să vedeţi dac-a intervenit o pană de curent şi aţi găsit cadavrul.

— Exact.

— Domnule Enderby, aţi putea să-mi descrieţi poziţia exactă în care zăcea victima, în raport cu ceea ce vedeţi acum aici?

— Păi... trupul... trupul era căzut exact aşa cum arată conturul, cu un braţ în afară, după cum se vede. Avea un cuţit cu mânerul de fildeş înfipt în şale, până la plăsele.

— L-aţi atins sau aţi încercat să-l scoateţi?

— Nu.

Hayward dădu din cap.

— Palma dreaptă a victimei era deschisă sau închisă?

— Ah, am impresia că era deschisă.

Enderby înghiţi în sec, dureros.

— Aveţi răbdare cu mine, domnule Enderby. Victima a fost deplasată înainte de sosirea fotografului, aşa că nu ne putem baza decât pe amintirile dumneavoastră.

El îşi şterse fruntea cu dosul mâinii.

— Laba piciorului stâng: îndreptată spre interior sau spre exterior?

— Spre exterior.

— Şi a piciorului drept?

— Spre interior.

— Sunteţi sigur?

— Nu cred c-o să uit vreodată. Corpul părea uşor răsucit.

— Cum adică?

— Zăcea cu faţa în jos, dar avea picioarele aproape încrucişate.

Se părea că, vorbind, Enderby începea să-şi vină în fire. Se dovedea un martor util.

— Şi sângele de pe ghetele dumneavoastră? Cum s-au murdărit?

El şi le privi făcând ochii mari.

— Oh. M-am... m-am repezit, încercând să dau primul ajutor.

Tânărul crescu în ochii lui Hayward.

— Descrieţi mişcările dumneavoastră.

— Să vedem... Stăteam acolo când am văzut victima. M-am oprit, apoi m-am apropiat în fugă. Am îngenuncheat şi i-am căutat pulsul şi bănuiesc că atunci am... călcat în sânge. Am avut sânge şi pe mâini, dar m-am spălat.

Hayward dădu din cap, completând reconstituirea pe care şi-o imaginase cu faptele abia aflate.

— Avea puls?

— Nu cred. Eram foarte agitat, mi-a fost greu să-mi dau seama. De fapt, nici nu ştiu prea bine cum se ia pulsul. Mai întâi am sunat paza...

— De pe un telefon fix?

— Da, e unul după colţ. Pe urmă am încercat să-i fac respiraţie gură la gură, iar în mai puţin de un minut a sosit un paznic.

— Numele lui?

— Roscoe Wall.

Hayward îi făcu semn unuia dintre detectivi să noteze.

— Pe urmă au apărut paramedicii. Pur şi simplu m-au dat la o parte.

Hayward dădu din cap.

— Domnule Enderby, vă rog să vă retrageţi câteva minute în compania detectivului Hardcastle, fiindcă s-ar putea să mai am câteva întrebări.

Ea se duse în prima încăpere a expoziţiei, se uită în jur şi se întoarse încet înapoi. Deşi fusese răscolit, stratul subţire de rumeguş de pe duşumea păstra urmele unei lupte. Se aplecă să examineze micile jeturi de sânge. O analiză mentală a stropilor o ajută să înţeleagă ce se petrecuse. Victima fusese încolţită în prima sală. Poate că ucigaşul o urmărise încă din capătul opus al expoziţiei – i se spusese că în spate exista o uşă, însă aceasta fusese găsită închisă şi încuiată. După toate aparenţele, cei doi se ocoliseră o vreme unul pe altul. Pe urmă

criminalul înşfăcase victima şi o răsucise într-o parte; o lovise cu cuţitul în timp ce făcea o mişcare rapidă în lateral...

Închise ochii o clipă, vizualizând coregrafia ucigaşului.

Pe urmă îi deschise, concentrându-şi privirea asupra unei pete minuscule din lateral, pe care o observase încă de când trecuse prima oară prin încăpere. Se apropie şi rămase locului, privind în jos cu atenţie: era o picătură de sânge de mărimea unei monede de zece cenţi şi părea să fi căzut vertical, dintr-o sursă neclintită şi de la o înălţime de un metru şi jumătate.

O arătă cu degetul.

— Frank, vreau ca picătura asta să fie prelevată în întregime, cu scândura din duşumea cu tot. După ce va fi fotografiată mai întâi la faţa locului. Vreau analiza ADNului şi să fie gata ieri. Să fie căutat în toate bazele de date.

— Bineînţeles, căpitane.

Ea se uită din nou în jur, cu privirea alunecându-i pe o tangentă la conturul trasat cu cretă, trecând prin pata de sânge izolată şi oprindu-se pe peretele din partea opusă. Acolo văzu o tăietură largă în plinta nouă, din lemn, a podelei. Ochii i se îngustară brusc.

— Şi, Frank?

Bărbatul îşi ridică ochii spre ea.

— Cred că s-ar putea să găseşti arma victimei în spatele vitrinei de acolo.

El se ridică, se apropie, aruncă o privire.

— Să fiu al naibii.

— Ce e? întrebă Hayward.

— Un cutter.

— Sânge?

— Nu, din câte văd eu.

— Ia-l şi fă-i toate analizele posibile. Şi compară-le cu ale petei de sânge pe care-ai extras-o. O să găseşti ceva, pariez pe asta până la ultimul dolar.

În timp ce stătea acolo, cumva nedorind să-şi ia ochii de la locul faptei, îi veni o altă idee.

— Aduceţi-l pe Enderby înapoi.

O clipă mai târziu, detectivul Hardcastle se întoarse, cu Enderby pe urmele lui.

— Spuneaţi că i-aţi făcut victimei respiraţie gură la gură?

— Da, căpitane.

— Atunci presupun că l-aţi recunoscut pe bărbatul respectiv.

— E o femeie. Da, am recunoscut-o.

— Cum se numea?

— Margo Green.

Hayward înţepeni, de parcă ar fi luat poziţia de drepţi.

— Margo Green?

— Da. Am înţeles c-a mai lucrat aici, ca doctorandă. Oricum, se întorsese ca redactor-şef la...

Vocea i se pierdu în zgomotul de fond. Hayward nu-l mai asculta. Gândul i se dusese cu şase ani înapoi, la crimele de la metrou şi la faimoasa răzmeriţă din Central Park, de pe vremea când ea însăşi era un simplu sergent în poliţia rutieră, şi la acea Margo Green pe care o cunoscuse atunci – tânără, energică, extrem de curajoasă, riscându-şi viaţa şi ajutându-i să rezolve cazul. În ce lume de rahat trăiau.

Capitolul 35

Smithback stătea, posomorât, în acelaşi scaun pe care se aşezase cu o zi înainte, având o senzaţie neplăcută de déjà-vu. În şemineul ornamentat din marmură părea să pâlpâie acelaşi foc, împrăştiind în aer o aromă firavă de lemn de mesteacăn ars, pereţii erau împodobiţi cu aceleaşi gravuri cu subiecte din lumea sportului şi prin ferestrele boltite se zărea acelaşi peisaj acoperit de zăpadă.

Încă şi mai rău, în spatele biroului imens stătea acelaşi director, cu acelaşi zâmbet plin de compasiune şi de bunăvoinţă pe faţa bine rasă. Tratamentul pe care i-l oferea ziaristului era o privire încărcat de reproşuri. Capul lui Smithback continua să zvâcnească dureros după ce se izbise de un zid de beton în vreme ce alerga prin beznă şi el se simţea profund umilit fiindcă intrase în panică la auzul paşilor unui simplu infirmier. Dar se simţea şi ca un dobitoc veritabil fiindcă-şi imaginase că putea înfrânge sistemul de pază printr-o acţiune atât de stângace. Nu reuşise decât să confirme convingerea directorului, care îl credea ţicnit.

— Ei, ei, Edward, spuse doctorul Tisander. Azi-noapte ai întreprins o adevărată escapadă. Îmi cer scuze dacă ai tras o spaimă din cauza infirmierului Montanrey. Sper că ai fost mulţumit de îngrijirile care ţi s-au acordat la cabinetul nostru medical.

Smithback îi ignoră întrebarea condescendentă.

— Vreau să ştiu un singur lucru, de ce s-a furişat aşa în apropierea mea? Puteam să-mi găsesc moartea.

— Izbindu-te de un zid? E *greu* de crezut. Un alt zâmbet binevoitor. Deşi ai avut noroc că nu te-ai ales cu o comoţie.

Smithback nu-i răspunse. Pansamentul de la tâmplă îl incomoda, tensionându-se la fiecare mişcare a maxilarului.

— *Sunt* surprins de comportamentul tău, Edward. Credeam că-ţi explicasem deja: simplu fapt că sistemul nostru de pază nu e la vedere nu înseamnă că nu există. Ăsta e însuşi scopul instituţiei noastre. Aici paza nu iese în evidenţă, pentru ca oaspeţii noştri să nu se simtă stânjeniţi.

Cuvântul „oaspeţi” îl irita pe Smithback. Erau internaţi, atât şi nimic mai mult.

— Ţi-am monitorizat deplasarea nocturnă cu ajutorul razelor infraroşii pe care le-ai întrerupt şi al senzorilor de mişcare pe lângă care ai trecut. Infirmierul Montanrey a fost trimis să te urmărească, fără să te inoportuneze, abia după ce-ai ajuns la subsol. Presupun că ţi-ai imaginat c-ai putea fugi cu unul dintre camioanele care fac aprovizionarea; de obicei, toţi încep cu o asemenea încercare.

Smithback simţi nevoia să sară la bunul doctor şi să-l strângă de gât. „Toţi? Eu nu sunt nebun, idiotule!” Dar se abţinu. Acum înţelegea în ce cerc vicios intrase: cu cât susţinea mai mult că nu era ţicnit, cu atât se enerva mai tare, convingându-l pe director într-o tot mai mare măsură de contrariul afirmaţiilor sale.

— Nu vreau decât să aflu cât e necesar să mai stau aici, spuse el.

— Asta rămâne de văzut. Trebuie să spun că această tentativă de evadare nu mă face să cred c-o să ne părăseşti prea curând. Demonstrează că opui rezistenţă, că nu vrei să te laşi ajutat. Iar noi nu te putem ajuta dacă nu cooperezi, domnule Jones. Şi nu te putem elibera înainte de a te ajuta. Aşa cum îmi place să spun, tu însuţi ai rolul cel mai important în cadrul propriului tratament.

Smithback îşi strânse pumnii, făcând un efort suprem ca să nu răspundă.

— Trebuie să-ţi trag atenţia, Edward, că o altă tentativă de evadare va avea drept consecinţe anumite schimbări, care s-ar putea să nu-ţi fie pe plac, în ceea ce priveşte aranjamentele tale domestice. Sfatul meu e să-ţi accepţi situaţia şi să colaborezi cu noi. Am sesizat, încă de la început, o rezistenţă pasiv-agresivă neobişnuit de mare din partea ta.

„Fiindcă mintea mea e la fel de sănătoasă ca a ta.” Smithback înghiţi în sec, apoi încercă să-şi mobilizeze toate forţele ca să schiţeze un zâmbet supus. Dacă voia să fugă trebuia s-o facă într-un mod mult mai inteligent, măcar atâta lucru era clar.

— Da, domnule doctor Tisander. Înţeleg.

— Bun, bun! Acum facem progrese.

Trebuia să existe o cale de ieşire. De vreme ce însuşi contele de Monte Cristo reuşise să evadeze din Castelul d’If şi William Smithback putea să scape din conacul River Oaks.

— Domnule doctor Tisander, ce trebuie să fac ca să pot pleca de-aici?

— Să cooperezi. Să ne laşi să te-ajutăm. Du-te la toate şedinţele de terapie, concentrează-ţi toate energiile ca să te simţi mai bine, ia-ţi singur angajamentul că vei coopera cu personalul şi cu infirmierii. Nu poţi pleca de aici decât intrând în posesia unui document de externare purtând semnătura mea.

— Numai aşa?

— Exact. Eu iau decizia finală, bazându-mă, fireşte, pe un expert medical şi, dacă e necesar, pe un consilier juridic.

Smithback se uită la el.

— Juridic?

— Psihiatria are doi stăpâni: medicina şi legea.

— Nu înţeleg.

Era evident că Tisander ajunsese la subiectul său preferat. Vocea lui

căpătă un ton pontifical.

— Da, Edward, trebuie să ţinem cont atât de aspectele legale, cât şi de cele medicale. Să luăm ca exemplu cazul tău. Familia ta, care te iubeşte şi-şi face griji pentru binele tău, ni te-a încredinţat nouă. E vorba atât de o procedură medicală, cât şi de una juridică. Când te hotărăşti să privezi pe cineva de libertate faci un pas serios şi procedura corespunzătoare trebuie respectată cu o scrupulozitate desăvârşită.

— Scuzaţi-mă... aţi spus *familia* mea?

— Întocmai. Cine altcineva ar fi putut să ni te încredinţeze, Edward?

— Îmi cunoaşteţi familia?

— L-am întâlnit pe tatăl tău, domnul Jack Jones. Un bărbat cu adevărat extraordinar. Nu vrem decât să facem ceea ce e spre binele tău, Edward.

— Cum arată?

Chipul lui Tisander fu traversat de o expresie plină de uimire şi Smithback se blestemă fiindcă pusese o întrebare atât de evident nebunească.

— Voiam să-ntreb când l-aţi văzut.

— Când te-a adus aici. A semnat toate hârtiile necesare.

„Pendergast, îşi spuse Smithback. Lua-l-ar naiba.”.

Tisander se ridică şi îi întinse mâna.

— Ei, Edward, mai e şi altceva?

Smithback profită de ocazie. În minte îi încolţise o idee.

— Da, un singur lucru.

Tisander înălţă din sprâncene, cu acelaşi zâmbet condescendent.

— Aici există o bibliotecă, nu-i aşa?

— Fireşte. E dincolo de sala de biliard.

— Vă mulţumesc.

În timp ce ieşea, Smithback îl întrezări pe Tisander instalându-se la biroul său enorm, cu picioarele în formă de gheare, şi netezindu-şi cravata, fără să-şi fi şters de pe faţă zâmbetul de satisfacţie.

Capitolul 36

Lumina apoasă a iernii pălea deasupra fluviului când ajunse D'Agosta în faţa uşii vechi de pe Hudson Street. Se opri o clipă şi respiră de câteva ori adânc, străduindu-se să-şi păstreze stăpânirea de sine. Respectase întocmai indicaţiile complicate din scrisoarea lui Pendergast. Agentul se mutase iarăşi – părea hotărât să se menţină cu un pas înaintea lui Diogenes – şi D'Agosta se întrebă, cu o curiozitate sumbră, ce deghizare îşi mai alesese.

În final, după ce se calmă şi aruncă o ultimă privire în jur, asigurându-se că nu-l urmărea nimeni, ciocăni în uşă de şapte ori şi aşteptă. O clipă mai târziu, îi deschise un bărbat care, după aspect, părea o epavă, ajunsă în ultimul stadiu al dependenţei de droguri. D'Agosta ştia că era Pendergast, dar se simţea uluit – încă o dată – de eficienţa deghizării.

Agentul îl pofti să intre fără să scoată niciun cuvânt, încuie în urma lui uşa cu un lacăt şi în conduse în josul unei scări umede, până într-o cameră urât mirositoare din subsol, pe care o umpleau un boiler imens şi ţevile sistemului de încălzire. O cutie de carton de mari dimensiuni, cu un morman de pături murdare, o ladă mare de plastic pentru cutii de lapte, în care se găseau o lumânare şi câteva vase şi un teanc ordonat de conserve completau tabloul.

Pendergast îndepărtă cu un şut o zdreanţă de pe podea, scoţând la vedere un imac G5 cu conexiune wireless la internet, realizată prin intermediul unui bluetooth. Alături se afla un teanc de hârtii ce păreau să fi fost foarte des răsfoite: dosarul fotocopiat furat de D'Agosta de la sediul central al poliţiei, alături de alte rapoarte extrase, presupuse el, din dosarul întocmit de poliţie în cazul otrăvirii lui Hamilton. Era evident că Pendergast studia totul cu mare atenţie.

— Eu... D'Agosta nu prea ştia cum să înceapă. Furia puse din nou stăpânire pe el. Nemernicul. Câinele. Doamne, s-o ucidă pe Margo...

Amuţi. Cuvintele nu reuşeau să-i exprime furia şi tulburarea. Nu-i venea să creadă. Nu ştiuse că Margo se reîntorsese la New York şi cu atât mai puţin că lucra la muzeu, dar o cunoscuse bine cu câţiva ani în urmă. Se ocupaseră împreună de crimele din muzeu şi de la metrou. Fusese o femeie curajoasă, descurcăreaţă, inteligentă. Nu merita să moară astfel: hăituită şi ucisă în sala întunecată a unei expoziţii.

Pendergast lovea tastele laptopului în tăcere. Dar avea faţa scăldată în sudoare şi D'Agosta îşi dădea seama că nu juca teatru. Avea şi el aceleaşi sentimente.

— Diogenes a minţit când a spus că următoarea victimă va fi Smithback, zise D'Agosta.

Pendergast întinse mâna fără să-şi ridice privirea, scoase din cutie o pungă de plastic în care se aflau o carte de tarot şi un bilet şi i-o dădu lui D'Agosta.

El privi cartea. Înfăţişa un turn înalt, din cărămizi portocalii, lovit de un mănunchi de fulgere. Era în flăcări şi de pe crenelurile lui cădeau siluete minuscule către iarba aflată departe, jos. D'Agosta îşi concentră apoi atenţia asupra biletului:

„Ave, frater!

Când ţi-am spus eu ţie vreodată adevărul? Era de presupus că, după toţi aceşti ani, ştii că sunt un mincinos abil. În timp ce erai ocupat să-l ascunzi pe fanfaronul de Smithback – şi în cazul ăsta trebuie să-ţi laud inteligenţa, fiindcă nu l-am găsit încă – am fost liber să pun la cale uciderea lui Margo Green. Care, apropo, s-a luptat cu mult curaj.

N-am fost extrem de ingenios?

Îţi spun un secret, frate: azi sunt dispus să fac confesiuni. Aşa că voi dezvălui numele următoarei mele victime: locotenentul Vincent D'Agosta.

Ce zici, e amuzant? Oare spun adevărul? Oare mint din nou?

Ce enigmă delicioasă pentru tine, iubitul meu frate.

Nu-ţi spun *adieu*, ci *au revoir*.

Diogenes"

D'Agosta îi înapoie biletul lui Pendergast. Avea o senzaţie stranie în vintre. Nu era teamă – nu, nicidecum teamă – ci un val proaspăt de ură. Tremura de ură.

— Adu-l pe nemernic încoace, zise el.

— Stai jos, Vincent. Avem foarte puţin timp la dispoziţie.

Era primul lucru pe care-l spunea Pendergast şi D'Agosta fu redus la tăcere de seriozitatea profundă din vocea lui. Se aşeză încet pe o ladă.

— Ce e cu cartea de tarot? întrebă.

— E Turnul, din varianta *El Gran Tarot Esotérico*. Se zice că prevesteşte distrugerea, momentul unor schimbări neaşteptate.

— Nu mai spune.

— Mi-am petrecut toată ziua întocmind lista posibilelor victime şi făcând aranjamente pentru protecţia lor. Am fost nevoit să solicit realmente toate favorurile care mi se datorează, ceea ce va avea drept efect colateral nefericit spulberarea acoperirii mele. Toţi cei cu care am tratat mi-au promis că nu vor dezvălui nimic nimănui, dar până la urmă se va afla că trăiesc, nu mai e decât o chestiune de timp. Vincent, aruncă o privire pe lista asta.

D'Agosta se aplecă şi se uită la documentul de pe ecran. Conţinea o mulţime de nume pe care le recunoscu, alături de altele, care nu-i spuneau nimic.

— Mai ştii şi alte persoane pe care crezi c-ar fi cazul să le trec aici?

Locotenentul se holbă la listă.

— Hayward.

Gândul la ea îi trimise un junghi în stomac.

— Hayward e singura persoană pe care sunt singur că nu şi-o va

alege Diogenes drept ţintă. Din motive pe care încă nu ţi le pot explica.

— Dar...

D'Agosta ezită. Pendergast ţinea extrem de mult la intimitatea lui şi se întrebă cum avea să reacţioneze auzind un *anumit* nume.

— Viola Maskelene?

— M-am gândit foarte mult la ea, răspunse Pendergast, cu voce scăzută. Se uită în jos, la mâinile lui albe. E încă pe insula Capraia, care reprezintă o fortăreaţă ideală pentru ea, din multe puncte de vedere. E aproape imposibil să ajungi acolo, e necesară o călătorie de mai multe zile. Nu există decât un singur port, de dimensiuni reduse, şi un străin – indiferent cum s-ar deghiza – ar fi remarcat cât ai clipi. Diogenes e aici, în New York. Nu poate ajunge repede la ea şi nu va acţiona niciodată printr-un intermediar. Şi, în ultimul rând – vocea îi scăzu – Diogenes nu are de unde să ştie că sunt... interesat de ea. Singurul om din lume care ştie asta eşti tu. Pentru Diogenes, ea e pur şi simplu o persoană căreia i-am pus la un moment dat nişte întrebări despre o vioară. Pe de altă parte, dacă întreprind ceva ca s-o protejez, îi voi atrage atenţia lui Diogenes.

— Îmi dau seama.

— Prin urmare, în cazul ei, am decis să las lucrurile aşa cum sunt.

Îşi descleştă mâinile.

— Am luat măsuri pentru protecţia altora, indiferent dacă le place sau nu. Şi cu asta ajungem la cea mai dificilă întrebare. Ce facem cu tine, Vincent?

— N-am de gând să m-ascund. Aşa cum spuneam, adu-l încoace. Eu o să fiu momeala. Mai bine mor, decât să fug ca un câine de asasinul lui Margo.

— Nu vreau să mă cert cu tine. Îţi asumi un risc enorm – ştii asta.

— Cu siguranţă. Sunt pregătit.

— Te cred. Atacul asupra lui Margo a avut drept model uciderea uneia dintre mătuşile mele, o fată bătrână înjunghiată în spate cu cuţit pentru hârtie cu mâner de sidef. Încă mai e posibil să existe, la faţa locului, indicii care să ne conducă la Diogenes – în privinţa asta o să am nevoie de ajutorul tău. Când o să afle poliţia că sunt încă în viaţă o să apară o problemă serioasă.

— Cum adică?

Pendergast clătină din cap.

— O să-nţelegi la momentul potrivit. Bineînţeles că depinde numai de tine să decizi cât timp vrei să-mi rămâi alături. La un moment dat, am intenţia să iau legea în mâinile mele. Nu l-aş încredinţa niciodată pe Diogenes sistemului de justiţie criminală.

D'Agosta dădu scurt din cap.

— Merg cu tine până la capăt.

— Abia de-acum începe partea cea mai rea. Pentru mine, dar mai ales pentru tine.

— Ticălosul a ucis-o pe Margo. Asta pune punct oricărei discuţii.

Pendergast îi puse mâna pe umăr.

— Eşti un om bun, Vincent. Unul dintre cei mai buni.

D'Agosta nu răspunse. Căuta sensul cuvintelor enigmatice rostite de Pendergast.

— Am făcut aranjamente pentru ca toate persoanele care ar putea fi ţinte pentru Diogenes să se-ascundă. Asta e prima etapă. Şi ne aduce în etapa a doua: oprirea ucigaşului. Planul meu iniţial a dat greş cu desăvârşire. Ştii cum se spune: „Când pierzi, nu pierde şi lecţia". Din lecţia asta am învăţat că nu-mi pot înfrânge fratele de unul singur. Am presupus că eu îl cunosc cel mai bine, că pot prezice care va fi următoarea lui mişcare, că având destule dovezi îl pot opri eu însumi. S-a dovedit că m-am înşelat – am făcut o greşeală catastrofală. Am nevoie de ajutor.

— Mă ai pe mine.

— Da, şi-ţi sunt recunoscător. Dar ajutorul la care mă refeream e de alt gen. *Profesional*.

— Cum adică?

— Eu sunt prea apropiat de Diogenes. Nu sunt obiectiv, nu sunt calm – mai ales acum. Am învăţat, într-un mod foarte dur, că nu-mi înţeleg fratele, că nu l-am înţeles niciodată. Am nevoie de un expert în analiză comportamentală, care să creeze un profil psihologic al fratelui meu. O să fie o sarcină extraordinar de dificilă, fiindcă e un individ unic din punct de vedere psihologic.

— Cunosc o mulţime de specialişti în materie de analiză comportamentală excelenţi.

— N-o poate face pur şi simplu oricine. Am nevoie de un specialist cu adevărat excepţional. Se întoarse şi începu să scrie un bilet. Du-te la casa de pe Riverside Drive şi dă-i asta omului meu, Proctor, care i-o va da lui Constance. Dacă există o astfel de persoană, ea o s-o găsească.

D'Agosta luă hârtia, o împături şi şi-o puse în buzunar.

— Aproape că nu mai avem timp: până pe 28 ianuarie n-au mai rămas decât două zile.

— Acum ai idee care-i semnificaţia acestei date?

— N-am. În afară de faptul că va reprezenta punctul culminant al acţiunilor criminale ale fratelui meu.

— De unde ştii că n-a minţit şi în privinţa datei?

Pendergast tăcu o clipă.

— Nu ştiu. Dar instinctul îmi spune că e adevărat. Şi, pe moment, instinctul e tot ce mi-a mai rămas.

Capitolul 37

În adâncurile bibliotecii Promoţia 1945 din Academia Phillips Exeter, Whit Dewinter III se aplecă deasupra manualului său de calcul diferenţial, în greutate de şapte kilograme. Se holba la o formulă alcătuită în totalitate din litere greceşti, încercând s-o înregistreze în mintea lui tulbure. Examenul de la jumătatea trimestrului începea peste mai puţin de o oră şi el nu reuşise să memoreze nici măcar jumătate din formulele de care avea nevoie. Îşi dorea al naibii de mult să le fi învăţat cu o noapte înainte, în loc să fi stat până târziu, fumând marijuana cu prietena lui, Jennifer. În momentul respectiv, ideea i se păruse bună... Stupid, de-a dreptul stupid. Dacă nu lua testul, B-ul care reprezenta media lui la matematică avea să se transforme în C şi el avea să meargă la Universitatea din Massachusetts în loc s-ajungă la Yale, atât şi nimic mai mult. N-avea să fie niciodată student la medicină, n-avea să-şi găsească niciodată o slujbă decentă, avea s-o sfârşească trăind o viaţă mizerabilă într-o căsuţă din Medford, cu o vacă de nevastă şi cu o droaie de copiii puşi pe urlat...

Respiră adânc şi se afundă din nou în studiul tomului, numai pentru ca să i se spulbere concentrarea la auzul vocii care se ridica dintr-un cubicul alăturat. Whit îşi îndreptă spatele. Recunoscu glasul: era al fetei sarcastice din clasa lui de literatură engleză, ciudata aia cu păr retro, violet... Corrie. Corrie Swanson.

— Care-i problema ta? Nu vezi că eu învăţ aici?

Vocea reverberă, sonoră, de-a lungul zidurilor lucioase ale curţii interioare din Biblioteca Academiei.

Whit se încordă, dar nu reuşi să desluşească răspunsul murmurat cu voce calmă.

— Australia? Eşti *ţicnit*? veni replica, pe un ton ridicat. Sunt în mijlocul examenelor de la jumătatea trimestrului! Ce-i în capul tău, eşti un soi de pervers?

Dinspre studenţii care învăţau alături se auzi de două ori câte un „ssst". Whit trase cu ochiul pe deasupra peretelui despărţitor, încântat de diversiune. Zări un bărbat într-un costum de culoare închisă, aplecat peste un cubicul aflat la câteva zeci de metri distanţă.

— *El* ţi-a spus asta? Da, exact, ia să vedem o legitimaţie.

Un alt răspuns murmurat.

— Bine, hei, te cred şi sunt cu totul pentru o vacanţă pe plajă. Dar chiar în momentul ăsta? *Cred că glumeşti*.

Alte replici. Alte *sst*-uri.

— Bine, bine. Tot ce pot spune e că, dac-o să pic la biologie, o să fie vina lui Pendergast.

Auzi scârţâitul unui scaun şi o văzu pe Corrie Swanson ridicându-se din cubicul şi urmându-l pe bărbatul în costum. Tipul părea de la Serviciile Secrete, cu haina încheiată la toţi nasturii, maxilar pătrăţos, ochelari negri. Se întrebă în ce soi de belea intrase Corrie.

O privi trecând pe lângă el, cu funduleţul ei cochet unduind ademenitor sub rochia neagră, subţire, de care atârnau bucăţi zornăitoare de metal, cu părul violet căzându-i în josul spatelui într-o cascadă abundentă şi devenind treptat aproape negru la vârfuri. La naiba, era atrăgătoare, atâta timp cât nu încercai s-o duci acasă, la tata. Bătrânul l-ar fi ucis dac-ar fi aflat că se-ntâlnea cu o asemenea fată.

Whit îşi îndreptă ochii obosiţi către formula de calcul a razei de curbură pentru o funcţie cu două variabile, dar continua să i se pară scrisă în greceşte. Literalmente. Blestemăţia avea atât de multe litere unduite şi răsucite încât, din câte ştia el, ar fi putut să fie primul vers din *Iliada*.

Gemu din nou. Viaţa lui era pe punctul să se încheie. Şi totul numai din cauza lui Jennifer şi a narghilelei ei magice...

Peste casa din şindrilă de la intersecţia Church Street cu Sycamore Terrace din River Pointe, o suburbie liniştită a Clevelandului, căzuse o ninsoare uşoară. Străzile albite erau largi şi tăcute, iar felinarele aruncau bălţi de lumină galbenă de-a curmezişul peisajului nocturn. Fluieratul îndepărtat al unui tren adăuga o notă de melancolie cartierului liniştit.

În spatele jaluzelelor lăsate ale ferestrei din frontonul de la etajul întâi se mişcă o umbră – o siluetă într-un scaun cu rotile – abia conturându-se pe fundalul luminii de un albastru catifelat care izvora din adâncurile casei. Se foia încoace şi încolo, într-o mişcare silenţioasă, preocupată de îndeplinirea unei îndatoriri necunoscute. În interiorul camerei se înălţau, din podea până-n tavan, rafturi din metal, ticsite cu echipamente electronice: monitoare, procesoare, imprimante, terabaiţi de hard disk-uri, unităţi pentru capturarea imaginilor de pe ecranele computerelor de la distanţă, scanere de interceptare a convorbirilor de pe telefoanele celulare, routere wireless, dispozitive NAS şi sniffere pentru Internet. Aerul mirosea a aparatură electronică încinsă şi a mentol.

Silueta din scaunul cu rotile se îndrepta când într-o parte, când într-alta, folosindu-se de o singură mână îmbătrânită ca să tasteze, să apese un buton sau altul, să rotească pe rând cadranele şi s-apese pe keypaduri. Unităţile erau deconectate pe rând de la sursele de curent electric, erau închise. Luminile se stingeau una câte una, conexiunile LAN şi broadband se întrerupeau, ecranele se înnegreau, hard disk-urile îşi încetau rotirea, ledurile clipeau, stingându-se şi ele. Bărbatul cunoscut în comunitatea subterană a hackerilor sub unicul nume de

Mime se închidea în faţa lumii.

Ultima lumină care se stinse – un ecran LED mare, plat – cufundă încăperea în întuneric.

Când termină, Mime se odihni, trăgându-şi răsuflarea în întunericul cu care nu era obişnuit. Se rupsese cu totul de lumea exterioară.

Ştia că, odată ce ieşise astfel din circuit, nu i se mai putea da de urmă. Însă informaţiile care-i parveniseră prin intermediul bărbatului cunoscut drept Pendergast, unul dintre singurii doi oameni din lume în care avea implicit încredere, îl împiedicau se simtă în largul lui.

Mime nu se mai deconectase de mulţi ani de la imensele fluxuri de informaţii revărsate, ca un ocean invizibil, asupra casei sale. Avea o senzaţie de frig, de singurătate.

Rămase nemişcat, meditând. Peste un minut, avea să pună în funcţiune un cu totul alt set de sistem de control şi în încăpere aveau să se aprindă alte lumini: ale unei baterii de monitoare ale camerelor video şi ale indicatoarelor luminoase incluse în sistemul de pază instalat în afara şi în interiorul casei. Era o măsură de protecţie pusă la punct cu mai mulţi ani în urmă, dar la care nu avusese niciodată nevoie să apeleze. Până atunci.

Mime respiră adânc în întuneric şi – pentru prima oară în viaţa lui – i se făcu frică.

Proctor încuie cu grijă uşa conacului cu ferestrele bătute în scânduri de la numărul 891 de pe Riverside Drive, se uită în jur, apoi se strecură în automobilul Hummer care îl aştepta. Casa era închisă ermetic, orice breşă potenţială şi orice punct de intrare fiind blocate cu mare grijă. Constance se afla tot înăuntru, ascunzându-se în spaţiile secrete care o adăpostiseră în trecut şi care nu-i erau cunoscute nici lui – şi nici măcar lui Pendergast. Avea provizii, un telefon celular pentru urgenţe, medicamente: tot ce îi era necesar.

Proctor se desprinse de bordură accelerând, viră manevrând cu grijă imensul vehicul blindat cu delicateţe şi se îndreptă spre sud, pe Riverside Drive. Contrar obiceiului, se uită în oglinda retrovizoare, să vadă dacă nu era cumva urmărit. Nu remarcă niciun indiciu care să-i sugereze asta, dar – după cum ştia foarte bine – lipsa indiciilor că ar fi urmărit nu era un indiciu al lipsei urmăritorilor.

Odată ajuns la intersecţia dintre 95th şi Riverside, încetini când trecu prin dreptul unui coş de gunoi plin până la refuz; aruncă în el, din mers, o pungă cu cartofi prăjiţi franţuzeşti plini de grăsime de la McDonald’s, congelaţi, acoperiţi aproape în întregime cu un strat de ketchup solidificat. Pe urmă acceleră, urcând panta către West Side Highway, de unde o luă spre nord, respectând limita de viteză şi uitându-se des în oglinda retrovizoare. Îşi continuă drumul pe Riverdale şi pe Yonkers, către Saw Mill River Parkway, apoi intră pe

Taconic, apoi pe I-49 şi apoi pe I-87 şi pe Northway. Avea să conducă toată noaptea şi o mare parte a dimineţii următoare până la o anumită cabană de dimensiuni modeste de pe malul unui anumit lac mic, aflat la treizeci şi ceva de kilometri nord de St. Armand l'Eglise, Quebec.

Aruncă o privire în dreapta lui, către puşca AR-15 de pe scaunul de alături, încărcată la capacitatea maximă cu cartuşe NATO de 5,6 milimetri. Aproape că spera să fie urmărit. Nu-şi dorea nimic mai mult decât să-i dea tipului o lecţie pe care să n-o uite până la sfârşitul zilelor sale – care n-avea să fie în niciun caz prea departe, nicidecum prea departe.

Când se crăpa de zi şi deasupra fluviului Hudson se ivea lumina murdară a zorilor, iar un vânt de gheaţă biciuia bucăţi de ziare pe străzile pustii, un vagabond singuratic care-şi târşea picioarele pe Riverside Drive se opri în faţa unui coş de gunoi plin până la refuz şi începu să-l scotocească. Scoase cu un mormăit de satisfacţie o pungă cu cartofi prăjiţi franţuzeşti de la McDonald's, pe jumătate îngheţaţi. În timp ce şi-i îndesa lacom în gură, mâna lui stângă sustrase cu dexteritate o bucăţică de hârtie ascunsă în fundul pungii, o hârtiuţă pe care se înşirau câteva rânduri frumos caligrafiate, cu un scris de modă veche:

„În lume există un singur om care corespunde cerinţelor tale speciale:

Eli Grinn de la Effective Engineering Solution[25]

Little West Street, Greewich Village, New York"

Capitolul 38

O lună strălucitoare, imensă şi de un alb intens, poleia cu o sclipire ca de aur întinderea vastă a mării, aflată departe, jos. Uitându-se pe fereastra ei, Viola Maskelene vedea o dâră lungă şi albă, ca un creion culcat pe apa strălucitoare, având în vârf un pachebot imens, care, privit de la zece mii de metri înălţime, părea un vaporaş de jucărie. Era *Queen Mary*, se gândi ea, mergând de la Southhampton către New York.

Îl privi îndelung, simţindu-se pătrunsă de vraja lui, imaginându-şi miile de oameni aflaţi acolo, jos, pe nava aceea uriaşă din mijlocul oceanului, mâncând, bând, dansând, făcând dragoste – o lume întreagă pe un vas atât de mic încât avea impresia că l-ar fi putut ţine în palmă.

Îl urmări până când dispăru dincolo de orizontul îndepărtat. Era ciudat că, deşi călătorise cu avionul de cel puţin o mie de ori, zborul continua să fie pentru ea o experienţă atât de interesantă. Aruncă o privire către bărbatul din partea cealaltă a culoarului dintre scaune, care moţăia deasupra unui exemplar din *Financial Times*, fără să se fi uitat nici măcar o singură dată pe fereastră. Era ceva care depăşea puterea ei de înţelegere.

Se lăsă pe spătarul scaunului, întrebându-se cu ce şi-ar fi putut umple timpul în continuare. Începuse călătoria din Italia, schimbase avionul la Londra, aşa că îşi citise deja cartea şi răsfoise revista de duzină primită în avion. Cabina de la clasa întâi era aproape goală şi, fiind aproape două noaptea, ora Londrei, puţinii pasageri care o împărţeau adormiseră. Stewardesa era numai la dispoziţia ei. Îi prinse privirea.

— Vă pot fi de folos, lady Maskelene?

Ea clipi auzindu-şi titlul nobiliar. De ce părea să i-l ştie toată lumea?

— Şampanie. Şi, dacă nu vă deranjează, vă rog, nu-mi mai spuneţi lady Maskelene. Mă face să mă simt ca o cotoroanţă. Spuneţi-mi în schimb Viola.

— Îmi cer scuze. Vă aduc imediat şampania.

— Mulţumesc foarte mult.

În timp ce aştepta, Viola îşi scotoci geanta şi scoase scrisoarea pe care o primise la adresa ei din Italia, de pe insula Capraia, cu trei zile înainte. Se cunoştea deja că fusese despăturită şi împăturită de prea multe ori, dar ea o mai citi, totuşi, încă o dată:

„Iubita mea Viola,

Această scrisoare te va şoca, fără îndoială, fapt pentru care îmi cer scuze. Mă aflu în aceeaşi poziţie ca Mark Twain, când s-a văzut nevoit să-i anunţe pe ziarişti că ştirile despre

moartea lui erau cu mult exagerate. Sunt bine sănătos, dar am fost nevoit să mă ascund fiindcă mă ocup de un caz extraordinar de delicat. Acest lucru, suprapus peste anumite evenimente recente din Toscana, despre care ai auzit cu siguranţă, le-a creat prietenilor şi colegilor mei nefericita impresie că aş fi murit. Pentru o vreme, mi-a fost de folos să nu le-o corectez. Dar sunt viu, Viola, cu toate că am avut parte de o experienţă care m-a adus atât de aproape de moarte cât poate ajunge o fiinţă omenească.

Iar experienţa aceea cumplită e motivul pentru care îţi scriu acum. În acele ore groaznice în care m-am aflat în preajma morţii mi-am dat seama cât de scurtă e viaţa, cât de fragilă, şi am înţeles că nimeni nu trebuie să piardă rarele ocazii în care poate fi fericit. Când s-a ivit în calea noastră această şansă, pe insula Capraia, cu puţin timp înainte de experienţa despre care vorbesc, am fost luat prin surprindere – ceea ce, dacă mă ierţi că spun asta, ţi s-a întâmplat şi ţie. Între noi s-a petrecut ceva. Mi-ai făcut o impresie de neşters şi nutresc speranţa că eu ţi-am făcut o impresie similară.

De aceea aş vrea să te invit să stai cu mine la New York timp de zece zile, ca să ne putem cunoaşte mai bine unul pe altul. Şi să vedem, ca urmare, dacă impresia aceea este la fel de nepieritoare şi de favorabilă precum o cred eu, cu tărie."

Cuvintele o făcură pe Viola să zâmbească; exprimarea de modă veche, oarecum stângace, părea să i se potrivească atât de bine lui Pendergast, încât aproape că-i auzea vocea. Dar scrisoarea era cu adevărat extraordinară, deosebită de oricare alta pe care o mai primise vreodată. Fusese abordată de mulţi bărbaţi, în multe moduri, dar niciodată astfel. „Între noi s-a petrecut ceva." Era adevărat. Chiar şi aşa, cele mai multe femei ar fi fost surprinse, sau chiar şocate, dacă ar fi primit o asemenea invitaţie. Chiar şi numai după o singură întâlnire, Aloysius ajunsese cumva să o cunoască destul de bine ca să-şi dea seama că asta nu i-ar fi displăcut. Dimpotrivă...

Se concentră din nou asupra scrisorii:

„Dacă accepţi această invitaţie indiscutabil nonconformistă, te rog aranjează lucrurile astfel încât să poţi sosi pe data de 27 ianuarie, cu zborul 822 al companiei British Airways, de la Gatwich la Kennedy. Nu spune nimănui că vii. O să-ţi explic când o să ne vedem, acum e suficient să menţionez că, dacă se află despre vizita ta, s-ar putea chiar să-mi fie pusă viaţa în pericol.

Când vei sosi pe aeroportul Kennedy, scumpul meu frate, Diogenes, te va aştepta la preluarea bagajelor."

Diogenes. Se surprinse zâmbind, aducându-şi aminte cum îi povestise Aloysius, pe Capraia, despre numele bizare din familia lui. Nu glumise – cine altcineva şi-ar fi botezat vreodată copilul Diogenes?

„O să-l recunoşti imediat, fiindcă semănăm foarte bine – cu excepţia faptului că el poartă o barbă frumos tunsă. Cea mai ciudată parte a înfăţişării lui e faptul că, datorită unui accident din copilărie, are ochii de două culori diferite: unul căprui şi celălalt de un albastru lăptos. Nu va purta nicio pancartă şi fireşte că el nu ştie cum arăţi, aşa că va trebui să-l descoperi. Nu te-aş încredinţa nimănui altcuiva în afară de fratele meu, care e de o discreţie desăvârşită.

Diogenes te va conduce la casa mea de ţară din Long Island, un orăşel din Gardiners Bay, unde te voi aştepta. Asta ne va permite să petrecem mai multe zile unul în compania altuia. Casa e bine utilată, dar rustică, şi oferă o vedere splendidă a insulei Shelter, din faţa golfului. Bineînţeles că vei avea propriul apartament şi vom adopta un comportament decent – fireşte, în afara cazului în care circumstanţele ne vor impune contrariul."

Fraza îi smulse Violei un chicotit sonor. Era un tip de modă veche şi totuşi iată-i făcându-i o propunere care nu era nici măcar subtilă – dar i-o făcea cu bun-gust şi cu cel mai sec simţ al umorului.

„Cazul de care mă ocup se va încheia la trei zile după sosirea ta. Atunci vom ieşi la suprafaţă şi-mi voi face din nou apariţia în lumea celor vii cu tine (sper) la braţul meu. Înainte de reîntoarcerea ta la Capraia ne vom bucura de o săptămână minunată în lumea teatrului, a muzicii, a artei şi explorând gastronomic New York-ul.

Viola, te implor încă o dată, nu vorbi cu nimeni despre asta.

Te rog, răspunde-mi printr-un mesaj de modă veche, o telegramă la adresa:

A. Pendleton
15 Glover's Box Road
The Springs, NY 10.511

Şi semnează „Anna Livia Plurabelle

Dacă-mi vei accepta invitaţia, mă vei face foarte fericit. Ştiu că nu sunt foarte iscusit când e vorba de fraze sentimentale, cu înfloriturі – ăsta e stilul meu şi păstrez alte demonstraţii de afecţiune pentru momentele când vom fi împreună.

Cu toată sinceritatea,
Aloysius"

Viola nu reuşi nici acum să-şi reţină un zâmbet. Aproape că-l putea auzi pe Pendergast, cu mima lui elegantă, dar mai degrabă severă, rostind fiecare frază. Anna Livia Plurabelle[26], într-adevăr; îi plăcea să constate că Pendergast nu era mai presus de înserarea unei aluzii literare şi încă a uneia atât de ezoterice, de rafinate. Era atât de fermecător; Viola se simţea palpitând vag la gândul revederii. Iar umbra firavă a pericolului sugerat de scrisoare făcea pur şi simplu aventura mai picantă. Nu putu să nu reflecteze din nou la ciudăţenia faptului că îl cunoştea atât de bine, deşi nu petrecuseră decât o singură după-amiază împreună. Până atunci nu crezuse niciodată în prostiile acelea despre sufletele pereche, despre dragostea la prima vedere, despre jumătatea hărăzită din ceruri. Dar cumva...

Împături scrisoarea şi scoase o altă foaie de hârtie. Era o telegramă, în care scria, simplu:

„Sunt încântat că vii! Fratele meu mi-a confirmat c-o să te-aştepte.

Ştiu că mă pot baza pe discreţia ta. Cu drag, A.X.L.P."

Puse cu mare grijă ambele mesaje înapoi, în geantă, şi sorbi din şampanie, cu gândurile întorcându-i-se la întâlnirea de pe Capraia. Îşi aduse aminte cum, în timp ce săpa via, văzuse un bărbat în costum

negru, care venea spre ea păşind cu delicateţe printre bulgării de pământ, însoţit de un poliţist american în civil. Priveliştea era atât de bizară încât aproape că izbucnise în râs. O strigaseră, luând-o drept o ţărancă angajată la podgorie. Apoi ajunseseră mai aproape şi ea văzuse pentru prima oară frumuseţea stranie a chipului lui Pendergast. Sentimentul ciudat, apărut pe neaşteptate, nu semănase cu nimic din tot ce i se mai întâmplase vreodată. Şi reuşise să citească pe faţa lui că trăia aceeaşi experienţă, deşi se străduia s-o ascundă. Fusese o vizită scurtă – stătuseră de vorbă o oră, la un pahar de vin alb, pe terasa ei cu vedere spre mare – dar mintea ei se reîntorsese iarăşi şi iarăşi la după-amiaza aceea, ca şi cum s-ar fi întâmplat un eveniment spectaculos.

Şi urmase a doua vizită – D'Agosta singur, palid şi supărat şi vestea înspăimântătoare despre moartea lui Pendergast. Abia în momentul acela îngrozitor înţelesese cât de mult îşi dorise să-l revadă pe agentul FBI – şi cu câtă siguranţă simţise, într-un anume fel, că avea să joace un rol important în tot restul vieţii ei.

Avusese o zi cumplită. Şi cât de încântată se simţise după ce primise scrisoarea lui.

Zâmbi la gândul că avea să-l revadă. Îi plăceau aventurile amoroase. Nu se ferise niciodată să accepte o provocare. Firea ei impulsivă o vârâse uneori în bucluc, dar îi oferise, în acelaşi timp, o existenţă fascinantă, plină de culoare, pe care n-ar fi schimbat-o cu nimic altceva. Invitaţia misterioasă părea desprinsă din romanele de dragoste pe care obişnuia să le devoreze în primii ani ai adolescenţei. Un weekend într-o casă de ţară ascunsă în Long Island, alături de un bărbat care o fascina ca nimeni altul, urmată de o săptămână în vârtejul ameţitor din New York. Cum ar fi putut refuza? Era sigură că n-avea să fie nevoită să se culce cu el – era tipul gentlemanului desăvârşit – deşi simplul gând era urmat de un fior electrizant, care-o făcea să roşească...

Îşi termină şampania, excelentă, ca întotdeauna la clasa întâi, unde prefera să călătorească. Uneori se simţea vinovată pentru asta – părea o atitudine elitistă – dar, în cazul unui zbor transatlantic, era mult mai confortabil. Se obişnuise cu lipsa confortului în numeroşii ani pe care şi-i petrecuse făcând săpături în mormintele egiptene, dar nu fusese niciodată de părere că ar fi avut vreun rost să se priveze de confort numai de dragul de a o face.

Se uită la ceas. Urma să aterizeze pe aeroportul Kennedy peste exact patru ore.

Avea să fie cu siguranţă interesant să-l întâlnească pe fratele lui Pendergast – pe acest Diogenes. Puteai spune foarte multe despre un om după ce îi cunoşteai fratele.

Capitolul 39

D'Agosta urmări silueta jalnică a lui Pendergast în timp ce agentul îşi târşâia picioarele, dând colţul de pe Ninth Avenue, ca să intre pe Little West 12th Street. Era nouă seara şi dinspre fluviul Hudson sufla un vânt aspru. Vechiul cartier al măcelăriilor – turtit ca un sandvici şi transformat într-un culoar îngust între Chelsea de sud şi partea de nord a Greenwich Village – se schimbase în timpul absenţei lui D'Agosta. Printre sediile distribuitorilor de carne angro şi măcelăriile care-o vindeau consumatorilor răsăriseră restaurante la modă, buticuri şi firme bazate pe tehnologii recente. Părea un loc al naibii de potrivit pentru practicarea meseriei de psiholog criminalist.

La jumătatea cvartalului, Pendergast se opri în faţa unui depozit imens, cu unsprezece etaje, care cunoscuse şi zile mai bune. Scurgerea vremii opacizase sticla ferestrelor cu armătură din oţel şi etajele de jos erau acoperite cu o crustă de funingine. Nu exista niciun fel de indiciu, niciun nume, nimic care să anunţe existenţa sediului unei companii, cu excepţia firmei uzate, pictate direct pe cărămida veche a zidului, pe care scria: *Price & Price Pork Packing Inc*[27]. Sub ea se aflau o intrare supradimensionată, destinată camioanelor de marfă, acum închisă şi blocată şi, alături, o uşă mai mică, prevăzută cu o sonerie fără nicio plăcuţă identificatoare. Pendergast îşi ridică degetul spre ea şi apăsă.

— Da? răspunse imediat o voce din difuzorul alăturat.

Pendergast murmură ceva, apoi se auzi zgomotul mecanismului electronic de descuiere a uşii. Aceasta se deschise, dezvăluind un spaţiu mic şi alb, gol cu excepţia unei camere minuscule de luat vederi, montate în partea de sus a peretelui din fund. Uşa se închise în spatele lor cu un pocnet anemic. Rămaseră acolo, cu faţa spre cameră, timp de treizeci de secunde. Pe urmă, o uşă aproape invizibilă, plasată în acelaşi perete, glisă într-o parte. Pendergast şi D'Agosta străbătură un coridor alb, apoi intrară într-o încăpere slab luminată – o încăpere uimitoare.

Podelele etajelor inferioare ale depozitului fuseseră înlăturate, lăsând în urmă o carcasă care includea şase niveluri. În faţa lor, suprafaţa întinsă a nivelului principal era un labirint de vitrine şi console, aparate voluminoase de cercetare ştiinţifică, computere, machete alambicate şi diorame, toate în semiîntuneric. Atenţia lui D'Agosta fu atrasă de o masă imensă pe care se afla ceea ce părea să fie o machetă a fundului mării de undeva, din jurul Antarcticei, secţionată pentru a evidenţia straturile geologice de dedesubt, alături de ceva care crea impresia unui soi de vulcan bizar. Mai erau şi alte

machete complicate, inclusiv aceea a unei nave maritime, ticsite cu mini-submarine robotizate cu aspect misterios, cu echipamente ştiinţifice şi cu armament.

Din întuneric se desprinse o voce:

— Bine aţi venit.

D'Agosta se întoarse spre partea umbrită a încăperii şi văzu o siluetă într-un scaun cu rotile, apropiindu-se printre două şiruri de mese lungi: un bărbat cu părul castaniu tuns scurt şi cu buze subţiri deasupra maxilarului pătrăţos. Purta un costum modest, dar bine croit, şi îşi dirija scaunul manevrând un mic joystick cu degete ascunse într-o mănuşă neagră. Locotenentul îşi dădu seama că avea probabil un ochi de sticlă, pentru că nu emitea niciuna dintre licăririle feroce ale perechii sale. O cicatrice purpurie îi cobora pe obrazul drept, de la linia părului până la maxilar, creând iluzia unei răni primite într-un duel.

— Sunt Eli Glinn, spuse, cu voce gravă, blândă şi neutră. Dumneavoastră trebuie să fiţi locotenentul D'Agosta şi agentul special Pendergast.

Îşi opri scaunul cu rotile şi le întinse mâna. Bine aţi venit la Effective Engineering Solutions.

Îl urmară printre mese şi pe lângă o seră de dimensiuni reduse, cu lămpi fluorescente pâlpâind fantomatic, şi se urcară într-un lift care-i lăsă pe o pasarelă amplasată la înălţimea etajului trei. În timp ce o străbătea mergând în urma scaunului cu rotile, D'Agosta se simţi cuprins de îndoială. Effective Engineering Solutions? Domnul – nu doctorul – Eli Glinn? Se întrebă dacă nu cumva în ciuda mult lăudatului ei talent de cercetătoare, Constance Greene nu făcuse cumva o greşeală. Tipul nu semăna cu niciunul dintre psihologii specializaţi în analiză comportamentală pe care-i văzuse vreodată – şi avusese de-a face cu destul de mulţi.

Glinn aruncă o privire peste umăr, studiind uniforma lui D'Agosta cu ochiul său teafăr.

— Vă puteţi închide staţia radio şi telefonul celular, domnule locotenent. În clădirea asta blocăm toate semnalele wireless şi toate frecvenţele radio.

Îi conduse într-o mică sală de şedinţe cu mobilier din lemn lustruit, închise uşa şi le făcu semn să se aşeze. El se îndreptă spre o masă izolată din capătul opus al încăperii, unde golul dintre scaunele Herman Miller de culoarea cărbunelui îi era evident rezervat. Pe masă, chiar în faţa lui, se afla un plic subţire; în rest, suprafaţa imaculată era goală. Se lăsă pe spătarul scaunului şi îi fixă pe cei doi cu o privire pătrunzătoare.

— Cererea dumneavoastră e neobişnuită, spuse el.

— Am o problemă neobişnuită, răspunse Pendergast.

Glinn îl măsură din ochi, de sus până jos.

— Deghizarea dumneavoastră e foarte reuşită, domnule Pendergast.

— Într-adevăr.

Glinn îşi îndoi degetele.

— Spuneţi-mi care e natura problemei dumneavoastră.

Pendergast aruncă o privire în jur.

— Spuneţi-mi care e natura companiei dumneavoastră. Întreb pentru că toate acestea – arătă cu un gest prin încăpere – nu seamănă cu biroul unui specialist în analiză comportamentală.

Trăsăturile bărbatului se destinseră încet într-un zâmbet lipsit de veselie, deformându-i şi împurpurându-i cicatricea.

— Întrebarea e justificată. Effective Engineering Solution se ocupă de rezolvarea unor probleme inginereşti unice şi analizează eşecurile.

— Ce gen de probleme inginereşti?

— Modul de neutralizare a unui reactor nuclear subteran dintr-un anumit stat din Orientul Mijlociu care nu respectă convenţiile internaţionale şi îl foloseşte pentru producerea armelor de distrugere în masă. Analiza dispariţiei subite şi misterioase a unui satelit secret, în valoare de un miliard de dolari.

Zvâcni dintr-un deget, un gest mărunt de o surprinzătoare forţă, pentru că până atunci stătuse complet nemişcat.

— Sper că mă-nţelegeţi dacă nu intru în detalii. Vedeţi, domnule Pendergast, „analiza eşecurilor" este o altă faţă a monedei inginereşti; e arta înţelegerii modului în care se fac greşelile, putând astfel să le previi înainte de a se petrece. Sau să înţelegi, după eşec, ce anume l-a provocat. Din păcate, al doilea caz e mai frecvent decât primul.

— Eu totuşi nu pricep, spuse D'Agosta. Ce legătură are analiza eşecurilor cu profilul psihologic al unui criminal?

— Ajung şi la asta, domnule locotenent. Analiza eşecurilor începe cu întocmirea unui profil psihologic. EES şi-a dat cu multă vreme în urmă seama că adevărata cheie a înţelegerii eşecurilor este înţelegerea exactă a modului în care greşesc fiinţele umane. Ceea ce e totuna cu a înţelege în ce mod iau oamenii deciziile. Aveam nevoie de *putere predictivă* – de o metodă de prezicere a modului în care va acţiona o anumită persoană într-o anumită situaţie. Aşa că am creat un sistem puternic, brevetat, de realizare a profilurilor psihologice. Rulează, în mod curent, pe un super computer alimentat din reţea, un terminal conectat la un IMB eServer. Facem profiluri psihologice mai bune decât oricine altcineva din întreaga lume. Şi n-o spun ca să-mi fac publicitate. E un simplu fapt.

Pendergast îşi înclină fruntea.

— Extrem de interesant. Cum se face că n-am auzit niciodată de dumneavoastră?

— De obicei nu dorim să ne facem cunoscuţi – adică nu în afara

unui mic cerc de clienţi.

— Înainte de a începe, vreau să primesc asigurări în ceea ce priveşte discreţia.

— Domnule Pendergast, EES garantează două lucruri. Primul e discreţia deplină. Iar al doilea e succesul. Acum spuneţi-mi vă rog care e problema dumneavoastră.

— Ţinta este un bărbat pe nume Diogenes Pendergast – fratele meu. A dispărut cu mai bine de două decenii în urmă, după ce a reuşit să-şi însceneze propria moarte. Parcă ar fi fost şters de pe faţa pământului – cel puţin oficial. E de negăsit în toate bazele de date guvernamentale, singura excepţie fiind certificatul său de deces, despre care ştiu că e fals. Nu există niciun fel de înregistrări despre el, ca adult. Nici o adresă, nici o fotografie, absolut nimic. Scoase din haină un dosar gros, lucios, şi îl puse pe masă. Toate informaţiile pe care le deţin se află aici.

— De unde ştiţi că e încă în viaţă?

— Am avut o întâlnire bizară vara trecută. Scrie în raport. Pe lângă asta, s-a transformat într-un criminal în serie.

Glinn dădu încet din cap.

— Diogenes a-nceput să mă urască de la o vârstă fragedă şi a făcut din distrugerea mea ţelul vieţii lui. Pe data de 19 ianuarie a acestui an şi-a pus în sfârşit planul în acţiune. A început să-mi ucidă prietenii şi asociaţii, unul câte unul, ironizându-mă fiindcă nu sunt în stare să-i salvez. Până acum a ucis patru. În cazul ultimilor doi şi-a bătut joc de mine trimiţându-mi mai întâi bilete cu numele victimei – prima dată cu numele adevăratei victime, iar a doua oară cu numele altei persoane, păcălindu-mă şi făcându-mă să protejez pe altcineva. Pe scurt, încercarea mea de a-l opri a fost un eşec total. Acum pretinde că următoarea lui ţintă este locotenentul D'Agosta, aici de faţă. Dosarul conţine şi prezentarea succintă a crimelor.

D'Agosta remarcă în ochiul lui Glinn licărul unui nou interes.

— Cât de inteligent e acest Diogenes?

— În copilărie, valoarea I.Q.-ului său a fost 210. Şi, apropo, asta după ce s-a-mbolnăvit de scarlatină, o boală care l-a schimbat pentru totdeauna.

Glinn ridică dintr-o sprânceană.

— Avem de-a face cu o leziune organică a creierului?

— Nu cred. Diogenes era ciudat şi înainte de boală. Dar boala a părut să-i focalizeze şi să-i aducă în prim-plan ciudăţeniile.

— Şi de aceea aveţi nevoie de mine. Vă trebuie o analiză completă, psihologică, criminală şi comportamentală a acestui om. Şi, fireşte, pentru că-i sunteţi frate, pentru că sunteţi prea apropiat de el – nu i-o puteţi face singur.

— Exact. Diogenes a avut la dispoziţie ani de zile ca să plănuiască

totul. E tot timpul cu trei paşi înaintea mea. Nu lasă nici un indiciu la locul faptei – cel puţin nu fără intenţie. Singura modalitate de a-l opri e să-i anticipez următoarea mişcare. Trebuie să subliniez că e vorba de o urgenţă. Diogenes a anunţat că-şi va desăvârşi crima mâine, pe 28 ianuarie. A numit această zi punctul culminant al planului său. Nu ne putem da seama cât de multe vieţi sunt în pericol.

Glinn deschise dosarul cu mâna teafără şi începu să-l răsfoiască, parcurgând paginile în grabă.

— Nu pot face un profil în douăzeci şi patru de ore.

— *Trebuie*.

— E imposibil. Presupunând că-mi întrerup toate celelalte lucrări şi mă ocup numai de asta, nu-l pot finaliza în mai puţin de şaptezeci şi două de ore, începând de acum. Aţi venit prea târziu la mine, domnule Pendergast. Sau cel puţin prea târziu în raport cu data anunţată de fratele dumneavoastră. Dar poate nu prea târziu pentru a acţiona în mod eficient după aceea.

Se uită la Pendergast înclinându-şi capul într-un mod bizar.

Agentul rămase o clipă nemişcat.

— Atunci aşa să fie, spuse, cu voce scăzută.

— Să nu pierdem şi mai mult timp. Glinn puse o mână pe dosarul din faţa lui şi îl împinse de-a curmezişul mesei. Iată contractul nostru standard. Onorariul meu e de un milion de dolari.

D'Agosta se ridică de pe scaun.

— Un milion? Sunteţi nebun?

Pendergast îl calmă cu o fluturare a mâinii.

— Accept.

Luă dosarul, îl deschise şi citi contractul cu rapiditate.

— Pe verso o să găsiţi declaraţia noastră de limitare a responsabilităţii şi clauzele de garanţie. Oferim garanţia absolută şi necondiţionată a succesului.

— Menţionaţi pentru a doua oară această garanţie neobişnuită. Cum definiţi succesul, domnule Glinn?

Pe chipul celui întrebat apăru un alt zâmbet fantomatic.

— Desigur, nu putem garanta că-l veţi înţelege pe Diogenes. Nici că-l veţi putea împiedica să ucidă. Asta depinde de dumneavoastră. Iată ce garantăm. Unu: vom face un profil criminalistic al lui Diogenes Pendergast care va elucida cu exactitate motivul.

— Motivul i-l ştiu deja.

Glinn îl ignoră.

— Doi: profilul nostru criminalistic va avea putere *predictivă*. În cadrul unei game limitate de acţiuni, o să vă spună ce anume urmează să întreprindă. Oferim servicii de urmărire ulterioară – dacă veţi avea anumite întrebări despre viitoarele acţiuni ale ţintei, le vom rula prin sistemul nostru şi vă vom oferi răspunsuri demne de încredere.

— Mă întreb dacă acest lucru e posibil în cazul oricărei persoane şi, cu atât mai mult, în cazul cuiva precum Diogenes.

— Nu vreau să facem schimb de întrebări filosofice, domnule Pendergast. Fiinţele omeneşti sunt dezgustător de previzibile, ceea ce este la fel de adevărat şi în cazul psihopaţilor şi în al bunicuţelor. Vom face ceea ce susţinem.

— N-aţi greşit niciodată?

— Absolut niciodată. Avem o singură misiune care rămâne, ca să zic aşa, deschisă.

— Cea legată de dispozitivul termonuclear?

Dacă întrebarea îl surprinse, atunci Glinn nu se trădă.

— Despre ce vorbiţi?

— Despre dispozitivul pe care-l proiectaţi la parter. Am văzut pe o tablă de scris mai multe ecuaţii legate de curba energiei de legătură. Şi pe o masă din apropiere era desenul de execuţie a unei piese dintr-un exploziv extrem de puternic, care nu poate servi decât la comprimarea miezului.

— Va trebui să stau de vorbă cu inginerul nostru şef despre neglijenţa lui în privinţa celorlalte proiecte ale noastre.

— Am văzut şi că vă ocupaţi de obţinerea unui virus mozaic al plantelor, prin inginerie genetică.

— Le oferim tuturor clienţilor noştri aceeaşi garanţie de confidenţialitate pe care v-o oferim dumneavoastră. Ne întoarcem la Diogenes? Şi, în particular, la problema motivului său.

— Nu încă, zise Pendergast. Nu privesc lucrurile cu frivolitate. La dumneavoastră, totul – modul în care vorbiţi, mişcările, însăşi ardoarea de care daţi dovadă, domnule Glinn – vorbeşte despre existenţa unei obsesii copleşitoare. Am observat şi că, judecând după cicatricea de pe obraz, rănile dumneavoastră sunt recente. Dacă pun în balanţă asta şi ceea ce am văzut la parter, încep să mă-ngrijorez.

Glinn înălţă din sprâncene.

— Să vă-ngrijoraţi?

— Sunt îngrijorat fiindcă mă tem că un om ca dumneavoastră, care se luptă să rezolve o problemă cu mult mai importantă decât a mea, nu va reuşi să-mi dedice mie întreaga sa atenţie.

Glinn rămase nemişcat, fără să răspundă. Pendergast îl privea peste masă, la fel de neclintit.

Se scurse un minut, apoi două, fără ca vreunul dintre ei să scoată un cuvânt. Privindu-i şi aşteptând, D'Agosta se alarma din ce în ce mai mult. Era ca şi cum cei doi s-ar fi duelat, purtând o luptă cu numeroase răsturnări de situaţie, fără să scoată niciun sunet şi fără să schiţeze niciun gest.

Glinn începu brusc să vorbească, fără niciun preambul, cu aceeaşi voce calmă, lipsită de emoţie.

— Domnule Pendergast, dac-o să vă hotărâţi vreodată să plecaţi de la FBI, cred c-o să vă pot găsi un loc aici. Oricum, nu am nicio obsesie – doresc, pur şi simplu, ca garanţia succesului să fie o realitate. Vedeţi dumneavoastră, nu le oferim această garanţie numai clienţilor noştri, ne-o oferim şi nouă înşine. Am intenţia să finalizez şi celălalt proiect cu succes, deşi clientul nostru iniţial nu se mai află într-o stare care să-i permită să-l aprecieze. Sunt implicate dislocaţii seismice importante într-o anumită zonă din sudul Atlanticului, pentru care este nevoie de un, eh, reglaj nuclear. Şi asta reprezintă mai mult decât trebuie să ştiţi. Este adevărat c-o să mă ocup în primul rând de mica dumneavoastră problemă, pentru că mă aflu într-o jenă financiară. Îmi voi devota oricum întreaga energie pentru a duce la bun sfârşit proiectul dumneavoastră, fiindcă un eşec ar însemna să vă înapoiez banii şi să sufăr o umilinţă. Şi, aşa cum spuneam, EES nu greşeşte niciodată. E suficient de clar?

Pendergast dădu din cap.

— Şi acum să ne întoarcem la motivul fratelui dumneavoastră – la sursa urii lui. Între el şi dumneavoastră s-a întâmplat ceva şi trebuie să ştiu despre ce e vorba.

— Totul este descris în dosar. M-a urât dintotdeauna. Iar paharul s-a umplut când i-am ars jurnalele.

— Povestiţi-mi ce s-a-ntâmplat.

— Eu aveam paisprezece ani, el avea doisprezece. Nu ne înţeleseserăm bine niciodată. El era întotdeauna crud şi ciudat – cu atât mai mult după scarlatină.

— Când s-a-mbolnăvit?

— La şapte ani.

— Există vreo fişă medicală?

— Nici una. A fost tratat în particular, de medicul de familie.

— Continuaţi.

— Într-o bună zi am dat peste jurnalele lui, pline cu cele mai abjecte lucruri puse vreodată pe hârtie – orori care depăşesc imaginaţia unei minţi raţionale. Le ţinea de ani de zile. Le-am ars – şi ăsta a fost catalizatorul. Câţiva ani mai târziu, casa noastră a fost incendiată şi părinţii ne-au murit în flăcări. Eu eram la şcoală, dar Diogenes a văzut totul, le-a auzit strigătele de ajutor. A fost dat peste cap...

În colţurile gurii lui Glinn jucă un zâmbet rece.

— Nu cred.

— *Nu credeţi*?

— Nu mă-ndoiesc că vă invidia şi că distrugerea jurnalelor l-a înfuriat. Dar asta s-a întâmplat mult prea târziu ca să dea naştere unei un atât de profunde, patologice, obsesive. Şi nici o simplă contaminare cu virusul scarlatinei nu te umple de ură din senin. Nu, domnule

Pendergast, ura lui îşi are rădăcinile în ceva care s-a petrecut între el şi dumneavoastră la o vârstă mult mai fragedă. Asta e informaţia care se lipseşte. Şi sunteţi singura persoană care ne-o poate oferi.

— Toate lucrurile relevante întâmplate între noi doi sunt menţionate în dosar, inclusiv întâlnirea noastră recentă, din Italia. Vă asigur că nu există nici măcar un singur incident, nicio dovadă incontestabilă care să explice ura lui.

Glinn ridică dosarul, îl răsfoi. Trecură trei minute, apoi cinci. Pe urmă lăsă dosarul jos.

— Aveţi dreptate. Aici nu există nicio dovadă solidă.

— Exact cum v-am spus.

— E foarte posibil s-o fi reprimat.

— Nu reprim nimic. Am o memorie extraordinară, amintirile mi se întorc în timp până în zilele de dinaintea primei mele aniversări.

— Atunci ascundeţi ceva în mod deliberat.

Pendergast deveni foarte rigid. D'Agosta se uită surprins la cei doi bărbaţi. Nu mai întâlnise pe nimeni care să-l provoace astfel pe Pendergast.

În timp ce el îl privea pe agentul FBI, Glinn devenise încă şi mai lipsit de expresie, dacă aşa ceva era cu putinţă.

— Nu pot merge mai departe fără informaţia asta. Îmi trebuie şi îmi trebuie acum. Se uită la ceas. O să-i chem pe câţiva dintre asociaţii mei de încredere. Vor fi aici într-o oră. Domnule Pendergast, dincolo de uşa din spate e o cămăruţă cu un pat; vă rog să vă faceţi comod şi să aşteptaţi următoarele instrucţiuni. Domnule locotenent, prezenţa dumneavoastră aici nu mai e necesară.

D'Agosta se uită la Pendergast. Pentru prima oară de când îl cunoştea, faţa agentului avea o expresie care aducea a teamă.

— Nu plec nicăieri, se grăbi locotenentul să spună, iritat de aroganţa lui Glinn.

Pendergast zâmbi subţire şi clătină din cap.

— E-n ordine, Vincent – oricât de mult aş detesta ideea de a-mi răscoli trecutul căutând ceva care probabil nu există, îmi dau seama că e necesar s-o fac. Ne întâlnim în locul pe care l-am stabilit deja.

— Eşti sigur?

Agentul FBI încuviinţă din cap.

— Şi nu uita nicio clipă: eşti sigura persoană despre care a spus Diogenes că urmează pe lista lui. Iar de 28 ianuarie ne despart mai puţin de trei ore. Vincent: fii *mai mult* decât prudent.

Capitolul 40

Laura Hayward măsura mica încăpere cu pasul, ca o leoaică în cuşcă, uitându-se des la ceasul urât din spatele biroului ei. Avea impresia că urma să explodeze dacă nu-şi folosea altcumva energia nervoasă. Şi, cum nu-şi putea părăsi biroul, se plimba de colo-colo.

Îşi petrecuse aproape toată seara sistematizând probele referitoare la asasinarea lui Duchamp şi a lui Green şi comparându-le simultan cu toate cele pe care le obţinuse de la departamentele de poliţie din New Orleans şi D.C. Făcând uz de linguşiri, rugăminţi şi ameninţări. Dăduse la o parte toate însemnările despre celelalte cazuri de pe panoul din plută de pe perete, pe care-l împărţise în patru părţi, câte una pentru fiecare crimă din luna ianuarie: profesorul Torrance Hamilton pe 19; Charles Duchamp pe 22; agentul special Michael Decker pe 23 şi doctorul Margo Green pe 26. Avea micrografii ale fibrelor textile şi ale firelor de păr; fotografii ale nodurilor şi ale urmelor de paşi, extracte din rapoartele medicilor legişti, analizele stropilor de sânge, fotografii ale locurilor faptelor şi ale armelor, rapoarte despre amprente, diagrame ale intrărilor şi ieşirilor din locurile respective, în cazurile în care exista aşa ceva, alături de alte probe suplimentare, relevante sau nu. Toate erau interconectate prin şnururi roşii, galbene, verzi şi albastre. Iar numărul conexiunilor era surprinzător de mare: deşi fiecare caz avea un cu totul alt mod de operare, Hayward nu se îndoia că toate asasinatele fuseseră comise de aceeaşi persoană.

Nu avea absolut nicio îndoială.

În mijlocul biroului ei se afla un raport subţire, abia sosit din partea şefului Departamentului de psihologie criminalistică. Reprezenta confirmarea faptului că omuciderile erau compatibile din punct de vedere psihologic şi că ar fi putut fi comise de acelaşi făptaş. Mai mult decât atât, conţinea şi profilul acestuia. Care era cel puţin uluitor.

În D.C. Şi în New Orleans încă nu se ştia asta; nu o ştia nici FBI-ul, nu o aflaseră nici măcar Singleton sau Rocker: dar aveau de-a face cu un criminal în serie. Unul meticulos, inteligent, metodic, cu sânge rece şi cu desăvârşire nebun.

Se răsuci mărşăluind prin încăpere. Imediat ce avea să-i arate lui Rocker că găsise o legătură între cazuri, rahatul avea să zboare în toate părţile. FBI-ul, deja implicat din cauza asasinării lui Decker, avea să dea năvală. Presa urma să fie zguduită de o avalanşă de articole – titlurile celor despre criminali erau întotdeauna scrise cu litere îngroşate. Însă acum aveau parte de unul cu desăvârşire inedit. Aproape că vedea titlul din *Post*, cu caractere de 72. Urma să fie

implicat primarul, poate chiar şi guvernatorul. O întreagă harababură. Una dată naibii.

Dar nu-l putea suna pe Rocker înainte de a primi ultima probă, ultima piesă a jocului de puzzle. Dovada irefutabilă. Iar ea putea s-o încurce urât. Dezastrul politic putea fi cumplit. Era necesar să aibă totul pregătit, până la ultimul detaliu – numai aşa se putea salva.

Auzi o bătaie timidă în uşă şi încremeni cu un picior în aer.

— Intră, spuse.

Un bărbat cu un plic lucios în mână îşi strecură capul înăuntru.

— Pe unde-ai umblat? Trebuia să primesc raportul ăsta acum două ore!

— Îmi pare rău, se bâlbâi bărbatul, intrând cu paşi prudenţi. Aşa cum am explicat şi la telefon, a trebuit să verific coincidenţele de trei ori, pentru că...

— N-are importanţă. Dă-mi raportul şi-atât, te rog.

El i-l întinse de la distanţă, aproape ca şi cum s-ar fi temut să nu fie muşcat.

— Aţi găsit vreo coincidenţă a ADN-urilor? întrebă ea, luând plicul.

— Da. O coincidenţă frumoasă, între două probe, sângele de pe cutter şi cel din pata de pe podea. Provine de la aceeaşi persoană, care nu e victima. Dar aici a apărut o problemă: n-am găsit ADN-ul în niciuna dintre bazele de date cu infractori sau cu delicvenţi minori ale FBI-ului, aşa că am făcut cum ne-ai cerut şi am căutat în toate bazele de date cu ADN-uri. Şi am găsit o coincidenţă, dar într-o bază federală, apoi am avut dificultăţi majore din cauza confidenţialităţii informaţiilor şi... ei bine...

Bărbatul ezită.

— Continuă, spuse Hayward, cu toată blândeţea de care era capabilă.

— Am rulat programul de trei ori ca să fiu absolut sigur în privinţa acestei coincidenţe. Povestea e explozivă, căpitane. Nu ne putem permite nicio greşeală.

— Şi?

Hayward abia mai putea să respire.

— N-o să-ţi vină să crezi. ADN-ul s-a potrivit cu al unuia dintre cei mai importanţi agenţi ai Biroului.

Hayward răsuflă.

— Ba cred. Cred, Dumnezeu să ne aibă în pază.

Capitolul 41

Eli Glinn aştepta în micul său birou personal de la etajul trei al sediului companiei Effective Engineering Solutions. Era o încăpere sobră, nu adăpostea decât o masă, câteva computere, un mic raft pentru cărţi şi un ceas. Pereţii erau cenuşii la culoare şi nu exista niciun obiect care să personalizeze biroul, cu excepţia fotografiei unei blonde maiestuoase, în uniformă de căpitan de navă, făcând cu mâna de pe ceea ce părea a fi puntea unui petrolier. În partea de jos era scris un vers dintr-o poezie de W.H. Auden[28].

Lămpile din birou fuseseră stinse şi singura lumină era dată de un monitor imens, cu ecran plat, care oferea un flux de imagini digitale de mare rezoluţie, dintr-un birou de la parterul clădirii. În fluxul video nu apăreau decât două persoane: subiectul, Pendergast, alături de specialistul în psihologie al firmei, Rolf Krasner, care îl pregătea pentru test.

Glinn studia cu interes silueta subţire a agentului FBI. Fusese demoralizat de perspicacitatea din spatele comentariilor de natură psihologică făcute de acesta la adresa persoanei sale, precum şi de extraordinara abilitate de a selecta şi interpreta câteva amănunte din diverse zone ale încăperii – şi, într-un mod bizar, se simţise profund impresionat.

În timp ce continua să urmărească activitatea vizibilă pe monitor, cu sonorul închis, se întoarse din nou către dosarul adus de Pendergast. Deşi lipsit de importanţă într-o perspectivă mai amplă a lucrurilor, cazul agentului FBI avea punctele sale de interes. De exemplu, între cei doi fraţi extraordinari exista o relaţie aproape mitică, de tipul Cain şi Abel. Pentru că Pendergast era extraordinar – Glinn nu mai întâlnise niciodată pe cineva căruia să-i poată respecta inteligenţa, considerând-o egală cu a sa. Se simţise întotdeauna într-un fel înstrăinat de marea masă a fiinţelor umane – şi iată că exista totuşi un om cu care putea spune, apelând la limbajul revoltător al contemporaneităţii, că se *identifica*. Era încă şi mai intrigat de faptul că fratele agentului FBI părea să fie încă şi mai inteligent şi, cu toate acestea, răuvoitor. Era atât de mistuit de ură încât îşi dedicase toată viaţa obiectului acesteia, fără să se deosebească prea mult de un om aflat sub vraja unei iubiri obsedante. Indiferent ce s-ar fi aflat la baza acelui sentiment de ură era, probabil, un unicat în istoria experienţei umane.

Glinn se uită din nou la monitor. Vorbăria se încheiase şi Rolf Krasner trecuse la treabă. Psihologul firmei EES îşi combina aerul dezarmant de prietenesc cu un profesionalism fără cusur. Îţi venea

greu să crezi că bărbatul jovial, cu faţa rotundă, modest, vorbind cu accent vietnamez, ar fi putut reprezenta o ameninţare. La prima vedere părea într-adevăr să aibă cea mai puţin ameninţătoare personalitate cu putinţă – până când trecea la acţiune. Glinn ştia cât de eficientă putea fi strategia Jekyll şi Hyde în cazul unui subiect care nu bănuia nimic.

Pe de altă parte, Krasner nu mai lucrase niciodată cu un asemenea subiect.

Glinn se aplecă şi deschise sonorul.

— Domnule Pendergast, spunea Krasner cu voioşie, vă pot oferi ceva înainte de a începe? Apă? O băutură răcoritoare? Un martini dublu?

Chicoti.

— Nimic, mulţumesc.

Pendergast părea să nu se simtă în largul lui, exact aşa cum era de dorit. EES pusese la punct trei metode diferite de interogare, fiecare destinat unui anumit tip de personalitate, plus o a patra, experimentală, indicată numai în cazul celor mai dificili, rebeli – şi inteligenţi – subiecţi. După ce citiseră în întregime dosarul lui Pendergast şi discutaseră situaţia, căzuseră întru totul de acord asupra metodei pe care urmau s-o folosească. Pendergast urma să fie a şasea persoană supusă celui de-al patrulea tip de interogatoriu. Care nu dăduse greş niciodată.

— Folosim câteva tehnici de psihanaliză sănătoase, de modă veche, spuse Krasner. Şi una dintre ele constă în a vă invita să vă întindeţi pe o canapea, astfel încât să nu vă puteţi vedea interlocutorul. Vreţi vă rog să vă faceţi comod?

Silueta se întinse pe canapeaua acoperită cu o cuvertură bogată de brocart şi îşi împreună mâinile albe pe piept. Cu excepţia hainelor zdrenţuite, semăna alarmant de mult cu un cadavru în timpul priveghiului. „Ce creatură fascinantă e omul ăsta”, îşi spuse Glinn, trăgându-şi scaunul mai aproape de monitor.

— Domnule Pendergast, recunoaşteţi cumva cabinetul în care ne aflăm? întrebă Krasner, foindu-se de colo-colo, pregătindu-se.

— Da. Berggase, numărul 19.

— Exact. Creat după modelul cabinetului lui Freud din Viena. Am reuşit chiar să obţinem câteva dintre sculpturile lui africane. Şi covorul persan din centru i-a aparţinut. Freud spunea despre cabinetul său că este *gemütlich,* un termen aproape intraductibil. Cuvântul nemţesc înseamnă agreabil, confortabil, tihnit, prietenos – şi asta e atmosfera pe care ne-am străduit s-o creăm. Vorbiţi limba germană, domnule Pendergast?

— Nu se numără printre limbile pe care le cunosc, spre marele meu regret. Mi-ar fi plăcut să citesc în original *Faust* de Goethe.

— O lucrare superbă, plină de vigoare şi totuşi poetică.

Krasner se aşează pe un taburet de lemn, în afara razei vizuale a lui Pendergast.

— Folosiţi metode de psihanaliză bazate pe asocierile libere? întrebă sec acesta din urmă.

— Oh, nu! Am creat propria noastră tehnică. E realmente foarte directă – fără trucuri, fără interpretarea viselor. Singura parte freudiană e decorul cabinetului.

Chicoti iarăşi.

Glinn se surprinse zâmbind. A patra metodă de interogare folosea trucuri – toate metodele o făceau – dar bineînţeles că subiectul nu trebuia să le remarce. Această a patra modalitate părea de o simplitate deplină... la suprafaţă. Oamenii foarte inteligenţi puteau fi păcăliţi, dar numai cu cea mai atenţie, cu cea mai mare subtilitate.

— O să vă ajut prin cele mai simple tehnici de vizualizare, ceea ce implică de asemenea o serie de întrebări. E uşor şi nu e nevoie de hipnoză. Nu e decât un mod de a induce o stare de calm şi de a focaliza mintea, receptivă faţă de întrebări. Eşti de acord, Aloysius? Pot să-ţi spun pe numele mic?

— Da, şi îţi stau la dispoziţie, doctore Krasner. Mă tem doar că nu voi fi în stare să vă dau informaţiile pe care le doriţi, pentru că nu cred că există.

— Nu-ţi face griji din cauza asta. Pur şi simplu relaxează-te, urmează instrucţiunile mele şi dă răspunsuri cât mai exacte cu putinţă.

„Să se relaxeze.” Glinn ştia că era aproape ultimul lucru de care urma să fie capabil Pendergast după ce Krasner avea să treacă la acţiune.

— Minunat. Acum o să sting luminile. Şi-o să te rog şi să-nchizi ochii.

— Cum doreşti.

Lămpile păliră până la o strălucire firavă, difuză.

— Acum vom lăsa să se scurgă trei minute de tăcere, zise Krasner.

Minutele se târâră.

— Să-ncepem.

Vocea lui Krasner căpătase tonalitatea catifelată a unei şoapte. Continuă după o altă tăcere îndelungată.

— Inspiră încet. Ţine-ţi răsuflarea. Acum expiră, încă şi mai încet. Inspiră, reţine, expiră. Relaxează-te. Excelent. Acum vreau să-ţi imaginezi că te afli în locul tău preferat, din întreaga lume. Locul în care te simţi cel mai acasă, locul cel mai confortabil. Acordă-ţi un minut să ajungi acolo. Acum întoarce-te, studiază împrejurimile. Miroase aerul. Absoarbe miresmele, sunetele. Şi acum spune-mi ce vezi.

O clipă de tăcere. Glinn se aplecă mai tare spre monitor.

— Sunt pe o pajişte imensă, la marginea unei păduri de fagi foarte bătrâni. În capătul celălalt al pajiştii e un chioşc. La vest se văd grădini şi o moară pe un pârâu. Pajiştea se-ntinde către o vilă din piatră, umbrită de ulmi.

— Ce loc este acesta?

— Ravenscry. Proprietatea străbătuşii mele Cornelia.

— În ce an eşti şi în ce anotimp?

— În 1972, la idele lui august.

— Câţi ani ai?

— Doisprezece.

— Trage din nou aerul în nări. Ce mirosuri simţi?

— De iarbă proaspăt cosită, dar şi parfumul vag al bujorilor din grădină.

— Ce auzi?

— Un caprimulg. Foşnetul frunzelor de fag. Susurul îndepărtat al apei.

— Bine. Foarte bine. Acum vreau să te înalţi. Înalţă-te deasupra pământului, lasă-te să pluteşti... Uită-te în jos în timp ce urci. Vezi pajiştea şi casa, de sus?

— Da.

— Acum înalţă-te şi mai mult. La treizeci de metri. La şaizeci. Uită-te din nou în jos. Ce vezi?

— Casa imensă, întinsă, şopronul pentru trăsuri, grădinile, pajiştile, moara, crescătoria de păstrăvi, serele, pădurea de fagi şi aleea care şerpuieşte către porţile de piatră. Zidul înconjurător.

— Şi dincolo de ele?

— Drumul spre Haddam.

— Acum fă să fie noapte.

— E noapte.

— Fă să fie zi.

— E zi.

— Îţi dai seama că deţii controlul, că totul se petrece în mintea ta, că nimic nu e real?

— Da.

— Trebuie să ţii minte asta în permanenţă, pe durata întregii proceduri. Deţii controlul şi nimic din ceea ce se petrece nu e real. Totul e în mintea ta.

— Înţeleg.

— Pune-i pe membrii familiei tale jos, pe pajişte. Cine sunt? Te rog să le spui numele.

— Tata, Linnaeus. Mama, Isabella. Străbătuşa Cornelia. Cyril, grădinarul, lucrând într-o parte...

Urmă o pauză îndelungată.

— Mai e şi altcineva?

— Fratele meu, Diogenes.

— Câţi ani are?

— Zece.

— Ce fac ei?

— Stau acolo, exact cum îi pun eu.

Vocea suna sec, zeflemitor.

Glinn îşi dădea foarte bine seama că Pendergast păstra o detaşare ironică şi că avea să-ncerce să şi-o menţină cât mai mult cu putinţă.

— Pune-i să desfăşoare un soi de activitate tipică, îl îndemnă Krasner, cu voce blândă. Ce fac acum?

— Îşi termină ceaiul, pe-o pătură întinsă pe pajişte.

— Acum vreau să cobori. Încet. Să li te alături.

— Sunt acolo.

— Ce faceţi, cu exactitate?

— Ceaiul s-a terminat şi mătuşa Cornelia ne întinde o farfurie cu fursecuri glazurate. Le-a adus de la New Orleans.

— Sunt bune?

— Fireşte. Strămătuşa Cornelia are standarde extrem de înalte.

Vocea lui Pendergast mustea de ironie şi Glinn se întrebă cine-o fi fost strămătuşa Cornelia. Îşi coborî privirea către opisul ataşat la dosarul lui Pendergast, pe care-l răsfoi apoi, până ce găsi răspunsul.

Simţi un fior rece pe şira spinării. Închise dosarul – în momentul acela îi distrăgea atenţia.

— Ce fel de ceai aţi băut? întreabă Krasner.

— Strămătuşa Cornelia nu bea decât T.G. Tips, care îi era trimis din Anglia.

— Acum uită-te în jurul păturii. Uită-te la toată lumea. Plimbă-ţi privirea de jur împrejur, până când ţi se opresc ochii pe Diogenes.

O tăcere îndelungată.

— Cum arată el?

— E înalt pentru vârsta lui, palid, cu părul foarte scurt, cu ochii de culori diferite. E foarte slab şi are buzele mult prea roşii.

— Ochii ăia, priveşte-l în ochi. El se uită la tine?

— Nu. Şi-a întors capul într-o parte. Nu-i place să se holbeze cineva la el.

— Continuă să-l priveşti. Priveşte-l insistent.

O tăcere şi mai lungă.

— Mi-am întors ochii.

— Nu. Nu uita, tu controlezi tot ce se-ntâmplă. Continuă să-l fixezi cu privirea.

— Nu vreau să-l privesc.

— Vorbeşte-i fratelui tău. Spune-i să se ridice, spune-i că vrei să discuţi cu el între patru ochi.

O altă tăcere şi mai lungă.

— S-a făcut.

— Spune-i să vină cu tine în chioşc.

— Refuză.

— N-are cum să refuze. Tu îl manevrezi.

Glinn desluşi, chiar şi pe monitor, sclipirea minusculă a unei broboane de sudoare apărute pe fruntea lui Pendergast. „Acum începe”, îşi spuse.

— Spune-i lui Diogenes că în chioşc îl aşteaptă un bărbat care vrea să vă pună amândurora nişte întrebări. Un oarecare doctor Krasner. Spune-i asta.

— Da. O să vină să-l vadă pe doctor. Asta-i trezeşte curiozitatea.

— Scuzaţi-vă şi veniţi în chioşc. Unde vă aştept eu.

— Bine.

O scurtă tăcere.

— Sunteţi acolo?

— Da.

— Bun. Acum ce vezi?

— Suntem înăuntru. Fratele meu stă aici, în picioare, tu eşti aici, eu sunt aici.

— Bun. O să rămânem în picioare. Acum eu o să vă pun ţie şi fratelui tău nişte întrebări. O să-mi transmiţi răspunsurile lui, fiindcă el nu-mi poate vorbi direct.

— Dacă insişti, spuse Pendergast, cu tenta ironică reapărută în glas.

— Tu controlezi lucrurile, Aloysius. Diogenes nu poate ocoli răspunsurile, fiindcă de fapt răspunzi tu în locul lui. Eşti gata?

— Da.

— Spune-i lui Diogenes să se uite la tine. Să se *holbeze* la tine.

— Nu vrea.

— Fă-l să se uite. Foloseşte-ţi puterea minţii ca să-i impui asta.

O clipă de tăcere.

— Bine.

— Diogenes, acum îţi vorbesc ţie. Care e cea mai veche amintire a ta despre fratele tău mai mare, Aloysius?

— Spune că-şi aduce aminte cum făceam un desen.

— Ce reprezintă desenul?

— E o mâzgăleală.

— Câţi ani ai, Diogenes?

— Şase luni.

— Întreabă-l ce părere are despre tine.

— E de părere că sunt al doilea Jackson Pollock[29].

„Din nou tonul ironic”, medită Glinn. Era un client care opunea o foarte mare rezistenţă.

— În mod normal, aşa ceva nu poate trece prin mintea unui bebeluş de şase luni.

— Diogenes răspunde ca un copil de zece ani, doctore Krasner.

— Perfect. Spune-i lui Diogenes să se uite în continuare la tine. Ce vede?

— Nimic.

— Cum adică nimic? Nu spune nimic?

— Spune cuvântul *nimic*.

— Ce înţelegi prin acest *nimic*?

— Răspunsul lui e: „Nu văd nimic care nu e acolo şi văd nimicul care este”:

— Poftim?

— E un citat din Wallace Stevens[30], răspunse sec Pendergast. Diogenes avea o slăbiciune pentru Stevens, chiar şi la zece ani.

— Diogenes, dacă spui *nimic*, înseamnă că ai senzaţia că fratele tău, Aloysius, e o non-entitate?

— Râde şi subliniază că tu ai zis asta, nu el.

— De ce?

— Râde mai tare.

— Cât o să stai la Ravenscry?

— Spune că până când se întoarce la şcoală.

— Despre ce şcoală e vorba?

— St. Ignaţiu Loyola, de pe Lafaiette Street, New Orleans.

— Cum îţi place la şcoală, Diogenes?

— Spune că-i place la fel de mult cum ţi-ar plăcea să fii închis într-o cameră împreună cu douăzeci şi cinci de debili mintali şi cu un isteric de vârstă mijlocie.

— Care e materia ta preferată?

— Spune că-i place biologia experimentală... pe terenul de joacă.

— Acum, Aloysius, vreau să-i pui lui Diogenes trei întrebări la care trebuie să răspundă. Trebuie să-l faci să răspundă. Nu uita, tu deţii controlul. Eşti gata?

— Da.

— Care e mâncarea ta preferată, Diogenes?

— Pelinul şi fierea.

— Vreau un răspuns direct.

— E singurul lucru pe care n-o să-l obţii niciodată de la Diogenes, doctore Krasner.

— Aloysius, nu uita că tu eşti cel care dă de fapt răspunsurile.

— Şi asta cu multă stăpânire de sine, zise Pendergast. Fac tot ce pot ca să-mi anihilez lipsa de încredere.

Glinn se lăsă pe spătarul scaunului său cu rotile. Nu se putea spune că obţineau vreun rezultat. Clienţii se împotriveau, uneori cu fiecare fibră a fiinţei lor, dar niciunul nu o făcea într-o asemenea măsură. Ironia era o metodă extremă – şi nu mai văzuse pe nimeni folosind-o cu atâta abilitate. Cu toate astea, simţi un fior de auto-recunoaştere:

Pendergast era un om extrem de conştient de propria persoană, incapabil să se desprindă de sine însuşi, să-şi scoată sau să-şi lase în jos, fie şi numai pentru o clipă, masca pe care o crease ca să stea între el şi restul lumii.

Glinn putea înţelege un astfel de om.

— Bun. Aloysius, eşti tot în chioşc, împreună cu Diogenes. Imaginează-ţi că ţii în mână un pistol încărcat.

— Perfect.

Glinn îşi îndreptă spatele, uşor surprins. Krasner trecea deja la ceea ce numeau etapa a doua – şi încă foarte brusc. Îşi dăduse evident şi el seama că era nevoie de o nouă abordare pentru a continua şedinţa.

— Ce tip de pistol este?

— E din colecţia mea, un Signature Grade din 1911, de calibrul 45, automat, de la Hilton Yam.

— Dă-i-l lui.

— Să-i dau unui copil de zece ani un pistol e cel mai nechibzuit lucru cu putinţă, nu crezi?

Din nou tonul ironic, amuzat.

— Dă-i-l totuşi.

— S-a făcut.

— Spune-i să-l îndrepte spre tine şi s-apese pe trăgaci.

— S-a făcut.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Râde zgomotos. N-a apăsat pe trăgaci.

— De ce nu?

— Spune că e prea curând.

— N-are de gând să te ucidă?

— Ba da, firește. Dar vrea...

Vocea i se frânse.

Krasner insistă.

— Ce vrea?

— Vrea să se joace o vreme cu mine.

— În ce constă jocul?

— Spune că vrea să-mi smulgă aripile şi să vadă ce se-ntâmplă. Sunt cea mai importantă insectă din viaţa lui.

— De ce?

— Nu ştiu.

— Întreabă-l.

— Râde.

— Înşfacă-l şi cere-i să-ţi răspundă.

— Aş prefera să nu-l ating.

— *Înşfacă-l.* Fă apel la forţa fizică. Obligă-l să răspundă.

— Râde în continuare.

— Loveşte-l.

— Nu fi ridicol.

— *Loveşte-l.*

— N-am de gând să continui şarada asta.

— I-ai arma.

— A lăsat-o să cadă, dar...

— Ridic-o.

— Bine.

— Trage în el. Ucide-l.

— E cu desăvârşire absurd...

— Ucide-l. Fă-o. Ai mai ucis până acum; ştii cum s-o faci. *Poţi şi trebuie s-o faci.*

O tăcere îndelungată.

— Ai făcut-o?

— Doctore Krasner, e un exerciţiu stupid.

— Dar ţi-ai imaginat *totuşi*. Nu-i aşa? *Ţi-ai imaginat că l-ai ucis*.

— Nu mi-am imaginat aşa ceva.

— Ba da. L-ai ucis. Ţi-ai imaginat asta. Şi acum îţi imaginezi cadavrul lui, căzut la pământ. Îl vezi pentru că nu te poţi *abţine* să-l priveşti.

— Asta e...

Vocea lui Pendergast se stinse.

— Îl vezi, nu te poţi *împiedica* să-l vezi. Îl vezi fiindcă îţi spun să-l vezi... Dar stai – încă n-a murit... Se mişcă, e încă în viaţă... Vrea să spună ceva. Cu ultimele puteri, îţi face semn să te-apropii, îţi şopteşte ceva. Ce ţi-a spus?

O tăcere îndelungată. După care Pendergast răspunse, sec:

— *Qualis artifex pereo*.

Glinn strânse din pleoape. Recunoscuse citatul, dar îşi dădea seama că asta nu i se întâmplase şi lui Krasner. Ceea ce ar fi trebuit să fie un punct culminant pentru Pendergast se transformase într-un joc intelectual.

— Ce înseamnă?

— E în latină.

— Repet: Ce înseamnă?

— „O, ce artist moare odată cu mine!”.

— De ce-a spus asta?

— Sunt ultimele cuvinte ale lui Nero. Cred c-a vrut să facă o glumă.

— Ţi-ai ucis fratele, Aloysius, şi acum te uiţi la cadavrul lui.

Un oftat plin de iritare.

— Ai făcut-o pentru a doua oară.

— A doua oară?

— L-ai mai ucis o dată, cu ani în urmă.

— Poftim?

— Da, ai făcut-o. Ai ucis orice urmă de bunătate mai rămăsese în el;

l-ai transformat într-un înveliş gol, pe care l-ai umplut cu răutate şi cu ură. I-ai făcut ceva care i-a ucis însuşi sufletul!

Glinn descoperi că-şi ţinea respiraţia fără să vrea. Tonul blând, liniştitor, dispăruse de mult: doctorul Krasner intrase în etapa a treia, din nou neobişnuit de repede.

— N-am făcut una ca asta. Diogenes s-a născut astfel, pustiit şi crud.

— Nu. *Tu ai ucis bunătatea din el*! E unicul răspuns posibil. Nu-ţi dai seama, Aloysius? Ura pe care ţi-o poartă Diogenes e de o imensitate mitologică. E imposibil să fi răsărit din nimic: energiile nu pot fi nici create, nici distruse. Nu ai dat naştere acestei uri, ai făcut ceva care l-a lăsat fără inimă. În toţi anii care s-au scurs, ai reprimat fapta asta cumplită. Iar acum l-ai ucis iarăşi, la propriu şi la figurat. Aloysius, trebuie să priveşti în faţă faptul că ţi-ai creat tu însuţi propria soartă. Eşti vinovat. *Tu ai făcut-o*.

O altă tăcere prelungită. Pendergast stătea întins pe canapea, neclintit, cu tenul cenuşiu ca de ceară.

— Acum Diogenes se ridică. Se uită din nou la tine. Vreau să-l întrebi ceva.

— Ce anume?

— Întreabă-l ce i-ai făcut ca să te urască atât de mult.

— L-am întrebat.

— Şi răspunsul lui?

— Alt hohot de râs. A spus: „Te urăsc pentru că tu eşti tu”.

— Întreabă-l încă o dată.

— Spune că e un motiv suficient, că ura lui n-are nicio legătură cu vreo faptă de-a mea, că există pur şi simplu, aşa cum există soarele, luna şi stelele.

— Nu, nu, *nu*. Ce anume ai făcut, Aloysius? Vocea lui Krasner era din nou blândă, dar extrem de imperioasă. Scapă de povară. Trebuie să fie cumplit s-o porţi pe umeri. Despovărează-te.

Pendergast se ridică încet de pe canapea, rotindu-şi picioarele peste marginea ei. Rămase o clipă nemişcat. Apoi îşi trecu mâna peste frunte, se uită la ceas.

— E miezul nopţii. Suntem în 28 ianuarie şi nu mai am timp. Nu-mi mai pot bate capul cu acest exerciţiu.

Se ridică şi se întoarse spre Krasner.

— Doctore, eforturile dumitale pline de curaj sunt demne de laudă. Crede-mă, în trecutul meu nu există nimic care să justifice ura lui Diogenes. În urma studiului minţilor criminale, întreprins de-a lungul carierei mele, am ajuns să înţeleg un fapt foarte simplu: unii oameni s-au născut monştri. Le poţi descoperi motivele şi poţi face reconstituirea crimelor lor – dar nu poţi explica niciodată răul din fiinţa lor.

Krasner îl privi cu o expresie de o imensă tristeţe.

— Aici te-nşeli, prietene. Nimeni nu se naşte rău.

Pendergast îi întinse mâna.

— Atunci părerile noastre diferă.

Pe urmă ochii i se îndreptară direct către camera ascunsă, surprinzându-l pe Glinn. Cum putea şti unde se afla?

— Domnule Glinn? Vă mulţumesc şi dumneavoastră pentru efortul depus. În dosar ar trebui să fie materiale suficiente ca să duceţi la bun sfârşit acest caz, eu nu vă mai pot ajuta. Azi se va întâmpla ceva cumplit şi trebuie să fac tot ce-mi stă în puteri ca să-mpiedic asta.

Apoi se întoarse cu spatele şi părăsi grăbit încăperea.

Capitolul 42

Vila de pe Riverside Drive numărul 891 era amplasată deasupra celui mai complex strat geologic din întregul Manhattan. Acolo, sub străzile pline de gunoaie, roca de bază a şistului Hartland lăsa să iasă în evidenţă o altă formaţiune, Manhattanul cambrian. Gnaisul din formaţiunea Manhattan era extraordinar de fisurat şi de contorsionat, fiind ciuruit de numeroase zone cu rezistenţă scăzută, de crăpături şi de tuneluri naturale. Cu mai multe secole în urmă, o astfel de zonă mai puţin dură fusese lărgită, creându-se pasajul care unea subsolul casei cu malul năpădit de buruieni al fluviului Hudson. Însă mai existau şi alte tuneluri, mai vechi şi cu atât mai secrete, care sfredeleau terenul de sub vilă, coborând către adâncimi întunecate, necunoscute.

Neştiute de nimeni, cu excepţia unei singure persoane.

Constance Greene mergea încet prin unul dintre ele, coborând în beznă cu uşurinţa dobândită în urma unei practici îndelungate. Ţinea o lampă în mâna ei subţire, dar nu o aprinsese: cunoştea acele spaţii tainice din adâncuri atât de bine, încât lumina nu era necesară. Pasajul se îngusta frecvent suficient de mult încât să poată atinge simultan ambii pereţi cu braţele întinse. Şi, cu toate că era natural, tunelul din stâncă avea plafonul înalt şi extrem de uniform, iar podeaua era suficient de netedă ca să creeze aproape impresia unor trepte modelate de mâna omului.

Dar Constance era singura care mai străbătuse vreodată acelaşi traseu.

Cu doar câteva zile înainte, sperase că n-avea să se mai întoarcă niciodată acolo. Locul îi aducea aminte de vremurile vechi – de vremurile grele – când văzuse lucruri la care nicio fiinţă omenească n-ar fi trebuit să fie vreodată martoră. Când venise *el*, aducând cu sine violenţa şi crima, şi îi luase singura fiinţă umană pe care o cunoscuse în toată viaţa ei, un bărbat care îi fusese ca un tată. *Ucigaşul* întorsese pe dos lumea ordonată cu care ajunsese ea să se obişnuiască. Atunci fugise să se ascundă acolo, în adâncurile reci ale pământului. Se părea că, datorită şocului, îşi pierduse pentru o vreme şi raţiunea.

Dar mintea ei fusese antrenată cu prea multă grijă, de-a lungul prea multor ani, pentru a se rătăci pe de-a-ntregul. Încet, încet, se întorsese. Începuse să capete din nou interes pentru lumea celor vii; reîncepuse să se strecoare sus, în vechea ei casă, în lumea ei, în vila de pe Riverside Drive numărul 891. Atunci începuse să-l pândească pe bărbatul pe nume Wren şi – în final – se arătase acelui bătrân cumsecade.

Care, în schimb, o dusese la Pendergast.

Pendergast. El o reintrodusese în lume, o ajutase să treacă dintr-un trecut întunecat într-un prezent strălucitor.

Dar transformarea nu se încheiase. Iar ea era mult prea conştientă de linia încă firavă care o despărţea de dezechilibru. Şi acum se întâmplase *asta*...

Mergând, Constance îşi muşcă buza, reţinându-şi un suspin.

„Dar o să fie bine, se strădui ea să-şi spună. O să fie bine." Aloysius i-o promisese. Şi se părea că el putea să facă orice: chiar şi să învie din morţi.

Şi ea îi promisese lui ceva şi avea de gând să-şi ţină cuvântul: avea să-şi petreacă nopţile acolo, unde nici măcar Diogenes Pendergast nu i-ar fi putut da de urmă. Avea să-şi respecte promisiunea, în ciuda groazei pe care i-o stârnea locul, în ciuda amintirilor care o apăsau.

În faţă, tunelul se îngusta, despărţindu-se apoi în două. Ramura din dreapta continua să coboare în întuneric, sfredelind solul ca un tirbuşon. Cea din stânga îşi păstra direcţia orizontală. Constance o alese şi îi urmă coturile şi meandrele pe o lungime de vreo sută de metri. Pe urmă se opri şi aprinse în sfârşit lampa.

Lumina galbenă dezvălui contururile pasajului, care se lărgea brusc, sfârşindu-se într-o încăpere mică, plăcută, cam de trei metri pe doi. Podeaua era acoperită cu un covor persan scump, luat dintr-o magazie aflată la subsolul casei de deasupra. Muchiile pietrei golaşe erau îndulcite de reproducerile unor tablouri renascentiste: *Madona cu gâtul lung*, de Parmigianino[31], *Furtuna* lui Giorgione[32] şi altele, încă vreo şase. Patul de campanie fusese instalat în spate, într-o firidă, iar în lateral se afla o măsuţă. O parte dintre operele lui Thackerey, Thollope şi George Eliot erau stivuite cu grijă, alături de *Republica* lui Platon şi de *Confesiunile* Sfântului Augustin.

Acolo, sub casă, era mult mai cald. Mirosul de piatră şi de pământ al aerului nu era neplăcut. Iar căldura relativă şi micile încercări de viaţă domestică îi ofereau o brumă de confort.

Puse lampa pe masă, se aşeză în faţa ei şi aruncă o privire în lateral. Stânca avea o crăpătură, la mai puţin de un metru deasupra podelei. De-acolo extrase un caiet legat în piele; ultimul volum al jurnalului pe care-l ţinuse pe vremuri, când fusese pupila strămoşului lui Pendergast.

Îl deschise şi îi întoarse paginile încet, cu grijă, până când ajunse la ultima însemnare. Data era din luna iulie a anului trecut.

O citi o dată, apoi încă o dată, ştergându-şi în acest timp o lacrimă stingheră. Apoi, cu un oftat silenţios, puse jurnalul la loc, alături de semenii lui.

Înăuntru erau alte patruzeci şi două de volume, identice ca formă şi dimensiuni. Cele aflate mai în faţă părea aproape noi, pe când, pe

măsură ce înaintai în adâncul firidei, celelalte erau tot mai ponosite şi mai uzate de trecerea vremii.

Constance rămase acolo, privindu-le gânditoare, cu mâna sprijinită pe marginea adânciturii care le adăpostea. Mişcarea îi trăsese în sus materialul mânecii, dezvăluind şirul lung al cicatricelor vechi de pe antebraţul ei: douăzeci sau treizeci de semne identice, aliniate cu precizie, perfect paralele unele cu altele.

Se întoarse cu spatele, oftând încă o dată. Apoi stinse lumina şi – rostind o scurtă rugăciune în bezna ce veghea asupra ei – se furişă către pat, se întinse cu faţa la perete şi rămase aşa, cu ochii deschişi, pregătindu-se cât de bine putea pentru coşmarurile care aveau să-şi facă inevitabil apariţia.

Capitolul 43

În zona destinată curselor internaţionale de la aeroportul Kennedy, Viola Maskelene îşi luă bagajul, găsi un hamal care i-l încărcă pe un cărucior şi se îndreptă în urma acestuia către vamă. Era trecut de miezul nopţii, aşa că nu avu mult de aşteptat: funcţionarul plictisit îi adresă la întâmplare câteva întrebări, îi ştampilă paşaportul de cetăţean al Marii Britanii şi o conduse spre ieşire.

În zona sosirilor aştepta un grup mic de oameni. Se opri, trecându-i în revistă, până când zări într-o margine un bărbat înalt, într-un costum gri din flanel. Asemănarea cu fratele lui era atât de stranie, încât îl recunoscu instantaneu, recunoscu fruntea netedă şi înaltă, nasul acvilin, ţinuta aristocratică. La simpla vedere a cuiva care semăna atât de bine cu Pendergast, inima începu să-i bată mai repede. Dar existau şi deosebiri. Bărbatul care o aştepta era mai înalt, nu la fel de zvelt şi, poate, cu o constituţie ceva mai masivă; iar faţa era mai ascuţită, pometii obrajilor erau mai proeminenţi, ca şi arcadele ochilor şi ansamblul tuturor acestora crea o senzaţie ciudată de asimetrie a feţei. Părul era castaniu-roşcat şi avea o barbă deasă, frumos tunsă. Dar ochii reprezentau cea mai izbitoare deosebire: unul era de un căprui-verzui intens, pe când celălalt era verde-albăstrui. Se întrebă dacă acesta din urmă, de culoare palidă, era orb – părea lipsit de viaţă.

Surâse şi îi adresă o scurtă fluturare de mână.

Şi trăsăturile lui se destinseră într-un zâmbet şi se apropie cu paşi molateci, cu braţele întinse. Îi luă mâna într-ale lui, reci şi catifelate.

— Lady Maskelene?

— Spune-mi Viola.

— Viola. Încântat.

Glasul lui avea mult din inflexiunile tipice sudului, ale fratelui său, însă, deşi vorbea la fel de languros precum mergea, cuvintele erau articulate cu o foarte mare acurateţe, ca şi cum le-ar fi retezat la urmă dintr-o muşcătură. Combinaţia era neobişnuită, aproape bizară.

— E o plăcere să te cunosc, Diogenes.

— Fratele meu a fost foarte misterios în ceea ce te priveşte, dar ştiu că e nerăbdător să te vadă. Ăsta e bagajul tău?

Pocni din degete şi un hamal se grăbi să se apropie.

— Ai grijă ca bagajele doamnei să fie duse în Lincolnul negru parcat afară, îi spuse Diogenes. Portbagajul e descuiat.

În mână îi apăru ca prin farmec o bancnotă de douăzeci de dolari, dar hamalul era atât de captivat de Viola, încât abia dacă o văzu.

Diogenes se întoarse din nou spre ea.

— Cum a fost călătoria?

— Îngrozitoare.

— Îmi pare rău că n-am putut propune o altă cursă, la o oră mai convenabilă. Fratele meu trece printr-o perioadă agitată, după cum ştii, şi aranjamentele pentru întâlnire au fost oarecum intimidante.

— N-are importanţă. Tot ce contează e că sunt aici.

— Într-adevăr. Mergem?

Îi oferi braţul şi ea îl acceptă. Era surprinzător de puternic, cu muşchii tari ca nişte cabluri de oţel, contrar impresiei pe care o făcea mersul lui lipsit de vlagă.

— Ar fi fost imposibil să nu-mi dau seama că eşti fratele lui Aloysius, spuse ea în timp ce se îndepărtau de zona de recuperare a bagajelor.

— Iau asta drept compliment.

Ieşiră pe uşile rotitoare într-o rafală de aer rece. Pe trotuarele din afara aleii acoperite strălucea un strat firav de zăpadă proaspătă.

— Brr! exclamă Viola, trăgându-se înapoi. Când am plecat de pe Capraia, erau douăzeci de grade, o adevărată plăcere. Aici e un frig crunt.

— Douăzeci de grade Celsius[33], fireşte, spuse Diogenes, făcând cu ochiul. Cât de mult te invidiez fiindcă-ţi poţi permite să locuieşti acolo tot anul. Maşina mea.

Îi deschise portiera, apoi ocoli automobilul, aşteptă până ce închise hamalul portbagajul şi se strecură pe locul de alături.

— De fapt, nu stau acolo tot timpul. Iarna sunt de obicei în Egipt, lucrez la săpăturile în Valea Nobililor. Dar anul ăsta, cu situaţia explozivă din Orientul Mijlociu, am avut probleme cu autorizaţia.

Diogenes se desprinse de bordură accelerând uşor şi intră în trafic, îndreptându-se spre ieşirea din aeroport.

— Eşti egiptolog, spuse el. Ce fascinant. Şi eu am petrecut o vreme în Egipt, ca membru al expediţiei von Hertgaard.

— Expediţia din Somalia, în căutarea minelor de diamante ale reginei Hatshepsut? Când Hertgaard a fost găsit decapitat?

— Da, exact.

— Ce captivant! Mi-ar plăcea să aflu ce s-a-ntâmplat.

— Da, „captivant” e, cu siguranţă, un mod de a descrie cele petrecute.

— E adevărat că Hertgaard a descoperit minele chiar înainte de a fi ucis?

Diogenes râse încetişor.

— Mă îndoiesc, cu toată sinceritatea. Ştii cum se lansează zvonurile astea. Eu găsesc că regina Hatshepsut – singura femeie faraon – e cu mult mai interesantă decât minele, dar sunt sigur că ştii totul despre ea.

— O femeie fascinantă.

— A pretins că avea dreptul la tron spunând că mama ei se culcase cu zeul Amon şi că ea era fructul dragostei lor. Cum e înscripţia aia celebră? „Amon a găsit-o pe regină dormind în camera ei. Ea s-a trezit când miresmele plăcute izvorâte din trupul lui i-au anunţat prezenţa. El s-a arătat în toată splendoarea divinităţii sale şi, când s-a apropiat, regina, văzându-i puterea şi frumuseţea, a plâns de încântare şi i s-a dăruit.”.

Viola era intrigată. Diogenes părea tot atât de erudit ca şi fratele său.

— Povesteşte-mi, Viola. Cu ce te ocupi în Valea Nobililor?

— Am făcut săpături în mormintele mai multor scribi regali.

— În căutare de comori – aur sau şi mai bine, pietre preţioase?

— Nimic de genul ăsta. Totul a fost furat în Antichitate. Căutăm înscripţii.

— Egiptologia, ce profesie minunată. Se pare că fratele meu apreciază femeile interesante.

— Ca să-ţi spun adevărul, îl cunosc foarte puţin pe fratele tău.

— Asta se va schimba săptămâna viitoare, n-am aproape nici o îndoială.

— Aştept cu nerăbdare. Ea râse, cu o uşoară jenă. De fapt, îmi vine greu să cred că sunt aici. Întreaga călătorie e un asemenea... capriciu. Totul e atât de misterios. Ador misterele.

— Ca şi Aloysius. Se pare că sunteţi făcuţi unul pentru altul.

Viola se simţi roşind. Se grăbi să schimbe subiectul.

— Ştii ceva despre cazul de care se ocupă el acum?

— E unul dintre cele mai dificile din toată cariera lui. Din fericire e aproape încheiat. De fapt, astăzi se aşteaptă deznodământul – şi apoi o să fie liber. E vorba de un criminal în serie, un individ cu adevărat nebun, care, din diverse motive obscure, a căpătat o ură cumplită împotriva lui Aloysius. Ucide oameni şi îşi bate joc de fratele meu fiindcă nu e în stare să-l prindă.

— *Groaznic*.

— Da. Fratele meu a fost silit atât de brusc să se-ascundă ca să-şi poată conduce ancheta, încât toată lumea a avut impresia c-a fost ucis.

— Eu l-am crezut mort. Doar atât mi-a spus locotenentul D’Agosta.

— Numai eu am ştiut adevărul. L-am ajutat după calvarul prin care a trecut în Toscana, l-am îngrijit ca să-şi recapete sănătatea. I-am salvat viaţa, dacă-mi este îngăduit să mă laud puţin.

— Sunt încântată că are un asemenea frate.

— Aloysius are puţini prieteni adevăraţi. E de modă veche, respinge oarecum oamenii, e oarecum distant. Am încercat să-i fiu atât prieten, cât şi frate. Sunt atât de bucuros că te-a găsit. Mi-am făcut atâtea griji pentru el după acel accident îngrozitor al soţiei lui, din Tanzania.

Soţie? Tanzania? Viola descoperi dintr-odată că era cât se poate de dornică să afle ce se întâmplase. Dar se stăpâni: Aloysius avea să-i povestească totul la momentul potrivit, iar ea avusese întotdeauna o aversiune tipic englezească faţă de trasul cu ochiul în viaţa altora.

— De fapt, încă nu m-a găsit cu adevărat. Ştii, deocamdată nu suntem decât doi oameni care abia s-au împrietenit.

Diogenes o privi cu ochii lui bizari, de culori diferite, şi zâmbi.

— Cred că fratele meu e deja îndrăgostit de tine.

De data asta ea roşi puternic, simţind un amestec bizar de excitare, jenă şi ridicol. „Prostii, îşi spuse. Cum s-ar fi putut îndrăgosti de mine după o singură întâlnire?”

— Şi am motive să cred că şi tu te-ai îndrăgostit de el.

Viola reuşi să râdă cu nepăsare, dar simţi un fior straniu în tot trupul. Maşina gonea prin noaptea îngheţată.

— Toate astea sunt *de-a dreptul* premature, reuşi să spună într-un târziu.

— Eu şi Aloysius semănăm în multe privinţe, însă eu sunt mai direct. Iartă-mă dacă te-am făcut să te simţi stânjenită.

— Lasă, nu-i nimic.

Long Island Expressway se întindea în faţa lor, un drum de zăpadă prin întuneric. Era aproape unu noaptea şi pe autostradă treceau puţine maşini. Fulgii de zăpadă cădeau purtaţi de vânt, biciuindu-le parbrizul în timp ce goneau printre ei.

— Aloysius a fost întotdeauna cel indirect. N-am reuşit niciodată să-mi dau seama la ce se gândeşte, nici măcar în copilărie.

— Presupun că e oarecum enigmatic.

— Cât se poate de enigmatic. I se întâmplă foarte rar să dezvăluie adevăratul motiv pentru care face anumite lucruri. De exemplu, eu am crezut întotdeauna că şi-a dedicat viaţa serviciului public ca să compenseze faptele oilor negre din neamul Pendergast.

— Serios?

Viola simţea din nou imboldul curiozităţii.

El râse uşor.

— Da. S-o luăm, bunăoară, pe strămătuşa Cornelia. Trăieşte nu departe de aici, la Sanatoriul Mount Mercy pentru Psihopaţi Criminali.

Surprinderea luă locul curiozităţii.

— Psihopaţi criminali?

— Exact. Presupun că fiecare familie are nişte oi negre, nu?

Viola se gândi la străbunicul ei.

— Da, e adevărat.

— Unele familii într-o mai mare măsură decât altele.

Ea dădu din cap, îşi ridică privirea, văzu că Diogenes se uita la ea şi se grăbi să-şi lase ochii în jos.

— Sunt de părere că genealogia familiei devine astfel mai

interesantă, mai picantă. E mai bine să ai un străbunic criminal decât un străbunic prăvăliaş.

— Cred că e un punct de vedere unic.

Diogenes se dovedea a fi ceva mai ciudat decât părea la prima vedere, dar era cu siguranţă amuzant.

— Printre strămoşii tăi există vreun criminal interesant? întrebă el. Dacă nu sunt indiscret.

— Nicidecum. De fapt, nici un criminal, dar am un strămoş care-a fost un violonist celebru, unul dintre virtuozii secolului al nouăsprezecelea. Şi-a pierdut minţile şi a ajuns să moară de frig în coliba unui cioban din munţii Dolomiţi.

— Exact ce spuneam! Eram sigur că trebuie să ai nişte strămoşi interesanţi. Nu e niciun contabil insipid şi niciun vânzător ambulant printre ei, nu?

— Niciunul de care să ştiu.

— De fapt, unul dintre strămoşii noştri *chiar* a fost vânzător ambulant – adevărul e că şi-a adus o contribuţie importantă la averea familiei Pendergast.

— Serios?

— Întocmai. A născocit un aşa-zis medicament care se numea Mixtura lui Hezekiah, elixir şi întăritor glandular. Şi-a început afacerile vânzându-l din căruţă.

Viola râse.

— Ce nume caraghios pentru un medicament.

— Amuzant. Numai că era o combinaţie letală de cocaină, acetanilidă şi mai mulţi alcaloizi vegetali destul de toxici. Prin urmare, au existat nenumărate cazuri de dependenţă şi mii de decese, inclusiv al soţiei sale.

Râsul Violei se stinse în gât. Simţi un fior de nelinişte.

— Înţeleg.

— Bineînţeles că în vremurile alea nu ştia nimeni cât de periculoase sunt drogurile de genul cocainei. Stră-străbunicul Hezekiah nu poate fi învinuit pentru asta.

— Nu, sigur că nu.

Tăcură. Continua să ningă uşor, fulgii coborau plutind din cerul întunecat, scânteiau o clipă în lumina farurilor – şi dispăreau.

— Crezi că există o genă a crimei? întrebă Diogenes.

— Nu, răspunse Viola. Astea-s prostii.

— Uneori îmi pun întrebarea. În familia noastră s-au săvârşit atât de multe. De exemplu, unchiul Antoine, unul dintre criminalii în masă cu adevărat remarcabili din secolul al nouăsprezecelea. A ucis şi a mutilat aproape o sută de muncitori tineri din atelier, fete şi băieţi.

— Îngrozitor, murmură Viola.

Sentimentul ei de nelinişte deveni mai puternic.

Diogenes râse uşor.

— Englezii îşi deportau criminalii în colonii – în Georgia şi apoi în Australia. Îşi imaginau că purifică rasa anglo-saxonă, scăpând-o de sămânţa ucigaşilor, dar, cu cât deportau mai mulţi, cu atât mai mult creştea rata criminalităţii.

— Crima e evident legată într-o mai mare măsură de condiţiile economice decât de moştenirea genetică, spuse Viola.

— Crezi? E adevărat: nu mi-aş dori să mă fi numărat printre săracii din Anglia secolului al nouăsprezecelea. În viziunea mea, adevăraţii criminali de atunci erau nobilii. Mai puţin de unu la sută din populaţie deţinea peste nouăzeci şi cinci la sută din pământ. Şi, mulţumită legii îngrădirii terenurilor[34], lorzii englezi au putut să-i alunge pe ţăranii care luau pământ în arendă, iar aceştia s-au îndreptat către oraşe, unde fie au murit de foame, fie au ajuns infractori.

— E adevărat, şopti Viola.

Diogenes părea să fi uitat că ea era urmaşa acelor nobili.

— Dar aici, în America, lucrurile stăteau altfel. Cum explici faptul că, în unele familii, impulsurile criminale se transmit ca ochii albaştri sau ca părul blond? Familia Pendergast pare să fi dat naştere câte unui criminal în fiecare generaţie. După Antoine, să vedem... A fost Comstock Pendergast, hipnotizator celebru, magician, mentorul lui Harry Houdini. Şi-a ucis asociatul şi pe sărmanii membrii ai familiei acestuia, după care s-a sinucis. Şi-a tăiat gâtul de două ori. Pe urmă...

— Poftim?

Viola îşi dădu seama că-şi încleştase inconştient mâna de mânerul portierei.

— Oh, da. De două ori. Înţelegi, prima dată n-a tăiat destul de adânc. Presupun că n-a savurat ideea de a sângera încet, până la moarte. Eu unul nu m-aş supăra dacă aş avea parte de o moarte lentă, prin exsangvinizare – am auzit că e ca şi cum ai adormi. Aş avea o grămadă de timp ca s-admir sângele, culoarea lui splendidă. Îţi place culoarea sângelui, Viola?

— Poftim?

Ea se simţi inundată de panică.

— Sângele. Are culoarea unui rubin minunat. Sau viceversa. Eu personal cred că e cea mai fascinantă culoare. Unii ar putea considera că sunt excentric, dar asta e părerea mea.

Viola încercă să-şi ţină sub control teama şi nesiguranţa. Între timp se îndepărtaseră de oraş şi bezna nopţii se lăsase asupra lor, în zonele întunecoase prin care treceau nu se zăreau decât vreo câteva lumini, abia vizibile de pe autostradă.

— Unde mergem? întrebă ea.

— Într-un loc numit Springs. Într-o cabană încântătoare de pe ţărm. E la o distanţă de vreo două ore.

— Şi Aloysius e acolo?

— Bineînţeles. Nerăbdător să te vadă.

Acum îşi dădea seama că întreaga călătorie fusese o greşeală imensă. O altă decizie prostească, luată în grabă. Se lăsase captivată de romantismul îmbătător al propunerii, de uşurarea pe care o simţise aflând că Pendergast era în viaţă. Însă adevărul era că îl cunoştea mult prea puţin. Iar acest frate al lui...

Ideea de a petrece alte două ore în maşină, alături de el, i se păru dintr-odată de neconceput.

— Viola, se auzi vocea blândă, îmi cer scuze. Te simţi bine?

— Da. Perfect.

— Pari îngrijorată.

Ea răsuflă adânc.

— Ca să-ţi spun adevărul, Diogenes, aş prefera să rămân în New York în noaptea asta. Sunt mult mai obosită decât mi-am dat seama. O să mă-ntâlnesc cu Aloysius când vine în oraş.

— Oh, nu! O să fie *zdrobit*.

— Nu e nimic de făcut. Vrei te rog să-ntorci maşina? Îmi pare teribil de rău fiindcă m-am răzgândit pe neaşteptate, dar aşa va fi cel mai bine. Ai fost foarte amabil. Te rog, du-mă înapoi, la New York.

— Dacă asta vrei. Trebuie să mă înscriu pe următoarea ieşire de pe autostradă, ca să pot schimba direcţia.

Ea simţi un val de uşurare.

— Mulţumesc. Îmi pare sincer foarte rău fiindcă-ţi dau atâta bătaie de cap.

Ieşirea apăru curând: Hempstead. Maşina încetini, ieşi. Se apropie de semnul stop din vârful rampei, unde se opri. Nu se vedea nici o maşină. Viola se lăsă pe spătarul scaunului, cu mâna încă strângând inconştient mânerul portierei, şi aşteptă ca Diogenes să întoarcă.

Dar el n-o făcu. Şi ea simţi apoi, dintr-odată, un miros foarte bizar, de chimicale.

Se răsuci brusc.

— Ce e...?

O mână cu o bucată de pânză strânsă grămadă i se apăsă peste gură, în timp ce un braţ îi cuprinse gâtul cu viteza fulgerului şi o smuci cu brutalitate, trântind-o pe scaun. Era imobilizată, cu cârpa împuţită apăsată nemilos peste nas şi peste buze. Se zbătu, încercând să respire, dar era ca şi cum în faţă tocmai i s-ar fi deschis o uşă de întuneric: împotriva voinţei ei, se aplecă într-acolo, căzând şi tot căzând în beznă, până când lumea din jur dispăru cu desăvârşire.

Capitolul 44

Scena hibernală era cea mai sumbră cu putinţă: cu o noapte înainte, în cimitir se aşternuse un strat subţire de zăpadă, iar printre copacii desfrunziţi sufla acum un vânt aspru, făcând crengile să pârâie şi trântind calupuri de zăpadă pe solul îngheţat. Mormântul părea o rană neagră a pământului, înconjurată de iarba artificială, de un verde strălucitor, aşternută pe zăpadă, iar un al doilea covor din acelaşi tip de iarbă fusese întins peste un morman de ţărână. Sicriul se odihnea lângă groapa hidoasă, prins cu chingi de maşinăria care urma să-l coboare în groapă. În jur erau buchete imense de flori proaspete, agitându-se în bătaia vântului şi adăugând o tentă de fecunditate ireală decorului îngheţat.

Nora nu reuşea să-şi desprindă privirea de coşciug. Indiferent în ce altă parte s-ar fi uitat, ochii păreau să-i fie întotdeauna atraşi înapoi, către el. Era foarte bine lustruit, cu mânerele şi rama din alamă. Nu putea accepta ideea că prietena ei, noua ei prietenă, zăcea înăuntru. Moartă. Era cumplit să te gândeşti că, numai cu câteva zile înainte, îşi savurase cina împreună cu Margo în apartamentul acesteia, trăncănind despre muzeu.

În aceeaşi noapte în care fusese ucisă.

Şi apoi, cu o zi în urmă, primise un telefon de la Pendergast, foarte tulburător, foarte insistent...

Se cutremură fără să vrea şi respiră de câteva ori adânc. Deşi purta mânuşi, îi îngheţaseră degetele, iar nasul părea să-i fi amorţit cu desăvârşire. Îi era atât de frig, încât se gândea că i-ar fi putut îngheţa şi lacrimile pe obraji.

Îmbrăcat într-un palton lung şi negru, pastorul citea Ritul Unu de îngropăciune a morţilor din Cartea de rugăciuni comune, cu vocea răsunându-i în aerul glaciar. Se adunase foarte multă lume – uluitor de multă, dacă te gândeai la vremea rea. Angajaţii muzeului veniseră în număr enorm de mare. Era clar că Margo le făcuse o impresie foarte puternică, deşi fusese în acea funcţie pentru foarte puţină vreme; însă mai lucrase acolo, când era doctorandă, cu câţiva ani în urmă. În faţă stătea directorul muzeului, Collopy, alături de soţia sa uluitor de frumoasă, chiar mai tânără decât Nora. Majoritatea personalului din Departamentul de antropologie îşi făcuse apariţia, cu excepţia celor care supravegheau munca disperată din ultimele momente de pregătire ale expoziţiei „Imagini Sacre”; vernisajul era în seara aceea. Ea însăşi ar fi trebuit să rămână acolo, dar nu şi-ar fi putut ierta niciodată absenţa de la înmormântarea lui Margo. Era de faţă şi Prine, înfofolit ca un eschimos şi tamponându-şi nasul de un roşu strălucitor

cu o batistă de bumbac; directorul de securitate, Manetti, părând sincer copleşit, considerând probabil moartea lui Margo un eşec personal. Privirea Norei cutreieră prin mulţime. În faţă stătea o femeie care plângea pe tăcute, susţinută de câte o persoană din ambele părţi: mama lui Margo, fără nicio îndoială. Avea părul castaniu-deschis, ca şi Margo, aceleaşi trăsături, aceeaşi siluetă zveltă. Părea să fie singura rudă ei rudă – îi spusese Norei, la cină, că era singură la părinţi.

O rafală puternică de vânt străbătu cu zgomot cimitirul, acoperind pe moment vocea pastorului. Care se auzi apoi din nou:

— În mâinile tale, Doamne, o încredinţăm pe roaba ta Margo, iubita noastră soră, în mâinile unui Creator milostiv şi ale celui mai îndurător Mântuitor, rugându-te fierbinte să fie plăcută vederii tale...

Nora se aplecă, apărându-se de înverşunarea vântului îi timp ce asculta cuvintele triste, mângâietoare. Îşi dorea din toată inima să-l fi avut pe Bill acolo, alături de ea. Telefonul bizar primit de la Pendergast – şi fusese chiar el, nu se îndoia de asta – o lăsase tremurând. Viaţa lui Bill în pericol, el într-o ascunzătoare? Şi acum propria ei viaţă în primejdie? Părea incredibil, înspăimântător, de parcă un nor negru s-ar fi abătut asupra lumii ei. Însă avea dovada în faţa ochilor. Margo murise.

Un vâjâit o scoase din reverie. Maşinăria cobora sicriul în groapă cu angrenajele scrâşnind şi cu motorul huruind. Vocea pastorului se înălţa uşor, pe măsură ce coşciugul ajungea tot mai jos. Citi ultimele cuvinte ale slujbei făcând semnul crucii cu mâna ridicată. Sicriul se opri cu o bufnitură estompată şi el o invită pe mama lui Margo să arunce un bulgăre de pământ. Ea se supuse, urmată de ceilalţi, şi bulgării îngheţaţi loviră coşciugul cu un zgomot supărător de găunos.

Nora îşi simţi inima gata să se frângă. Prietenia ei cu Margo, care avusese parte de un început atât de nefavorabil, tocmai începuse să înflorească. Moartea ei era o tragedie în adevăratul sens al cuvântului – fusese atât de curajoasă, atât de plină de convingere.

Ceremonia se încheie şi mulţimea începu să se îndrepte către aleea îngustă a cimitirului pe care erau parcate maşinile, cu răsuflările îngheţate plutind în aer. Nora se uită la ceas: era ora zece. Trebuia să ajungă imediat la muzeu, să se ocupe de ultimele pregătiri pentru vernisaj.

Când se întoarse să plece, văzu un bărbat îmbrăcat în negru apropiindu-se pieziş; peste câteva clipe mergea alături de ea, în acelaşi ritm. Era tras la faţă de supărare şi ea se întrebă dacă, la urma urmelor, Margo nu mai avusese cumva şi alte rude apropiate.

— Nora? se auzi vocea lui joasă.

Ea tresări. Şi se opri.

— Mergi în continuare, te rog.

Se puse din nou în mişcare, din ce în ce mai alarmată.

— Cine eşti?

— Agentul Pendergast. De ce-ai ieşit în aer liber după avertizarea mea?

— Trebuie să-mi trăiesc viaţa.

— Nu ţi-o poţi trăi dacă ţi-o pierzi.

Nora oftă.

— Vreau să ştiu ce s-a-ntâmplat cu Bill.

— Bill e în siguranţă, aşa cum ţi-am explicat. Pentru tine-mi fac griji. Eşti una dintre ţintele principale.

— Ce fel de ţintă?

— Asta nu-ţi pot spune. Dar pot să-ţi spun că trebuie să-ţi iei măsuri de protecţie. Ar trebui să-ţi fie frică.

— Domnule agent Pendergast, mi-e frică. Telefonul tău m-a speriat de moarte. Dar nu te poţi aştepta să las totul baltă. Aşa cum ţi-am spus, am de pregătit un vernisaj pentru diseară.

Un oftat scurt, exasperat.

— Îi ucide pe toţi cei din jurul meu. O să te omoare şi pe tine. Şi n-o să pierzi numai vernisajul, o să-ţi pierzi şi viaţa.

Departe de a fi mieroasă şi tărăgănată, aşa cum i-o ştia, vocea lui devenise încordată, imperioasă.

— Trebuie să risc. O să-mi petrec tot restul zilei la muzeu, în zona de înaltă securitate a expoziţiei. Apoi voi lua parte la vernisajul de diseară, în mijlocul a mii de oameni.

— Înalta securitate nu l-a oprit până acum.

— Pe cine n-a oprit?

— Aşa cum spuneam, dacă-ţi dezvălui mai multe te pun într-un pericol mai mare. Oh, Nora, ce trebuie să fac ca să te apăr?

Ea se clătină, şocată de tonul lui aproape disperat.

— Îmi pare rău. Ştii, pur şi simplu nu-mi stă în fire să fug şi să mă ascund. Am muncit prea multă vreme pentru vernisajul ăsta. Lumea contează pe mine. OK? Mâine – să discutăm mâine din nou despre asta. Numai azi nu.

— Aşa să fie.

Silueta anonimă făcu stânga-mprejur – era ciudat cât de puţin semăna cu acel Pendergast de care şi-l amintea Nora – se pierdu printre grupurile întunecate de oameni care se îndreptau spre maşini şi dispăru cu desăvârşire.

Capitolul 45

D'Agosta se opri în uşa biroului lui Hayward, aproape temându-se să bată. Amintirea dureroasă a primei lor întâlniri în biroul ei îi reveni nepoftită în minte şi se sili s-o îndepărteze cu un efort imens, ciocănind mai tare decât intenţionase.

— Intră.

Simplul sunet al vocii ei fu de ajuns ca să-i stea inima. Înşfăcă mânerul şi împinse uşa.

Biroul arăta cu totul altfel. Dispăruseră teancurile de hârtii, dispăruse dezordinea plăcută, controlată. Organizarea aduse cu sine un aspect sever – şi era limpede că Hayward lucra la un singur caz, pentru care trăia, pentru care respira.

Şi ea era acolo, la masa ei de lucru, cu trupul scund şi subţire într-un costum gri frumos, cu însemnele de căpitan pe umeri, uitându-se drept la el. Îl privea cu atâta intensitate încât avu impresia că îl împingea înapoi.

— Ia loc.

Vocea ei era rece, indiferentă.

— Ascultă, Laura, înainte de a începe, aş vrea să-ţi spun doar că...

— Domnule locotenent, veni răspunsul ei prompt. Ai fost invitat aici în legătură cu o problemă de poliţie şi orice discuţie de natură personală nu-şi are locul.

D'Agosta se uită la ea. Nu proceda corect.

— Laura, te rog...

Trăsăturile ei se îndulciră, dar numai pentru o singură clipă, după care vorbi cu voce scăzută.

— Vincent, nu-mi face asta – nici mie, nici ţie. Mai ales nu acum. Trebuie să-ţi arăt ceva care creează o situaţie foarte, foarte dificilă.

Cuvintele ei îl opriră.

— Te rog, ia loc.

— Rămân în picioare.

Hayward îl fixă tăcută cu privirea preţ de un moment. Apoi vorbi din nou.

— Pendergast trăieşte.

D'Agosta îşi simţi sângele îngheţând în vene. Nu ştiuse de ce-l invitase, nici măcar nu îndrăznise să ghicească – dar ăsta era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat.

— Cum ai aflat? se trezi întrebând.

Faţa ei se crispă de furie.

— Deci *chiar* ştiai.

O altă tăcere încordată. Pe urmă ea întinse mâna şi ridică o foaie de

hârtie, aducându-şi-o în faţa ochilor. Conţinea o înşiruire de notiţe, observă locotenentul. Despre ce era vorba? N-o mai văzuse niciodată pe Laura atât de pornită.

— Pe data de 19 ianuarie, profesorul Torrace Hamilton a fost otrăvit în faţa unui amfiteatru în care se aflau două sute de studenţi din clasa lui de la Universitatea de Stat din Louisiana şi a murit peste aproximativ o oră. Singura probă utilă rămasă la locul faptei, constând în câteva fibre textile de culoare neagră descoperite în biroul lui, e analizată în acest raport.

Lăsă să cadă pe birou un dosar subţire.

D'Agosta se uită la el, dar nu-l luă.

— Raportul afirmă că fibrele sunt dintr-o ţesătură foarte scumpă, dintr-un amestec de lână, caşmir şi merinos, care s-a fabricat numai pentru scurtă vreme, în anii 1950, numai în Italia, lângă Prano. Singurul loc – *singurul* – din America în care s-a vândut a fost un mic magazin de pe Rue Lespinard, din New Orleans. Un magazin aflat în proprietatea familiei Pendergast.

D'Agosta simţi o speranţă neaşteptată. La urma urmelor, era posibil ca ea să-l fi crezut? făcuse verificări în privinţa lui Diogenes?

— Laura, eu...

— Domnule locotenent, *lasă-mă să termin*. Echipa mea judiciară a făcut o percheziţie în apartamentul lui Pendergast din Dakota – sau cel puţin în camerele în care am reuşit să intrăm – şi a luat mostre de fibre textile. În plus, am găsit într-un şifonier două duzini de costume negre identice. Costumele şi fibrele provin, toate, din aceeaşi sursă: acele valuri de stofă de lână caşmir-merinos, vopsite în negru. E o fibră realmente unică. Nu poate fi vorba de o greşeală.

D'Agosta simţi un fior straniu târându-i-se în sus, pe şira spinării. Avu o premoniţie bruscă, intuind încotro era posibil să bată toate astea.

— Pe 22 ianuarie, Charles Duchamp a fost spânzurat de clădirea de la numărul 65 de pe Broadway, în care locuia. Locul crimei era, din nou, neobişnuit de curat. Însă echipa noastră judiciară a reuşit totuşi să recupereze alte câteva fibre, aceleaşi fibre negre descoperite la locul asasinării lui Torrance. În plus, frânghia cu care a fost spânzurat Duchamp a fost ţesută dintr-un tip foarte rar de mătase cenuşie. În cele din urmă, am aflat că e vorba de o raritate, o frânghie folosită în cadrul ceremoniilor religioase budiste din Bhutan. Călugării o înnoadă în moduri incredibil de complexe, în scopuri care ţin de meditaţie şi de contemplare. Sunt noduri unice, care nu se mai folosesc nicăieri altundeva în lume.

Tăcu şi aşeză pe birou o fotografie a ştreangului cu care fusese spânzurat Duchamp, arătând nodul pătat de sânge.

— Genul ăsta de nod e cunoscut sub numele *Ran t'ankha durdag*,

„calea încâlcită către iad”. Am aflat că agentul Pendergast şi-a petrecut o vreme în Bhutan, studiind chiar printre călugării care fac aceste noduri.

— Există un răspuns simplu...

— Vincent, dacă mă mai întrerupi încă o dată, cer să ţi se pună botniţă.

El amuţi.

— A doua zi, pe 23 ianuarie, agentul special FBI Michael Decker a fost ucis în casa lui din Washington D.C. Fiind înjunghiat în gură cu o baionetă veche, din Războiul Civil. Locul crimei era la fel de curat. Echipa judiciară a recuperat fibre din acelaşi val de stofă de lână, caşmir şi merinos din care provin cele găsite la locul otrăvirii lui Hamilton.

Puse un alt raport în faţa lui D’Agosta.

— În dimineaţa zilei de 26 ianuarie, la ora două, Margo Green a fost înjunghiată fatal în Muzeul de Istorie Naturală din New York. Am trecut în revistă lista personalului muzeului şi ea a fost ultima persoană care a intrat în sala expoziţiei. A fost înregistrată şi la ieşire – criminalul s-a folosit probabil de cardul ei ca să iasă. Acest loc al crimei nu era tot atât de curat precum celelalte. Green a fost un adversar formidabil, a provocat o luptă. S-a apărat cu un cutter şi şi-a rănit agresorul. De la locul faptei a fost prelevat sânge care nu-i aparţine victimei, atât de pe cutter – care n-a fost şters suficient de bine – cât şi dintr-o unică pată de pe podea. Făcu o pauză. Rezultatul analizei ADN a sosit azi-noapte, târziu.

Luă o altă bucată de hârtie şi, pocnind din degete, o lăsă să cadă tot în faţa lui D’Agosta.

— Iată-l.

Lui nu-i venea să se uite. Cunoştea deja răspunsul.

— Exact. Agentul special Pendergast.

D’Agosta ştia că era de preferat să nu spună nimic.

— Ceea ce mă aduce la mobilul crimelor. Toţi aceşti oameni aveau ceva în comun – erau cunoştinţe apropiate ale lui Pendergast. Hamilton i-a fost profesor particular de limbi străine în liceu. Duchamp i-a fost cel mai bun – şi poate singurul – prieten din copilărie. Michael Decker i-a fost mentor în FBI. Reprezintă unul dintre cele mai importante motive pentru care a *supravieţuit* Pendergast în FBI, după toate belele în care a intrat datorită metodelor lui neortodoxe. Iar Margo Green – după cum ştii foarte bine – i-a fost prietenă apropiată de când au rezolvat împreună cele două cazuri de acum câţiva ani, crimele din muzeu şi cele din metrou. Toate probele şi toate analizele au fost verificate şi răsverificate.

E imposibil să se fi făcut vreo greşeală. Agentul special Pendergast e un criminal psihopat.

Lui D'Agosta îi îngheţase sângele în vene. Acum înţelegea de ce îl salvase Diogenes pe Pendergast, de ce-l ajutase să revină la viaţă după cele petrecute în Castelul Fosco. Nu era suficient că-i omora prietenii. Nu – făcea şi înscenări, creând impresia că el săvârşise crimele.

— Şi acum *asta*, adăugă Hayward.

Îi arătă un alt raport. Era plastifiat şi titlul se vedea foarte bine:

„Profilul psihologic
Al ucigaşului lui Hamilton/Duchamp/Decker/Green
Departamentul de Ştiinţe Comportamentale
Biroul Federal de Investigaţii, Quantico"

— Nu le-am spus că-l bănuiesc pe unul de-al lor. Le-am spus doar că, după părerea noastră, între crime ar putea exista o legătură şi le-am cerut să întocmească un profil. Fiindcă Decker se numără printre victime, am primit rezultatul în douăzeci şi patru de ore. Ia-l şi citeşte-l, dacă vrei, dar iată cum sună versiunea prescurtată. Criminalul e un bărbat extrem de cult, cu cel puţin patru ani de educaţie postuniversitară. E expert în chimie. Procedurile judiciare şi de poliţie îi sunt familiare şi probabil că a făcut sau face încă parte din forţele de apărare a legii. Are cunoştinţe vaste despre numeroase subiecte din ştiinţă, literatură, matematică, istorie, muzică şi artă – pe scurt, e de formaţie renascentistă. IQ-ul lui se situează între 180 şi 200. Vârsta e, probabil, între treizeci şi patruzeci de ani. A călătorit foarte mult şi probabil cunoaşte mai multe limbi. E posibil să fi fost militar. E o persoană cu mijloace financiare considerabile. E adeptul deghizărilor.

Se uită în ochii lui D'Agosta.

— Te duce cu gândul la cineva, Vincent?

El nu răspunse.

— Toate astea sunt amănunte care ţin de exterior. Acum urmează analiza psihologică. Tăcu în timp ce căuta prin raport. Criminalul e stăpân pe sine şi autoritar. E extrem de bine organizat, e ordonat şi pune mare preţ pe logică. Îşi reprimă orice manifestare exterioară a emoţiilor şi nu are niciodată, sau doar foarte rar, încredere în alţii. N-are niciun prieten adevărat, sau are foarte puţini, şi îi este greu să întemeieze o relaţie cu o persoană de sex opus. A avut probabil o copilărie dificilă, o mamă rece din fire şi autoritară şi un tată distant sau absent. În familia lui n-au existat relaţii strânse. Iar în istoria familiei există probabil un şir de alienaţi mintal sau de criminali. În copilărie a suferit o traumă emoţională majoră, legată de o rudă apropiată – mamă, tată, frate sau soră – şi şi-a petrecut restul vieţii căutând o compensaţie. E foarte suspicios. Se teme de autoritate, se consideră superior altora, din punct de vedere intelectual şi moral...

— Ce adunătură psihobâlbe! explodă D'Agosta. Totul e denaturat. El

nu e nicidecum aşa!

Se opri brusc. Hayward îl privea cu sprâncenele înălţate.

— Deci *recunoşti* această persoană.

— Sigur că-l recunosc! Dar asta nu e decât o denaturare a personalităţii lui. Pendergast nu i-a ucis pe oamenii ăia. I s-a făcut o înscenare. Probele, sângele, totul a fost adus la faţa locului. Ucigaşul e fratele lui, Diogenes.

O altă tăcere îndelungată.

— Continuă, spuse ea, pe un ton neutru.

— După calvarul lui Pendergast din Italia, când l-am crezut cu toţii mort, Diogenes l-a dus să se refacă într-o clinică. Era bolnav, sedat. Diogenes trebuie să fi avut numeroase ocazii să recolteze toate probele necesare ca să-l implice – păr, fibre textile, sânge. E *Diogenes*. Nu-ţi dai seama? îl urăşte pe Pendergast de-o viaţă şi plănuieşte totul de ani de zile. I-a trimis lui Pendergast o scrisoare sarcastică, în care susţine c-o să comită crima perfectă şi spune la ce dată – adică azi.

— Vincent, sper că nu-mi expui din nou teoria asta nebunească...

— E rândul meu să vorbesc. Diogenes vrea să facă ceva şi mai oribil decât să-şi ucidă fratele. Vrea să-i ucidă pe toţi cei pe care-i iubeşte, dar să-l lase pe el în viaţă. Acum s-ar părea că îi înscenează lui Pendergast aceste crime...

D'Agosta se opri. Ea îl privea cu milă, aproape cu durere.

— Vinnie, îţi aminteşti că mi-ai spus să fac investigaţii în privinţa lui Diogenes? Ei bine, am făcut. Mi-a luat al naibii de mult timp, dar uite ce-am găsit.

Deschise un dosar, scoase un alt document şi îl împinse în faţa lui. Era timbrat, pe hârtie gofrată şi autentificat.

— Ce-i asta?

— Un certificat de deces. Al lui Diogenes Dagrepont Bernoulli Pendergast. A fost ucis acum douăzeci de ani, într-un accident de maşină din Anglia.

— E un fals. Am văzut o scrisoare trimisă de el. Ştiu că trăieşte.

— Ce te face să crezi că n-a scris Pendergast scrisoarea?

D'Agosta se holbă la ea.

— L-am *văzut* pe Diogenes. Cu ochii mei.

— Chiar aşa? Unde?

— În apropiere de castelul lui Fosco. Când am fost urmăriţi. Are ochii de două culori diferite, exact aşa cum ne-a spus Cornelia Pendergast.

— Şi de unde ştii că era Diogenes?

D'Agosta ezită.

— Mi-a spus Pendergast.

— Ai vorbit cu Diogenes?

— Nu. Dar i-am văzut de curând o poză din copilărie. Era acelaşi

chip.

O tăcere prelungită. Hayward întinse mâna şi ridică din nou profilul criminal.

— Aici mai scrie şi altceva. Citeşte.

Împinse spre el o coală de hârtie.

„Ţinta ar putea manifesta Simptomele unui tip foarte rar de personalitate multiplă, o variantă a sindromului Munchausen indus, în care subiectul joacă două roluri diferite, diametral opuse: de ucigaş şi de investigator. În aceste condiţii neobişnuite, ucigaşul ar putea fi un om al legii care se ocupă de caz sau un investigator care are o legătură cu cazul. Într-o altă variantă a acestei afecţiuni patologice, ucigaşul e un simplu cetăţean care îşi iniţiază propria investigaţie asupra crimelor, făcând adesea descoperiri aparent sclipitoare ale unor probe pe care oamenii legii le-au trecut cu vederea. În ambele variante, personalitatea criminalului lasă indicii minuscule, pentru a fi descoperite de personalitatea investigatorului, descoperiri ce par să se datoreze adesea unei capacităţi extraordinare de observaţie şi/sau deducţie. Cele două personalităţi nu ştiu, la nivel conştient, una de existenţa alteia, deşi se observă o cooperare intensă la nivel subconştient, patologic."

— Aiureli. Persoanele afectate de sindromul Munchausen indus doresc să atragă atenţia. Pendergast se străduieşte din răsputeri să evite luminile rampei. Asta nu e descrierea lui. Îl cunoşti, ai lucrat cu el. Ce-ţi spune instinctul?

— Nu vreau să ştiu ce-mi spune. Ochii ei negri îl studiau cu atenţie. Vinnie, ştii de ce-ţi împărtăşesc toate informaţiile astea?

— De ce?

— În primul rând, fiindcă sunt de părere că eşti în mare pericol. Pendergast e un ticălos nebun şi tu eşti următorul tip pe care-o să-l omoare. Ştiu c-o va face.

— N-o să mă omoare, fiindcă nu e el criminalul.

— Acel Pendergast pe care-l ştii tu nici măcar nu e *conştient* că el e ucigaşul. Crede în acest Diogenes. Crede cu toată sinceritatea că fratele lui e încă viu şi că voi doi o să-l găsiţi. Face parte din patologia descrisă aici. Lovi cu palma în raport. Mai e şi cealaltă personalitate a lui... Diogenes. Care există în acelaşi trup. Şi pe care tu n-ai cunoscut-o încă. Dar o s-o cunoşti... *când o să te ucidă*.

D'Agosta nici măcar nu-şi putea găsi cuvintele potrivite pentru un răspuns.

— Nu ştiu. Poate n-ar fi trebuit să-ţi spun toate astea. Vocea ei se înăspri. N-ai dreptul să ştii nimic, dacă mă gândesc în ce hal ai stricat totul. M-am dat peste cap pentru tine, ai obţinut o poziţie importantă în poliţie – şi mi-ai trădat încrederea, m-ai respins...

Tăcu, respirând cu greutate în încercarea de a-şi regăsi calmul.

De data asta, D'Agosta simţi un val de furie.

— *Te*-am trădat? Ascultă, Laura: am încercat să vorbesc cu tine despre asta. Am încercat să-ţi explic. Dar m-ai trimis la plimbare, ai spus că eram obsedat de moartea cuiva. Cum crezi că m-am simţit?

Sau cum crezi că mă simt acum, când îmi spui ce naiv, ce credul sunt fiindcă mă încred astfel în Pendergast? Ştii de ce cazuri m-am ocupat în trecut, ştii de ce sunt capabil. De ce crezi că mă-nşel acum într-un asemenea hal?

Întrebarea rămase suspendată în aer.

— Nu e nici momentul, nici locul potrivit pentru o asemenea discuţie, răspunse Hayward, o clipă mai târziu. Revenise la tonul calm al unei discuţii profesioniste. Şi ne îndepărtăm de subiect.

— Şi care e subiectul?

— Vreau să mi-l aduci pe Pendergast.

D'Agosta încremeni, ca trăsnit. Ar fi trebuit să se aştepte la asta.

— Adu-l aici. Salvează-te. Salvează-ţi cariera. Dacă e nevinovat, lasă-l s-o dovedească în faţa tribunalului.

— Dar dovezile împotriva lui sunt covârşitoare...

— E adevărat. Al naibii de covârşitoare. Şi n-ai văzut decât jumătate. Dar aşa lucrează sistemul nostru. Adu-l şi lasă-l să răspundă în faţa justiţiei.

— Să-l aduc? Cum?

— M-am gândit bine. Tu eşti singurul om în care are încredere.

— Îmi ceri să-l trădez?

— Să-*l trădezi*? Doamne, Vinnie, *omul ăsta e un criminal în serie*. Au murit patru oameni nevinovaţi. Şi mai e un lucru pe care se pare că-l treci cu vederea. Acţiunile tale de până acum – păstrarea secretului în ceea ce priveşte supravieţuirea lui Pendergast, faptul că ne-ai minţit, pe mine şi pe căpitanul Singleton – se învecinează cu obstrucţionarea justiţiei. Acum, când ştii că Pendergast e fugar – da, aşa e, s-a emis deja mandatul de arestare – orice altă încercare de a-l proteja va fi considerată obstrucţie a justiţiei şi complicitate. Ai intrat deja adânc în rahat şi ăsta-i singurul mod de a ieşi la suprafaţă. Îl aduci pe Pendergast sau mergi la-nchisoare. E simplu.

D'Agosta păstră tăcerea preţ de o clipă îndelungată. Când vorbi, vocea lui sună rece, lipsită de viaţă, chiar şi în propriile urechi.

— Lasă-mă să mă gândesc o zi.

— O zi? Ea îl privi nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Ai zece minute.

Capitolul 46

Viola se trezi cu o durere groaznică de cap. Pentru o clipă, fixă baldachinul cu volănaşe de deasupra ei cu o privire goală, neînţelegând nimic. Apoi îşi aminti totul: călătoria pe autostrada întunecată, comentariile din ce în ce mai bizare ale fratelui lui Pendergast, atacul neaşteptat...

Se strădui să ţină piept valului de panică rămânând nemişcată, concentrându-se asupra propriei respiraţii, încercând să nu se gândească la nimic.

În cele din urmă – când simţi că se putea stăpâni – se săltă încet în capul oaselor. I se învârtea capul şi vedea dansul unor puncte întunecate. Închise ochii. Când zvâcnetul din tâmple începu în sfârşit să se domolească, îi redeschise iarăşi şi se uită în jur.

Era într-un dormitor mic, cu tapet pe fond roz, cu mobilă veche în stil victorian şi cu o singură fereastră cu gratii. Mişcându-se cu mare grijă – atât ca să nu-şi stârnească durerea de cap, dar şi ca să nu facă zgomot – îşi trecu picioarele peste marginea patului şi şi le lăsă pe podea, ridicându-se apoi nesigură. Întinse calmă mâna către mânerul uşii şi încercă să-l răsucească, dar, aşa cum se aşteptase, era încuiată. Reuşi să-şi alunge un al doilea val de panică mai repede decât pe cel dintâi.

Se duse la fereastră şi se uită afară. Casa se afla la câteva sute de metri distanţă de un golf mlăştinos. Dincolo de şirul de dune învălmăşite se zăreau linia ţărmului de care se spărgeau valurile şi oceanul întunecat, presărat cu creste albe de spumă. Cerul era de un cenuşiu metalic şi, cu instinctul cuiva care petrecuse multe nopţi sub cerul liber, simţi că era dimineaţă. Atât în dreapta, cât şi în stânga, desluşi câte o pereche de case de vacanţă dărăpănate, cu ferestrele bătute în scânduri pe perioada iernii. Plaja era pustie.

Întinse mâna printre bare şi ciocăni în sticlă. Părea neobişnuit de albastră şi de groasă – probabil era încasabilă. Şi cu izolaţie fonică – cel puţin ea nu auzea zgomotul valurilor.

Continuând să se mişte încet şi străduindu-se din răsputeri să nu facă niciun zgomot, intră în mica baie alăturată. Era, ca şi dormitorul, de modă veche, curată, cu o chiuvetă, o cadă de baie sprijinită pe picioare cu gheare şi cu o altă fereastră mică, tot cu gratii şi din aceeaşi sticlă ciudat de groasă. Deschise robinetul şi imediat ţâşni un şuvoi de apă la început rece, dar care deveni repede foarte fierbinte. Îl închise şi se întoarse în dormitor.

Se aşeză din nou pe pat, căzând pe gânduri. Totul părea atât de ireal, atât de bizar, încât era imposibil de înţeles. Bărbatul care o luase

de la aeroport era fratele lui Pendergast, de asta nu se îndoia câtuşi de puţin – erau, practic, gemeni. Dar de ce-o răpise astfel? Ce avea de gând? Şi, cel mai important: care naiba era rolul lui Pendergast? Cum de se putuse înşela într-un asemenea hal în privinţa lui?

Însă când îşi aduse aminte de scurta lor întâlnire pe de Capraia, din toamna trecută, realiză cât de straniu era totul. Poate vestea despre moartea lui tragică o făcuse să transforme singura lor întâlnire într-o idilă, s-o considere mai mult decât fusese în realitate. Şi apoi scrisoarea aceea, anunţând-o că Pendergast trăia şi propunerea romantică, impulsivă...

Impulsivă. Ăsta era cuvântul. Se lăsase din nou pradă impulsivităţii şi intrase în încurcătură – şi de data asta părea să fie ceva al naibii de grav.

Era oare posibil să fi fost amestecat şi D'Agosta? Povestea despre moartea lui Pendergast fusese cumva o păcăleală, o parte a unui plan complex de a o atrage acolo? Era vorba de o reţea sofisticată de răpitori? Sau o ţineau captivă în aşteptarea unei răscumpărări? Pe măsură ce reflecta asupra acestei situaţii absolut dezastruoase, fricii îi lua într-o tot mai mare măsură locul furia şi indignarea. Dar şi le reprimă. Era mai bine să-şi concentreze toată energia în vederea evadării.

Se întoarse în baie şi făcu în grabă un inventar: pieptene de plastic, periuţă şi pastă de dinţi, pahar de apă, prosoape curate, burete, şampon. Întinse mâna şi luă paharul. Era greu şi rece, sticlă adevărată.

Îl răsuci gânditoare în mâini. Un obiect ascuţit putea fi o armă, dar şi o unealtă. Evadarea pe fereastră ieşea din discuţie şi nu se îndoia că şi uşa fusese întărită, că era solidă. Dar casa părea veche şi, sub tapet, pereţii erau probabil doar tencuială şi şipci.

Luă un prosop, îl înfăşură strâns în jurul paharului pe care-l lovi de mai multe ori cu putere de marginea chiuvetei. Desfăşură prosopul: paharul se spărsese în câteva cioburi mari. Îl luă pe cel mai ascuţit, se întoarse în dormitor şi se apropie de peretele din partea opusă. Având grijă să nu facă prea mult zgomot, înfipse muchia ascuţită în tapet şi apăsă, de probă.

Ciobul alunecă imediat, luând cu sine o bucată de tapet. Spre disperarea ei, Viola zări dedesubt o strălucire metalică. Prinse între degete marginea tăiată a tapetului şi îl jupui, scoţând la lumină o suprafaţă netedă de oţel.

Simţi un fior rece pe şira spinării. În clipa aceea, cineva bătu în uşă.

Tresări şi se grăbi să se urce din nou în pat, prefăcându-se adormită.

Bătaia se repetă încă o dată, apoi pentru a treia oară, după care auzi scrâşnetul cheii în broască. Uşa se întredeschise. Ea rămase întinsă, cu ochii închişi, cu ciobul de sticlă ascuns sub propriul trup.

— Dragă Viola. Ştiu că te-ai trezit şi te-ai foit pe-aici.

Ea continuă să stea culcată.

— Văd că ai descoperit deja metalul cu care ţi-am căptuşit camera. Acum ridică-te, te rog, şi pune capăt acestei şarade plictisitoare. Trebuie să-ţi spun ceva important.

Ea se săltă în capul oaselor, simţind cum o recuprinde furia. În cadrul uşii stătea un bărbat pe care nu-l recunoscu, deşi vocea de neconfundat era a lui Diogenes.

— Îmi cer scuze pentru înfăţişarea neobişnuită; m-am îmbrăcat pentru o ieşire în oraş. Şi o să plec într-acolo peste câteva minute.

— Deghizat, după cum s-ar părea. Te crezi un adevărat Sherlock Holmes.

El îşi înclină fruntea.

— Ce vrei, Diogenes?

— Am ceea ce vreau – pe tine.

— În ce scop?

Bărbatul bizar îi adresă un zâmbet larg.

— Ce vreau să fac cu tine? Ca să fiu sincer, nu mi-aş fi bătut capul cu tine, dacă nu s-ar fi întâmplat un singur lucru: ai trezit interesul fratelui meu. L-am auzit scăpându-ţi numele printre buze o singură dată, atât şi nimic mai mult. Asta mi-a stârnit curiozitatea. Din fericire, prenumele tău e unic, iar familia ta e celebră, aşa că am reuşit să aflu foarte multe – foarte multe – despre tine. Am bănuit că ai sentimente tandre faţă de fratele meu. Când mi-ai răspuns la scrisoare, am ştiu că intuiţia mea n-a dat greş şi că am primit un premiu mai presus de orice.

— Eşti un prost. Nu ştii nimic despre mine.

— Draga mea Viola, în loc să-ţi faci griji pentru ceea ce ştiu eu, ai face mai bine să te îngrijorezi pentru cele două lucruri pe care nu le ştii tu – deşi ar trebui. În primul rând, trebuie să afli că n-ai cum să ieşi din camera asta. Pereţii, podeaua, tavanul şi uşa sunt făcuţi din oţel pentru coca nituită a vapoarelor. Ferestrele sunt din două straturi de sticlă încasabilă, izolantă fonic şi blindată. E unidirecţională, ceea ce înseamnă că tu poţi vedea afară, dar cei de acolo – unde oricum n-o să fie nimeni – nu pot vedea înăuntru. Ţi-o spun ca să te scutesc de eforturi inutile. În bibliotecă sunt cărţi, apa de la robinet e potabilă, iar în sertarul de jos al biroului sunt dropsuri pentru tine.

— Vai, ţi-ai dat atâta osteneală şi ai făcut atâtea cheltuieli. Mi-ai pregătit până şi dulciuri.

— Într-adevăr.

— „Într-adevăr.” Viola îi imită în bătaie de joc vocea tărăgănată, afectată. Ziceai că ai să-mi spui două lucruri. Care e al doilea?

— Că trebuie să mori. Dacă se-ntâmplă să crezi într-o fiinţă supremă, asigură-te că-ţi rezolvi toate problemele neterminate pe care le ai cu Ea. Moartea ta va surveni mâine dimineaţă, la ora tradiţională:

la răsăritul soarelui.

Viola izbucni în râs aproape fără să vrea: un râs plin de furie şi de amărăciune.

— Dac-ai fi auzit cum ţi-au sunat cuvintele, ca ale unui idiot infatuat! „O să mori la răsăritul soarelui.” Ce histrionic.

Diogenes se retrase cu un pas, încruntându-se în treacăt, înainte de a-şi recăpăta expresia impasibilă.

— Ce scorpie veselă eşti.

— Ce ţi-am făcut, ţicnit blestemat?

— Nimic. E vorba de ceea ce i-ai făcut fratelui meu.

— Nu i-am făcut *nimic* fratelui tău! E un soi de glumă macabră?

El râse sec, pe înfundate.

— E într-adevăr o glumă macabră, *foarte* macabră.

Furia şi frustrarea alungară frica Violei. Îşi înteţi încet strânsoarea degetelor între care ţinea ciobul de sticlă.

— Pentru un individ atât de revoltător, eşti insuportabil de mulţumit de tine însuţi.

Râsul sec se stinse.

— Vai, vai. În dimineaţa asta avem limba într-adevăr ascuţită.

— Eşti nebun.

— Nu mă îndoiesc că, după standardele societăţii, sunt considerat nebun clinic.

Ochii ei se îngustară.

— Vasăzică eşti adeptul psihiatrului scoţian R.D. Lang.

— Nu sunt adeptul nimănui.

— Aşa crezi tu, în ignoranţa ta. Lang a spus: „Boala mentală e replica raţională adresată unei luni iraţionale”.

— Îi aduc elogii acestui domn – indiferent cine ar fi – pentru puterea sa de pătrundere. Dar, draga mea Viola, n-am toată ziua la dispoziţie pentru schimbul nostru de vorbe de duh...

— *Dragul* meu Diogenes – măcar dacă ţi-ai da seama că vorbeşti ca un necioplit. Îi imită accentul molatic cu o extraordinară acurateţe. Cât de *îngrozitor* de rău îmi pare că nu putem continua această conversaţie *încântătoare*. Tu şi încercările tale debile de a-ţi demonstra bunele maniere.

Se lăsă tăcerea. Lui Diogenes îi pierise zâmbetul, dar, dacă prin cap îi treceau alte gânduri, faţa nu i le trădă. Viola era uimită de profunzimea şi de claritatea propriei furii. Respira precipitat şi inima îi bătea nebuneşte.

Într-un târziu, Diogenes oftă.

— Sporovăieşti ca o maimuţă şi eşti aproape tot atât de inteligentă. În locul tău, n-aş fi atât de guralivă şi mi-aş accepta sfârşitul cu demnitate, aşa cum îi stă bine cuiva de rangul tău.

— Rangul meu? Oh, Doamne, nu-mi spune că eşti unul dintre

papagalii americani cărora li se îmbăţoşează cocoşelul când se-ntâlnesc cu vreun baronet cu nasul roşu sau cu vreun viconte damblagit de bătrâneţe. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Viola, te rog. Eşti surescitată.

— Tu n-ai fi, dacă ai fi fost momit peste ocean şi răpit, încuiat într-o cameră şi ameninţat...

— Viola, *ça suffit*! O să mă-ntorc la orele mici ale dimineţii, să-mi îndeplinesc promisiunea. Adică o să-ţi tai gâtul. De două ori, în onoarea unchiului nostru Comstock.

Ea se opri brusc. Teama îi reveni cu toată puterea.

— De ce?

— În sfârşit, o întrebare raţională. Sunt un existenţialist. Îmi cioplesc propriul sens al vieţii din carcasa supurândă a acestui univers în putrefacţie. Deşi tu personal n-ai nicio vină, ai devenit o parte din acest sens. Dar nu-mi pare rău pentru tine. Lumea e plină ochi cu durere şi suferinţă. Eu prefer, pur şi simplu, să conduc festivităţile în loc să fiu o altă victimă neghioabă. Nu găsesc nicio plăcere în suferinţa altora – cu excepţia unei singure persoane. Ăsta e sensul vieţii mele. Trăiesc pentru fratele meu, Viola; el îmi dă putere, îmi oferă un scop, îmi dă viaţă. E salvarea mea.

— Pe tine şi pe fratele tău n-are decât să vă-nghită iadul!

— Ah, draga mea Viola. Nu ştiai? Ăsta e iadul. Numai că tu o să-ţi câştigi curând libertatea.

Viola sări din pat şi se năpusti asupra lui, cu ciobul ridicat, dar, în vălmăşagul unei singure clipe, se pomeni ţintuită la podea. Diogenes ajunsese cumva peste ea, cu faţa la numai câţiva centimetri de a ei, trimiţându-i în nări răsuflarea lui cu miros dulce, de cuişoare.

— Bun-rămas, maimuţica mea sprinţară, murmură el şi îi sărută cu tandreţe buzele.

Apoi, dintr-o sigură mişcare iute, ca de liliac, se ridică şi dispăru, cu uşa trântindu-se în urma lui. Viola se repezi pe urmele lui, dar era prea târziu: se auzea sunetul oţelului bine uns pătrunzând în oţel şi uşa era la fel de rece şi de neclintit ca a unui seif din bancă.

Capitolul 47

D'Agosta n-avea nevoie de o zi ca să se gândească la oferta lui Hayward; n-avea nevoie nici măcar de zece minute. Se îndreptă direct spre ieşirea din clădire, scoase telefonul pe care i-l dăduse Pendergast şi îi ceru să se-ntâlnească urgent.

Un sfert de oră mai târziu, coborî dintr-un taxi la intersecţia dintre Broadway şi 72th, cu amintirea întâlnirii cu Laura încă proaspătă. Dar îşi spuse că nu era momentul să se gândească la asta. Trebuia să-şi lase deoparte sentimentele până la terminarea crizei – presupunând că avea să se termine vreodată.

Intră pe 72th, mergând către est. În faţa lui, în depărtare, se zărea Central Park, cu copacii aidoma unor schelete maronii sub gerul lunii ianuarie. La următoarea intersecţie se opri şi-şi scoase iarăşi telefonul. „Sună-mă din nou când ajungi la intersecţia dintre 72th şi Columbus", îi spusese Pendergast. D'Agosta ajunsese la numai un cvartal distanţă de apartamentul agentului FBI din Dakota. Oare era posibil să fie acasă? Date fiind circumstanţele, părea o nesăbuinţă.

Deschise clapeta telefonului şi formă numărul.

— Da, răspunse vocea lui Pendergast.

D'Agosta auzea în fundal zgomotul degetelor pe taste.

— Sunt la colţ, zise el.

— Bun. Strecoară-te, neobservat, până la numărul 24 de pe West 72th. E o clădire mixtă, rezidenţială şi comercială. Uşa e încuiată în timpul programului de lucru, dar recepţionerul lasă de obicei să intre pe oricine are o înfăţişare normală. Coboară pe scări la subsol şi descoperă uşa pe care scrie B-14. Asigură-te că eşti singur. Pe urmă bate încet, de şapte ori. Ai reţinut?

— Da.

Legătura se întrerupse.

D'Agosta îşi puse telefonul la loc, traversă strada şi se îndreptă către parc. În faţa lui, pe celălalt colţ al cvartalului, se contura Dakota, crenelată, de culoarea nisipului. Părea desprinsă dintr-un desen animat de Charles Addams. La bază, alături de intrarea imensă, în stil gotic, era ghereta portarului. Doi poliţişti în uniformă se învârteau prin preajmă şi pe Central Park West erau parcate trei maşini de patrulare.

Se părea că începuse deja calvarul.

Locotenentul îşi încetini paşii, menţinându-se cât mai aproape cu putinţă de faţadele clădirilor şi supraveghindu-i pe poliţişti cu ochi ageri.

Clădirea cu numărul 24 de pe West 72th Street era o construcţie

masivă, din gresie, plasată la jumătatea cvartalului. Se uită din nou în jur, nu văzu nicio persoană suspectă, sună, aşteptă să i se deschidă şi se grăbi să intre.

Holul era mic şi întunecos, cu pereţii acoperiţi de marmură cenuşie, care părea veche. D'Agosta îl salută pe recepţioner cu o înclinare a capului, apoi coborî pe scara din partea din spate a holului. La subsol exista un singur coridor, cu uşi metalice plasate la intervale egale pe pereţii din blocuri de zgură. Avu nevoie de şaizeci de secunde ca s-o găsească pe cea marcată B-14. Aruncă o altă privire în jurul său, apoi bătu de şapte ori, aşa cum fusese instruit.

Un moment de tăcere. Apoi, din interior, zgomotul unui zăvor tras. Uşa se deschise şi un bărbat în uniformă de portar îşi făcu apariţia. Se uită în dreapta şi în stânga, apoi dădu din cap către D'Agosta şi îl pofti înăuntru.

Spre surpriza lui, D'Agosta se pomeni nu într-o cameră, ci pe un culoar îngust – depăşind cu foarte puţin lăţimea unui tunel de acces pentru întreţinerea instalaţiilor clădirii. Portarul aprinse o lanternă şi îl conduse de-a lungul acelui culoar.

Părea să se întindă la nesfârşit. Zidurile se schimbau, fiind mai întâi din zgură, apoi din cărămidă, apoi tencuite, apoi iarăşi din cărămidă goală. Din când în când se lărgea, iar alteori se îngusta şi D'Agosta aproape că atingea pereţii cu umerii. Cotea de vreo câteva ori la stânga, apoi la dreapta. La un moment dat ieşiră într-o curte minusculă, nu cu mult mai mare decât un puţ de aerisire, iar D'Agosta zări, departe, sus, un petic de cer albastru. Îţi crea impresia că te aflai la baza unui coş de fum. Pe urmă urcară câteva trepte, portarul descuie o altă uşă cu o cheie mare, de modă veche, şi pătrunseră într-un alt coridor îngust.

În cele din urmă, acesta se sfârşi în faţa unui ascensor de serviciu. Portarul trase grilajul de alamă, descuie uşa liftului cu o altă cheie şi îi făcu semn lui D'Agosta să urce. Apoi i se alătură, închise grilajul şi uşa şi înşfăcă un mâner mare, rotund, din perete. Cu un pufăit de protest, liftul începu să urce scârţâind.

Uşa veche era lipsită de geamuri, aşa că D'Agosta n-avea idee câte etaje urcaseră: bănui că patru sau cinci. Ascensorul se opri singur şi portarul deschise uşa. După ce grilajul de bronz fu împins într-o parte, locotenentul văzu un culoar scurt, care ducea spre o singură uşă. Era deschisă şi Pendergast stătea în cadrul ei, din nou în obişnuitul său costum negru.

D'Agosta se opri, holbându-se la el. După reapariţia lui surprinzătoare, îl văzuse întotdeauna deghizat într-un fel sau altul – cu faţa sau cu vestimentaţia, sau cel mai adesea cu ambele spectaculos modificate – şi simţi un fior straniu zărindu-l aşa cum arăta în realitate.

— Vincent, spuse Pendergast. Intră, te rog.

Şi îl conduse într-o încăpere mică, aproape impersonală. Lângă un perete erau o comodă din lemn de stejar şi o canapea de piele, iar de-a lungul celui de vizavi se întindea o masă de lucru. Pe aceasta se înşiruiau patru laptopuri iMac, alături de câteva dispozitive NAS, care, după părerea lui D'Agosta, era un network hub. În fundul camerei se vedeau două uşi. Una era închisă, iar cealaltă dădea într-o cameră de baie de dimensiuni reduse.

— Ăsta e apartamentul tău din Dakota? întrebă D'Agosta, nevenindu-i să creadă.

Pe faţa lui Pendergast se ivi un zâmbet care dispăru imediat.

— Nicidecum, spuse, închizând uşa. Apartamentul meu e cu un etaj mai sus.

— Atunci ce e locul ăsta?

— Gândeşte-te la el ca la o ascunzătoare din propria vizuină. O ascunzătoare de înaltă tehnologie. A fost pusă la punct anul trecut, la sugestia unei cunoştinţe din Ohio, pentru cazul că serviciile sale n-ar fi fost disponibile pe moment.

— Păi nu poţi rămâne aici. Intrarea în Dakota mişună de poliţişti. Vin din biroul Laurei Hayward, care are de curând un suspect.

— Pe mine.

— De unde *naiba* ai aflat?

— O ştiu de ceva vreme. Ochii lui Pendergast se mutau de la un monitor la altul şi degetele îi alergau pe taste. Când am ajuns la locul uciderii prietenului meu Michael Decker, am descoperit că strângea în pumn mai multe fire de păr. Păr blond. Părul fratelui meu nu e blond: e roşcat. Mi-am dat imediat seama că planul lui e chiar mai „interesant" decât am bănuit. Nu numai că şi-a propus să-mi ucidă toţi prietenii apropiaţi – vrea şi să mă încrimineze pentru uciderea lor.

— Dar biletele pe care ţi le-a trimis? Nu dovedesc că e în viaţă?

— Nu. Îţi aduci aminte de scrisul straniu, despre care am spus că mi-e oarecum familiar? E scrisul meu, dar modificat exact atât cât e necesar ca să sugereze că am încercat să mi-l schimb – sau, oricum, ca să-i creeze convingerea asta unui grafolog.

D'Agosta avu nevoie de o clipă ca să înţeleagă ceea ce auzise.

— De ce nu mi-ai spus?

— Nu exista niciun motiv ca să te-mpovărez cu toate astea înainte de a fi necesar. Când am văzut firele de păr, mi-a fost cât se poate de clar că Diogenes a presărat indicii false şi în alte locuri ale crimelor. Sunt sigur că, în timpul convalescenţei mele din Italia, a făcut rost de toate probele materiale de care avea nevoie, luate de la mine, inclusiv mostre de sânge. Stabilirea unei legături între crime şi persoana mea nu era decât o chestiune de timp, dar speram c-o să dureze ceva mai mult. Hayward merită laude.

— Asta nu e tot. Laura mi-a cerut să te arestez. Când mi-a făcut propunerea asta, am plecat din biroul ei. Au emis un mandat pe numele tău. Nu poţi rămâne aici.

— Dimpotrivă, Vincent, trebuie să rămân. E singurul loc unde am oricând la dispoziţie toate resursele necesare. Şi seamănă puţin cu scrisoarea furată a lui Poe – locuinţa mea e ultimul loc unde se aşteaptă să mă găsească. Prezenţa poliţiei e o simplă formalitate.

D'Agosta se uită la el.

— Aşadar, de asta ştiai că Diogenes n-o are pe Laura drept ţintă. Ea anchetează uciderea lui Duchamp. Se baza pe ea, ştia c-o să te suspecteze.

— Exact. Acum ia-ţi un scaun şi hai să-ţi arăt cu ce mă ocup.

Pendergast îşi flutură mâna către cele patru laptopuri.

— Aceste computere sunt legate, printr-o conexiune parazit, la reţeaua de supraveghere a municipalităţii, alcătuită din camerele de la colţurile străzilor, precum şi la două sisteme particulare majore – de exemplu reţeaua bancomatelor şi a băncilor.

Arătă către unul dintre ecrane, în clipa aceea împărţit într-o duzină de ferestre mici; în fiecare dintre ele se derulau, rapid şi în sens inversat, imagini alb-negru ale trotuarelor, ale intersecţiilor şi ale intrărilor pe autostrăzi.

— De ce?

— Sunt convins că ultima crimă a lui Diogenes va fi săvârşită în Manhattan sau undeva în apropiere. Şi, în zilele noastre, nu te poţi deplasa printr-un oraş ca New Yorkul fără să fii fotografiat, filmat sau supravegheat într-un alt mod de zeci de ori în fiecare ceas.

— Dar Diogenes e deghizat.

— Da, pentru majoritatea oamenilor. Dar nu şi pentru mine. Poţi să-ţi modifici înfăţişarea, dar nu poţi modifica totul – gesturile, mersul, chiar şi modul în care clipeşti. Eu şi Diogenes semănăm foarte mult din punct de vedere fizic. M-am înregistrat pe mine însumi şi acum rulez programe de recunoaştere a imaginilor şi tiparelor, făcând comparaţii cu toate aceste fluxuri vizuale. Arătă spre un alt laptop. După cum vezi, mă concentrez mai ales asupra celor provenite din apropierea clădirii Dakota şi din intersecţiile din jurul casei de pe Riverside Drive.

Ştiu că Diogenes a fost acolo şi bănuiesc că a pătruns şi aici. Dacă-l pot localiza, dacă pot obţine o fotografie a imaginii, îl pot urmări înainte şi înapoi, pornind din momentul respectiv, pot încerca să stabilesc un tipar al deplasărilor lui.

— Pentru asta n-ai nevoie de computere mai puternice decât găseşti într-o universitate mică?

— Iată dulapul cu conexiuni.

Pendergast se întinse şi deschise uşa închisă. Înăuntru, stivuite de la

podea la tavan, erau servere modulare, plasate pe rafturi, şi discuri RAID.

D'Agosta fluieră.

— Înţelegi tot rahatul ăsta?

— Nu. Dar ştiu cum să-l folosesc.

Deşi era mai palid decât îl văzuse vreodată D'Agosta, în ochii agentului scânteia un licăr periculos. Avea energia unui maniac şi vitalitatea înşelătoare a cuiva care n-a dormit de mai multe zile.

— Diogenes e undeva acolo, Vincent. Pândeşte undeva, în aceste miriade de fluxuri de date. Va trebui să iasă la suprafaţă ca să-şi comită ultima crimă. Şi asta e şansa mea – ultima şi singura mea şansă – de a-l opri. Încăperea asta e singurul loc de unde mai am acces la tehnologia cu ajutorul căreia îmi pot atinge scopul.

Alt zăngănit de taste.

— Cunoştinţa despre care ţi-am vorbit adineauri, din Ohio? E un tip mult mai potrivit pentru treaba asta decât mine. Dar a fost silit să devină invizibil, din... din motive care ţin de propria lui protecţie.

— Laura nu e genul de om care stă pe gânduri. Probabil că poliţia e deja pe urmele tale.

— Şi fără-ndoială şi pe ale tale.

D'Agosta nu răspunse.

— Mi-au percheziţionat apartamentul, probabil că au fost şi-n casa de pe Riverside Drive. Cât despre micul lor mandat... ei, ai văzut cu ochii tăi că am ieşirea mea personală din Dakota. Nici măcar portarii de aici n-o cunosc. N-o ştie decât Martyn, pe care tocmai l-ai întâlnit.

Îşi desprinse degetele de taste.

— Vincent, trebuie să faci ceva.

— Ce anume?

— Te duci direct la Laura Hayward şi-i spui c-o să cooperezi din toate punctele de vedere, dar că s-ar părea c-am dispărut şi tu n-ai idee unde sunt. Nu e necesar să-ţi distrugi cariera mai mult decât ai făcut-o deja.

— Ţi-am mai spus-o, merg cu tine până la capăt.

— Vincent, îţi cer să pleci!

— Hei, Aloysius!

Pendergast se uită la el.

— De-aia nu mai pot eu!

Văzu că agentul FBI îl fixa cu privirea.

— N-o să uit asta, Vincent.

— Nu-i mare lucru.

Agentul îşi reluă munca. Se scurseră zece minute, douăzeci... după care înţepeni brusc.

— Ai găsit ceva?

— Cred că da, răspunse Pendergast.

Privea cu atenţie unul dintre computere, derulând întruna, înainte şi înapoi, o imagine grăunţoasă.

D'Agosta se uită peste umărul lui.

— E el?

— Computerul crede că da. După cum cred şi eu. E totuşi ciudat – imaginea nu e luată din apropiere de Dakota, aşa cum mă aşteptam. E cu vreo şase cvartale mai spre nord, lângă...

În clipa aceea, dintr-o cutie de pe masă se auzi un clinchet uşor. Pendergast se întoarse imediat într-acolo.

— Ce-i asta? întrebă D'Agosta.

— E Martyn. Se pare că mă caută cineva.

D'Agosta se încordă.

— Poliţia?

Pendergast clătină din cap. Se aplecă spre cutie şi apăsă pe un comutator.

— Un curier pe bicicletă, domnule, se auzi o voce. Are un plic pentru dumneavoastră.

— I-ai cerut să aştepte?

— Da.

— Şi poliţia nu ştie nimic de prezenţa lui?

— Întocmai, domnule.

— Adu-l aici. Cu precauţiile obişnuite.

Pendergast îşi ridică degetul de pe buton şi îşi îndreptă spatele.

— Să vedem despre ce e vorba.

Vorbea pe un ton nepăsător, dar faţa lui părea încordată.

Străbătură culoarul scurt care ducea la ascensor. Trecu un minut fără ca ei să schimbe o vorbă. Pe urmă liftul începu să urce cu un zăngănit. În scurt timp, grilajul de alamă se deschise şi apărură două persoane: portarul pe care-l întâlnise D'Agosta mai devreme şi curierul cu bicicleta, un tânăr hispanic subţirel, purtând o eşarfă şi o canadiană. Ţinea în mână un plic supradimensionat.

La vederea acestuia, chipul palid al lui Pendergast deveni cenuşiu. Fără să spună nimic, îşi duse mâna la unul dintre buzunarele hainei negre şi scoase o pereche de mănuşi chirurgicale, pe care şi le puse. Pe urmă îşi extrase din buzunar o bancnotă de douăzeci de dolari şi i-o întinse curierului.

— Vrei s-aştepţi aici câteva clipe, te rog? întrebă el.

— Cred că da, răspunse tânărul, uitându-se bănuitor la mănuşi.

Pendergast luă plicul, schimbând cu portarul o privire căreia numai ei îi cunoşteau înţelesul. Apoi dădu din cap către D'Agosta şi se întoarse în cameră cu paşi mari.

— E de la Diogenes? întrebă D'Agosta, închizând uşa în urma lor.

Pendergast nu-i răspunse. În schimb, întinse o hârtie albă pe birou, aşeză plicul pe ea şi îl studie cu atenţie. Nu era lipit, avea clapeta

prinsă lejer cu un şnur roşu, răsucit. Pendergast îl examină cu luare-aminte, dar pentru scurtă vreme. Pe urmă îl desfăcu şi, cu mişcări prudente, întoarse plicul cu gura în jos.

Căzu o coală de hârtie împăturită, urmată de o şuviţă lucioasă de păr negru.

Pendergast inspiră scurt, zgomotos. În încăpere sunetul păru la fel de puternic ca o explozie. El se grăbi să îngenuncheze şi desfăcu foaia îndoită.

Hârtia era superbă, cu un blazon imprimat în antet: un ochi fără pleoapă peste două luni, sub care era un leu culcat şi privind în sus. Dedesubt era o dată: 28 ianuarie – scrisă cu un toc sau cu stilou cu cerneală de culoarea tutunului.

D'Agosta îşi dădu seama că biletul era identic cu acela primit de Pendergast cu câteva luni înainte, la casa de pe Riverside Drive. Dar, spre deosebire de mesajul de atunci, aici mai era scris şi altceva. Ochii îi căzură pe cuvintele de dedesubt:

„E extrem de plină de viaţă, frate. Îmi dau seama de ce-ţi place. Savurează această dovadă ca pe un acont al acţiunii mele: o buclă din frumosul ei păr. Savureaz-o şi ca pe un memento al trecerii ei în nefiinţă. Dacă mângâi bucla aproape că poţi simţi mirosul dulce al aerului mării de pe Capraia.

Bineînţeles că e posibil să mint în toate privinţele. Bucla asta ar putea fi a altcuiva. Priveşte în inima ta ca să afli adevărul.

Frater, ave atque vale35."

— Oh, Doamne... făcu D'Agosta.

Tăcu simţind că i se pune un nod în gât. Aruncă o privire spre agent. Stătea pe podea, mângâind cu delicateţe bucla de păr. Privirea lui era atât de înverşunată, încât D'Agosta se văzu nevoit să-şi ferească ochii.

— Ar putea fi o minciună, spuse. Fratele tău a mai minţit şi înainte.

Pendergast nu-i răspunse. Urmă o tăcere scurtă, cumplită.

— Mă duc să-l interoghez pe curier, zise D'Agosta, fără să-ndrăznească să se uite în urmă.

Ieşi din cameră şi străbătu coridorul, mergând către lift. Curierul aştepta acolo, supravegheat de Martyn.

— NYPD, spuse el, arătându-şi scurt insigna.

Totul începuse să se mişte cu încetinitorul, ca într-un coşmar. Se simţea bizar de îngreunat, de parcă abia şi-ar fi putut mişca membrele. Se întrebă dacă asta însemna să fii în stare de şoc.

Tânărul dădu din cap.

— Cine ţi-a dat coletul ăsta?

— Cineva dintr-un taxi l-a lăsat la biroul nostru.

— Cum arăta pasagerul?

— Nu era decât taximetristul. N-avea pasageri.

— Cum arăta vehiculul, cu exactitate?

— Un taxi galben, tipic. Din oraş.

— Ai luat vreun nume sau numărul de înregistrare al taxiului?

D'Agosta ştia, chiar în timp ce punea întrebarea, că n-avea importanţă dacă puştiul le notase sau nu; Diogenes îşi acoperise urmele, fără nicio îndoială.

Curierul clătină din cap.

— Cum ai fost plătit?

— Şoferul a dat cincizeci de dolari. A cerut un curier care să-i aducă un colet unui oarecare doctor Pendergast, pe West 72th Street, la numărul 1. Să i-l dea personal, dacă e posibil. Şi să nu vorbească decât cu doctorul Pendergast sau cu portarul, cu nimeni altcineva.

— Bun.

D'Agosta notă numele tânărului şi al patronului său. Pe urmă îl luă pe Martyn deoparte şi îi ceru să se asigure că poliţiştii nu-l observau pe curier la ieşirea din clădire. Senzaţia stranie de greutate nu-l părăsise. Parcurse coridorul în sens invers şi reveni în mica încăpere.

Pendergast nu-şi ridică privirea la sosirea lui. Stătea pe podea, gârbovit, cu bucla de păr în faţa lui. Mâinile i se odihneau pe genunchi, cu palmele spre interior, cu vârful fiecăruia dintre degetele mari unit cu al mijlociului într-un mic cerc. Expresia iraţională, îndurerată a feţei îi dispăruse, înlocuită de impasibilitate. Nu se mişca, nu clipea, părea să nici nu respire. Se uita la D'Agosta de parcă s-ar fi aflat la un milion de kilometri distanţă.

„Poate că acolo şi e, se gândi locotenentul. Poate meditează, sau altceva de genul ăsta. Poate încearcă pur şi simplu să nu-şi piardă minţile."

— Curierul nu ştie nimic, rosti cu toată blândeţea de care era în stare. Urma e prea bine acoperită.

Pendergast nu-i conştientiză spusele. Rămase nemişcat. Faţa lui era tot mai palidă.

— Cum naiba a aflat Diogenes despre Viola? izbucni D'Agosta.

Agentul FBI îi răspunse aproape ca un robot.

— În prima dintre săptămânile în care m-am aflat în grija lui Diogenes am delirat. Am fost ca un nebun. E posibil să fi pomenit numele ei. Lui Diogenes nu-i scapă nimic – absolut nimic.

D'Agosta se lăsă să cadă pe un scaun din apropiere. În clipa aceea nu credea că i-ar fi păsat dacă în apartament ar fi dat buzna Laura Hayward, o duzină de agenţi FBI şi o armată de poliţişti. Puteau să-l aresteze şi să arunce cheia celulei. Nu s-a fi schimbat nimic. Viaţa era o porcărie.

Cei doi rămaseră în cameră, nemişcaţi, tăcuţi, şi aşa se scurse o jumătate de oră.

Pe urmă, fără niciun avertisment, Pendergast se ridică în picioare

dintr-un salt, atât de brusc încât lui D'Agosta îi sări inima din piept.

— Trebuie să fi călătorit sub adevăratul ei nume! spuse agentul, cu o strălucire puternică în ochi.

— Poftim? întrebă D'Agosta, ridicându-se la rândul lui.

— Viola n-ar fi venit dacă el i-ar fi cerut să folosească un pseudonim sau i-ar fi făcut rost de un paşaport fals. Şi trebuie să fi sosit de curând; nu cred că el a întârziat cu mesajul – timpul nu i-o permite!

Se repezi la cel mai apropiat laptop şi începu să tasteze cu furie. După douăzeci de secunde se opri.

— Iat-o! strigă.

D'Agosta se grăbi să arunce o privire pe ecran:

Baza de Date Folkestone — Înregistrare particulară
SQL Engine 4.041.a — & confidenţială

Căutare în lista pasagerilor

Rezultatul căutării
O înregistrare găsită:

BA-0002359148
Maskelene, Lady Viola
Zborul British Airways 822
Plecare: Londra Gatwick LGW, 27 ianuarie, 11:54 p.m. GMT
Sosire: Kennedy Intl JFK, 28 ianuarie, 12:10 a.m. EST

Sfârşitul căutării

Pendergast se întoarse cu spatele la ecran. Întreaga lui fiinţă părea să plesnească de energie, iar ochii lui – până atunci atât de goi şi de distanţi – erau în flăcări.

— Haide, Vincent. Mergem la JFK. Urma se răceşte cu fiecare minut pe care-l pierdem.

Şi, fără niciun alt cuvânt, se repezi la uşă şi apoi pe coridor.

Capitolul 48

Era ca pe vremuri, se gândi D'Agosta, cu un aer sumbru: Pendergast în costumul lui negru, gonind în Rollsul său pe străzile New Yorkului. Numai că, în realitate, totul se schimbase. Pendergast era un tip dat în urmărire, iar D'Agosta însuşi intrase într-un rahat atât de adânc, încât la ieşirea la suprafaţă trebuia să treacă printr-o cameră de decomprimare – presupunând că avea să se mai ridice vreodată deasupra.

Rollsul opri lângă bordură, în faţa zonei Sosirilor de la Terminalul 7.

Pendergast coborî dintr-un salt, lăsând motorul pornit. Un tip de la Poliţia Aeroportului se plimba pe trotuar şi el se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

— Biroul Federal de Investigaţii.

Îi trecu legitimaţia sa aurie prin faţa ochilor, apoi o închise şi şi-o strecură înapoi, în haină.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule? spuse poliţistul, dintr-odată intimidat.

— Am venit aici pentru o anchetă de cea mai mare importanţă. Vă pot ruga s-aveţi grijă de maşina mea, domnule poliţist?

— Da, domnule.

Omul îl salută, efectiv.

Pendergast intră în clădirea terminalului cu paşi mari, cu paltonul negru fluturându-i în urmă. D'Agosta îl urmă către biroul de bagaje pierdute. Înăuntru, un paznic îndesat asculta cu răbdare strigătele unui bărbat în costum care se plângea de furtul unei valize.

Pendergast îşi deschise din nou legitimaţia.

— Agent special Pendergast, de la Biroul Federal de Investigaţii. Şi partenerul meu, Vincent D'Agosta, NYPD.

— Ei, era şi timpul, strigă furios reclamantul. Bijuteriile *extrem de valoroase* ale soţiei mele...

— Nu puneţi niciodată bijuterii valoroase în valizele din compartimentul de bagaje, spuse Pendergast, cu diplomaţie, prinzându-l pe celălalt de braţe şi făcându-i vânt afară, după care se retrase cu un pas, închise uşa şi o încuie.

— Faceţi să pară totul atât de uşor, zâmbi paznicul.

— Îl caut pe agentul de pază Carter, e de serviciu? îl întrebă Pendergast, parcurgându-i în grabă ecusonul cu privirea.

— Eu sunt, Randall Carter. Cu ce vă pot ajuta?

— Mi s-a spus că sunteţi cea mai potrivită persoană pentru rezolvarea problemei mele.

— Serios? Faţa omului se lumină. Cine...?

— Trebuie să revedem o serie de înregistrări de azi-noapte ale camerelor de supraveghere. E o chestiune extrem de urgentă.

— Da, domnule, îngăduiţi-mi să-l sun pe şeful securităţii.

Pendergast clătină uimit din cap.

— Nu vi s-a spus că asta s-a lămurit deja?

— Da? Nu ştiam. E ciudat că n-au trimis o notificare...

— Ei, se grăbi să-l întrerupă Pendergast, mă bucur c-au avut destulă minte ca să mă trimită la dumneavoastră. Sunteţi un om care gândeşte cu capul lui, nu un birocrat. Se aplecă brusc spre faţa celuilalt şi-l prinse cu mâna de umăr: Purtaţi vestă antiglonţ?

— Vestă antiglonţ? Nu ni s-a cerut... Ei, dar de ce...?

— Ar fi mai bine să mergem.

— Da, domnule.

Paznicul nu mai avea nevoie să fie convins. Se îndreptă în grabă spre partea din spate a biroului său şi descuie o uşă de siguranţă.

Străbătură un coridor bej, trecură de o altă uşă încuiată şi D'Agosta se pomeni într-o imensă sală a computerelor, împodobită cu monitoare, pe care rulau fluxuri video live, preluate de la toate camerele de supraveghere din terminal. Câţiva paznici beau cafea în jurul unei mese care te ducea cu gândul la un bufet cu autoservire, în vreme ce un tehnician slab şi nervos tasta ceva într-un colţ.

— Domnii vor să vadă nişte înregistrări video, îi spuse Carter acestuia din urmă.

— O clipă, răspunse tehnicianul.

— Nu, *imediat*. Domnul e de la FBI şi e vorba de ceva de o importanţă crucială.

Tehnicianul se ridică şuierând iritat.

— Bine, să vedem notificarea.

Întinse mâna.

— Asta s-a lămurit. Am primit aprobarea.

O rostogolire a ochilor.

— Şi ce doriţi?

Pendergast se apropie.

— Zborul 822 al companiei British Airways a sosit aici de la Gatwick, imediat după miezul nopţii. Vreau înregistrările camerei de supraveghere din zona de preluare a bagajelor şi, de o şi mai mare importanţă, trebuie să văd fluxul video din zona de întâmpinare a pasagerilor, de după vamă.

— Luaţi loc. S-ar putea să dureze ceva timp.

— Mă tem că n-am la dispoziţie timpul ăsta.

— Lăsaţi-o mai moale. Fac tot ce pot, dar asta nu se întâmplă cât ai bate din palme.

Pendergast îi adresă un zâmbet amabil. Văzându-l, D'Agosta se

încordă din instinct.

— Sunteţi Jonathan Murphy, nu-i aşa? întrebă agentul FBI, cu vocea lui mieroasă.

— Vasăzică ştiţi să citiţi un ecuson. Felicitări.

— Eu unul, domnule Jonathan, cred că sarcinile pot fi îndeplinite cu binele sau cu răul, zise Pendergast, cu o voce încă agreabilă. Daţi-mi înregistrările alea în zece minute şi veţi primi o recompensă de zece mii de dolari din partea Programului FBI de Stimulare şi Recompensare a Populaţiei, cunoscut şi sub numele de PSRP. Nu mă îndoiesc că aţi auzit de el. Pe de altă parte, dacă nu-mi daţi înregistrările, voi bifa dosarul dumneavoastră cu roşu, ceea ce înseamnă că n-o să mai lucraţi niciodată pe un alt aeroport sau în vreo altă zonă monitorizată din ţară. Aşadar, ce să fie: cu binele sau cu răul?

Se lăsă tăcerea. Paznicii îşi dădeau coate rânjind. Era evident că tehnicianul nu se bucura de prea multă popularitate.

El afişă un zâmbet afectat.

— O să iau cele zece miare.

— Excelent.

Murphy se aşeză din nou şi se apucă de lucru cu înverşunare, lovind tastele cu putere. D'Agosta privea şirurile de numere care se derulau cu frenezie pe ecran.

— Nu mai folosim benzi pentru înregistrare, spuse el. Totul e stocat în format digital, la faţa locului. Fluxurile sistematizate ocupă un terabait întreg pe sistemul nostru de discuri RAID în fiecare...

Îşi retrase brusc degetele de pe taste.

— OK. Zborul a sosit la zece minute după miezul nopţii, la poarta 34. Să vedem... în medie, e nevoie de vreo cincisprezece minute pentru trecerea prin zona de control preliminar şi pentru deplasarea până la carusel... O să derulez începând de la douăsprezece şi douăzeci, pentru orice eventualitate.

Pe ecranul lui Murphy, imaginile prinseră viaţă. Pendergast se aplecă, privind cu mare atenţie. D'Agosta se uita peste umărul lui. Văzu zona de sosire a curselor internaţionale, cu un carusel gol rotindu-se.

— O să măresc viteza de derulare până la apariţia oamenilor. Caruselul se învârtea acum mult mai repede. La baza ecranului, numărul secundelor scurse creştea cu mare repeziciune. Pasagerii îşi făcură apariţia în scurt timp, căutându-şi bagajele. Murphy apăsă pe câteva taste, aducând fluxul imaginilor la viteza normală.

— Asta e ea! şopti grăbit Pendergast, arătând cu degetul spre ecran. D'Agosta desluşi silueta zveltă a Violei Maskelene, cu o geantă mică în mână. Se apropie de carusel, îşi scoase biletul din geantă, studie recipisa primită pentru bagaje şi îşi încrucişă braţele, rămânând în

aşteptare.

Pendergast se mulţumi pur şi simplu s-o privească preţ de un minut. Apoi vorbi din nou:

— Treceţi vă rog în zona de întâmpinare, dincolo de vamă. În aceeaşi perioadă de timp.

Tehnicianul tastă câteva comenzi. Imaginea din sectorul bagajelor dispăru, înlocuită de cea a sălii de aşteptare din partea opusă a vămii. Nu era prea populată, doar câteva grupuri de oameni se agitau fără astâmpăr, aşteptându-i pe nou-sosiţi.

— *Acolo*, spuse Pendergast.

Un bărbat stătea într-o margine, înalt, subţire, într-un palton negru. Avea părul roşcat şi-şi rotea privirile prin încăpere mai degrabă apatic, fixând diverse puncte, până ce se opri cu ochii la camera de supraveghere.

D'Agosta făcu un efort ca să-şi controleze instinctul de a se retrage cu un pas. Bărbatul se uita exact la ei. Avea faţa bronzată, cu trăsături ascuţite, o barbă tunsă scurt, un ochi albastru lăptos şi unul căprui. D'Agosta îl recunoscu imediat ca fiind acelaşi tip pe care-l văzuse pe râpele de deasupra Castelului Fosco, în acea zi fatidică de la care nu se scurseseră nici măcar două luni.

Bărbatul dădu ceremonios din cap şi îşi ridică puţin mâna, fluturând-o. Buzele i se mişcară, ca şi cum ar fi vorbit.

D'Agosta se uită la Pendergast. Era alb la faţă – de furie.

Agentul FBI se întoarse spre tehnician.

— Derulaţi înapoi şi tipăriţi imaginea, acolo – unde bărbatul face cu mâna.

— Da, domnule.

O clipă mai târziu, imprimanta computerului zumzăia. Pendergast înşfăcă imaginea colorată şi şi-o puse în buzunar.

— Derulaţi vă rog repede înainte, până când apare doamna şi cei doi se salută.

Imaginile se succedară din nou cu mare viteză, dar pentru scurtă vreme, încetinindu-şi ritmul când apăru Viola. Diogenes se apropie de ea cu ambele mâini întinse şi cu zâmbet larg. D'Agosta îi urmări pe cei doi cu răsuflarea tăiată în vreme ce păreau să facă schimb de amabilităţi. Diogenes flutură o bancnotă şi un hamal se grăbi să se apropie. Se întoarseră cu spatele şi o porniră spre uşă, urmaţi de hamalul care ducea bagajele Violei.

Pendergast arătă spre ecran.

— Cine e hamalul ăla?

Carter, paznicul, îşi miji ochii.

— Pare să fie Norm. Norman Saunders.

— E încă de serviciu?

Carter clătină din cap.

— N-aş putea spune.

— Iese din schimb la opt, spuse unul dintre ceilalţi paznici. Dar lucrează uneori şi peste program.

Siluetele dispărură dincolo de uşile de sticlă.

— Treceţi la camera de pe trotuar.

— Imediat.

Din nou zgomotul tastelor. Imaginea se schimbă din nou, brusc. Diogenes se apropia cu paşi mari de un Lincoln negru. Înşfăcă mânerul portierei, o deschise pentru Viola, o ajută să urce. Aşteptă să închidă hamalul portbagajul; apoi ocoli maşina şi se instală pe locul şoferului.

Automobilul demară, acceleră şi dispăru în întuneric.

— Derulaţi înapoi, spuse Pendergast, şi daţi-mi o fotografie a maşinii. Cu uşa deschisă, vă rog: vreau să văd interiorul. Şi încă una, în clipa când demarează, ca să se vadă numărul de înmatriculare.

O clipă mai târziu, imprimanta expulza cele două imagini, pe care Pendergast şi le îndesă imediat în buzunarul hainei.

— Bun. Acum mergem să-l căutăm pe Saunders.

— Dacă e aici, o să-l găsim la caruselele din partea de est, spuse Carter.

— Mulţumesc.

Pendergast se întoarse să plece.

— Ei, spuse tehnicianul, cum îmi primesc cele zece miare?

Agentul FBI se opri.

— Zece mii de dolari? Numai pentru că v-aţi făcut datoria? E o idee ridicolă.

Părăsiră încăperea însoţiţi de alte râsete înfundate şi de clătinări din capete.

— Dacă e la lucru, Saunders trebuie să se afle în zona de ridicare a bagajelor, spuse Carter. Vă conduc.

Tocmai sosiseră mai multe avioane şi şirurile de călători se înghesuiau să-şi ia în primire valizele. Toate caruselele funcţionau cu viteza maximă, ticsite de bagaje, hamalii veneau şi plecau, extrem de ocupaţi.

Carter îl opri pe unul dintre ei.

— Saunders face ore suplimentare?

Omul scutură din cap.

— E liber până la miezul nopţii.

Uitându-se peste umărul hamalului, D'Agosta văzu patru bărbaţi din Poliţia Aeroportului pe palierul de deasupra sălii de recuperare a bagajelor, studiind mulţimea. Îl înghionti imediat pe Pendergast.

— Nu-mi place asta.

— Nici mie.

Carter îşi duse mâna la staţia radio, care prinsese viaţă.

— Mai bine s-o ştergem dracului de aici, murmură D'Agosta.

O porniră cu paşi iuţi spre ieşire.

— Hei! se auzi un strigăt îndepărtat. Opriţi-vă!

Locotenentul se uită în urmă şi-i văzu pe poliţişti pătrunzând în mulţime, împingând oamenii ca să-şi facă loc.

— Voi doi! Opriţi-vă!

Pendergast o rupse la fugă, avântându-se printre grupurile de pasageri, şi ieşi în stradă. Poliţistul mai era încă alături de Rollsul cu motorul în ralanti, vorbind la staţia radio. Pendergast trecu pe lângă el în goană, iar D'Agosta ajunse pe locul pasagerului pe jumătate sărind şi pe jumătate rostogolindu-se. Protestele poliţistului se pierdură sub huruitul motorului imens şi sub scrâşnetul înfiorător al cauciucurilor în momentul când maşina demară, ieşind în cea mai mare viteză din parcarea terminalului.

În timp ce intrau accelerând pe JFK Expressway, Pendergast scoase din buzunar imaginile tipărite la imprimantă.

— Deschide laptopul meu, vezi că e acolo, sub bord, şi încearcă să localizezi un autoturism Lincoln, înmatriculat în New York, cu numărul 453AWQ6. Ia legătura prin radio cu punctul de intrare pe Van Wyck Expressway de la kilometrul 11 şi vorbeşte cu cineva care poate rederula înregistrările camerelor de luat vederi dintre douăsprezece jumătate şi unu noaptea, atât pe sensul îndreptat spre est cât şi pe cel către vest.

— Şi noi?

— Noi o luăm spre est.

— Est? Nu crezi c-a dus-o în oraş?

— Ba exact asta *cred* c-a făcut. Însă, având în vedere că Diogenes pare capabil să-mi anticipeze gândurile, merg spre est – către capătul îndepărtat al insulei.

— Corect.

— Mai e ceva. Trebuie să schimbăm maşina cu una mai ieftină.

Şi Pendergast ieşi brusc de pe autostrada aeroportului, intrând în parcarea unei filiale a companiei de închirieri Hertz, îndreptă maşina imensă către un loc liber şi opri motorul.

D'Agosta îşi ridică privirea de pe laptop.

— Şi ce, închiriem ceva?

— Nu. Furăm ceva.

Capitolul 49

Smithback pătrunse din nou în biroul elegant al doctorului Tisander, cu un teanc de cărţi de specialitate sub braţ. Era opt seara, cu mult după 5:30 p.m., barbara oră a cinei de la Rivers Oaks. Îl găsi pe psihiatru aşezat la masa sa de lucru, dar, în seara aceea, obişnuita condescendenţă rafinată din privirea lui era compromisă de o sclipire iritată a ochilor.

— Edward, spuse el. Deşi sunt extrem de ocupat, mă bucur că-ţi pot acorda întreaga mea atenţie pentru cinci minute.

Ziaristul se aşeză fără să fie invitat şi trânti teancul de cărţi pe biroul celuilalt.

— M-am gândit la un lucru pe care l-aţi spus în timpul conversaţiei noastre de alaltăieri, începu el. Mi-aţi spus: „Când te hotărăşti să privezi pe cineva de libertate faci un pas serios şi procedura corespunzătoare trebuie respectată cu o scrupulozitate desăvârşită”.

— Da, e posibil să fi spus ceva de genul ăsta.

— Aţi spus exact asta. M-aţi făcut curios să aflu cum se procedează.

Tisander dădu din cap cu condescendenţă.

— S-ar părea că ai fost satisfăcut de ceea ce ai găsit în biblioteca noastră.

— Cât se poate de satisfăcut. Am dat exact peste ceea ce căutam.

— Minunat, spuse Tisander, prefăcându-se interesat în timp ce arunca pe furiş o privire la ceas.

Smithback bătu cu palma în cartea de deasupra.

— Legile Statului New York în ceea ce priveşte internarea bolnavilor mintali împotriva voinţei lor sunt prin cele mai stricte din întreaga ţară.

— Sunt cât se poate de conştient de asta. E unul dintre motivele pentru care avem atât de mulţi vagabonzi pe străzi.

— Ca să internezi pe cineva împotriva voinţei sale, nu sunt suficiente nişte acte semnate de familie. E nevoie de o întreagă procedură.

Tisander dădu iarăşi din cap cu un aer înţelept.

— De exemplu, e adevărat că e necesară o hotărâre judecătorească, pentru a atesta că persoana respectivă e *non compos mentis*[36]?

— Da.

— Şi nici măcar judecătorul nu poate face o asemenea declaraţie dacă nu sunt îndeplinite două condiţii. Vă aduceţi aminte care sunt acestea, domnule doctor Tisander?

De data asta psihiatrul îi adresă un zâmbet sincer, fiind încântat să-şi demonstreze erudiţia.

— Bineînţeles. Persoana e fie un pericol pentru sine însăşi – din punct de vedere mintal sau fizic – fie un pericol pentru societate.

— Exact. În primul caz, de obicei e necesar să fi apărut ideea sinuciderii sau să fi existat o tentativă de sinucidere, fapt care trebuie atestat printr-o scrisoare semnată de un medic. În cazul cuiva considerat un pericol pentru societate, e de obicei necesar ca respectivul să fi fost arestat.

— Văd că ai fost foarte ocupat, Edward, spuse Tisander.

— Şi apoi, după obţinerea atestării de *non compos mentis*, e necesară recomandarea internării împotriva voinţei ca urmare a unei evaluări psihiatrice.

— Toate sunt proceduri standard. Acum, Edward, e trecut de opt şi n-a mai rămas mult timp până la ora stingerii, aşa că, dacă ai...

Smithback scoase o carte din teanc.

— Termin într-un minut.

Tisander se ridică şi începu să-şi strângă hârtiile de pe birou, punându-le în ordine.

— Dacă nu durează mult.

Dădu din cap aproape imperceptibil şi din zona întunecoasă de lângă uşă îşi făcu apariţia un infirmier.

Smithback se grăbi să scoată o foaie de hârtie din carte şi să i-o întindă peste birou.

— Am întocmit o listă a documentelor care, conform legii, trebuie să existe în dosarul meu.

Tisander luă lista şi o privi încruntându-se.

— Declaraţia unui judecător. Un raport despre o încercare de sinucidere – semnat de un medic – sau dovada unei arestări. O evaluare psihiatrică. Directorul termină de citit. Nu mă îndoiesc că se află toate acolo. Acum, Edward, e timpul.

Infirmierul veni mai aproape.

— Încă un lucru, spuse Smithback.

— *Mulţumesc*, Edward.

În vocea bombastică a lui Tisander se strecurase o notă de exasperare.

— O întrebare. De cine e făcută evaluarea psihiatrică, aceea care trebuie să existe în dosar?

— Noi o facem. Întotdeauna. Edward, sunt sigur că-ţi aduci aminte de interviul pe care ţi l-am luat şi de testele la care-ai fost supus înainte de internare.

— Uite unde ai zbârcit-o, Tisander. Smithback lăsă cartea să cadă pe birou, pentru efect. Chiar aici scrie că...

— Jonathan?

Infirmierul se opri lângă Smithback, o prezenţă masivă.

— ... în conformitate cu legea, continuă ziaristul cu voce sonoră,

evaluarea psihiatrică nu poate fi semnată de personalul instituţiei în care se face internarea.

— Prostii. Jonathan, condu-l pe domnul Jones în camera lui.

— E *adevărat*! strigă Smithback, în timp ce infirmierul îl prindea de braţ. În anii cincizeci, un tânăr a fost internat de familia lui, în complicitate cu sanatoriul. I-au furat moştenirea. Ca urmare, a fost emisă o lege conform căreia evaluarea trebuie făcută de un psihiatru independent. Verifică. Pagina 337, cazul Romanski versus spitalul Reynauld!

— Pe aici, domnule Jones, spuse infirmierul, împingându-l cu fermitate de-a lungul covorului persan.

Smithback se propti pe călcâie.

— Tisander, când ies de aici, dau în judecată River Oaks şi pe dumneata personal. Dacă nu poţi scoate din mânecă evaluarea aia independentă, o să pierzi procesul – şi-o să te coste foarte scump.

— *Noapte bună*, Edward.

— O să fac din asta scopul vieţii mele! O să te hăituiesc cum l-au hăituit furiile pe Oreste. O să te las fără tot ce ai, fără slujbă, fără reputaţie, fără clădirea asta. După cum ştii, sunt bogat precum Cresus. Uită-te-n dosarul meu. Ştiu *sigur* că ai omis asta. Nu există nicio evaluare independentă şi dumneata o ştii la fel de bine.

Smithback simţi că era tras cu totul către ieşire.

— Jonathan, vrei te rog să-nchizi uşa în urma ta? spuse Tisander.

— Tisander! Ziaristul îşi ridică vocea. Îţi poţi permite să faci greşeala asta? O să pierzi toată prăjitura, nemer...

Jonathan închise uşa biroului.

— Haide, Jones, spuse el, împingându-l încet pe coridor. Las-o baltă.

— Ia mâinile de pe mine! ţipă Smithback, zbătându-se.

— Hei, omule, nu-mi fac decât meseria, ripostă calm infirmierul.

El se relaxă.

— Aşa e. Îmi cer scuze. Îmi imaginez că să lucrezi aici e tot atât de distractiv cum e să fii „oaspete”.

Infirmierul îl eliberă şi el îşi netezi haina.

— Bun, Jonathan, spuse, reuşind să schiţeze un zâmbet anemic. Escortează-mă înapoi, în cuşca mea. Mâine o să elaborez un alt mod de abordare.

Tocmai când treceau dincolo de colţ, pe coridor se auzi, reverberând, vocea lui Tisander.

— Jonathan? Adu-l pe domnul Jones înapoi.

Jonathan se opri.

— S-ar părea că ai parte de o nouă audiere.

— Da, chiar aşa.

Când făceau cale-ntoarsă, Smithback auzi în spatele lui vocea groasă

a infirmierului.

— Baftă.

Ziaristul intră. Tisander era aşezat la birou, cu chipul rigid. Smithback îşi văzu dosarul deschis în faţa lui. Alături era cartea pe care i-o indicase – deschisă la pagina 337.

— Ia loc, spuse scurt Tisander. Dădu din cap către infirmier. Tu poţi aştepta afară.

Smithback se aşeză.

— Te crezi un tip deştept, spuse directorul.

Buna dispoziţie simulată şi condescendenţa dispăruseră cu desăvârşire. Avea faţa tot atât de aspră şi de cenuşie ca un cartof fiert.

— Am avut dreptate, murmură Smithback, mai mult pentru sine decât pentru Tisander.

— Un simplu amănunt. În tot statul nu există niciun spital psihiatric care să facă evaluări independente. Nici măcar nu cred că existenţa acestei legi ridicole îi e cunoscută cuiva. Dar, date fiind circumstanţele, nu-mi pot permite să te reţin.

— Bineînţeles că nu ţi-o poţi permite. O să-ţi târăsc fundul prin tribunale de-aici până la Albany...

Tisander închise ochii şi ridică o mână.

— Domnule Jones, *te rog*. Intenţia noastră a fost să te ajutăm, dar să fiu al naibii dac-o să las un puştan răsfăţat să strice toate lucrurile bune pe care le-am realizat de-a lungul anilor. Sincer vorbind, nu meriţi un asemenea sacrificiu.

— Deci sunt liber?

— Imediat ce întocmesc actele de externare. Din nefericire, e aproape ora stingerii, când închidem totul. N-o să poţi pleca decât abia mâine, la ora şase dimineaţa.

— Mâine? repetă Smithback, aproape temându-se să-şi creadă urechilor.

— Crede-mă, mi-ar plăcea să scap de tine chiar acum. Jonathan?

Infirmierul reveni în încăpere.

— Domnul Jones va fi externat mâine dimineaţă. Ai grijă ca până atunci să fie tratat cu toată consideraţia.

Ieşiră şi, imediat ce se închise uşa în urma lor, Smithback rânji cu gura până la urechi.

— Jonathan, scap de aici.

Infirmierul bătu palma cu el, adresându-i un zâmbet larg.

— Cum ţi-a reuşit, omule?

Smithback ridică din umeri.

— Doar cu inteligenţă sclipitoare.

Capitolul 50

Nora Kelly se opri la intersecţia dintre 77th Street şi Museum Drive, uitându-se spre nord. Intrarea muzeului, imensă, în stil neoromantic, era luminată de reflectoare şi pe faţadă atârna, acoperind cinci etaje, un banner care anunţa vernisajul. Jos, bulevardul era ticsit de obişnuitul haos din New York al limuzinelor şi al Mercedesurilor negre, din care se revărsau vizitatori şi celebrităţi în blănuri şi smochinguri, printre valuri succesive de flash-uri. Inevitabilul covor roşu fusese întins pe treptele de granit înconjurate cu un şnur care împiedica accesul presei şi al vizitatorilor nepoftiţi, aşa cum se întâmplă la premiera unui film.

Întregul spectacol o îngreţoşa.

Margo Green fusese ucisă cu brutalitate cu numai două zile în urmă şi înmormântată chiar în dimineaţa acea – însă era ca şi cum muzeul şi-ar fi alungat-o deja din minte, ca şi cum ar fi uitat-o. Nora se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi făcut pur şi simplu stânga-mprejur şi s-ar fi întors în apartamentul ei; dar cunoştea răspunsul: ar fi fost totuna cu a-şi lua rămas-bun de la carieră. I se cerea să fie una dintre stelele expoziţiei, aşa cum îi spusese foarte clar George Ashton. Spectacolul trebuia să continue.

Respiră adânc, îşi strânse paltonul din stofă de lână mai bine în jurul umerilor şi începu să înainteze. Când ajunse mai aproape, văzu că în lateral se stârnise agitaţie. Un grup de bărbaţi scunzi, îndesaţi, în pantaloni din piele de căprioară şi înfăşuraţi în pături cu modele decorative stătea în cerc, bătând în tobe şi cântând – şi unii fluturau mănunchiuri fumegânde de pelin. După o clipă de nedumerire, înţelese brusc ce se petrecea: sosiseră protestatarii din tribul Tano. Îl zări pe Manetti, responsabilul cu securitatea, discutând cu ei şi gesticulând, flancat de doi poliţişti de la NYPD şi de câţiva paznici ai muzeului. Se părea că zarva începuse să atragă atenţia oaspeţilor şi unii dintre ei voiau să vadă ce se-ntâmpla.

— Scuzaţi-mă!

Nora îşi făcu loc îndesându-se printre nişte gură-cască, trecu pe sub şnurul de catifea ghemuindu-se, îşi vârî legitimaţia de angajată a muzeului sub nasul unui paznic care protesta şi se apropie de grupul de indieni. În acelaşi moment, îşi făcu apariţia o femeie tânără şi frumoasă, croindu-şi drum cu forţa: o stea consacrată sau una în devenire, judecând după siajul ei de paparazzi.

— Asta e o proprietate particulară, îi spunea Manetti unui bărbat despre care Nora presupuse că era liderul indienilor. N-avem nimic împotriva protestului dumneavoastră, dar trebuie să faceţi asta acolo,

pe trotuar...

— Domnule, începu căpetenia, cu voce scăzută, nu protestăm, ne rugăm...

— N-are importanţă. Asta e o proprietate particulară.

Vedeta se amestecă în vorbă. Nora tresări când o recunoscu pe vedeta de cinema Wanda Meursault, înaltă, exotică, părând oarecum străină şi aflată, după cum spuneau zvonurile, în cursa către titlul de cea mai bună actriţă, conferit cu ocazia apropiatei decernări a Academy Awards.

— Staţi o clipă! De ce n-au aceşti oameni dreptul să se roage? întrebă ea, scăldată într-o duzină de flash-uri simultane.

Un hăţiş de microfoane girafă o înconjură legănându-se, gata să capteze orice cuvânt nepieritor i s-ar fi desprins de pe buze, iar reflectoarele camerelor TV se aprinseră.

Nora îşi dădu imediat seama că în sfera relaţiilor cu publicul era pe cale să se petreacă un adevărat dezastru.

— Nu susţin că n-au dreptul să se roage, răspunse Manetti, cu o notă puternică de exasperare în voce. N-am spus decât că asta e o *proprietate particulară*...

— Aceşti băştinaşi americani *se roagă*. Meursault se întoarse spre ei şi-i întrebă, ca şi cum tocmai şi-ar fi adus aminte: De ce vă rugaţi?

— Ne rugăm la măştile noastre sacre, încuiate într-o vitrină din muzeu, răspunse căpetenia.

— De ce ţin *încuiate* măştile voastre *sacre*?

Pe faţa actriţei înflori o expresie de oroare prefăcută.

Camerele o surprinseră în prim-plan.

Era necesar să acţioneze cineva, cumva – şi încă repede. Nora se îndesă mai în faţă, împingând un poliţist şi dându-l pe Manetti la o parte.

— O clipă, începu responsabilul cu securitatea.

— Nora Kelly, asistent de custode al expoziţiei, îi explică ea poliţistului fluturându-şi legitimaţia în faţa lui, destul de departe ca să n-o poată atinge. Apoi se răsuci către şeful securităţii: Mă ocup eu de asta, domnule Manetti.

— Doctore Kelly, oamenii ăştia încalcă o proprietate a muzeului...

— Ştiu. Mă *ocup* eu.

Manetti amuţi. E uimitor, se gândi Nora, cât de repede inversează rolurile o voce tăioasă şi un aer autoritar – deşi ea n-avea nicio autoritate.

Se întoarse spre căpetenia tano, constatând cu uimire că în faţa ei stătea un bătrân, un om de cel puţin şaptezeci de ani. Calmul şi expresia lui demnă erau remarcabile. Nu avea nimic în comun cu militantul tânăr şi furios pe care şi-l imaginase ea. Ceilalţi indieni erau de aceeaşi vârstă, părând cumva cu toţii sferici, înfăşuraţi în pături de

lână Pendleton. Autobuzul cu care veniseră, un Volkswagen vechi, o adevărată rablă, era parcat neregulamentar pe Museum Drive şi poliţia rutieră urma să-l ridice probabil în curând.

— *Y'aah shas slil dz'in nitsa*, îi spuse ea indianului.

Bătrânul o privi uluit.

— *Y'aah shas*, se grăbi să răspundă, parcă regăsindu-şi brusc bunele maniere. Cum de...

— Mi-am petrecut ceva timp la Tano Pueblo, îi explică Nora. Asta e tot ce ştiu din limba dumneavoastră, aşa că vă rog să nu-ncercaţi să-mi răspundeţi. Zâmbi şi întinse mâna. Sunt Nora Kelly, unul dintre custozii care se ocupă de expoziţie. Cred că am discutat cu unul dintre prietenii dumneavoastră.

— Aţi discutat cu mine.

— Atunci trebuie să fiţi domnul Wametowa.

Bătrânul dădu din cap.

— Cum v-aş putea ajuta? întrebă Nora.

— Vor să se roage, strigă Meursault, de pe margine.

Nora o ignoră, continuând să-şi îndrepte atenţia asupra lui Wametowa.

— Ne rugăm la măştile noastre, spuse el. Asta e tot ce cerem, vrem să vorbim cu ele.

— Să vorbiţi cu măştile?

— Da. Să le asigurăm că suntem aici, că ne pasă de ele, că n-au fost date uitării.

Nora îl văzu pe Manetti rostogolindu-şi ochii.

— E ceva *atât* de frumos, spuse Meursault, întorcând capul ca să-şi expună mai bine profilul în faţa camerelor.

Se declanşă o altă duzină de flash-uri.

— Noi credem că măştile sunt vii, că au suflet. Au fost singure, departe de noi, vreme îndelungată. Am venit să le binecuvântăm, să le liniştim.

Nora îşi dădu brusc seama care era soluţia.

Se prefăcu că se gândeşte o clipă. Ştia, din scurtul timp petrecut la Tano Pueblo ca doctorandă, că, pentru ei, orice decizie luată prea repede era greşită.

— Locul ăsta nu pare potrivit pentru aşa ceva, zise ea într-un târziu.

— Exact asta spuneam şi eu... începu Manetti.

Nora nu-i acordă nicio atenţie.

— Mă întreb dacă nu există un loc mai bun...

— Există, interveni Manetti. Acolo, pe trotuar.

Nora îl fulgeră cu privirea.

— Am vrea să fim mai aproape de măştile noastre, nu mai departe, spuse Wametowa.

— Atunci de ce nu veniţi înăuntru? întrebă Nora.

— Nu ne vor lăsa.

— Sunteţi oaspeţii mei. O să vă conduc chiar acum la măşti, ca să le puteţi vorbi în intimitate – *înainte* de deschiderea sălii.

— Doctore Kelly, aţi înnebunit? protestă Manetti.

Indianul vârstnic se holbă la ea preţ de un minut. Pe urmă, pe faţa lui lată, bătrână, apăru un zâmbet radios. Se înclină cu demnitate.

— *Eesha lat dzil*. Eşti o fiinţă umană, domnişoară Nora.

— Bravo! strigă Meursault.

— N-o să permit aşa ceva, spuse responsabilul cu securitatea.

— Domnule Manetti, îmi asum întreaga răspundere.

— Nu-i puteţi duce pur şi simplu pe oamenii ăştia în sală înainte de tăierea panglicii – e imposibil!

— Nimic nu e imposibil. De fapt, e exact ce trebuie să facem. Se întoarse spre indieni. Domnilor, vreţi să mă urmaţi?

— Cu mare plăcere, răspunse căpetenia.

Meursault îl luă de braţ pe bătrânul indian uluit şi se puseră în mişcare în spatele Norei, cu mulţimea reporterilor şi a spectatorilor tălăzuind în urma lor.

— Faceţi loc pentru bătrânii tano! strigă vedeta. Faceţi loc!

Rochia ei plină de paiete sclipea în lumină şi faţa îi radia de încântare fiindcă se plasase într-un mod atât de strălucit în centrul atenţiei.

Mulţimea se despică în două ca prin farmec şi urcară treptele acoperite cu covorul roşu. Indienii tano reîncepură să cânte încet, monoton, şi să bată în tobe în timp ce treceau prin Rotondă şi intrau în Sala Galaxiilor, iar Nora se pomeni în faţa unui şir de invitaţi la petrecere în haine de gală, fascinaţi de imaginea băştinaşilor americani în marş către sala expoziţiei. Credeau, fără nicio îndoială, că procesiunea făcea parte din program. Primarul ieşi în faţă, sesizând, ca şi Meursault, o ocazie favorabilă.

Manetti venea în urma indienilor, roşu la faţă dar ţinându-şi gura, realizând evident că era contraproductiv să continue să se împotrivească în faţa întregului oraş.

Doctorul Collopy se grăbi să se desprindă din rândul gazdelor care îşi întâmpinau oaspeţii.

— Nora! Ce Dumnezeu?

Ea se aplecă la urechea lui, vorbindu-i repede, pe şoptite:

— Indienii tano doresc să se bucure de un moment de intimitate alături de măştile lor, înainte de tăierea panglicii.

— De ce?

— Ca să se roage şi ca să le binecuvânteze. Atâta tot.

Collopy se încruntă.

— Nora, nu e momentul potrivit. Asta se poate lăsa *cu siguranţă* pe mai târziu.

Ea îl privi drept în ochi.

— Doctore Collopy. Vă rog să aveţi încredere în mine. Îi cunosc foarte bine pe indienii din sud-vest. Am trăit şi am lucrat printre ei ani de zile. N-au venit aici ca să ne facă necazuri sau ca să ne pună într-o situaţie jenantă în faţa publicului. Vor doar să se afle pentru scurtă vreme în preajma măştilor lor, fără martori. Vor pleca imediat ce-şi vor încheia ceremonia. Şi situaţia se va dezamorsa. E cel mai bun mod de a rezolva lucrurile şi ştiu că, dacă *veţi cântări totul cu atenţie*, îmi veţi da dreptate. Îşi coborî vocea încă şi mai mult. Şi, întâmplător, ne oferă o şansă extraordinară în ceea ce priveşte relaţiile cu publicul.

Collopy se uită la ea, cu trăsăturile lui de patrician lăţite de uimire. Pe urmă se uită la Manetti. Şi, în sfârşit, se întoarse către indienii în aşteptare. Îşi drese glasul şi îşi netezi părul, cu fruntea încreţită de gânduri.

Şi apoi chipul i se destinse brusc într-un zâmbet primitor. Întinse mâna către căpetenia indienilor.

— Bine-aţi venit! Domnule...?

— Wametowa.

— Desigur! Bine aţi venit! Muzeul e încântat să vă întâmpine, pe dumneavoastră şi pe grupul de reprezentanţi ai tribului Tano. Am înţeles că aţi străbătut un drum lung ca să vedeţi măştile din Kiva cea Mare.

— Peste trei mii de kilometri.

Mulţimea fremăta. Camerele de filmat zumzăiau.

— Îmi pare atât de bine că aţi reuşit să ajungeţi. Ne faceţi o onoare deosebită, muzeului şi mie personal.

Presa devora totul. Nora simţi o uşurare imensă: totul avea să ia o turnură favorabilă.

— Domnul Manetti, responsabilul nostru cu securitatea, vă va conduce în sală, ca să, ah, să vedeţi măştile netulburaţi. Domnule Manetti? Sunt sigur că puteţi intra în zonele de siguranţă puţin mai devreme decât e prevăzut în program. Şi lăsaţi-i singuri în timp ce se roagă.

— Da, domnule.

— O jumătate de oră va fi de ajuns? îl întrebă Collopy pe şeful indienilor.

— Da, mulţumesc, răspunse bătrânul.

— Minunat! Pe urmă, sunteţi invitaţi cu toţii să luaţi parte la festivităţi, domnule Wem, ăă, Wem...

— Wametowa.

— Excelent! mai pot face şi altceva pentru dumneavoastră?

— Deocamdată atât e suficient. Indienii schiţară gesturi de încuviinţare, uitându-se în jur şi dând din cap unii către alţii. Ca să fiu sincer, nu ne aşteptam să fim trataţi cu un asemenea respect.

— Absurd! Suntem încântaţi să vă avem aici.

Collopy, care între timp îşi regăsise calmul, se întoarse spre camerele de filmat.

— Muzeul le mulţumeşte indienilor tano pentru privilegiul de a-i fi permis să arate aceste măşti remarcabile lumii întregi.

Meursault începu să bată din palme şi în scurt timp tunetul aplauzelor răsuna în toată sala, iar camerele înregistrau toate detaliile.

Nora îl urmări cu privirea pe Manetti, care îi conducea pe indieni pe coridor, vorbind în acelaşi timp într-o staţie radio duplex. Pe urmă se întoarse cu spatele şi se îndreptă spre cel mai apropiat scaun liber, pe care se lăsă să cadă. Nu-i venea să creadă că îi vorbise astfel directorului muzeului.

Se gândi, cu detaşare, aproape epuizată, că întâmplarea era o elegie atât de potrivită pentru Margo. Problema măştilor şi a dreptului suveran al indienilor asupra lor avuse pentru ea o importanţă atât de mare. Ar fi fost foarte fericită să-i vadă pe indieni conduşi în expoziţie cu solicitudine şi respect.

În faţa ei apăru pe neaşteptate un pahar cu şampanie rece. Îşi ridică surprinsă privirea şi dădu cu ochii de Hugo Menzies, de-a dreptul strălucitor într-un smoching cu guler şal, cu frumosul lui păr alb dat peste cap, cu faţa radiind.

Luă mâna Norei, îi puse în ea paharul rece, o bătu pe spate şi se aşeză.

— Ţi-a spus cineva vreodată ce geniu eşti? chicoti. A fost cea mai cutezătoare lovitură de publicitate la care-am avut privilegiul să asist.

Nora clătină din cap.

— Ar fi putut să fie un dezastru publicitar.

— *Ar fi fost* un dezastru dacă nu te-ai fi aflat la faţa locului. Însă te-ai descurcat cu indienii tano şi, pe deasupra, ai dat muzeului ocazia să pară de-a dreptul binevoitor. Genial, pur şi simplu genial.

Chicoti efectiv, încântat, cu ochii scânteind. Nora nu-l mai văzuse niciodată atât de însufleţit.

Sorbi din şampanie. Fusese o săptămână de iad, cu Bill ameninţat şi ascuns, cu asasinarea lui Margo, cu stresul vernisajului, cu avertizările lui Pendergast... Dar în clipa aceea era prea obosită, prea stoarsă de vlagă ca să simtă vreun fior de spaimă. Nu-şi dorea decât să plece acasă, să încuie de două ori uşa şi să se târască în pat. În schimb, era nevoită să suporte câteva ore de discursuri, de foială prin mulţime şi de veselie simulată.

Menzies îi puse cu blândeţe mâna pe umăr.

— Când se termină toate astea, aş vrea să-ţi iei o săptămână liberă. O meriţi.

— Mulţumesc. Mi-aş dori s-o pot începe acum.

— Peste trei ore.

Nora îşi ridică paharul şi sorbi din nou din şampanie.

Un ansamblu de coarde atacă imediat *Cvartetul Imperial* al lui Haydn, în timp ce mulţimea începea să se îndrepte către mesele pline cu mâncare. Erau încărcate cu blini cu caviar, cu prosciutto, cu brânzeturi franţuzeşti şi italieneşti rare, cu mormane de baghete crocante, cu stridii proaspete pe aşternut de gheaţă sfărâmată, cu cozi de homar reci, cu sturioni afumaţi – cu de toate. Alte mese gemeau sub greutatea sticlelor cu vin şi cu şampanie şi fiecare a treia persoană părea să fie un chelner care trecea prin sală cu o tavă de argint plină cu băutură şi mâncare.

— Nora, spuse Menzies, trebuie să te pui în mişcare.

Ea gemu.

— Să-mi ajute Dumnezeu.

— Haide. Vom înfrunta împreună hoardele lacome.

O luă de braţ şi îşi făcură loc prin mulţime. Nora descoperi că la fiecare schimbare de direcţie era întâmpinată cu felicitări, însoţite cu întrebări din partea presei. Numărul ei de senzaţie cu indienii tano părea să fi ieşit extraordinar de bine şi toată lumea presupunea că fusese pregătit cu multă vreme înainte.

Când ajunseră în sfârşit la masa lor, descoperi că acolo se aflau mulţi alţi membri ai departamentului, printre care şi Ashton, custodele-şef al expoziţiei. În timp ce lumea se înfrupta din mâncare, Collopy se urcă pe podium, flancat de tânăra lui soţie, şi ţinu un discurs scurt, spiritual.

Apoi sosi momentul tăierii panglicii. Nora, Menzies, Ashton şi câţiva alţi custozi se aliniară pe podium, în timp ce Collopy se apropie de panglică şi o ciopârţi mărunt în încercarea de a o tăia cu foarfeca gigantică folosită în asemenea ocazii. Când reuşi în sfârşit, se auziră urale şi uşile imense ale expoziţiei „Imagini Sacre” se dădură în lături. Mezies, Nora şi ceilalţi membri ai departamentului de antropologie deschiseră drumul zâmbind şi dând din cap, urmaţi de vizitatorii care se înghesuiau curioşi.

Avură nevoie de o jumătate de oră ca să ajungă în capătul opus al sălii, propulsaţi de masa de oameni din spatele lor. Nora se cutremură când trecu prin încăperea în care fusese ucisă Margo, dar bineînţeles că toate urmele rămase la faţa locului fuseseră înlăturate şi nimeni nu părea să ştie ce se petrecuse. În timp ce se îndepărtau tot mai mult, spaima ei lăsă locul unui sentiment tăcut de mândrie. Abia dacă-i venea să creadă că reuşiseră să o scoată la capăt.

Menzies rămase în apropierea ei, murmurând din când în când laude la adresa vitrinelor pe care le aranjase ea sau cărora le coordonase aranjarea. Indienii tano veniseră şi plecaseră, lăsând pe vitrina cu măşti câteva urme de turcoaze, de polen şi de mălai, pe care toată lumea se strădui să nu le clintească din loc. În final, când

ajunseră în ultima încăpere, Menzies se întoarse spre Nora şi se înclină.

— Sunt într-adevăr convins că ne-am făcut datoria. Zâmbi. Şi acum poţi pleca acasă, retrăgându-te discret. Eu mai am, din nefericire, ceva de lucru sus, în biroul meu. Rămâne să vorbim săptămâna viitoare despre vacanţa pe care ţi-o datorez.

Se înclină din nou, iar Nora se răsuci uşurată pe călcâie, plecând spre cea mai apropiată ieşire – şi spre casă.

Capitolul 51

Era probabil pentru a cincisprezecea oară în ultimele două zile când Larry Enderby se hotăra să demisioneze, să plece dracului de-acolo.

Nu era suficient că lucra într-o încăpere fără ferestre din subsolul Muzeului de Istorie Naturală, cel mai sinistru loc din întreg New York-ul. Groaza stârnită de descoperirea pe care o făcuse cu două zile în urmă nu se dădea dusă. Nu căpătase nici măcar o amărâtă de zi liberă, nu i se oferise nicio şedinţă la psihiatru, nici măcar nu i se mulţumise. Ca şi cum el n-ar fi contat. Ca şi cum n-ar fi contat nici ea, îi dăduseră înainte cu pregătirea expoziţiei, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Margo Green. N-o cunoscuse prea bine, dar se străduise să se poarte frumos cu el în cele câteva rânduri când li se încrucişaseră drumurile. Ceea ce nu putea spune despre marea majoritate a custozilor şi despre niciunul dintre administratori. Aşa trata muzeul pe toată lumea aflată sub un anumit nivel: erau ajutoare plătite.

Dar Enderby trebuia să admită că era nemulţumit mai ales pentru că muzeul alesese tocmai momentul acela – în timpul celei mai importante festivităţi din ultimii cinci ani – ca să racordeze o altă sală a clădirii la noul sistem de pază. Aşa că, în loc să se îndoape cu caviar şi şampanie alături de personalităţile aflate cu două paliere mai sus, ei se aflau din nou acolo, în subsol, trudind din greu la subrutinele programului. Bineînţeles că primiseră şi invitaţii la petrecere, ca toată lumea din muzeu. Ceea ce nu făcea decât să adauge batjocura la nedreptate.

Îşi îndepărtă de computer scaunul de birou cu rotile, cu un oftat exagerat.

— Mai rezişti? întrebă din spatele unui monitor de alături Walt Smith, şeful proiectului de actualizare a sistemului de pază.

Smitty fusese neobişnuit de amabil în ultimele două zile, de când cu descoperirea făcută de Enderby. Toată lumea mergea în jurul lui pe vârfuri, de parcă i-ar fi murit cineva din familie.

— Ce-ai zice de-o scurtă pauză, ca să vedem cum e la petrecere? propuse Enderby. Nu m-ar deranja câteva cocktailuri de creveţi.

Smitty clătină din cap. Ţinea un BlackBerry într-o mână şi un telefon mobil în cealaltă.

— Nu cred că se poate, Larry. Îmi pare rău.

— Ei, haide, Smitty, zise Jim Choi, inginerul informatician, din partea opusă a afişajului unităţii de diagnosticare. Dă-ne doar o jumătate de oră. O să fii surprins când o să vezi ce mulţi creveţi pot înghiţi în timpul ăsta. Petrecerea e pe sfârşite, vor da gata mâncarea în curând.

— Ştiţi că nu putem modifica orarul. Sala Astor e la fel ca toate celelalte, încă una de pe listă. Ce vreţi, să dăm limbile ceasului atomic cu cinci minute înapoi, că poate n-o să observe nimeni?

Smitty râse de propria glumă jalnică.

Choi îşi rostogoli ochii. Smitty nu era celebru pentru ascuţimea minţii sale.

Enderby urmări ciocul lui Smith tresăltând în timp ce posesorul lui râdea. Era mic şi ciufulit, părând să se ţină de bărbie doar prin câteva fire de păr, şi Enderby spera într-o mare măsură că avea să-l vadă desprinzându-se într-o bună zi. În ciuda nervozităţii lui permanente, trebuia să recunoască şi că nu era rău să lucrezi pentru Smitty. Reuşise să avanseze muncind şi, cu toate că nu avea decât treizeci şi cinci de ani, n-ar fi putut fi mai de modă veche. Era un adevărat maniac, relativ lipsit de simţul umorului, dar, atâta vreme cât erai conştiincios şi-ţi făceai datoria, îţi purta de grijă. Nu era vina lui că ştabii din muzeu voiau ca noul sistem să fie gata ieri, instalat în întreaga clădire şi operaţional.

Smitty se ridică şi traversă încăperea, trecu pe lângă rafturile pline de terminale de computer şi de servere îndreptându-se către un banc din capătul opus, pe care se aflau şase duzini de monitoare din circuitul de televiziune închis. Pe cele mai multe se vedeau naturi moarte în alb şi negru, cu sălile goale ale muzeului şi cu vitrine. Însă pe o jumătate de duzină, amplasate în colţul din dreapta jos – cele care primeau fluxuri video din Sala Galaxiilor, unde continua petrecerea de la vernisaj – era un vălmăşag de mişcare. De la terminalul lui, Enderby privea cu inima grea dansul imaginilor minuscule care traversau fără astâmpăr ecranul. Sus, custozii cu umeri căzuţi, care respirau greu, pe gură, îşi frecau coatele de staruri în ascensiune şi de fetişcane; iar el stătea acolo, în peştera aia, trudind ca un troglodit. Era adevărat că ar fi putut fi mai rău – ar fi putut lucra în „Groapă”, Biroul Central al Securităţii Muzeului, o încăpere de două ori mai mare, dar unde era cumplit de cald şi unde se înghesuiau încă şi mai multe monitoare şi tastaturi decât acolo, în Centrul de Tehnologie Avansată. Mai rău, dar nu cu mult mai rău.

Smitty trăgea cu ochiul la BlackBerry-ul său.

— OK, sunteţi gata pentru iniţializarea testului final?

Nimeni nu răspunse.

— Iau asta drept un *da*. Se întoarse spre consola lui şi tastă o comandă scurtă: Sala Astor, recită el, test final autoprotejat al actualizării sistemului de pază, 28 ianuarie, 8:28 p.m.

„Doamne, o spune întotdeauna de parcă am fi la centrul de control al misiunilor spaţiale”, se gândi Enderby. Aruncă o privire spre Jim Choi, care îşi rostogoli din nou ochii.

— Larry, în ce stare se află sistemul vechi?

— Pare să fie în stare bună.

— Jim, dă-mi o actualizare a reţelei laser din Sala Astor.

Câteva apăsări pe taste.

— Gata de pornire, spuse Choi.

— Atunci să rulăm diagnosticarea în cod maşină.

Urmă o scurtă tăcere, timp în care atât Smitty, cât şi Choi rulară teste independent unul de altul. Enderby, care avea misiunea să monitorizeze comportamentul sistemului preexistent în timp ce era adus online sistemul laser actualizat, îşi privea fix monitorul. Modernizau probabil a patruzecea sală. Şi de fiecare dată treceau prin câte o sută de etape: analiza la faţa locului, arhitectura sistemului, scrierea programului, instalarea... Ar fi putut câştiga un salariu de trei ori mai mare într-una dintre noile companii din Palo Alto, care ofereau drept beneficiu propriile lor acţiuni. Şi unde probabil că nici n-ar fi dat peste cadavre la miezul nopţii.

Smitty îşi ridică ochii de pe tastatură.

— Jim, care e checksumul tău?

— 780E4F3 hex.

— Coincide cu al meu. Să-ncepem.

Smitty luă un telefon şi formă un număr.

Enderby îl urmărea fără niciun interes. Ştia că telefona ca să-i avertizeze pe băieţii din „Groapă” că avea să se petreacă schimbarea, pentru ca nu cumva să-şi iasă vreun novice din fire văzând ce afişau ecranele lor. Se întâmpla întotdeauna la fel. Vechiul sistem era dezactivat; urma un interval de nouăzeci de secunde în care se iniţializa noul sistem şi avea loc sincronizarea; urma testul final, de douăzeci de minute, al noului sistem, ca să se asigure că instalarea se făcuse corect şi că fusese adus online cu succes. Douăzeci de minute în care n-aveau de făcut nimic altceva decât să stea cu braţele încrucişate. Pe urmă noul sistem devenea în sfârşit pe deplin operaţional, iar cel vechi intra în modul backup. Căscă până-i pocniră fălcile şi, în momentul acela, stomacul îi chiorăi, supărat.

— Biroul Central al Securităţii? spunea Smitty la telefon. Cine e acolo, Carlos? Salut, sunt Walt Smith de la CTA. Activăm laserele în Sala Astor. Iniţializăm procedura peste vreo cinci minute. Exact. Vă sun din nou când se încheie sincronizarea.

Lăsă telefonul jos şi se uită la Enderby.

— Hei, Larry, i se adresă, cu blândeţe.

— Ce e?

— De cât timp zicea Choi că are nevoie ca să dea gata un trauler de creveţi?

— Ţi-am spus, interveni informaticianul. De treizeci de minute.

Smitty se aplecă în faţă, sprijinindu-şi braţele de consolă.

— Uite cum facem. Dacă ne reuşeşte iniţializarea şi-ncepe testul de

douăzeci de minute, ai şi tu la dispoziţie cincisprezece. Cu tot cu timpul de care e nevoie ca s-ajungem acolo şi să ne-ntoarcem.

Enderby îşi îndreptă spatele.

— Vorbeşti serios?

Smitty dădu din cap.

Choi zâmbi cu gura până la urechi.

— Tocmai ţi-ai făcut un prieten.

— Bun. Atunci hai să vedem cât de repede dăm gata verificarea asta. Şi Smitty se întoarse din nou spre terminalul lui.

Capitolul 52

Hugo Menzies îşi introduse cheia în locaşul din liftul personalului şi urcă de la etajul unu la etajul trei. Ieşi din ascensor şi străbătu coridorul lung cu un aer meditativ, călcând tacticos pe podeaua lustruită. Birourile custozilor se întindeau pe ambele părţi: uşi vechi, din lemn de stejar, cu geamuri din sticlă mată, cu numele de pe fiecare dintre ele scris într-un stil de modă veche, cu litere aurite, chiar şi în cazurile când atribuirea încăperii se făcuse recent. Menzies zâmbi, deja cuprins de nostalgie pentru clădirea aceea veche şi pentru tradiţiile ei demodate.

Se opri în faţa propriului birou, deschise uşa, intră şi rămase înăuntru doar cât să-şi ia nelipsita geantă de pânză groasă, care-l însoţea aproape peste tot. Pe urmă închise uşa, o încuie şi îşi continuă plimbarea până în capătul opus al culoarului, unde se afla o uşă nemarcată. O descuie, ieşi pe scara de dincolo de ea, coborî două şiruri de trepte şi intră într-o sală întunecoasă, pustie – Sala Indienilor de pe Coasta de Nord-Est. Era una dintre cele mai vechi săli din clădire, o adevărată nestemată a muzeologiei din secolul al nouăsprezecelea, şi mirosea a lemn vechi de cedru şi a fum. În firidele întunecoase licăreau măşti de transformare, stâlpi totem, vase de ardezie. Menzies se opri şi inhală încântat aerul. Apoi străbătu cu paşi iuţi sala aceea pustie şi alte câteva, până ce ajunse în faţa unei uşi imense de metal, cu înscripţia Sala Astor a Diamantelor.

Ochii lui cuprinseră uşa cu afecţiune, cu toată splendoarea ei de oţel lustruit, într-o privire insistentă, luând notă mai ales de cele două camere de supraveghere plasate de o parte şi de alta a canaturilor de unde se holbau în jos, la el, cu ochi ca nişte mărgele negre – numai că, după cum o ştia, în momentul acela nu funcţionau. Zâmbi din nou, apoi scoase din buzunarul vestei un ceas mare, rotund şi îi aruncă o privire. Deşi forma lui te ducea cu gândul la un ceas de buzunar, era, de fapt, un cronometru digital modern. Cifrele se succedau pe cadranul lui cu imensă rapiditate şi cu o precizie de ordinul miimilor de secundă.

Şi arăta ora indicată de semnale primite chiar de la satelitul folosit de sistemul de pază al muzeului.

Aşteptă sosirea unui anumit moment, anunţat de un ţiuit uşor al ceasului. Menzies îl lăsă imediat deoparte, se apropie în grabă de uşă, îşi apăsă urechea pe ea, apoi trecu cu un gest rapid un card magnetic prin cititor. Uşa nu se deschise; dar se deschise, în schimb, o fereastră mică, situată la nivelul ochilor, dezvăluind un scaner ocular.

Menzies îşi aplecă fruntea, îşi scoase din ochi două lentile de

contact şi le puse într-un recipient de plastic anume pregătit, apoi făcu un pas spre cititorul optic. O dâră de lumină îi trecu scurt peste faţă; totul rămase în nemişcare pentru o clipă, după care un pocnet discret anunţă decuplarea încuietorii. El trecu pragul, pătrunzând în sala de dincolo de uşa închisă automat în urma lui.

Apoi, cu mişcări de o iuţeală uimitoare pentru cineva de vârstă înaintată, Menzies îngenunche, îşi deschise geanta şi se apucă de treabă. Începu prin a-şi ridica mâna, îndepărtându-şi coama leonină de păr alb dintr-o smucitură bruscă, după care îndesă peruca în geantă şi îşi duse degetele la gură, descotorosindu-se de cinci piese de cauciuc folosite pentru modificarea formei obrajilor şi bărbiei. Acest singur fapt avu drept urmare o transformare remarcabilă a feţei, în privinţa formei şi vârstei aparente. Alte două smucituri rapide îl scăpară de sprâncenele stufoase şi de câteva mici cusururi, pete hepatice, o aluniţă.

Pe urmă, încă stând în genunchi, bărbatul scoase din geantă mai mult de o duzină de oglinzi dentare mici, montate pe suporturi minuscule bizare, de o diversitate de dimensiuni şi de forme stranii, confecţionate din alamă prelucrată frumos, manual. Urmă un şir de obiecte negre, prinse unele de altele cu sârmă, un teanc de folii subţiri Mylar, mai multe unelte de tăiere mici, instrumente metalice cu aspect exotic şi o cutie plată cu tampoane adezive, de forma şi mărimea unei lentile.

După ce le aranjă pe toate pe podea, cu o precizie militară, bărbatul aşteptă, tot ghemuit, nemişcat, cu cronometrul din nou în mâini. Îşi ridică o singură dată capul, ca să arunce o privire în sala din faţa lui. Era întunecată – pe deplin cufundată în beznă – fără nici cea mai mică sclipire care să-i trădeze conţinutul extraordinar. Întunecimea făcea parte din sistemul de pază fiindcă, după ora închiderii, singurele radiaţii electromagnetice din sală erau undele infraroşii invizibile, medii şi lungi. Chiar şi miriadele de raze laser care se încrucişau în interior erau tot infraroşii, invizibile pentru ochiul liber. Dar el nu avea nevoie de lumină: făcuse câteva sute de repetiţii, într-un duplicat fidel al încăperii, construit de el însuşi.

Ceasul emise un alt ţiuit uşor şi bărbatul se puse brusc în mişcare. Alergă prin încăpere cu viteza unui copoi, plasându-şi oglinzile dentare în locuri stabilite cu exactitate, răsucind-o pe fiecare într-o direcţie la fel de exactă.

După două minute terminase şi se afla din nou în locul lui de lângă uşă, respirând lent şi uniform, cu ceasul în mână.

Un alt ţiuit îl anunţă că razele laser reapăruseră – toate fiind acum redirecţionate, astfel încât treceau pe lângă pereţi în loc să se încrucişeze în sală. Seriile rotitoare de reţele laser reprezentau una dintre caracteristicile noului sistem de pază. Tehnicienii din subsol se

felicitau, cu siguranţă, pentru că încheiaseră cu succes încă un test.

Bărbatul rămase din nou în aşteptare, cu ochii la ceas. Un alt ţiuit firav şi se ridică iarăşi, de data asta luând foliile Mylar, cu care acoperi numeroasele lentile ale camerelor video plasate într-o mulţime de poziţii strategice. Privite cu ochiul liber, foliile păreau goale, însă de fapt conţineau holograme, vizibile numai în infraroşu, care reproduceau cu exactitate spaţiul monitorizat – de unde lipsea, fireşte, el însuşi. Odată reintrate în funcţiune, camerele aveau să redea aceeaşi scenă plicticoasă de mai înainte. Care nu mai era însă reală.

Bărbatul se reîntoarse în colţul său sigur, ca o pisică. Aşteptă un nou ţiuit al cronometrului.

De data asta ocoli sala în grabă, plasând în fiecare colţ câte o cutie neagră, lucioasă, conectată la o baterie mică. Erau radare portabile puternice, de tipul celor folosite de poliţia statală, modificate astfel încât să blocheze sistemul Doppler al muzeului, adică radarul în infraroşu despre care se spunea că era atât de sensibil, încât putea să detecteze mişcarea unui gândac pe covor.

De îndată ce aparatele fură instalate la locul potrivit şi puse în funcţiune, bărbatul se ridică, îşi scutură genunchii de praf şi chicoti. Cu mişcări aproape languroase, scoase din geantă o lanternă, o aprinse şi îi lăsă fasciculul de un verde mat să danseze prin încăpere – alese cu precizie o anumită lungime de undă din spectrul verde, pe care nu o sesiza niciunul dintre senzorii electromagnetici sofisticaţi din jur.

Se îndreptă agale spre centrul sălii, unde fusese construită o coloană pătrată, cu latura de un metru şi un sfert, deasupra căreia era aşezată o cutie groasă din plexiglas. Se aplecă şi o studie. În interior, pe un strat gros de satin, se odihnea forma întunecată a unui diamant în formă de inimă, de o dimensiune extraordinară, aproape incredibilă: Inima lui Lucifer, cea mai preţioasă nestemată din muzeu, cunoscut drept cel mai valoros diamant din lume. Şi era, cu siguranţă, şi cel mai frumos.

Un punct de pornire minunat.

Făcu o gaură în plexiglas cu un mic instrument de tăiere. Apoi, folosind un set de unelte subţiri, create special în acel scop, şi câteva tampoane adezive minuscule, pătrunse în interior şi scoase diamantul, având mare grijă să nu permită ridicarea suportului acestuia, care ar fi declanşat alarma. O altă mişcare abilă plasă pe acelaşi suport o bilă mare de sticlă, cu rolul de a-l menţine apăsat.

Bărbatul luă diamantul în mână, îndreptând lanterna pentru o clipă spre el. În lumina verde părea întunecat, mort, lipsit de culoare, aproape ca o bucată de cărbune. Ceea ce nu îl descumpăni; ştia că, în lumină verde, un diamant roşu pare întotdeauna negru. Şi diamantul acela era roşu – sau, mai exact, de culoarea scorţişoarei, dar fără nicio umbră maronie. Era singurul diamant din lume de o asemenea

culoare. Albastrul diamantelor se datora borului sau hidrogenului, captiv în reţeaua lor cristalină, verdele era efectul iradierii naturale, galbenul şi maroniul apăreau ca urmare a prezenţei nitrogenului, iar prezenţa lamelelor microscopice genera rozul. Dar culoarea aceea? Nimeni nu cunoştea răspunsul.

Ridică diamantul şi se uită prin el, ţinând lanterna dedesubt. Îşi văzu ochii, reflectaţi şi multiplicaţi de faţetele nestematei într-un caleidoscop ireal, ochi şi iar ochi, sute de ochi, privind în toate direcţiile din interior. Mişcă diamantul într-o parte şi într-alta, de la un ochi la altul, savurând spectacolul.

Dar partea cea mai stranie era că ochii aveau culori diferite: unul căprui, iar celălalt de un albastru lăptos, alburiu.

Capitolul 53

Larry Enderby se aşeză la consola sa din Centrul de Tehnologie Avansată gâfâind uşor. Golul din stomac îi dispăruse, înlocuit de o senzaţie supărătoare de ghiftuire. Ca să fie sincer, trebuia să admită că se simţea ca un purcel de lapte. Râgâi şi îşi lărgi cureaua cu o gaură. Nu-i mai lipsea decât mărul roşu strălucitor din gură.

Se uită la colegii lui, Walt Smith şi Jim Choi. Smitty – care, credincios firii sale, dăduse dovadă de cumpătare – se holba la un grup de monitoare, fără să arate mai rău decât înainte. Ceea ce nu se putea spune despre Choi, care se prăbuşise peste terminalul lui, cu privirea sticloasă. În cele cincisprezece minute oferite de Smitty îşi demonstrase într-adevăr remarcabila abilitate de a ingurgita la repezeală o cantitate monstruoasă de creveţi şi de şampanie. Enderby încetase să-i mai numere creveţii după ce ajunsese la şaizeci şi doi.

Eliberă un alt râgâit, apoi se bătu uşor cu palma pe stomac. Ajunseseră lângă masa cu bunătăţi exact la timp: pofta de mâncare frenetică a invitaţilor se domolise aproape cu desăvârşire. Îşi îndepărtă cu un bobârnac o bobiţă de caviar de pe pieptul cămăşii. Dar al patrulea pahar de şampanie, pe care-l sorbise zgomotos în ultimul moment, fusese probabil o greşeală. Spera că avea să reziste până la ieşirea din schimb. Se uită la ceas: nu mai rămăsese decât o oră. Trebuiau să verifice dacă sistemul de pază actualizat din Sala Astor era pe deplin funcţional şi să aplice apoi procedura de stocare de termen lung a vechiului sistem.

Nicio dificultate: o mai făcuse de zeci de ori, probabil că era în stare să ducă totul la bun sfârşit şi în somn.

Se auzi sunetul grav şi melodios al unui gong.

— Gata, spuse Smitty. Douăzeci de minute. Aruncă o privire spre Choi. În ce stare se află sistemul din Sala Astor?

Choi clipi, uitându-se la ecran cu ochii uşor înceţoşaţi.

— Test finalizat fără incidente. Mătură cu privirea un grupaj de fluxuri video. Sala arată perfect.

— S-au înregistrat erori?

— Nu. Sistemul e în parametri.

— Şi modularea razelor laser?

— Din cinci în cinci minute, aşa cum a fost programată. Nicio abatere.

Smitty se îndreptă spre peretele cu monitoare. Enderby îl urmări în timp ce se uita cu atenţie la fluxurile video provenite din Sala Astor a Diamantelor. Vedea, rând pe rând, vitrinele cu pietre preţioase, licărind anemic în lumina infraroşie. Bineînţeles că nu se zărea nicio

mişcare: după încheierea programului de vizitare, odată ce era activat sistemul laser, nici măcar paznicilor nu le mai era îngăduit să intre în sălile de înaltă securitate.

Smitty mormăi aprobator, apoi se întoarse la staţia lui de monitorizare şi ridică receptorul unui telefon de interior.

— Carlos? Sunt Walt, de la CTA. Am încheiat testul final, de douăzeci de minute, al reţelei laser din Sala Astor. Cum se vede din Biroul Central al Securităţii?

O pauză.

— OK, bun. Îl setăm online pe planificarea standard şi punem sistemul precedent la păstrare.

Închise telefonul şi se uită la Enderby.

— „Groapa" spune că recepţia e perfectă. Larry, trimite sistemul vechi la culcare. Eu îl ajut pe Jim să finalizeze programul de automatizare a reţelei laser.

Larry dădu din cap şi îşi trase scaunul mai aproape de consolă. Era timpul să pună fostul sistem de pază în modul backup. Clipi, îşi şterse buzele cu dosul palmei şi începu să tasteze o succesiune de comenzi.

Dar se lăsă aproape imediat pe spătarul scaunului.

— E ciudat.

Smitty îi aruncă o privire.

— Ce s-a-ntâmplat?

Enderby îi arătă cu degetul un ecran cu leduri din lateralul terminalului său. În colţul din stânga sus al acestuia strălucea un singur punct roşu.

— Când am trecut prima zonă în standby, sistemul a generat un cod roşu.

Smitty se încruntă.

Un „cod roşu" reprezenta un sistem de alarmă emis de sistemul moştenit. Iar în Sala Astor nu se activa decât dacă în cazul deplasării unui diamant de la locul lui.

— Despre ce zonă e vorba?

— Zona 1.

— Ce conţine?

Enderby se întoarse spre un alt terminal, accesă baza de date în care erau stocate intrările şi inventarul şi rulă o interogare SQL.

— Un singur diamant: Inima lui Lucifer.

— Ăsta-i chiar în centrul încăperii.

Smitty se îndreptă spre monitoarele video şi se uită cu mare atenţie la unul dintre ele.

— Eu văd că totul e în ordine. Presupun c-avem de-a face cu un soi de eroare de soft.

Îi aruncă lui Enderby o privire peste umăr.

— Trece şi zona doi în sistemul vechi.

El tastă alte câteva comenzi. Pe ecranul cu leduri apăru imediat un al doilea punct.

— Şi ăsta-mi dă cod roşu.

Smitty se îndreptă spre el, cu o privire îngrijorată pe chip.

Enderby se holba la ecran. I se uscase gura şi aburii alcoolului se împrăştiau cu repeziciune.

— Întoarce-te la sistemul vechi, în totalitate, îi ceru Smitty. În toate zonele din sală.

Enderby răsuflă adânc şi tastă o succesiune scurtă de comenzi. Şi se simţi imediat cuprins de un val de disperare.

— Oh, nu, şopti. Nu.

Micul ecran cu leduri de pe biroul lui înflorise brusc, preschimbându-se într-un pom de Crăciun cu globuri roşii.

Şocul îi amuţi pe toţi pentru o clipă. Pe urmă Smitty îşi flutură mâna, într-un gest de respingere.

— Să nu facem din ţânţar armăsar. E o eroare de soft. Incompatibilitatea dintre cele două sisteme l-a dereglat probabil pe cel vechi. Trebuie să se fi întâmplat când l-am trecut offline. N-avem de ce să ne-agităm. Larry, închide sistemul vechi, treptat, modul cu modul. Pe urmă îl reîncarci folosind copia de rezervă.

— N-ar trebui să anunţăm Biroul Central?

— De ce, ca să ne facem de râs? îi anunţăm după ce rezolvăm problema.

— OK. Tu eşti şeful.

Şi Enderby începu să tasteze.

Smitty reuşi să schiţeze un zâmbet firav şi arătă către monitoarele care redau imaginea sălii pustii, cu diamantele sclipind în vitrine.

— Adică, ei – ia uitaţi-vă. Aveţi cumva impresia că sala aia a fost jefuită? Enderby nu putu să nu chicotească. La urma urmelor, poate că Smitty începea să aibă simţul umorului.

Capitolul 54

D'Agosta se folosea de radioul portabil din dotarea poliţiei pe care-l luase din Rolls şi trecea de pe o frecvenţă pe alta, în căutarea discuţiilor cu caracter oficial despre el şi Pendergast. Apariţia lor la aeroportul Kennedy avusese ca urmare emiterea unui buletin informativ, transmis prin radio tuturor forţelor de poliţie din Long Island, din Queens până în Bridgehampton. Rolls-ul fusese găsit şi ridicat din parcarea companiei de închirieri, iar autorităţile reuşiseră între timp să identifice şi automobilul Toyota Camry pe care-l furaseră, aşa că îl induseseră în mesajele de avertizare. Cei doi reuşiseră să evite mai multe baraje rutiere de pe Long Island Expressway mergând pe drumuri laterale şi ghidându-se după comunicatele radio.

Căzuseră în capcană şi laţul se strângea tot mai mult.

Pendergast continua totuşi să caute, oprind pe rând la toate benzinăriile nonstop de pe traseu, refuzând să se dea bătut – însă D'Agosta avea impresia că-şi asumaseră o misiune imposibilă, că întreprindeau un soi de acţiune în ultimă instanţă, o muncă de poliţie rudimentară, care consuma mult timp şi dădea rareori rezultate. Jucau la o loterie la care se vânduseră mult prea multe bilete.

Pendergast opri, în scrâşnet de cauciucuri, în faţa unei benzinării nonstop din Yaphank, care nu se deosebea cu nimic de celelalte două duzini în care intraseră deja: faţadă din sticlă, lumini de un verde fosforescent, bolnăvicios, respingând atacul înverşunat al întunericului.

La un moment dat, se gândi D'Agosta, aveau să dea peste un vânzător care auzise de buletinul informativ al poliţiei. Şi cu asta, basta.

Însă agentul FBI sări din Camry ca o pisică. Părea mistuit de o vâlvătaie intensă, de nestins. Trecuseră mai bine de douăsprezece ore, petrecute alternându-şi cercetările cu fuga de poliţie, şi el nu scosese prea multe cuvinte fără legătură cu jocul în care se angrenaseră. D'Agosta se întrebă cât timp era capabil să continue în acelaşi ritm.

Pendergast intră în micul magazin şi se opri în faţa vânzătorului somnoros înainte ca acesta să fi apucat să se ridice de pe scaunul comod din spatele tejghelei, de unde urmărea, după toate aparenţele, un film cu arte marţiale.

— Agent special Pendergast, FBI, spuse, cu obişnuita lui voce glacială, care reuşea cumva să transmită o ameninţare fără să fie ofensivă, şi îşi trecu legitimaţia prin câmpul vizual al interlocutorului.

D'Agosta întinse în acelaşi timp mâna şi opri televizorul, cufundând

încăperea într-o tăcere subită, neliniştitoare.

Picioarele scaunului se izbiră de podea când bărbatul se grăbi să se ridice.

— FBI? Sigur, da, corect. Cu ce vă pot fi de folos?

— Când aţi intrat în schimb?

— La miezul nopţii.

— Vreau să vă uitaţi la astea.

Scoase fotografiile de care făcuse rost la aeroport şi ţinu una în faţa vânzătorului.

— L-aţi văzut pe tip? E posibil să fi intrat aici azi-noapte, între unu şi trei.

Vânzătorul luă fotografia, schimonosindu-şi trăsăturile de încordare. D'Agosta îl studie cu atenţie şi se simţi ceva mai relaxat. Era clar că omul nu ştia nimic despre buletinul informativ al poliţiei. Aruncă o privire afară, către autostrada întunecată. Se făcuse aproape patru dimineaţa. Totul nu mai era decât o chestiune de timp. N-aveau să descopere niciodată un indiciu, căutau acul în carul cu fân. Poliţia avea să le dea de urmă şi...

— Da, răspunse vânzătorul. L-am văzut.

Aerul din micul magazin păru să se electrizeze.

— Uitaţi-vă vă rog şi la fotografia asta. Pendergast îi întinse o a doua imagine printată. Vreau să fiţi sigur.

Vorbea cu voce scăzută, dar trupul îi era încordat ca un arc spiral.

— E tot el, murmură vânzătorul. Îmi aduc aminte de ochii ăştia stranii, m-au cam băgat în sperieţi.

— Aţi văzut şi maşina asta? susură Pendergast, arătându-i o a treia imagine.

— Ei, n-aş putea spune că-mi aduc aminte. S-a autoservit, înţelegeţi?

Agentul FBI îşi luă fotografiile înapoi.

— Şi numele dumneavoastră este...

— Art Malek.

— Domnule Malek, îmi puteţi spune dacă îl însoţea cineva?

— A intrat în magazin singur. Şi, aşa cum ziceam, eu n-am ieşit. De fapt nu pot spune dacă mai era cineva în maşină. Îmi pare rău.

— E în ordine. Pendergast îşi puse fotografiile în buzunarul hainei şi se apropie mai mult. Acum spuneţi-mi exact tot ce vă amintiţi, din momentul când a intrat în magazin până când a ieşit.

— Păi... s-a întâmplat noaptea trecută, aşa cum spuneaţi, cu puţin timp înainte de ora trei. Nu s-a petrecut nimic neobişnuit – a oprit şi-a alimentat singur maşina, a intrat să plătească.

— Cu bani gheaţă.

— Exact.

— Aţi mai remarcat şi altceva în privinţa lui?

— Nu tocmai. Avea un accent ciudat, semăna oarecum cu al dumneavoastră. N-o luaţi drept ofensă, se grăbi Malek să adauge. De fapt, vă semăna într-un fel.

— Cu ce era îmbrăcat?

Vânzătorul se strădui să-şi aducă aminte.

— Nu-mi amintesc decât de un palton negru. Lung.

— În afară de plată, a mai făcut şi altceva?

— Am impresia c-a umblat puţin printre rafturi. Dar n-a cumpărat nimic.

La auzul răspunsului, Pendergast se crispă.

— Presupun c-aveţi camere de supraveghere în partea din spate a magazinului.

— Bineînţeles!

— Aş vrea să văd înregistrările din noaptea trecută.

Bărbatul ezită.

— Sistemul le reciclează din treizeci în treizeci de ore, le şterge...

— Atunci vă rog să opriţi *acum* sistemul. Trebuie să văd înregistrarea.

Vânzătorul aproape că sări în sus, gata să-i facă pe plac, şi se grăbi să intre într-un birou din spate.

— S-ar părea c-avem în sfârşit o pistă, spuse D'Agosta.

Ochii pe care şi-i întoarse Pendergast spre el păreau aproape fără viaţă.

— Dimpotrivă. Diogenes a sperat c-o să descoperim locul ăsta.

— De unde ştii?

Agentul FBI nu răspunse.

Vânzătorul se întoarse din camera din spate răsuflând greu şi aducând cu sine o casetă video. Pendergast scoase filmul din aparat şi o introduse în locul lui. Pe ecran apăru imaginea micului magazin, văzut de la nivelul plafonului, cu ora şi data înscripţionate în colţul din stânga jos. Pendergast apăsă pe butonul de derulare rapidă, opri banda, o derulă din nou. După un minut, descoperi imaginea luată la ora 3 a.m., în data de 28 ianuarie. Pe urmă o dădu înapoi cu o jumătate de oră, ca să-şi asigure o marjă de eroare. Şi începură să urmărească înregistrarea setată pe derulare rapidă.

Imaginea alb-negru era de calitate proastă. Culoarele dintre rafturi străluceau şi pâlpâiau pe ecran. Din când în când, câte o siluetă confuză alerga cu viteză mărită, înşfăca obiecte din rafturi şi se făcea nevăzută.

Pendergast apăsă brusc pe butonul de redare, reducând viteza de succedare a imaginilor la valoarea normală, în momentul când pe ecran apărea o siluetă întunecată. Mergea agale pe culoar, cu ochii – de două nuanţe de gri diferite – în căutarea camerei de supraveghere, pe care o fixă apoi cu privirea.

Era Diogenes. Pe faţă i se lăţi un zâmbet, îşi duse cu nepăsare mâna la buzunar şi scoase o bucată de hârtie. O despături şi o îndreptă cu nonşalanţă către obiectiv:

BRAVO, FRATER! SUNĂ MÂINE LA 466 ŞI
ÎNTREABĂ DE VIOLA.
VA FI ULTIMA VOASTRĂ COMUNICARE.
SĂ-NCEAPĂ NOILE NOASTRE VIEŢI! VALEAS.

— Patru şase şase, spuse D'Agosta. Nu e un număr oficial pentru urgenţe...

Apoi amuţi. Îşi dădu seama că nu era un număr de telefon, ci o adresă. Pe First Avenue, la numărul patru sute şaizeci şi şase, se găsea o intrare subterană a spitalului Bellevue, prin care se ajungea la morgă.

Pendergast se ridică, scoase caseta şi şi-o puse în buzunar.

— O puteţi păstra, spuse îndatoritor vânzătorul, în timp ce ieşeau.

Pendergast se strecură la volan, porni motorul, dar nu demară. Avea faţa cenuşie şi pleoapele pe jumătate lăsate.

Tăcerea era cumplită. D'Agosta nu găsea nimic de spus. Se simţea aproape bolnav, cuprins de o suferinţă fizică. Era chiar mai rău decât în Dakota – pentru că în ultimele douăsprezece ore avuseseră o speranţă. Firavă, dar existase totuşi.

— O să verific frecvenţele poliţiei, zise, cu voce rigidă.

Era o acţiune lipsită de sens, pur şi simplu ceva care să-l ţină ocupat. Până şi trăncăneala poliţiştilor despre buletinul informativ era mai bună decât tăcerea aceea cumplită.

Pendergast nu reacţionă când deschise staţia radio.

Din difuzor se revărsă o explozie de voci înnebunite, suprapuse.

D'Agosta se uită instinctiv pe geam. Fuseseră depistaţi? Dar toate drumurile din jurul benzinăriei erau pustii.

Se aplecă şi schimbă frecvenţa. Alte voci înnebunite.

— Ce naiba?

Locotenentul apăsă pe buton, schimbând frecvenţele una după alta. Aproape jumătate dintre canalele disponibile erau ocupate şi discuţia nu era despre ei. În oraş părea să se întâmple ceva foarte important. În timp ce asculta, încercând să-şi dea seama despre ce era vorba, realiză că şi Pendergast făcea acelaşi lucru, dintr-odată pe deplin în alertă.

Pe frecvenţa pe care intrase se discuta despre Muzeul de Istorie Naturală, de unde se părea că se furase ceva. Ţinta loviturii părea să fi fost Sala Astor a Diamantelor.

— Schimbă pe canalul comandamentului, spuse Pendergast.

D'Agosta făcu reglajul.

— Rocker vrea să-i interoghezi pe tehnicieni cu toată duritatea,

spunea o voce. Asta a fost o lovitură dată din interior, atâta lucru e clar.

D'Agosta asculta nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Rocker la ora patru dimineaţa? Probabil că era un furt colosal.

— Le-au luat pe toate? Inclusiv Inima lui Lucifer?

— Da. Şi vezi cine cunoştea toate amănuntele despre sistemul de pază, fă o listă, parcurge-o repede. Ai în vedere şi personalul care se ocupă de securitate.

— Am înţeles asta. Unde erau asigurate?

— La Affiliated Transglobal.

— Doamne, o să se urce pe pereţi când or să afle!

Uitându-se la Pendergast, D'Agosta fu şocat de expresia fascinată a feţei lui. Era ciudat că, în acel moment final al crizei, putea deveni atât de interesat de ceva care n-avea nicio legătură cu problema lui din prezent.

— Directorul muzeului e pe drum. Şi l-au scos din pat pe primar. Ştii că e gata să răstignească pe oricine nu-l ţine la curent cu o...

— Cineva a dat o spargere în Sala Diamantelor, zise D'Agosta. Cred că de-asta nu mai suntem pe moment în centrul atenţiei.

Pendergast nu scoase nicio vorbă. D'Agosta fu surprins de expresia feţei lui.

— Hei, Pendergast, spuse. Eşti OK?

Agentul FBI îşi întoarse spre el ochii spălăciţi.

— Nu, şopti el.

— Nu pricep. Ce ne priveşte? E un furt de diamante...

— Ne priveşte *întru totul*. Şi agentul FBI îşi întoarse privirea, scrutând întunericul iernii. Toate crimele astea brutale, toate aceste bileţele şi mesaje batjocoritoare... nimic altceva decât praf în ochi. Aruncat cu cruzime, cu sânge rece, cu sadism.

Se desprinse de bordură şi se îndreptă spre cartierul din care abia ieşiseră.

— Unde mergem?

În loc de răspuns, Pendergast călcă frâna şi opri în faţa unei case cu mezanin. Îi arătă o camionetă F150 parcată pe aleea din faţa clădirii. Cuvintele „De vânzare" erau scrise cu săpun pe parbriz.

— Avem nevoie de un vehicul, spuse. Pregăteşte-te să muţi staţia radio şi laptopul în camioneta aia.

— Cumperi o maşină la patru dimineaţa?

— O maşină furată e raportată prea repede. Avem nevoie de mai mult timp.

Pendergast coborî şi parcurse aleea scurtă de beton cu paşi mari. Apăsă pe butonul soneriei, o dată şi încă o dată. După o clipă se aprinseră luminile de la mezanin. O fereastră se întredeschise şi o voce strigă:

— Ce vreţi?

— Camioneta – e utilizabilă?

— Hei, amice, e patru dimineaţa!

— Nişte bani gheaţă te-ar ajuta să te dai jos din pat?

Fereastra se închise cu o înjurătură bombănită. O clipă mai târziu se aprinse lumina de pe verandă şi în uşă îşi făcu apariţia un bărbat corpolent, în halat de baie.

— Costă trei mii. Şi merge foarte bine. Are şi rezervorul plin cu benzină.

Pendergast îşi duse mâna la buzunarul costumului, scoase un teanc de bancnote şi numără treizeci de câte o sută.

— Care-i treaba? întrebă bărbatul, cu privirea uşor împăienjenită.

Pendergast îşi scoase legitimaţia.

— Sunt de la FBI. Dădu din cap către D'Agosta. El e de la NYPD.

Cu staţia radio şi cu laptopul în echilibru sub un braţ, D'Agosta îşi arătă legitimaţia.

— Ne ocupăm de o afacere cu droguri, sub acoperire. Fii un cetăţean responsabil şi păstrează asta pentru dumneata, OK?

— Bineînţeles.

Bărbatul acceptă banii.

— Cheile?

Bărbatul dispăru şi se întoarse o clipă mai târziu cu un plic.

— Aici e şi actul de proprietate.

Pendergast luă plicul.

— În scurt timp o s-apară un poliţist care-o să preia fostul nostru vehicul. Dar nu spune nimănui nimic, nici măcar poliţiei, despre maşina vândută şi despre noi. Ştii cum e cu cazurile astea sub acoperire.

— Sigur că da. La naiba, singurele cărţi pe care le citesc sunt despre infracţiuni reale.

Pendergast îi mulţumi şi se îndepărtă. O clipă mai târziu, erau în camionetă şi se desprindeau de bordură accelerând.

— Asta ar trebui să ne ofere câteva ore, spuse Pendergast, în vreme ce făceau cale-ntoarsă, gonind către Montauk Highway.

Capitolul 55

Diogenes Pendergast conducea încet, fără grabă, prin decorul deprimant de iarnă din oraşele înşiruite de-a lungul Old Stone Highway: Barnes Hole, Eastside, Springs. Culoarea semaforului din faţa lui se schimbă, devenind roşie, aşa că opri la intersecţie.

Întoarse capul lui mare spre stânga, apoi spre dreapta. Într-o parte văzu o plantaţie de cartofi, îngheţată şi acoperită de zăpadă. Dincolo de ea se întindea o pădure întunecată, de copaci golaşi, atrăgând atenţia cu crengile lor albe. Lumea era neagră şi albă şi n-avea profunzime: era plată, ca un coşmar creat de Edwin A. Abbot[37]. „O, păcătos ce sunt, pripit la gură...”[38]. Lumina se mută mai jos, ceea ce însemna că devenise verde, şi Diogenes apăsă încet pe acceleraţie. Maşina avansă cu prudenţă şi viră la dreapta, intrând pe Springs Road când roti el volanul, lăsat apoi să-i alunece pe sub palmele curbate lejer în timp ce maşina se reînscria pe o traiectorie dreaptă. Apăsă mai tare pedala de acceleraţie, diminuând presiunea când se apropie de limita vitezei regulamentare. Prin dreapta lui defilară mai multe plantaţii cenuşii de cartofi, întrerupte de şiruri de case gri, dincolo de care se întindeau mlaştinile Acabonack.

Totul gri, cu desăvârşire gri. Diogenes întinse mâna spre bord şi roti butonul radiatorului de mai multe ori spre dreapta, lăsând să se reverse mai multă căldură în compartimentul din sticlă, oţel şi plastic care îi conţinea trupul. Nu se simţea nici triumfător, nici răzbunat, avea doar o senzaţie stranie de vid: o senzaţie care îşi face apariţia după ce ai înfăptuit ceva măreţ, după ce ai încheiat o lucrare îndelung planificată.

Diogenes trăia într-o lume gri. O lume în care nu pătrundea culoarea, decât fulgerător, atunci când se aştepta cel mai puţin, venind din colţul ochiului său, ca un koan zen[39]. Koan. Ko. *Kuan ko. Ko co rico, ko co rico...*

Cu mult timp în urmă, lumea lui se estompase, reducându-se la nuanţe de gri, un univers monocrom de forme şi de umbre, unde culoarea dispăruse până şi din visele lui cu ochii deschişi. Nu, nu tocmai.

O asemenea afirmaţie ar fi fost o disimulare, o melodramă. În lumea lui *exista* un ultim rezervor de culoare şi acela se afla acolo, în punga de piele de lângă el.

Maşina mergea pe un drum pustiu. Afară nu era nimeni.

Schimbările peisajului monocromatic din jur îi spuneau că noaptea slăbea strânsoarea în care prinsese lumea. Răsăritul nu era departe. Dar lumina soarelui nu-i era de prea mare folos lui Diogenes, aşa cum

nu-i erau nici căldura, nici dragostea, nici prietenia, nici vreun altul dintre nenumăratele lucruri care hrăneau restul omenirii.

În timp ce conducea, rederulă în minte, cu minuţiozitate, până în cele mai mici detalii, evenimentele nopţii trecute. Le trecu în revistă până la ultima acţiune, mişcare, afirmaţie, savurând satisfacţia pe care o simţea ştiind că nu săvârşise nicio greşeală. Şi se gândea, în acelaşi timp, la zilele care i se aşterneau înainte, bifând în minte toate pregătirile pe care le avea de făcut, toate sarcinile care trebuiau îndeplinite, marea călătorie care îl aştepta – şi, *aber natürlich*, sfârşitul călătoriei. Se gândi la Viola, la fratele lui, la copilăria lui, la visele cu ochii deschişi, ramificate şi întreţesute, care păreau mai reale decât prezentul. Spre deosebire de ceilalţi saci de carne şi sânge din care era alcătuită specia lui, medită Diogenes, el putea să-şi deruleze în minte, simultan, mai multe şiruri de gânduri.

Evenimentul care îl jefuise pe Diogenes de culoare îi furase şi somnul. Uitarea deplină îi era refuzată. În schimb, plutea, întins în pat, printr-o lume a viselor cu ochii deschişi: amintiri din trecut, conflagraţii, conversaţii, combinaţii, anumite animale otrăvite şi murind cu o sobrietate rafinată, trupuri torturate pe cruci spintecate, o cămaşă aspră, făcută din ganglioni nervoşi, un borcan cu capac etanş plin cu sânge proaspăt – imagini disparate din trecut îi dansau pe ecranul minţii, parcă proiectate de o lanternă magică. Diogenes nu încerca niciodată să le oprească. Ar fi fost inutil să le opună rezistenţă, pe care trebuia însă să i-o opună, fireşte, inutilităţii în sine. Lăsa imaginile să-i apară în gând şi să dispară după bunul lor plac.

Toate astea aveau să se schimbe. Roata cea mare trebuia să se-nvârtească, fiindcă – la urma urmei – el avea să tragă pe roată un fluture[40]. Tot ce îi chiuise mintea avea să fie în sfârşit exorcizat. Răzbunarea pe fratele său era desăvârşită.

Diogenes conducea lăsându-şi gândurile să se întoarcă în timp, cu aproape treizeci de ani în urmă. La început – după petrecerea Evenimentului – se rătăcise în labirintul interior al propriei minţi, hălăduind atât de departe de realitate şi de judecata sănătoasă pe cât era cu putinţă, în timp ce o cât de mică fărâmă din el rămânea prozaică, cotidiană, capabilă să interacţioneze cu lumea din afară, a cărei adevărată natură îi fusese revelată – graţie Evenimentului.

Dar atunci – încet, foarte încet – demenţa în sine ajunsese să nu-i mai poată oferi adăpost. Nu mai era o alinare, nici măcar una amară. Aşa că se întorsese, dar se simţea ca un scafandru care coborâse prea mult în adânc, rămăsese fără aer şi se grăbise să se întoarcă la suprafaţă numai ca să i se facă rău din cauza decompresiunii.

Fusese cel mai cumplit moment.

Însă tocmai în momentul acela, când se străduise să nu-şi piardă echilibrul pe necruţătoarea muchie de cuţit a realităţii, înţelese că

avea de atins un scop care îl aştepta acolo. Un dublu scop: o răfuială şi o revendicare. Întocmirea planului avea să dureze decenii de-a rândul. În lumea căreia îi era el însuşi punct de referinţă, urma să fie o lucrare de artă: capodopera unei vieţi întregi.

„Atunci pe plac ţi-oi face."[41].

Şi Diogenes se reîntorsese în lume.

Acum ştia ce fel de loc era de fapt şi ce soi de creaturi o locuiau. Nu era încântătoare, nu, nicidecum. Era o lume a durerii, a răului şi a cruzimii, prin care hălăduiau făpturi abjecte, numai urină, excremente şi fiere. Dar noul său scop, sfârşitul căruia îi dedicase întregul său intelect, o făcea suportabilă. El devenise un cameleon prin excelenţă, ascunzând totul, absolut totul, în spatele unei înfăţişări ce se schimba cu repeziciune, prin deghizare, subterfugii, indicaţii eronate, ironie, detaşare glacială.

Uneori, când voinţa lui ameninţa să se spulbere, descoperea amuzamente temporare, suficiente ca să-l distragă, ca să-l ademenească din adâncuri către suprafaţă. Emoţiile care îl susţineau ar fi fost numite de unii ură, dar pentru el reprezentau miezul care îl hrănea, care îi dăruia răbdarea supraomenească şi atenţia fanatică acordată detaliilor. Descoperise că putea trăi nu doar o viaţă dublă sau triplă, că de fapt îşi putea asuma personalităţile şi vieţile unei jumătăţi de duzină de oameni inventaţi, din mai multe ţări, după cum i-o cereau munca şi arta lui.

Pe unele şi le asumase vreme de ani sau chiar de decenii, în vreme ce punea temelia complexă a planului său pe termen lung.

În faţă se zărea o intersecţie. Încetini şi viră la dreapta.

Noaptea eliberase lumea din strânsoare, dar ţinutul Suffolk îşi continua somnul. Pe Diogenes îl alina gândul că fratele său, Aloysius, nu se număra printre cei care se afundau într-o stupoare voluptoasă sau erotică. Şi nici n-avea să se mai bucure vreodată de un somn bun. În clipa aceea devenea probabil pe deplin conştient de dimensiunile a ceea ce îi făcuse el, Diogenes.

Planul lui avea forţa şi perfecţiunea funcţională a unei capcane pentru urşi bine unse. O capcană care îl prinsese deja pe Aloysius între fălci, unde aştepta sosirea vânătorului şi a unui glonţ milostiv în creieri. Numai că Diogenes nu intenţiona să dea dovadă de o asemenea milă.

Ochii îi alunecară din nou către punga de pe locul pasagerului. N-o mai deschisese după ce o umpluse, cu câteva ore înainte. Momentul transcendental când avea să se uite în tihnă la – sau mai degrabă în – diamante aproape că sosise. Clipa independenţei, clipa eliberării, după care tânjise atât de mult.

Pentru că numai gândul la lumina intensă, strălucitoare, refractată printr-un diamant viu colorat îl putea salva pe Diogenes, fie şi numai

pentru o secundă, din închisoarea lui în negru şi alb. Numai aşa putea să recapete cea mai firavă şi mai căutată dintre amintirile sale – esenţa culorii. Şi, dintre toate culorile cărora le ducea cel mai mult dorul, roşul era predominat. Roşul, în miriadele sale de manifestări.

Inima lui Lucifer. Era locul unde începea şi unde se sfârşea el însuşi. Alfa şi omega în lumea culorii.

Şi apoi trebuia să se ocupe de Viola.

Instrumentele fuseseră curăţate, lustruite şi ascuţite, cu muchiile mai tăioase ca niciodată. Viola avea să-i consume ceva timp. Era un vin *grand cru*, care merita să fie scos din beci, adus la temperatura camerei, destupat, lăsat să respire – înainte de a fi savurat, sorbit cu rafinament, până când n-avea să mai rămână nimic. Trebuia să sufere – nu de dragul de a o chinui, ci pentru semnele care aveau să-i rămână pe corp. Şi nimeni nu putea să interpreteze asemenea semne mai bine decât Aloysius. Aveau să-i producă o suferinţă cel puţin egală cu durerea provocată posesoarei trupului.

Poate ar fi putut începe reconstituind, în subsolul umed, săpat în piatră al cabanei, scena descrisă în *Iudita şi Holofern*. Tabloul lui preferat, dintre toate picturile lui Caravaggio. Stătuse în faţa lui ore întregi, la Galleria Nazionale d'Arte Antica din Roma, admirându-l extaziat: cuta încântătoare pusă pe fruntea Iuditei de hotărârea cu care mânuia tăişul; felul în care îşi ferea tot trupul, în afară de mâini şi de braţele dezgolite, de mizeria inerentă activităţii ei în plină desfăşurare; şuviţele puternice de sânge strălucitor care tăiau aşternuturile în diagonală. Da, ar fi fost un început excelent. Poate ar fi putut chiar să studieze tabloul împreună cu Viola, înainte de a trece la treabă. Iudita şi Holfern. Cu rolurile inversate, fireşte, şi adăugând în plus un vas de cositor pentru sânge, ca să nu se piardă niciun strop din nectarul preţios...

Diogenes străbătu străzile pustii ale satului Gerald Park. În faţă îi apăru Gardines Bay, o coală mată şi rece de zinc, întreruptă de contururile întunecate ale insulelor din depărtare. Maşina pătrunse pe Gerald Drive, cu portul Acabonack într-o parte şi cu golful în stânga. Nu mai avea de parcurs nici măcar un kilometru şi jumătate. În timp ce continua să conducă, pe buze îi apăru o umbră de zâmbet.

— *Vale, frater*[42], murmură, în latină. *Vale*.

Viola trăsese scaunul lângă fereastra zăbrelită şi privea prima geană de lumină furişându-se deasupra Atlanticului întunecat – o pată de cretă murdară – cu un sentiment de detaşare supranaturală. Era lumina unui coşmar din care nu se putea trezi, a unui vis pe atât de real şi de intens pe cât era de absurd. Dar cel mai mult o înspăimânta gândul la eforturile şi la cheltuielile făcute de Diogenes ca să pună la punct celula aceea – pereţi, podea şi plafon din oţel nituit, o uşă de oţel cu broască de seif, plus geamurile încasabile şi instalaţia sanitară

specială, ca şi cea electrică. Încăperea era tot atât de sigură ca o celulă dintr-o închisoare de maximă securitate – dacă nu cumva o întrecea.

De ce? Era într-adevăr posibil ca, odată ce se apropiau zorile, să nu-i mai rămână de trăit mai mult de câteva minute?

Se sili din nou să-şi scoată din minte speculaţia aceea inutilă.

Ajunsese de mult la concluzia că evadarea era imposibilă. Închisoarea era construită după un plan foarte bine gândit, toate eforturile ei de a găsi o cale de scăpare fuseseră anticipate şi zădărnicite. El lipsise toată noaptea – cel puţin asta părea să dea de înţeles liniştea desăvârşită. Ea bătuse din când în când în uşă, ţipând, şi la un moment dat o izbise în repetate rânduri cu un scaun, care sfârşise prin a i se face bucăţi în mâini. Şi nu venise nimeni.

Pata de cretă căpătă o uşoară tentă sângerie: o strălucire palidă deasupra valurilor Atlanticului. Un vânt sălbatic puncta oceanul întunecat cu pete de spumă. Fuioare de zăpadă îngheţată – sau era nisip? — biciuiau pământul.

Viola îşi îndreptă brusc spatele, dintr-odată în alertă. Auzise zgomotul slab, înăbuşit, al unei uşi care se deschidea. Alergă spre uşa ei, îşi lipi urechea de ea. Desluşi zgomote slabe: un pas, o uşă închizându-se.

Se întorsese.

Simţi un val brusc de spaimă şi se uită către fereastra din partea opusă a încăperii. Discul soarelui tocmai urca deasupra Atlanticului, dispărând aproape la fel de repede într-un nor negru, de furtună. Diogenes ţinuse neapărat să sosească exact în zori. La timp pentru execuţie.

Viola îşi ţuguie buzele. Dacă el îşi închipuia că putea s-o ucidă fără împotrivire, atunci făcea o greşeală gravă. Avea să se lupte cu el până la moarte...

Înghiţi în sec, înţelegând cât de prostească era bravada ei când era vorba de un bărbat fără îndoială înarmat cu un pistol pe care ştia foarte bine să-l folosească.

Se luptă să-şi potolească respiraţia precipitată, panicată. Fu cuprinsă de un amestec bizar de sentimente contradictorii: pe de-o parte, o dorinţă instinctivă, imperioasă, de supravieţuire cu orice preţ; pe de alta, o necesitate stringentă de a muri – dacă moartea era într-adevăr aproape – cu demnitate, fără ţipete şi fără împotrivire.

Se auziră mai multe zgomote şi, fără să se gândească, se întinse imediat pe podea, ca să asculte prin spaţiul minuscul dintre uşă şi prag. Sunetele continuau să fie slabe şi înăbuşite.

Se ridică şi alergă în baie, smulse hârtia igienică din suportul său, o derulă cu mâna tremurându-i cu violenţă şi-i scoase tubul de carton. Reveni în fugă lângă uşă şi îşi apăsă unul dintre capetele acestuia pe ureche, îndesându-l pe celălalt în crăpătura lungă din canat.

Aşa auzea mult mai bine: foşnet de haine, mai multe lucruri lăsate jos, declicul unui zăvor descuiat.

Apoi, pe neaşteptate, zgomotul scurt al unei inspiraţii bruşte. Şi o tăcere lungă, lungă, lungă. Se scurseră cinci minute.

Pe urmă, un bocet gros, chinuit, aproape ca mârâitul de avertizare al unei pisici. Se înălţă şi coborî, ca o psalmodiere monotonă, înainte de a se amplifica dintr-odată, transformându-se într-un ţipăt strident de suferinţă pură, autentică, absolută. Era inuman, era urletul unui zombi, era cel mai înfricoşător sunet pe care-l auzise vreodată Viola – şi era *urletul lui*.

Capitolul 56

Taxiul opri în faţa clădirii ziarului *Times*. Smithback semnă nerăbdător chitanţa de încasare din cont – costul călătoriei se ridica la patru sute douăzeci şi cinci de dolari – plătiţi cu cardul pe care şi-l luase din apartament. Îi înapoie bucata de hârtie taximetristului, care o primi încruntându-se.

— Şi bacşişul? întrebă.

— Glumeşti? Cu câţi bani ţi-am dat, puteam să iau avionul până la Aruba.

— Ascultă, amice, am de plătit benzina, asigurarea, am cheltuieli până peste cap...

Smithback trânti portiera şi intră în fugă în clădire, sprintând către ascensor. Avea de gând să ia legătura cu Davies, să-l anunţe că revenise în oraş, să se asigure că nu-şi pierduse postul – şi apoi să fugă direct la muzeu şi la Nora. Era nouă şi un sfert: n-o găsise în apartament şi presupunea că plecase deja la lucru.

Apăsă butonul pentru etajul treizeci şi doi şi aşteptă în timp ce liftul urca înnebunitor de încet. Când ajunse, în sfârşit, ieşi din cabină şi alergă pe culoar, oprindu-se în faţa uşii lui Davies exact atât cât era nevoie ca să-şi tragă răsuflarea şi ca să-şi netezească şuviţa rebelă de păr care părea să i se zbârlească numai în cele mai nepotrivite momente.

Respiră adânc şi bătu politicos în uşă.

— E deschis, se auzi o voce.

Smithback înaintă cu un pas, ajungând în cadrul uşii. Harriman nu se vedea nicăieri, slavă Domnului.

Davies îşi ridică privirea.

— Bill! Mi s-a spus că eşti la St. Luke's, practic în pragul morţii.

— Am reuşit să-mi revin repede.

Davies îl studie cu atenţie.

— Mă bucur că pari gras şi fericit. Apoi, după o pauză: Să presupun c-o să ne aduci o adeverinţă de la medic?

— Fireşte, fireşte, se bâlbâi Smithback.

Presupunea că Pendergast putea să rezolve şi asta, aşa cum părea în stare să rezolve orice altceva.

— Ţi-ai ales un moment foarte convenabil ca să te faci nevăzut.

În Vocea lui Davies se simţea ironia.

— Nu l-am ales eu. El m-a ales pe mine.

— Ia loc.

— Păi, tocmai eram în drum spre...

— Oh, îmi cer scuze – nu mi-am dat seama că ai o întâlnire urgentă.

La auzul tonului glacial, Smithback se hotărî să se aşeze. Murea de nerăbdare s-o vadă pe Nora, dar nu merita să-l enerveze pe Davies mai mult decât o făcuse deja.

— Bryce Harriman a reuşit să facă tot ce mai era de făcut în timpul recentei tale indispoziţii, atât în ceea ce priveşte uciderea lui Duchamp cât şi în privinţa celeilalte crime, de la muzeu, de vreme ce poliţia susţine acum că între ele există o legătură...

Smithback se aplecă în faţă.

— Scuzaţi-mă. Aţi spus că s-a săvârşit o crimă la muzeu? La ce muzeu?

— Chiar că te-ai rupt de lume. La Muzeul de Istorie Naturală din New York. Acum trei zile a fost ucis un custode...

— *Cine*?

— Cineva de care n-am mai auzit până acum. Nu-ţi face probleme, n-ai treabă cu povestea asta – a preluat-o Harriman. Ridică un plic lucios cu o mişcare bruscă. Uite ce am în schimb pentru tine. E un subiect important, Bill, şi o să fiu sincer: simt o oarecare îngrijorare fiindcă i-l încredinţez cuiva cu sănătatea şubredă. M-am gândit să i-l dau tot lui Harriman, numai că are deja o porţie prea mare şi era pe teren când am aflat vestea, acum douăzeci de minute. Muzeul a fost jefuit azi-noapte, un jaf de proporţii. Se pare că locul e plin de evenimente zilele astea. Tu eşti cel care are legături acolo, ai scris cartea aia – aşa că povestea îţi aparţine, în ciuda îngrijorării mele.

— Dar cine...?

Davies împinse plicul spre el.

— Cineva a golit sala diamantelor azi-noapte, în timp ce era în plină desfăşurare o ceremonie importantă. La zece o să fie o conferinţă de presă. În plic sunt scrisorile tale de acreditare. Se uită la ceas. Începe peste o jumătate de oră, ai face bine să te pui în mişcare.

— În legătură cu crima de la muzeu, repetă Smithback. Cine-a fost?

— Cum spuneam, nu o persoană importantă. O angajată nouă, pe nume Green. Margo Green.

— *Cum*?

Smithback se pomeni cu mâinile încleştate de scaun, cu capul învârtindu-i-se. Era imposibil. Imposibil.

Davies îl privi alarmat.

— Te simţi bine?

Smithback se ridică pe picioare nesigure.

— Margo Green... *ucisă*?

— O cunoşteai?

— Da.

Smithback abia reuşi să pronunţe cuvântul.

— Ei, atunci e mai bine că nu te ocupi tu de povestea asta, spuse energic Davies. Şeful meu de pe vremuri spunea că a scrie reportaje

despre un subiect care ţi-e prea apropiat e ca şi cum ai încerca s-o faci pe avocatul tău: te alegi cu un nebun pe post de avocat şi cu un altul pe... hei! Unde pleci?

Capitolul 57

Când trecu de colţ, intrând de pe Columbus Avenue pe West 77th Street, Nora îşi dădu imediat seama că la muzeu se întâmplase ceva important. Museum Drive era înţesat de vehicule de poliţie, de maşini fără însemne, de furgonete SUV, toate acestea fiind înconjurate, la rândul lor, de camionete de televiziune şi de o mulţime agitată de reporteri.

Se uită la ceas – era zece fără un sfert, o oră la care de obicei muzeul încă se mai trezea. Inima începu să-i bată mai repede: se săvârşise o altă crimă?

Se îndreptă în grabă spre intrarea de serviciu a personalului. Poliţia eliberase deja drumul pentru angajaţii care soseau şi împingea înapoi o gloată de curioşi tot mai rebelă. După toate aparenţele, indiferent ce s-ar fi întâmplat, se anunţase deja la ştirile din dimineaţa aceea şi mulţimea devenea, chiar sub ochii ei, din ce în ce mai numeroasă. Dar, după vernisajul din seara precedentă, Nora dormise mai mult decât ar fi trebuit şi nu avusese timp să asculte nimic la radio.

— Sunteţi angajată la muzeu? o întrebă un poliţist.

Ea dădu din cap şi îşi scoase legitimaţia.

— Ce se petrece?

— Muzeul e închis. Mergeţi acolo.

— Dar ce...?

Însă poliţistul striga deja la altcineva, iar ea se pomeni împinsă către intrarea de siguranţă, unde părea să se fi adunat tot personalul de pază.

Manetti, responsabilul cu securitatea, era acolo, gesticulând frenetic către doi paznici ghinionişti.

— Toţi angajaţii merg în zona înconjurată de cordoane din dreapta, strigă unul dintre paznici. Ţineţi-vă legitimaţiile la-ndemână!

Nora îl zări pe George Ashton în mulţimea agitată a angajaţilor abia sosiţi şi îl înşfăcă de braţ.

— Ce s-a-ntâmplat?

El se holbă la ea.

— Cred că eşti singura persoană din oraş care nu ştie.

— Am dormit până târziu, explică ea, iritată.

— Pe aici! strigă un poliţist. Angajaţii muzeului, pe aici!

Şnururile de catifea care împiedicaseră cu o seară înainte accesul curioşilor şi al presei la festivitatea de gală aveau acum o a doua întrebuinţare, conducând personalul muzeului, ca printr-o pâlnie, către o zonă de aşteptare de lângă intrarea de siguranţă, unde paznicii verificau actele de identitate şi-i calmau pe angajaţii iritaţi.

— Cineva a dat azi-noapte o spargere în Sala Astor, spuse Ashton, cu răsuflarea tăiată. A golit-o. Chiar în toiul petrecerii.

— A *golit-o*? A luat şi Inima lui Lucifer?

— Mai ales Inima lui Lucifer.

— Cum?

— Nimeni nu ştie.

— Credeam că Sala Astor e impenetrabilă.

— Aşa se spunea.

— Treceţi înapoi şi staţi în dreapta! strigă un poliţist. O să vă permitem să intraţi într-o clipă.

Ashton se strâmbă.

— Exact ce-mi trebuia dimineaţa, după cinci pahare de şampanie.

„Mai degrabă zece", se gândi Nora, aducându-şi aminte de bolboroselile lui incoerente din seara precedentă.

Poliţia şi paznicii muzeului verificau legitimaţiile, puneau întrebări fiecărui angajat, apoi îl conduceau într-o a doua zonă îngrădită, situată chiar în faţa intrării.

— Există suspecţi? întrebă Nora.

— Niciunul. Însă ei sunt convinşi că spărgătorii au avut complici din interior.

— Legitimaţiile! zbieră un poliţist în urechea ei.

Ea şi-o pescui din nou din geantă şi o arătă. Ashton făcu acelaşi lucru.

— Doctor Kelly?

Era un poliţist cu un clipboard. Un altul îl împinse pe Ashton într-o parte.

— Pot să vă pun câteva întrebări?

— Daţi-i drumul, spuse Nora.

— Aseară aţi fost în muzeu?

— Da.

El bifă ceva.

— La ce oră aţi plecat?

— Cam pe la miezul nopţii.

— Asta e tot. Aşteptaţi acolo, vom deschide muzeul imediat ce va fi posibil şi veţi putea merge la lucru. O să luăm legătura cu dumneavoastră mai târziu, pentru programarea unei discuţii.

Nora fu condusă într-o a doua zonă de aşteptare. Îl auzi pe Ashton ridicând vocea în spatele ei, dornic să ştie de ce nu i se citeau drepturile. Custozii şi ceilalţi membri ai personalului din preajmă îşi loveau palmele una de alta în frig şi aburii respiraţiei lor umpleau aerul. Era o zi cenuşie şi temperatura se menţinea cu puţin sub punctul de îngheţ. Vocile lor se ridicau pretutindeni în jur, plângându-se.

Nora auzi mulţimea de pe stradă agitându-se şi se uită într-acolo.

Presa se repezise înainte, cu camerele de filmat în echilibru instabil pe umeri, cu microfoanele girafă legănându-se. Pe urmă văzu care era motivul: uşile muzeului se deschiseseră. Directorul muzeului, Frederick Watson Collopy, îşi făcu apariţia, flancat de comisarul de poliţie Rocker. În spatele lor stătea o falangă de poliţişti în uniformă.

Numaidecât reporterii începură să urle întrebări, fluturându-şi mâinile. Părea să fie începutul unei conferinţe de presă.

În aceeaşi clipă, Nora observă o mişcare febrilă în lateral şi se întoarse într-acolo. Era soţul ei, zbătându-se să-şi facă loc prin mulţime, strigând ca un nebun şi străduindu-se să ajungă la ea.

— Bill!

Ea se repezi să-i iasă înainte.

— Nora!

Smithback îşi croi drum prin gloata de curioşi, trânti un paznic vânjos al muzeului la pământ, sări peste şnururile de catifea şi îşi făcu loc cu forţa printre angajaţii muzeului.

— Nora!

— Hei, unde se duce tipul ăla?

Un poliţist se strădui să-l ajungă.

Smithback reuşi în sfârşit să străbată mulţimea şi aproape dădu peste Nora, cuprinzând-o apoi într-o îmbrăţişare de urs şi săltând-o cu totul de la pământ.

— Nora! Doamne, ce dor mi-a fost de tine!

Se îmbrăţişară, se sărutară, se îmbrăţişară iarăşi.

— Bill, ce ţi s-a-ntâmplat? Ce-i cu vânătaia asta de pe tâmpla ta?

— Nu-ţi face probleme pentru ea, răspunse Smithback. Tocmai am auzit de Margo. Chiar a fost ucisă?

Nora dădu din cap.

— Am fost ieri la înmormântarea ei.

— Oh, Doamne. Nu-mi vine să cred că-i adevărat.

Îşi şterse repede faţa şi Nora văzu că îi lăcrimau ochii.

— Nu pot să cred.

— Unde-ai fost, Bill? Mi-am făcut atâtea griji.

— E o poveste lungă. Am fost închis într-un azil de nebuni.

— *Cum*?

— O să-ţi povestesc mai târziu. Şi eu mi-am făcut griji pentru tine. Pendergast crede că pe-aici umblă un maniac, omorându-i toţi prietenii.

— Ştiu. M-a avertizat. Dar era chiar înainte de vernisaj, nu puteam să fac nimic...

— Domnul n-are ce căuta aici, interveni unul dintre paznici, păşind între cei doi. Locul ăsta e numai pentru angajaţii muzeului...

Smithback se răsuci să-i răspundă, dar îi întrerupse un ţiuit strident, de probă, al sistemului de amplificare improvizat. O clipă mai târziu,

comisarul Rocker păşi în faţa microfonului şi ceru să se facă linişte – ceea ce, în mod miraculos, se şi întâmplă.

— Sunt de la *Times*, spuse Smithback, scotocindu-şi buzunarul, de unde scoase nişte hârtie, şi căutând pe bâjbâite un pix.

— Poftim, ia-l pe-al meu, spuse Nora, cu braţul încă în jurul mijlocului lui.

Când începu comisarul de poliţie să vorbească, mulţimea amuţise.

— Sala Astor a Diamantelor a fost jefuită azi-noapte, anunţă Rocker. În momentul de faţă, echipele specializate sunt încă la locul faptei, alături de câţiva dintre cei mai buni experţi judiciari din lume. Se face tot ce poate fi făcut. E prea devreme pentru indicii şi suspecţi, dar vă promit că vom informa presa pe măsură ce vom face progrese. Îmi pare rău că nu vă pot spune mai mult, dar e încă prea devreme, investigaţiile abia au început. Iată ce pot afirma: furtul a fost săvârşit cu extrem de mult profesionalism, a fost evident pregătit cu mult timp înainte, de hoţi care au apelat la mijloace tehnologice sofisticate, după toate aparenţele familiarizaţi în amănunt cu toate măsurile de securitate din muzeu, care s-au folosit de vernisajul de aseară pentru distragerea atenţiei. Vom avea nevoie de ceva timp ca să analizăm şi să înţelegem cum au penetrat sistemul de pază. Asta e tot ce am de declarat pe moment. Domnule doctor Collopy?

Directorul muzeului făcu un pas înainte, stătea drept, încercând să prezinte lucrurile în cel mai favorabil mod – şi eşuând. Vorbi cu voce tremurătoare.

— Vreau să repet spusele comisarului Rocker: se face tot posibilul. Adevărul este că majoritatea diamantelor furate sunt unicate şi vor fi recunoscute instantaneu de orice comerciant de pietre preţioase din lume. Nu pot fi vândute în forma lor actuală.

Aluzia la posibilitatea de a fi tăiate stârni un murmur de nelinişte.

— Stimaţi concitadini din New York, ştiu că această dispariţie e o mare pierdere pentru muzeu şi pentru oraş. Din păcate, deocamdată avem prea puţine informaţii ca să ne dă seama cine ar fi putut s-o facă, sau de ce, sau ce intenţii are.

— Ce ne puteţi spune despre Inima lui Lucifer? strigă cineva din rândurile presei.

Collopy păru să se clatine.

— Facem tot posibilul, vă promit.

— Inima lui Lucifer a fost furată? strigă altcineva.

— Aş vrea să dau cuvântul directoarei de relaţii cu publicul a muzeului, doamna Carla Rocco...

Întrebările strigate se transformară într-un foc de baraj şi o femeie făcu un pas înainte, ridicând mâinile.

— O să răspund la întrebări când va fi linişte, spuse ea.

Zarva se domoli şi ea arătă cu degetul.

— Doamnă Lilienthal de la ABC, întrebarea dumneavoastră?

— Ce s-a-ntâmplat cu Inima lui Lucifer? A dispărut?

— Da, se numără printre diamantele care au fost furate.

Dezvăluirea care nu surprinse pe nimeni atrase după sine un murmur tumultuos. Rocco îşi ridică din nou mâinile.

— Vă rog!

— Muzeul a afirmat că deţine cel mai bun sistem de pază din lume. Cum au pătruns hoţii?

— Asta se încearcă să se afle chiar acum, în timp ce stăm de vorbă. Sistemul de pază e multistratificat şi redundant. Sala a fost în permanenţă sub supraveghere video. Hoţii au lăsat în urmă aparatură tehnică din belşug.

— Ce fel de aparatură tehnică?

— Pentru analiză va fi nevoie de zile întregi, poate chiar de săptămâni.

Alte întrebări strigate. Rocco arătă spre un alt reporter.

— Roger?

— Pentru ce sumă e asigurată colecţia?

— O sută de milioane de dolari.

Un murmur de uimire şi admiraţie.

— Care e valoarea ei *reală*? insistă reporterul Roger.

— Muzeul nu i-a atribuit niciodată o valoare. Următoarea întrebare de la domnul Werth, NBC.

— Cât valorează Inima lui Lucifer?

— Nici acestui diamant nu i se poate atribui o valoare. Dar îngăduiţi-mi să subliniez că ne aşteptăm să recuperăm pietrele preţioase, într-un fel sau altul.

Collopy făcu brusc un pas înainte.

— Colecţia muzeului e alcătuită mai ales din diamante „fanteziste” – adică diamante colorate – şi cele mai multe sunt suficient de ieşite din comun ca să fie recunoscute numai după culoare şi după sortiment. Ceea ce este valabil mai ales pentru Inima lui Lucifer. În lume nu mai există niciun alt diamant cu aceeaşi culoare intensă de scorţişoară.

Nora îl urmări pe Smithback cu privirea în timp ce păşea peste cordonul de catifea, pătrunzând în grupul reporterilor şi fluturându-şi mâna.

Rocco arătă spre el, îşi miji ochii.

— Smithback, de la *Times*?

— Inima lui Lucifer nu e considerată cel mai frumos diamant din lume?

— Cel mai frumos diamant *fantezist,* da. Cel puţin aşa mi s-a spus.

— Şi cum o să le explicaţi asta oamenilor din New York? Cum o să le explicaţi pierderea acestei nestemate unice?

Vocea începuse brusc să-i tremure de emoţie. Norei i se păru că-n întrebarea aceea se adunase toată furia pe care o simţea Smithback din cauza morţii lui Margo, din cauza felului în care fusese forţat să se despartă de ea însăşi.

— Şi cum de-a permis muzeul să se-ntâmple una ca asta?

— Nimeni n-a *permis* să se-ntâmple, răspunse Rocco, pe un ton defensiv. Sistemul de pază din Sala Astor e cel mai sofisticat din lume.

— S-ar părea că nu suficient de sofisticat.

Haosul crescu, strigătele se înmulţiră. Rocco îşi flutură mâinile.

— Vă rog! Lăsaţi-mă să vorbesc!

Vuietul se stinse, reducându-se la un mormăit stânjenitor.

— Muzeul *regretă profund* pierderea Inimii lui Lucifer. Înţelegem care e importanţa acestui diamant pentru oraş şi, într-adevăr, pentru ţară. Facem tot posibilul ca să-l recuperăm. Vă rog s-aveţi răbdare şi să acordaţi poliţiei timpul necesar ca să-şi facă munca. Doamna Carlson, de la Post?

— O întrebare pentru domnul doctor Collopy. Nu vreau să intru în prea multe detalii, dar diamantul v-a fost încredinţat de newyorkezi, cărora le aparţine de fapt. Cum intenţionaţi dumneavoastră personal, în calitate de conducător al muzeului, să faceţi faţă acestei responsabilităţi?

Vuietul se stârni din nou. Dar se stinse brusc când directorul îşi ridică mâinile.

— Adevărul este, spuse el, că orice sistem de pază proiectat de om poate fi înfrânt tot de om.

— E o viziune mai degrabă fatalistă, continuă Carlson. Cu alte cuvinte, recunoaşteţi că muzeul nu poate garanta niciodată securitatea colecţiilor sale.

— Garantăm *cu siguranţă* această securitate, tună Collopy.

— Următoarea întrebare! strigă Rocco.

Dar reporterii se lansaseră şi nu voiau să renunţe la subiect.

— Ne puteţi spune ce înţelegeţi prin „a garanta”? Tocmai s-a furat cel mai important diamant din lume şi dumneavoastră afirmaţi că securitatea lui era garantată?

— Vă pot explica.

Collopy era roşu de furie.

— Aici se simte o oarecare disonanţă cognitivă! strigă Smithback.

— Fac această afirmaţie fiindcă Inima lui Lucifer nu se numără printre diamantele furate, zbieră Collopy.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Rocco se întoarse şi îi aruncă directorului o privire uluită, ceea ce făcu şi Rocker.

— Scuzaţi-mă, domnule, începu Rocco.

— Linişte! Sunt singura persoană din muzeu aflată în posesia acestei informaţii, dar, date fiind circumstanţele, nu văd de ce aş mai păstra

secretul. Piatra expusă era o copie, un diamant veritabil, colorat prin aplicarea unor tratamente cu radiaţii. Adevărata Inimă a lui Lucifer s-a aflat întotdeauna la loc sigur, încuiată într-unul dintre seifurile companiei de asigurări a muzeului. Nestemata e prea valoroasă ca să fie ţinută într-o vitrină – compania noastră de asigurări n-a permis acest lucru.

Îşi înălţă capul, cu un licăr de triumf în privire.

— Indiferent cine sunt hoţii, au furat un fals.

Urmă o avalanşă de întrebări, dar Collopy se mulţumi să-şi şteargă fruntea şi se retrase.

— Conferinţa de presă s-a-ncheiat! strigă Rocco, fără niciun efect. Nu se mai acceptă întrebări!

Dar mâinile care se agitau frenetic şi ţipetele demonstrau limpede că nu se încheiase şi că urmau multe alte întrebări.

Capitolul 58

Orele se scurgeau în vreme ce conduceau maşina de-a lungul plajei, dintr-un orăşel de vacanţă pustiu într-altul. Lumina zorilor crescuse, aducând o zi mohorâtă, cu un frig aspru şi cu un vânt tăios, descins din cerul plumburiu. D'Agosta continua să asculte indispus radioul conectat la frecvenţele poliţiei. Era din ce în ce mai îngrijorat fiindcă discuţiile despre urmărirea lor încetaseră brusc – nu doar din cauza furtului pietrelor preţioase, deşi acesta era subiectul principal pe majoritatea canalelor, ci fiindcă fuseseră probabil comutate pe frecvenţe mai sigure, care nu putea fi monitorizate de staţia lor portabilă.

Era evident că ajunseseră într-o fundătură. Incursiunile în alte magazine non-stop din staţiile de benzină erau lipsite de speranţe – cu rezervorul plin, Diogenes nu mai avusese motiv să oprească. Succesul lor din Yapland nu făcuse altceva decât să le confirme ceea ce voia Diogenes să afle – că se îndrepta spre est şi că Viola avea să fie moartă în scurt timp. Nimic mai mult decât atât. Lui D'Agosta îi era milă de Pendergast: totul părea inutil şi el o ştia.

Însă îşi continuau drumul, intrând în moteluri, în magazine, în restaurantele deschise peste noapte, riscând de fiecare dată să fie reperaţi şi arestaţi.

Puţinele frânturi de informaţii pe care reuşise D'Agosta să le spicuiască ascultând radioul fuseseră descurajatoare. Susţinută de o prezenţă federală puternică, poliţia strângea rapid cercul. Fuseseră amplasate baraje rutiere noi şi toate autorităţile locale erau în alertă.

Aflaseră, inevitabil, de camioneta cumpărată. Dacă Pendergast nu scotea ceva cu adevărat inteligent din mânecă, orele rămase până la arestarea lor erau numărate.

Camioneta îşi schimbă brusc direcţia şi D'Agosta se prinse de mânerul din plafon când Pendergast intră în scrâşnet de cauciucuri într-o parcare mică, pentru a opri în faţa unui Starbucks non-stop. Alături era o parcare publică, dincolo de care se rostogoleau valurile cenuşii ale Atlanticului.

Rămaseră nemişcaţi o clipă, în vreme ce staţia radio continua să zumzăie, vorbind tot despre jaful din muzeu. Era în plină desfăşurare un soi de conferinţă de presă, transmisă pe unul dintre posturile publice.

— E imposibil să se fi oprit aici, spuse D'Agosta.

— De fapt caut o conexiune wireless. Pendergast luă laptopul, îl deschise, încărcă sistemul de operare. Înăuntru există fără nicio îndoială aşa ceva. O să folosesc un sniffer ca să găsesc un port

disponibil şi să mă cuplez la net. Am lăsat programul care recunoaşte tipare să ruleze pe computerul din Dakota. Poate ne mai spune ceva.

D'Agosta se uită îmbufnat cum îi alergau degetele pe taste.

— Vrei să comanzi nişte cafea pentru noi, Vincent? întrebă Pendergast, fără să-şi ridice privirea.

Vincent coborî din camionetă şi intră în local. Câteva minute mai târziu, când se întoarse, Pendergast se mutase pe locul pasagerului şi nu mai tasta.

— Ai aflat ceva?

Agentul FBI clătină din cap. Se lăsă încet pe spate şi închise ochii.

D'Agosta se instală cu atenţie pe scaunul şoferului, oftând. În vreme ce se aşeza, observă că o maşină de patrulare a poliţiei intra în parcare. Încetini când trecu pe lângă ei, apoi se opri în capătul opus.

— Rahat. Poliţaiul ăla ne verifică numerele de înmatriculare.

Pendergast nu-i răspunse. Stătea nemişcat, cu ochii închişi.

— Asta e. Am încurcat-o.

Maşina de patrulare întoarse din trei mişcări în capătul parcării şi se îndreptă spre ei.

Pendergast deschise ochii.

— Ţin eu cafelele. Vezi cum poţi să ne scapi de coada asta.

Locotenentul cuplă cutia de viteze, acceleră brusc, încetini când trecu pe lângă maşina poliţiei şi ieşi pe şoseaua paralelă cu aleea de scânduri de pe plajă. Maşina poliţiei îşi aprinse brusc luminile şi îşi porni sirena, accelerând în spatele lor.

Goneau pe drumul dintre dune. O clipă mai târziu, D'Agosta auzi o altă sirenă, de data asta venind de undeva, din faţă.

— Plaja, spuse Pendergast, ţinând cu grijă în echilibru cafelele espresso cu lapte.

— Exact.

D'Agosta cuplă tracţiunea pe patru roţi, roti volanul, izbi cu putere balustrada şi pătrunse pe aleea de scânduri. Camioneta traversă hurducându-se suprafaţa accidentată a acesteia, intră în balustrada din partea opusă şi zbură o clipă prin aer, aterizând de la şaizeci de centimetri pe nisip. În clipa următoare accelera pe plajă, chiar pe lângă ţărm. D'Agosta se uită în urmă şi văzu maşinile poliţiei pe nisip, continuând să-i urmărească.

Era necesar să găsească o soluţie mai bună.

Continuă să accelereze, cu pneurile azvârlind jeturi de nisip umed. În faţă se zărea o zonă cu dune, una dintre numeroasele rezervaţii de pe ţărmul sudic. Se îndreptă brusc într-acolo, trecu printr-un alt gard de lemn şi ateriză pe dunele acoperite de tufişuri cu şaizeci şi cinci de kilometri pe oră. Rezervaţia era evident mare, iar el n-avea habar unde mergea, aşa că îndreptă maşina către zona cea mai accidentată, cu cele mai dese tufe şi cu cele mai înalte dune, presărate ici şi colo cu

pini piperniciţi. Maşinile poliţiei nu-i puteau urmări acolo.

Pendergast îşi îndreptă brusc spatele, ca acţionat de un arc.

D'Agosta trecu printr-un alt şir de tufişuri dese, apoi se uită în oglinda retrovizoare. Nimic. Maşinile poliţiei se opriseră, dar el era conştient că n-aveau parte decât de un răgaz temporar. Toate secţiile de poliţie de pe ţărmul sudic erau dotate cu maşini de teren buggy – o ştia foarte bine, condusese şi el una, într-o altă viaţă, cu numai câteva luni în urmă. Erau încă în rahat şi trebuiau să găsească o altă cale de...

— Opreşte maşina! strigă brusc Pendergast.

— Nu se poate, trebuie să...

— *Opreşte*!

Ceva din tonul lui îl făcu pe D'Agosta să calce frâna. Se legănară nebuneşte, încremenind apoi în umbra unei dune înclinate ameninţător deasupra lor. Locotenentul stinse farurile şi opri motorul în acelaşi timp. Era o nebunie. Lăsaseră nişte urme după care se putea ghida şi un idiot.

La radio continua conferinţa de presă şi Pendergast asculta cu mare atenţie.

— „... s-a aflat întotdeauna la loc sigur, încuiată într-unul dintre seifurile companiei de asigurări a muzeului. Nestemata e prea valoroasă ca să fie ţinută într-o vitrină – compania noastră de asigurări n-a permis acest lucru."

Agentul FBI se întoarse spre el cu o expresie uluită şi cu speranţa sălbatică aprinsă brusc în privire luminându-i faţa.

— Asta e!

— Ce e?

— Diogenes a făcut în sfârşit o greşeală. Asta e breşa de care avem nevoie.

Îşi scosese celularul.

— Aş vrea al naibii de mult să pricep despre ce vorbeşti.

— O să dau nişte telefoane. De-acum înainte, Vincent, tu n-ai decât o singură misiune vitală: *să ne duci înapoi, în Manhattan.*

De dincolo de dune se auzi sunetul firav al unei sirene.

Capitolul 59

Smithback îşi închise cu mişcări lente celularul, uluit de telefonul bizar pe care tocmai îl primise. Văzu că Nora îl privea curioasă. Intrarea personalului fusese deschisă în sfârşit şi angajaţii se scurgeau într-acolo, grăbiţi să ajungă în interior, la căldură.

— Ce s-a-ntâmplat, Bill? întrebă Nora. Cine era?

— Agentul special Pendergast. A reuşit să mă găsească pe celularul ăsta de împrumut, pe care l-am luat de la *Times*.

— Ce voia?

— Poftim?

Smithback părea năucit.

— Am întrebat ce voia. Pari şocat.

— Tocmai mi s-a făcut cea mai, ăă, ieşită din comun propunere cu putinţă.

— O propunere? Despre ce vorbeşti?

Smithback se dezmetici şi o strânse de umăr.

— Îţi povestesc mai târziu. Ascultă-mă, o să fii OK aici? Îmi fac griji pentru tine, acum, după uciderea lui Margo şi după toate avertizările lui Pendergast.

— În momentul de faţă, muzeul e cel mai sigur loc din New York. Înăuntru sunt probabil o mie de poliţişti.

Smithback dădu încet din cap, dus pe gânduri.

— Adevărat.

— Ei, e cazul să plec la lucru.

— Vin cu tine. Trebuie să discut cu doctorul Collopy.

— Cu Collopy? Baftă.

Smithback vedea deja masa imensă şi furioasă de reporteri ţinută la distanţă de muzeu de un cordon de poliţişti şi de paznici. Nu intrau decât angajaţii. Iar pe el îl cunoşteau paznicii – chiar prea bine.

O simţi pe Nora cuprinzându-i umerii cu braţul.

— Ce-ai de gând să faci?

— Trebuie s-ajung înăuntru.

Ea se încruntă.

— Are vreo legătură cu telefonul lui Pendergast?

— Cu siguranţă. Se uită în ochii ei verzi, lăsându-şi privirea să rătăcească apoi pe părul ei de aramă şi pe nasul pistruiat. Ştii ce mi-ar plăcea de fapt să fac...

— Nu mă ispiti. Am o grămadă de treburi. Azi e vernisajul public al expoziţiei – presupunând c-o s-o mai deschidem vreodată.

Smithback o sărută şi o îmbrăţişă. Încercă să se desprindă, dar descoperi că Nora nu voia să-i dea drumul.

— Bill, îi murmură ea la ureche, slavă Domnului că te-ai întors.

Mai rămaseră îmbrăţişaţi câteva clipe, apoi Nora îşi lăsă braţele să cadă încet. Zâmbi, îi făcu cu ochiul, îi întoarse spatele şi intră în muzeu.

Smithback îi privi silueta dispărând. Pe urmă îşi făcu loc cu coatele prin mulţimea angajaţilor înşiruiţi în faţa uşii, ocolind hăţişul de reporteri care fuseseră daţi deoparte. Toţi angajaţii aveau legitimaţiile pregătite şi alcătuiau o mulţime densă. Poliţiştii şi paznicii muzeului verificau identităţile tuturor: avea să fie al naibii de greu să pătrundă înăuntru. Se gândi o clipă, apoi îşi scoase o carte de vizită şi scrise câteva cuvinte pe dosul ei.

Când îi veni rândul să treacă dincolo de bariera paznicilor, unul dintre aceştia i se puse în cale.

— Legitimaţia?

— Sunt Smithback de la *Times*.

— Ai nimerit unde nu trebuia, amice. Presa aşteaptă acolo.

— Ascultă-mă. Am un mesaj *privat foarte urgent* pentru doctorul Collopy. Trebuie să-i fie înmânat imediat, altfel vor cădea nişte capete. Nu glumesc. E vorba şi de capul tău – Smithback aruncă o privire la ecusonul paznicului – domnule Primus, dacă nu-l trimiţi.

Paznicul ezită, cu o privire speriată. În ultimii ani, administraţia muzeului nu le făcuse viaţa tocmai uşoară celor de la baza ierarhiei, cultivând mai degrabă un climat de frică decât unul de încredere. Smithback se mai folosise de asta şi înainte, cu efecte pozitive, şi spera că avea să funcţioneze iarăşi.

— Despre ce e vorba? întrebă paznicul pe nume Primus.

— Despre furtul diamantelor. Deţin informaţii esenţiale.

Paznicul păru să ezite iarăşi.

— Nu ştiu...

— Nu-ţi cer să mă laşi să intru. Îţi cer doar să-i dai biletul ăsta directorului. Nu secretarei lui sau oricui altcuiva – numai lui. Uite, nu sunt un zurliu, OK? Iată scrisorile mele de acreditare.

Paznicul îi luă permisul de ziarist şi îl privi cu îndoială.

Smithback îi îndesă mesajul în mână.

— Nu-l citi. Pune-l într-un plic şi înmânează-i-l personal. O să-ţi pară bine c-ai făcut-o, ascultă ce-ţi spun.

Paznicul şovăi o clipă, apoi luă cartea de vizită şi se retrase în biroul serviciului de pază, de unde reapăru peste câteva clipe cu un plic.

— L-am lipit, biletul e înăuntru, nu l-am citit.

— Bun.

Smithback scrise pe plic: „Pentru dr. Collopy, extrem de important, a se deschide imediat. De la William Smithback Jr., reporter la New York Times”.

Paznicul dădu din cap.

— O să am grijă să fie livrat.

Smithback se aplecă spre el.

— Nu m-ai înţeles. Vreau să i-l duci tu, personal. Se uită în jur. N-am încredere în niciuna dintre gorilele astea.

Paznicul roşi, dădu din cap.

— Bine.

Dispăru pe coridor, cu plicul între degete.

Smithback aşteptă, cu celularul în mână. Trecură cinci minute. Zece. Cincisprezece.

Începu să măsoare frustrat locul cu pasul. Nu-i mirosea a bine.

Pe urmă telefonul lui scoase un ţiuit strident. Se grăbi să-i ridice clapeta.

— Aici Collopy, se auzi vocea aristocratică. Sunteţi Smithback?

— Da, eu sunt.

— Un paznic o să vă conducă imediat în biroul meu.

La apropierea de uşile grandioase, sculptate din lemn de stejar, ale biroului directorului, Smithback fu întâmpinat de o scenă de haos ţinut sub control. Afară stăteau la taifas poliţişti din NYPD, detectivi şi oficialităţi din muzeu. Uşa era închisă, dar ziaristul fu invitat înăuntru imediat ce paznicul care îl însoţise îi anunţă sosirea.

Collopy se plimba de-a lungul unui şir imens de ferestre boltite, cu mâinile încleştate la spate. Dincolo de geamuri se întindea Central Park, o citadelă hibernală. Smithback îl recunoscu pe Manetti, responsabilul cu securitatea, care stătea în picioare, în faţa biroului lui Collopy, alături de alte persoane din conducerea muzeului.

Directorul îl văzu şi se opri.

— Domnul Smithback?

— Da.

Collopy se întoarse spre Manetti şi spre ceilalţi oficiali.

— Cinci minute.

Îi privi ieşind, apoi se uită iarăşi la Smithback. Strângea cartea lui de vizită într-o mână, cu obrajii uşor împurpuraţi.

— Cine e în spatele acestui zvon *scandalos*, domnule Smithback?

Ziaristul înghiţi în sec. Cuvintele lui trebuiau să sune veridic.

— Nu e tocmai un zvon, domnule. Provine dintr-o sursă confidenţială, pe care n-o pot dezvălui. Dar am dat câteva telefoane, am verificat. S-ar părea că e posibil să conţină un adevăr.

— E intolerabil. Am destule griji şi fără *asta*. Nu e decât o speculaţie de maniac şi e de preferat să fie ignorată.

— Nu sunt sigur că ar fi înţelept.

— De ce? Doar nu publicaţi astfel de calomnii nefondate în *Times*, nu? Declaraţia mea că diamantul se află în siguranţă la compania noastră de asigurări ar trebui să fie suficientă.

— E adevărat că *Times* nu publică zvonuri. Dar, aşa cum spuneam, am o sursă demnă de încredere care pretinde că e un adevăr. N-o pot ignora.

— La naiba!

— Îngăduiţi-mi să vă pun o întrebare, spuse Smithback, păstrându-şi tonul rezonabil. Când aţi văzut ultima oară, cu ochii dumneavoastră, Inima lui Lucifer?

Collopy îi aruncă o privire.

— Trebuie să fi fost acum patru ani, când am reînnoit contractul de asigurare.

— A fost examinată de un gemolog autorizat?

— Nu. De ce, e o nestemată inconfundabilă...

Vocea directorului se frânse când îşi dădu seama cât de şubred era argumentul său.

— De unde *ştiţi* că era cea autentică, doctore Collopy?

— Am făcut o presupunere perfect rezonabilă.

— Şi tocmai aici e esenţa, nu-i aşa? Adevărul este, continuă Smithback cu blândeţe, că nu ştiţi cu certitudine dacă Inima lui Lucifer se mai află sau nu în seiful companiei de asigurări. Sau, presupunând că e acolo, nu ştiţi dacă e autentică sau nu.

— Asta nu e decât o teorie a conspiraţiei, inventată şi absurdă! Directorul reîncepu să măsoare biroul cu pasul, cu pumnii strânşi la spate. N-am timp pentru aşa ceva!

— Nu cred că vă doriţi ca o asemenea poveste să scape de sub control. Ştiţi că lucrurile de genul ăsta tind să capete o viaţă a lor. Iar eu trebuie să-mi scriu articolul până diseară.

— Articolul dumneavoastră? Ce articol?

— Despre declaraţie.

— Publicaţi asta şi avocaţii mei vă vor mânca la micul dejun!

— Vor ataca ziarul *Times*? Nu cred.

Smithback i se adresă prieteneşte şi aşteptă, lăsându-i lui Collopy timp să se gândească pe îndelete pentru a ajunge la concluzia inevitabilă, predestinată.

— Fir-ar să fie! exclamă directorul, răsucindu-se pe călcâie. Presupun că trebuie să-l scoatem pur şi simplu de-acolo şi să-l verificăm.

— Interesantă sugestie, spuse Smithback.

Collopy continuă să meargă de la un perete la altul.

— Va trebui să se facă în mod public, însă sub pază foarte strictă. Nu putem invita pe oricine să asiste.

— Pot sugera că de fapt n-aveţi nevoie decât de *Times*? Toţi ceilalţi se vor baza pe noi. Întotdeauna o fac. Suntem ziarul de referinţă.

O altă răsucire pe călcâie.

— Presupun că aveţi dreptate.

Un alt drum către perete, o altă întoarcere.

— Iată ce-o să fac. O să aduc un gemolog care să ateste că piatra aflată în custodia societăţii noastre de asigurări este într-adevăr Inima lui Lucifer. O s-o facem chiar acolo, la sediul central al Affiliated Transglobal Însurance, sub cea mai strictă pază. Dumneavoastră veţi fi singurul reporter acreditat şi, fir-ar să fie, aţi face bine să scrieţi un articol care să pună capăt acestor zvonuri odată pentru totdeauna.

— Dacă diamantul e autentic.

— O să fie autentic sau muzeul o să sfârşească prin a deţine Affiliated Transglobal Insurance, aşa să-mi ajute Dumnezeu.

— Dar gemologul? Trebuie să fie unul independent, pentru credibilitate.

Collopy se opri.

— E adevărat că nu putem apela la unul dintre custozii noştri.

— Iar reputaţia lui va trebui, evident, să fie mai presus de orice îndoială.

— O să iau legătura cu Consiliul Gemologilor Americani. Ne pot trimite unul dintre experţii lor.

Collopy se aşeză la birou, ridică receptorul şi dădu mai multe telefoane, într-o succesiune rapidă. Apoi se întoarse din nou spre Smithback.

— Totul e aranjat. Ne întâlnim la sediul Affiliated Transglobal Însurance, la numărul 1271 pe Avenue of Americas, etajul patruzeci şi unu, la ora unu fix.

— Şi gemologul?

— Un tip pe nume George Kaplan. Se spune că se numără printre cei mai competenţi. Aruncă o privire spre Smithback. Acum vă rog să mă scuzaţi, am foarte multe de făcut. Ne vedem la unu. Collopy ezită. Şi vă mulţumesc pentru discreţie.

— Eu vă mulţumesc, doctore Collopy.

Capitolul 60

D'Agosta ascultă sirenele de dincolo de dune. Sunetul deveni mai puternic, se îndepărtă, se intensifică iarăşi. Ca urmare a timpului petrecut la departamentul de poliţie din Southampton, recunoscu sunetul firav ca fiind al unor dispozitive ieftine, montate pe maşinile buggy pentru patrularea pe plajă.

Rămaseră acolo, evaluând situaţia din umbra dunei de nisip, pentru cel puţin cinci minute. Dacă îşi continua drumul pe plajă, camioneta lor nu avea cum să scape de buggy-urile care treceau cu uşurinţă peste dune. Iar dacă se reîntorcea pe şosea avea să fie arestat imediat, fiindcă locul aproximativ în care se afla era cunoscut, precum şi vehiculul şi numărul lui de înmatriculare.

Ajunseseră în apropiere de Southampton, fostul domeniu de patrulare al lui D'Agosta, aşa că terenul îi era familiar, măcar în linii mari. Trebuia să existe o cale de ieşire. Tot ce avea de făcut era s-o găsească.

Porni motorul şi acţionă frâna de urgenţă.

— Ţine-te bine, spuse.

Pendergast, care părea să fi încheiat un şir de convorbiri telefonice, îi aruncă o privire.

— Mă las în mâinile tale.

D'Agosta respiră adânc. Pe urmă ambală şi camioneta ieşi din adâncitură urcând pe versantul dunei şi azvârlind în urmă jeturi imense de nisip. Se afundară într-o altă depresiune, ocoliră mai multe dune şi urcară în diagonală pe una deosebit de mare, care îi despărţea de terenul solid. Când erau aproape de vârf, D'Agosta întrezări în spate mai multe vehicule de patrulare, gonind pe nisipul bătătorit la patru sute de metri distanţă. Alte două erau deja printre dune, fără îndoială pe urmele lor.

Rahat. Erau mai aproape decât se aştepta.

Odată ce ajunseră pe culme, apăsă pedala de acceleraţie până la podea. Zburară o clipă prin aer. Apoi aterizară în partea opusă, spulberând şi învolburând nisipul, şi îşi croiră drum printr-un pâlc dens de tufişuri, culcându-le la pământ. Rezervaţia se termină, dar drumul le era blocat de mai multe proprietăţi întinse din Hampton. În timp ce se lupta cu volanul, D'Agosta îşi readuse rapid în minte topografia locului. Ştia că, dacă reuşeau să treacă de locuinţe, ajungeau în mlaştina Scuttlehole.

Terenul se aplatiză şi locotenentul trecu printr-un gard din şipci, ieşind pe un drum îngust. În partea opusă se vedea gardul viu înalt, din merişor, al uneia dintre proprietăţi. Merse în viteză de-a lungul

acestuia şi, în faţa lui, în locul unde cotea drumul, văzu ceea ce căuta – o potecă bătătorită prin frunziş – şi viră, îndreptându-se direct într-acolo. Camioneta ajunse la destinaţie cu şaizeci şi cinci de kilometri pe oră, trecu prin gard pierzându-şi ambele oglinzi laterale şi acceleră apoi traversând o pajişte de cinci hectare, cu o vilă imensă, în stil georgian, în stânga, cu un chioşc şi o piscină acoperită în dreapta şi cu drumul dintre ele blocat de o grădină italienească de trandafiri.

Trecu pe lângă piscină în viteză, sfâşie trandafirii, seceră braţul unei sculpturi care înfăţişa o femeie goală şi făcu praf un strat înalt de plante de dincolo de ea. În faţă li se întindea, ca un zid verde, linia neîntreruptă a unui alt gard viu.

Pendergast se uită pe geamul din spate cu o expresie îndurerată pe chip.

— Vincent, laşi în urmă o brazdă serioasă, nu glumă, spuse el.

— Molestarea unui nud sculptat o să poată fi adăugată pe lista tot mai lungă a delictelor mele. Însă acum e cazul să te ţii bine.

Şi acceleră către gard.

Pătrunseră în el cu o izbitură zguduitoare, care aproape opri maşina în loc. Motorul tuşi şi bolborosi şi D'Agosta se temu pentru o clipă că murise. Dar reuşiră să-şi croiască drum până în partea opusă, păstrându-şi viteza. Zăriră un alt gard, de data asta din bucăţi de şină de cale ferată, de-a lungul unui alt drum îngust şi, dincolo de el, mlaştinile din jurul lacului Scuttlehole.

În ultimele două săptămâni fusese frig – foarte frig. D'Agosta avea să afle în curând dacă fusese suficient de frig.

Conduse camioneta în viteză, rămânând pe drumeag până când o gaură din gard îi permise să-l părăsească. Apoi se văzu nevoit să încetinească în timp ce şerpuia printre pinii rari din pădurea care împrejmuia smârcurile. Încă mai auzea din urmă sunetul slab al sirenelor. Dacă reuşise să câştige ceva timp trecând de-a dreptul prin curtea vilei, atunci fusese extrem de puţin.

Pinii piperniciţi îşi cedară treptat locul ierburilor de mlaştină şi întinderilor de nisip. Zăriră tulpini uscate de papură şi de iarbă galbenă. Lacul în sine părea să se piardă în lumina cenuşie.

— Vincent? întrebă calm Pendergast. Ştii că-n faţa noastră e apă?

— Ştiu.

Camioneta acceleră pe marginea îngheţată a mlaştinii, cu roţile azvârlind frânturi de gheaţă spartă care se împrăştiau alunecând în toate părţile, ca un siaj. Acul vitezometrului se apropie de cincizeci de kilometri pe oră, apoi trecu de cincizeci şi cinci, ajunse la şaizeci. Pentru ceea ce avea de gând să facă îi trebuia cea mai mare viteză pe care o putea atinge.

Cu un ultim zgâlţâit şi cu papura împrăştiindu-li-se în urmă, camioneta intră pe gheaţă.

Pendergast se prinse de mânerul portierei, dând uitării cafelele espresso.

— Vincent...?

Camioneta traversa gheaţa în viteză, spărgând-o cu un răpăit de mitralieră. D'Agosta o vedea în oglinda retrovizoare sfărâmându-se în urma lor, cu unele bucăţi azvârlite în sus pentru a patina apoi în toate părţile, în timp ce apa întunecată ţâşnea la suprafaţă. Gheaţa se spărgea bubuind şi zgomotele se propagau deasupra lacului ca tot atâtea salve de tun.

— Ideea e că nu vor putea să ne mai urmărească, spuse D'Agosta, printre dinţii încleştaţi.

Pendergast nu răspunse.

Ţărmul opus, pe care se înşirau case falnice, se apropia cu viteză constantă. Maşina părea acum să plutească, înălţându-se şi coborând ca o şalupă pe crusta de gheaţă care se spărgea fără întrerupere.

D'Agosta simţi că impulsul iniţial se pierdea. Acceleră puţin, apăsând pedala cu mare atenţie, foarte încet. Camioneta hurui, cu roţile învârtindu-se în gol, iar gheaţa începu să pârâie şi să trosnească mai tare.

„Două sute de metri." Acceleră, dar nu reuşi decât să mărească viteza cu care se învârteau roţile.

Puterea pe care o transmiteau către suprafaţa alunecoasă era într-o continuă scădere. Camioneta se zdruncină, ricoşă, încetini şi începu să se răsucească în timp ce reţeaua de crăpături din gheaţa în surpare se răspândea dinspre ei în toate direcţiile.

„Nu e momentul pentru jumătăţi de măsură." D'Agosta călcă din nou acceleraţia până la podea, în timp ce răsucea de volan. Motorul urlă şi maşina acceleră, dar nu destul de mult ca să înainteze mai repede decât cumplita dezintegrare a gheţii.

„O sută de metri."

Motorul huruia ca o turbină şi camioneta continua să devieze în lateral, mişcându-se acum numai din inerţie.

Ajunseseră aproape de ţărm, dar maşina încetinea cu fiecare secundă. Pendergast îşi pusese laptopul şi staţia radio a poliţiei sub braţ şi părea să se pregătească să deschidă portiera.

— Nu încă!

D'Agosta răsuci scurt de volan, exact atât cât trebuia ca să readucă vehiculul pe direcţie. Botul, care era cel mai greu, se afla încă deasupra şi, atâta vreme cât rămânea astfel...

Partea din faţă începu să-şi găsească poziţia orizontală, creând o senzaţie oribilă de scufundare. Urmă o clipă când părură să rămână în suspensie. Pe urmă botul coborî dintr-odată şi izbi muchia din faţă a gheţii, oprind brusc maşina.

D'Agosta deschise grăbit portiera şi se propulsă în apa cumplit de

rece, agăţându-se de marginea sfărâmicioasă a gheţii, strângând-o cu toată puterea, trăgându-se în sus, pe sloiul zimţat. Se târî ca un crab către porţiunea solidă a gheţii, în timp ce camioneta se legănă, ajungând în poziţie verticală, cu roţile încă învârtindu-se în zloată – şi apoi o văzu scufundându-se drept în jos, expulzând cu de-a sila o rafală de aer şi împroşcându-l cu un val de apă rece, în vreme ce în siaj dansau învolburându-se bucăţi de gheaţă spartă.

După ce camioneta se făcu nevăzută, în partea opusă a găurii căscate deveni vizibil Pendergast, stând în picioare pe gheaţă, cu computerul şi radioul îndesate sub un braţ şi cu paltonul negru uscat şi părând neatins.

D'Agosta se ridică nesigur, pe gheaţa care gemea. Erau la numai doisprezece metri de ţărm. Aruncă o privire înapoi, dar nici un buggy de plajă nu-şi făcuse încă apariţia pe malul opus.

— Să mergem.

Ajunseră pe uscat cât ai clipi şi se ascunseră în spatele unui doc înalt. Buggy-urile tocmai soseau, străpungând cu luminile galbene ale farurilor aerul cenuşiu şi rece. Povestea spusă de imaginile din faţa ochilor era suficient de explicită: o cărare lungă şi zdrenţuită de gheaţă plutitoare, traversând aproape tot lacul, până la o gaură presărată cu sloiuri mari. O pată de benzină se înălţa încet, răsfirându-se în curcubee.

Pendergast privi lacul printre şipcile docului.

— Vincent, asta a fost cea mai ingenioasă manevră.

— Mulţumesc, răspunse D'Agosta, cu dinţii clănţănind.

— O să aibă nevoie de ceva timp ca să-şi dea seama că suntem în viaţă. Între timp, ce-ar fi să vedem care sunt ofertele din cartier în materie de mijloace de transport?

D'Agosta dădu din cap. Nu-i mai fusese atât de frig în toată viaţa lui. Părul şi hainele îi îngheţau, iar gerul îi ardea mâinile.

Se furişară de-a lungul gardurilor vii care împrejmuiau una dintre vilele mari – toate erau „cabane" de vacanţă, încuiate pe timpul iernii. Aleea din faţă era pustie, aşa că ocoliră clădirea şi aruncară o privire pe fereastra garajului.

Înăuntru era un Jaguar de epocă, pus pe suporturi, cu roţile stivuite în întunecimea dintr-un colţ.

— Ăsta ar trebui să fie bun, murmură Pendergast.

— Garajul are alarmă, reuşi D'Agosta să spună.

— Fireşte.

Pendergast se uită în jur, văzu un fir de sârmă ascuns în spatele unei ţevi de scurgere, îl urmări până la uşa garajului şi, după câteva minute, găsi plăcuţa de conectare a alarmei.

— Foarte rudimentar, constată, îndesând în spatele ei un cui rătăcit şi îndepărtând-o cu grijă, ca să nu distrugă conexiunea.

Pe urmă descuie lacătul cu un şperaclu, săltă uşa treizeci de centimetri şi se strecurară pe sub ea.

Garajul era încălzit.

— Profită de căldură, Vincent, în timp ce eu mă apuc de treabă.

— Cum naiba ai reuşit să n-ajungi în apă? întrebă D'Agosta, aşezându-se direct pe grătarul aerotermei.

— Poate sincronizarea mea a fost mai bună.

Pendergast îşi scoase paltonul şi haina şi îşi suflecă mânecile cămăşii albe, apretate, apoi montă cele patru roţi pe poziţie, săltă maşina pe cricul plasat lângă unul dintre locaşurile din spate, împinse prima roată la locul ei şi îi strânse şuruburile, după care repetă aceeaşi procedură pentru toate celelalte trei.

— Te-ai mai încălzit? întrebă în timp ce lucra.

— Oarecum.

— Atunci, Vincent, dacă nu te deranjează, ridică te rog capota şi conectează bateria.

Pendergast îi arătă cutia cu scule dintr-un colţ cu o înclinare a capului.

D'Agosta scoase o cheie, săltă capota, conectă bateria, verifică nivelul uleiului şi examină motorul.

— Arată bine.

Pendergast îndepărtă ultimul suport cu o lovitură de picior şi scoase cricul din dreptul ultimei roţi.

— Excelent.

— N-o să anunţe nimeni poliţia că i s-a furat maşina.

— O să vedem. Zona pare părăsită pe perioada iernii, dar există întotdeauna pericolul apariţiei unui vecin curios. Acest Mark VII din 1954 nu e o maşină care trece neobservată. Şi acum, momentul adevărului. Te rog, urcă şi ajută-mă s-o pornesc.

D'Agosta se aşeză pe scaunul şoferului şi aşteptă instrucţiuni.

— Piciorul pe acceleraţie. Şocul tras. Maneta de viteze în punctul mort.

— S-a făcut, spuse D'Agosta.

— Când auzi motorul pornind, dă-i un strop de benzină.

D'Agosta se aşeză. O clipă mai târziu, maşina prinse viaţă huruind.

— Împinge încet şocul, spuse Pendergast.

Se apropie de dispozitivul de alarmă, luă o sârmă lungă şi o prinse de ambele plăcuţe metalice, apoi deschise uşa.

— Scoate-o afară.

D'Agosta scoase Jaguarul din garaj cu mare grijă. Pendergast închise uşa şi se urcă pe bancheta din spate.

— S-o încălzim pe frumuşica asta, spuse D'Agosta, jucându-se cu comenzile nefamiliare în timp ce ieşea pe şosea.

— Fă-o. Trage-o pe dreapta şi ţine-o câteva minute în ralanti. Eu o

să mă las în jos şi... hei, ce-i asta? Săltă în mână o haină sport de prost gust, cu dungi de mai multe nuanţe de verde deschis. Un noroc neaşteptat, Vincent! Acum îţi intri în rol.

D'Agosta îşi scoase paltonul îmbibat de apă şi-l aruncă pe podea, punându-şi în schimb haina sport.

— Îmi vine perfect.

— Da, exact.

În clipa aceea începu să sune telefonul lui Pendergast. D'Agosta îl privi smulgându-şi-l din buzunar.

— Da, zise agentul FBI, înţeleg. Da, excelent. Mulţumesc.

Şi închise.

— Avem la dispoziţie trei ore ca s-ajungem în Manhattan, preciză, uitându-se la ceas. Crezi că reuşeşti?

— Poţi să pui pariu. D'Agosta ezită. Acum vrei să-mi spui cine-a fost şi ce naiba pui la cale?

— A fost William Smithback.

— Ziaristul?

— Da. Vezi, Vincent, s-ar putea să ni se ofere în sfârşit mult aşteptata ocazie favorabilă.

— Cum ai ajuns la concluzia asta?

— Diogenes e autorul jafului de azi-noapte, din Sala Astor.

D'Agosta se întoarse spre el, făcând ochii mari.

— Diogenes? Eşti sigur?

— Fără niciun dubiu. A fost întotdeauna obsedat de diamante. Crimele n-au fost decât o metodă odioasă de a-mi distrage atenţia, de a mă ţine ocupat în vreme ce îşi plănuia *adevărata* infracţiune: jaful sălii cu diamante. Şi s-a hotărât s-o lase pe Viola la urmă ca să fie sigur că atenţia mea va fi distrasă la maximum în timpul jafului. Vincent, la urma urmelor, a fost o crimă „perfectă", într-un sens spectaculos, public – nu m-a avut pur şi simplu drept ţintă unică.

— Şi de ce ne oferă asta o şansă?

— Diogenes n-a ştiut – n-a avut cum să ştie – că diamantul cel mai frumos, pe care şi-l dorea fără îndoială cel mai mult, nu era expus. N-a furat Inima lui Lucifer; a furat un fals.

— Şi?

— O să fur eu adevărata Inimă a lui Lucifer pentru el şi-o să facem un schimb. S-a-ncălzit motorul? Du-ne înapoi la New York – n-avem timp de pierdut.

D'Agosta demară cu grijă.

— Te-am mai văzut scoţând iepuri din pălărie, dar cum naiba o să furi cel mai preţios diamant din lume fără niciun fel de pregătire? Nu ştii unde e, nu ştii care sunt măsurile de pază.

— Poate. Numai că întâmplarea face, Vincent, ca planurile mele să fie deja în derulare.

Şi Pendergast se bătu cu palma peste buzunarul cu telefonul mobil.

D'Agosta nu-şi luă ochii de la drum.

— Există o problemă, spuse el, cu voce scăzută.

— Care?

— Presupunem că Diogenes încă mai are ce să ofere în schimb. Pendergast vorbi după o scurtă tăcere.

— Nu putem decât să ne rugăm să fie aşa.

Capitolul 61

Laura Hayward urcă în grabă treptele sediului FBI din Lower Manhattan, cu Singleton imediat în urma ei. Căpitanul era îmbrăcat elegant, ca de obicei: palton din păr de cămilă, eşarfă Burberry, mănuşi din piele fină. Nu fusese prea vorbăreţ în timpul drumului cu maşina, dar asta era OK; Hayward nu prea avea chef de vorbă.

Abia dacă se scurseseră douăzeci şi patru de ore de când ieşise D'Agosta din biroul ei, neluându-i în seamă ultimatumul, dar era ca şi cum ar fi trecut un an. Hayward fusese întotdeauna extrem de raţională, dar, în timp ce mergea prin clădirea FBI-ului, avea o senzaţie aproape copleşitoare de irealitate. Poate nimic din toate astea nu se întâmpla, poate nu era în drum către o scurtă întrunire urgentă, organizată de FBI, poate Pendergast nu era cel mai căutat criminal din New York şi D'Agosta nu era complicele lui. Poate avea să se trezească şi avea să fie din nou 21 ianuarie şi apartamentul ei avea să mai miroasă încă a lasagna coaptă prea tare de Vinnie.

La punctul de verificare, îşi arătă legitimaţia, îşi înregistră arma, semnă în registru. Nu urma un final fericit. Fiindcă D'Agosta nu era complicele lui Pendergast, ci avea să fie victima lui.

Sala de şedinţe era mare, cu lambriuri din lemn de culoare întunecată. Steagurile New Yorkul-ui şi cel al Statelor Unite atârnau de suporturi din alamă de ambele părţi ale intrării, iar pereţii erau acoperiţi de fotografiile color ale mai multor politicieni. Încăperea era dominată de o masă imensă, ovală, înconjurată cu scaune din piele. Cafetiera, gogoşile şi fursecurile, accesorii de primă necesitate la şedinţele NYPD, lipseau. În schimb, în faţa fiecărui scaun se afla câte o sticlă de jumătate de litru cu apă plată.

De jur împrejur erau grupuri de bărbaţi şi femei în costume de culoare închisă, cu feţe nefamiliare, vorbind între ei cu voci scăzute. Când intrară Hayward şi Singleton, grupurile începură să se îndrepte în grabă către scaune. Hayward şi-l alese pe cel mai apropiat şi Singleton se aşeză lângă ea, scoţându-şi mănuşile şi eşarfa. Nu exista nici un cuier şi, ca urmare, ei erau singurele persoane din încăpere care purtau paltoane.

În clipa aceea, în sala de şedinţe intră un bărbat înalt, masiv. Alţii doi, mai scunzi, îl urmau îndeaproape, ca nişte câini credincioşi. Şi ţineau sub braţ câte un teanc de dosare roşii. Individul înalt se opri o clipă, rotindu-şi privirile în jurul mesei. Spre deosebire de celelalte feţe din încăpere, palide ca urmare a iernii petrecute în New York, a lui era bronzată. Nu era bronzul uniform, artificial, pe care-l capeţi într-un solar: îşi petrecuse ore îndelungate lucrând într-un loc însorit,

torid. Avea ochii mici, înguşti, şi privirea iritată.

Se îndreptă spre capul mesei, unde fuseseră lăsate trei scaune libere şi se aşeză pe cel din mijloc. Cei doi însoţitori se instalară în dreapta şi în stânga lui.

— Bună dimineaţa, spuse el, cu un accent aspru, din Long Island, care nu se potrivea cu tenul lui ars de soare. Sunt agentul special Spencer Coffey, responsabil de acest caz, iar alături de mine se află agenţii speciali Brooks şi Rabiner. Cu ajutorul lor, voi coordona căutarea agentului special Pendergast.

Rosti ultimul cuvânt ca şi cum l-ar fi scuipat, cu furia din ochii răspândindu-i-se pe tot chipul.

— Faptele cunoscute până acum sunt următoarele: Pendergast e principalul suspect în patru cazuri de omucidere, unul din New Orleans, unul din D.C. Şi două de aici, din New York. Probele sunt mostre de ADN şi de fibre prelevate de la toate cele patru locuri ale faptelor şi colaborăm cu autorităţile locale, făcând eforturi ca să obţinem mai multe.

Singleton îi adresă lui Hayward o privire plină de înţeles. Concepţia lui Coffey despre „colaborare” se materializase într-un grup compact de agenţi FBI care dăduseră buzna în biroul ei, îi torturaseră oamenii cu o groază de întrebări şi luaseră toate probele care le stimulaseră imaginaţia. Ironia era că tocmai profilul psihologic pe care ea însăşi solicitase să fie întocmit la Quantico, atrăsese în primul rând atenţia lui Coffey.

— E evident că avem de-a face cu un dezechilibrat mintal – profilul psihologic o confirmă. E extrem de probabil că pune la cale alte crime. A fost observat ieri după-amiază la aeroportul Kennedy, unde a reuşit să scape de paznici şi de poliţişti, a furat o maşină de la un centru de închirieri şi a fugit. Şi-a abandonat în parcarea centrului vehiculul personal – un Rolls-Royce.

Ultimele lui cuvinte stârniră un murmur gros, punctat de sprâncene încruntate şi de priviri crunte. În perioada în care lucrase ca agent FBI, Pendergast îşi făcuse probabil mai mulţi duşmani decât era firesc.

— Am primit raportări neconfirmate despre apariţia lui Pendergast în mai multe magazine non-stop şi staţii de benzină din districtele Nassau şi Suffolk, în dimineaţa zilei de azi. În momentul de faţă urmărim aceste piste. Pendergast călătoreşte împreună cu un alt bărbat, despre care se crede că ar fi locotenentul Vincent D’Agosta, din NYPD. Tocmai am primit informaţii despre o urmărire în mare viteză, în apropiere de Southampton. Judecând după rapoartele preliminare ale poliţiştilor care au participat la acţiune, s-ar părea că i-au identificat pe Pendergast şi D’Agosta.

Hayward se foi neliniştită pe scaun. Singleton fixa cu privirea un punct aflat undeva, drept înainte.

— Avem echipe care percheziţionează chiar acum apartamentul lui Pendergast din 72nd Street şi casa lui din New Orleans. Toate informaţiile descoperite care ar putea arunca lumină asupra următoarelor lui mişcări vă vor fi transmise pe cale ierarhică. Vom crea o structură de comandă şi control care va permite difuzarea rapidă a noilor informaţii. Situaţia va fi extrem de fluidă şi e necesar să fim pregătiţi să ne modificăm strategia în consecinţă.

Dădu din cap către însoţitorii săi, care se ridicară şi începură să ocolească masa, împărţind dosarele roşii. Hayward observă că nici ea, nici Singleton nu primiră vreunul. Îşi imaginase că era vorba de o şedinţă de lucru, dar se părea că agentul special Coffey avea deja propriile idei despre cum să rezolve cazul şi nu avea nevoie de părerile altora, pe care nu dorea nici măcar să le audă.

— În dosare veţi găsi instrucţiunile iniţiale şi misiunile fiecăruia. Vom lucra în echipe alcătuite din câte şase agenţi de teren. Prioritatea noastră imediată este stabilirea mişcărilor lui Pendergast din ultimele douăzeci şi patru de ore, identificarea unor tipare, instalarea unor puncte de control şi strângerea laţului până când îl vom prinde. Nu ştim de ce umblă prin Long Island, oprindu-se la magazinele nonstop şi la benzinării; persoanele pe care le-am interogat au spus că e în căutarea cuiva. O să aştept din partea fiecărei echipe, din oră-n oră, rapoarte verbale pe care mi le veţi prezenta fie direct mie, fie agenţilor speciali Brooks şi Rabiner.

Coffey se ridică în picioare cu încetineală, scrutând masa cu priviri furioase.

— N-am de gând să înfrumuseţez situaţia. Pendergast e unul dintre ai noştri. Ne cunoaşte toate trucurile. Cu toate că, după toate aparenţele, i-am dat de urmă în partea de est a Long Island, ar putea totuşi să ne scape. De aceea folosim toate resursele biroului. Trebuie să-l arestăm pe ticălos şi încă repede. E în joc reputaţia FBI-ului.

Cuprinse din nou masa cu privirea.

— Aveţi întrebări?

— Da, spuse Hayward.

Toţi ochii se întoarseră spre ea. Nu intenţionase să vorbească, dar cuvântul i se desprinsese de pe buze fără să vrea.

Coffey îi aruncă o privire şi ochii lui mici se îngustară, părând două gămălii albe de ac.

— Căpitanul, ăă, Hayward, nu-i aşa?

Ea dădu din cap.

— Spuneţi, vă rog.

— N-aţi precizat ce rol are NYPD în această căutare.

Sprâncenele lui Coffey se înălţară brusc.

— Rol?

— Întocmai. Am aflat foarte multe despre misiunea FBI-ului, dar

nimic despre cooperarea cu NYPD, pe care aţi menţionat-o mai devreme.

— Căpitane Hayward, dacă m-aţi ascultat, aţi auzit că, în conformitate cu ultimele noastre informaţii, Pendergast se află în districtul Suffolk. Nu ne puteţi ajuta cu prea multe acolo.

— E adevărat. Dar aici, în Manhattan, avem zeci de detectivi care cunosc cazul, noi am prezentat realmente toate dovezile...

— Căpitane, o întrerupse Coffey, nimeni nu este mai recunoscător decât mine pentru ajutorul dat de NYPD în ceea ce priveşte progresul anchetei.

Dar nu părea recunoscător – părea mai degrabă şi mai iritat decât înainte.

— Însă, pe moment, cazul a ieşit oricum din jurisdicţia dumneavoastră.

— Da, de sub jurisdicţia noastră imediată. Dar s-ar putea întoarce în oraş. Şi având în vedere că agentul Pendergast este dat în urmărire ca suspect în două cazuri de crimă de care mă ocup, vreau să mă asigur că, odată ce este arestat, avem acces pentru interogatoriu...

— Să nu anticipăm, se răsti Coffey. Tipul e încă în libertate. Alte întrebări?

În încăpere se lăsă liniştea.

— Bun. Ar mai fi de spus un ultim lucru. Îşi coborî vocea. Nu vreau să-şi asume nimeni niciun risc. Pendergast e înarmat, disperat şi extrem de periculos. În eventualitatea unei confruntări, se justifică o ripostă armată. Cu alte cuvinte, trageţi în nemernic. Trageţi ca să ucideţi.

Capitolul 62

Pe Gramercy Park, George Kaplan ieşi din casa de gresie în care locuia, se opri în capul scărilor să-şi inspecteze paltonul de caşmir, îndepărtă cu un bobârnac un fir de praf, îşi atinse nodul perfect al cravatei, se bătu peste buzunare, inhală aerul rece de ianuarie şi coborî. Cartierul era liniştit, cu copaci pe marginea străzilor, şi, chiar şi pe vremea aceea rece de iarnă, mamele îşi plimbau copiii pe aleile şerpuitoare, de unde vocile lor vesele se înălţau printre crengile golaşe.

Kaplan palpita uşor, anticipând. Primise un telefon pe cât de neaşteptat, pe atât de binevenit. Cei mai mulţi gemologi îşi trăiau întreaga viaţă fără a avea vreodată ocazia să privească în adâncurile unei pietre preţioase de o asemenea raritate şi faimă ca Inima lui Lucifer. Bineînţeles că o văzuse la muzeu, în spatele unei bucăţi groase de sticlă şi sub o lumină execrabilă, dar până atunci nu ştiuse de ce era lumina atât de sărăcăcioasă; dacă ar fi fost expusă sub o lumină corespunzătoare, cel puţin câţiva gemologi – printre care şi el însuşi – şi-ar fi dat seama că era un fals. Un fals fără îndoială foarte bine realizat: un diamant adevărat, iradiat pentru a căpăta culoarea aceea incredibilă de scorţişoară, fără îndoială intensificată de lumina emisă de fibrele optice plasate cu abilitate sub nestemată. În cei cincizeci de ani de când era gemolog, Kaplan văzuse totul, toate stilurile de jaf, toate înşelăciunile, toate ilegalităţile practicate în branşă. Se mustră fiindcă nu-şi dăduse seama că un diamant precum Inima lui Lucifer *nu putea* fi expus în public.

Nicio companie n-ar fi asigurat o piatră preţioasă aflată întotdeauna sub ochii publicului, într-un loc cunoscut de o lume întreagă.

Inima lui Lucifer. Cât valora? Ultimul diamant valoros de culoare roşie apărut pe piaţă era Dragonul Roşu, o nestemată de cinci carate, vândută pentru şaisprezece milioane de dolari. Iar aceasta era de nouă ori mai mare, îi era superioară în privinţa gradului de perfecţiune şi al culorii, era, fără îndoială, cel mai frumos diamant fantezist existent.

Valoarea? Spuneţi cât oferiţi.

După ce primise telefonul, Kaplan petrecuse câteva minute în biblioteca sa, reamintindu-şi istoria nestematei. În cazul diamantelor, era de obicei cu atât mai bine cu cât erau mai lipsite de culoare, dar asta numai până la un punct. Atunci când unul dintre ele avea o culoare intensă, profundă, făcea brusc un salt valoric, devenea o raritate printre rarităţi – şi, din toate culorile posibile, roşu se întâlnea de departe cel mai rar. Ştia că, printre diamante brute extrase de minele De Beers, unul roşu de valoare apărea cam o dată la doi ani.

Iar când era vorba despre Inima lui Lucifer, calificativul „unic” părea banal. La patruzeci şi cinci de carate, era imens, tăiat în formă de inimă şi încadrat de Institutul American de Gemologie în categoria VVS1[43] cu gradul de saturaţie Fancy Vivid[44]. Niciun alt diamant din lume nu îl egala, nici pe departe. La toate acestea se adăuga culoarea: nu era roşul rubinelor sau al granatelor şi acestea, la rândul lor, extrem de rare. Era mai degrabă un portocaliu-roşcat foarte intens, o culoare atât de neobişnuită încât nu avea nume. Unii spuneau că era culoarea scorţişoarei şi, cu toate că el unul o considera mai apropiată de roşu decât aceasta din urmă, Kaplan nu putea găsi un alt cuvânt care s-o descrie mai bine. Cea mai fidelă analogie care îi venea în minte era culoarea sângelui în lumina strălucitoare a soarelui şi, dacă exista vreo diferenţă, atunci se putea spune că diamantul avea o nuanţă mai bogată. În lume nu mai exista niciun alt obiect de aceeaşi culoare – absolut niciunul. Pentru ştiinţă, culoarea diamantului era un mister. Ca să afle ce anume i-o conferea, savanţii ar fi trebuit să distrugă o bucată din el – şi fireşte că aşa ceva n-avea să se întâmple niciodată.

Diamantul avea o poveste scurtă, însângerată. Piatra brută, un monstru de 104 carate, fusese găsită de un căutător într-un depozit aluvionar din Congo, la începutul anilor 1930. Datorită culorii, nici măcar nu-şi dăduse seama că piatra era un diamant şi o folosise ca să plătească datoriile acumulate pe termen lung la un bar. Mai târziu, când aflase ce era de fapt, încercase s-o recupereze de la proprietarul localului, dar se lovise de un refuz categoric. Aşa că, într-o noapte, intrase în casa acestuia, îl omorâse, îi omorâse şi soţia şi pe cei trei copii şi îşi petrecuse timpul rămas până dimineaţă încercând să-şi ascundă crima, adică tăiase cadavrele în bucăţi şi le aruncase de pe veranda din spate în râul Buyimai, ca să fie mâncate de crocodili. Fusese prins şi, când se adunau probe pentru proces, ceea ce implica uciderea unei duzini de crocodili, pentru a li se examina conţinutul stomacului, o reptilă furioasă omorâse un inspector de poliţie, iar un altul se înecase încercând să-l salveze.

Piatra încă netăiată călătorise pe piaţa neagră (şi se zvonea că lăsase în urmă mai multe alte crime) înainte de a reapărea la suprafaţă în Belgia, în proprietatea unui dealer notoriu. Acesta încercase s-o taie, dar lucrase de mântuială, îi făcuse o crăpătură urâtă şi, ca urmare, se sinucisese. Acum deteriorată, piatra mai peregrinase o vreme prin lumea interlopă a diamantelor şi ajunsese în cele din urmă în mâinile israelianului Arens, unul dintre cei mai buni tăietori de diamante din lume. Făcând ceea ce avea să se numească mai târziu cea mai strălucită tăietură din toate timpurile, Arens reuşise să scoată din diamantul crăpat o piatră preţioasă în formă de inimă, eliminând partea fisurată fără să-l împartă în bucăţi şi fără să piardă prea mult

material. Şi avusese nevoie de opt ani ca să finalizeze tăietura. Procedeul folosit intrase între timp în legendă. Arens îşi petrecuse trei ani studiind piatra; iar în următorii trei exersase tăierea şi lustruirea pe un mai puţin de două sute de copii din plastic, făcând experimente pentru optimizarea dimensiunilor, a tăieturii şi a designului în procesul de îndepărtare a fisurii extrem de periculoase. Reuşise într-un mod similar celui în care a fost capabil Michelangelo să-l sculpteze pe David dintr-un bloc de marmură cu crăpături urâte, considerat inutilizabil şi respins de alţi sculptori.

Când terminase, Arens obţinuse un diamant extraordinar, tăiat în formă de inimă, alături de alte nestemate mai mici, în jur de o duzină, toate din acelaşi cristal brut. Numise piatra cea mai mare Inima lui Lucifer pornind de la istoria ei sumbră şi afirmase, în interviurile acordate presei, că fusese „al dracului de greu de tăiat”.

Şi apoi, printr-un gest de o extraordinară generozitate, lăsase piatra, prin testament, Muzeului de Istorie Naturală din New York, pe care îl vizitase în copilărie şi a cărui Sală a Diamantelor îl determinase să-şi aleagă meseria pe care să o practice în viaţă. Vânduse pietrele mai mici tăiate din acelaşi diamant contra unei sume, după cum se zvonea, exorbitante şi partea stranie era că niciuna dintre ele nu mai reapăruse vreodată pe piaţă. Kaplan presupunea că fuseseră încorporate într-o singură bijuterie spectaculoasă, rămasă în mâinile posesoarei iniţiale, care nu dorise să-şi dezvăluie identitatea.

Kaplan ieşi de pe Gramercy Park dând colţul şi îndreptându-se spre vest, către Park Avenue, unde avea cele mai mari şanse să prindă un taxi către centrul oraşului. Dispunea de o jumătate de oră, dar era imposibil să faci predicţii asupra traficului din zona centrală la ora prânzului, şi avea o întâlnire la care nu voia să întârzie.

Se opri pe Lex, la colţ, aşteptând să se schimbe culoarea semaforului, şi fu uimit de apariţia unei maşini mari, negre, care trase alături de el, cu geamul lăsat în jos. Înăuntru se afla un bărbat într-o haină sport, de culoare verde.

— Domnul George Kaplan?

— Da?

Bărbatul se aplecă spre el, îi arătă o legitimaţie de locotenent NYPD şi îi deschise uşa.

— Urcaţi, vă rog.

— Am o întâlnire importantă, domnule locotenent. Despre ce e vorba?

— Ştiu. Affiliated Transglobal Insurance. Sunt escorta dumneavoastră.

Kaplan studie legitimaţia cu atenţie. Locotenentul Vincent D’Agosta.

Era un act autentic – Kaplan era cu adevărat versat în această privinţă – iar bărbatul de la volan chiar nu putea fi decât poliţist, în

ciuda hainelor neobişnuite. Cine altcineva ar fi putut şti de întâlnirea lui?

— E un gest amabil.

Kaplan se urcă, portiera se închise, siguranţele de blocare coborâră în locaşurile lor şi maşina se desprinse cu grijă de bordură.

— Nivelul de securitate va fi foarte ridicat, spuse poliţistul. Apoi arătă cu capul către cutia de plastic gri de pe scaunul dintre ei. Trebuie să vă rog să-mi predaţi celularul, portofelul, toate actele, orice armă pe care o aveţi asupra dumneavoastră şi trusa de instrumente. Puneţi-le în cutia de alături. I le voi înmâna colegului meu şi vă vor fi înapoiate în seif, după o verificare minuţioasă.

— Chiar e necesar?

— Absolut. Şi nu mă îndoiesc că înţelegeţi de ce.

Date fiind circumstanţele, Kaplan scoase obiectele solicitate fără să fie prea surprins şi le aşeză în cutie. La următorul semafor, pe Park Avenue, o maşină care îi urmărise, un Jaguar de epocă, se opri alături; geamurile ambelor vehicule coborâră şi poliţistul înmână cutia prin deschidere. Aruncând o privire în automobilul de alături, Kaplan văzu că şoferul avea părul de un blond decolorat, tuns îngrijit, şi purta un costum negru, foarte frumos lucrat.

— Colegul dumneavoastră conduce cea mai neobişnuită maşină pentru un poliţist.

— Şi el e cel mai neobişnuit dintre oameni.

La culoarea verde a semaforului, Jaguarul viră la dreapta şi se îndreptă către Midtown, în timp ce poliţistul care îl escorta pe Kaplan o luă spre sud.

— Scuzaţi-mă, domnule locotenent, dar ar trebui să mergem spre nord, spuse Kaplan. Sediul Affiliated Transglobal Insurance se află pe Avenue of Americas, la numărul 1271.

Maşina acceleră către sud, iar poliţistul îi aruncă o privire lipsită de orice zâmbet.

— Îmi pare rău, domnule Kaplan, dar trebuie să vă informez că n-o să puteţi ajunge la întâlnire.

Capitolul 63

Se întâlniră în salonul lui Harrison Grainger, directorul general executiv al societăţii Affiliated Gransglobal Insurance. Ansamblul de încăperi care ţineau de biroul său se afla în partea de sus a Turnului Affiliated Transglobal şi avea vedere spre nord, în lungul marelui canion care era Avenue of Americas, până la Central Park, un dreptunghi întunecat situat în capătul bulevardului, dincolo de o jumătate de duzină de cvartale. La ora unu fix, Grainger ieşi din biroul lui, un bărbat jovial, rumen, cu urechi ca nişte conopide şi cu faţa îngustă, expansiv şi cu un început de chelie.

— Ei, suntem aici cu toţii?

Se uită în jur.

Smithback aruncă o privire în încăpere. Îşi simţea gura cleioasă şi transpira. Se întrebă de ce naiba fusese de acord cu planul ăla nebunesc. Ceea ce i se păruse în prima parte a zilei o aventură fabuloasă, o şansă de a difuza, în exclusivitate, o ştire unică în felul ei, părea o nebunie acum, în lumina crudă a realităţii. Smithback se pregătea să ia parte la o infracţiune extrem de gravă – fără să mai pună la socoteală şi compromiterea eticii sale de jurnalist.

Grainger îşi roti privirea zâmbind.

— Sam, fă tu prezentările.

Samuel Beck, şeful serviciului de pază al firmei, făcu un pas în faţă, dând din cap. În ciuda nervozităţii sale, Smithback nu putu să nu remarce picioarele tipului, tot atât de mici ca ale unei balerine.

— Domnul George Kaplan, începu şeful pazei. Partener senior al Consiliului Gemologilor Americani.

Îmbrăcat în negru, cu un cioc scurt şi ochelari fără ramă, Kaplan avea înfăţişarea elegantă a unui bărbat din secolul trecut. Făcu o plecăciune scurtă, adâncă.

— Frederick William Collopy, directorul Muzeului de Istorie Naturală din New York.

Collopy strânse mâinile tuturor. Nu părea din cale-afară de încântat că se afla acolo.

— William Smithback, de la *New York Times*.

Ziaristul reuşi să facă faţă rundei de strângeri de mâni, cu palma tot atât de umedă ca o cârpă de vase.

— Harrison Grainger, director general executiv, Grupul Affiliated General Transglobal.

Ceea ce atrase după sine murmurul unui alt set de formule de salut.

— Rand Marconi, director financiar, Grupul Affiliated Transglobal. „Oh, Doamne”, îşi spuse Smithback. Toţi tipii ăia urmau să fie de faţă?

— Foster Lord, secretar, Grupul Affiliated Transglobal.

Alte strângeri de mâini, gesturi de salut.

— Skip McGuigan, trezorier, Grupul Affiliated Transglobal. Smithback simţi din nou nevoia să-şi lărgească gulerul cămăşii.

— Jason McTeague, agent de pază, Grupul Affiliated Transglobal. Era ca şi cum ar fi anunţat nobilii care soseau la o recepţie oficială.

Un paznic înarmat până-n dinţi se mută de pe un picior pe altul şi dădu din cap, dar nu întinse mâna nimănui.

— Iar eu sunt Samuel Beck, responsabilul cu securitatea, Grupul Affiliated Transglobal. E suficient să spun că am fost verificaţi, examinaţi şi purificaţi.

Îşi însoţi propria replică spirituală cu un zâmbet scurt, susţinut de Grainger cu un hohot de râs copios.

— Perfect, atunci să-ncepem, spuse directorul general, arătând cu mâna către ascensoare.

Se afundară adânc în măruntaiele clădirii, coborând mai întâi cu un lift, apoi cu un al doilea şi cu un al treilea şi învârtindu-se în final pe o serie de coridoare lungi, nemarcate, cu pereţi din blocuri de zgură, pentru a ajunge în faţa celei mai mari, mai lustruite şi mai sclipitoare uşi de seif pe care o văzuse Smithback vreodată. Se holbă la ea, cu o din ce în ce mai puternică strângere de inimă.

În timp ce toţi ceilalţi aşteptau, Beck îşi ocupă timpul cu o tastatură, cu o serie de încuietori şi cu un scaner de retină.

În cele din urmă se întoarse spre ei.

— Domnilor, acum trebuie să avem răbdare cinci minute, până la deschiderea încuietorilor temporizate. Acest seif, continuă el cu mândrie, conţine originalele poliţelor noastre; pe toate, până la ultima. O poliţă de asigurare este un contract şi singurele exemplare valabile ale contractelor noastre se află aici – reprezentând acoperirea unei sume de aproape o jumătate de trilion de dolari. E protejat de cele mai moderne sisteme de pază create de om. Şi e proiectat să reziste la un cutremur de gradul nouă pe scara Richter, la o tornadă F5[45] şi la detonarea unei bombe nucleare de o sută de kilotone.

Smithback încercă să ia notiţe, dar încă mai transpira din abundenţă şi pixul îi aluneca în mână. „Gândeşte-te la reportaj. Gândeşte-te la reportaj.”

Se auzi un clinchet uşor.

— Iar acesta, domnilor, este semnalul care ne anunţă că încuietorile seifului s-au decuplat.

Beck trase de un mâner, se auzi zumzetul slab al unui motor şi uşa se deschise încet, rotindu-se către exterior. Era incredibil de groasă, aproape doi metri de oţel inoxidabil masiv.

Înaintară, cu paznicul înarmat încheind coloana, şi trecură de alte două uşi masive înainte de a intra în ceea ce era, evident, seiful

principal, un spaţiu enorm, cu pereţi de oţel, plin de cuşti metalice care înconjurau sertare metalice suprapuse din podea până în tavan.

De data asta, directorul general făcu un pas înainte, evident savurându-şi rolul.

— Seiful interior, domnilor. Dar diamantul nu e lipsit de protecţie nici aici, unde l-ar putea tenta pe unul dintre angajaţii noştri de încredere. Este păstrat într-un seif-în-seif special pentru a cărui deschidere e nevoie nu mai puţin decât patru persoane din conducerea Affiliates Transglobal: eu, Rand Marconi, Skip McGuigan şi Foster Lord.

Cei trei bărbaţi, îmbrăcaţi în costume gri identice, pleşuvi şi semănând suficient de mult ca să fie luaţi drept fraţi, îi răspunseră cu câte un zâmbet. Era limpede că n-aveau prea multe ocazii să se laude cu asta.

Seiful interior se afla în capătul opus al încăperii, o altă uşă de oţel în perete. Pe suprafaţa ei se aflau, în linie, patru broaşte. Deasupra lor clipea un led roşu.

— Şi acum aşteptăm să se încuie uşile seifului exterior înainte de a-l deschide pe cel interior.

Smithback rămase în expectativă, ascultând o serie de zumzete de motor, păcănituri şi huruieli profunde.

— În momentul de faţă suntem încuiaţi înăuntru. Atâta timp cât e *descuiat* seiful interior, uşile celui exterior rămân *încuiate*. Chiar dacă unul dintre noi ar vrea să fure diamantul, n-ar avea cum să plece cu el! Grainger chicoti. Domnilor, pregătiţi-vă cheile.

Toţi cei patru bărbaţi scoaseră din buzunar câte o cheie mică.

— Am pregătit o măsuţă pentru domnul Kaplan, spuse directorul, arătând o masă cu înfăţişare elegantă din apropiere.

Kaplan o privi cu ochi îngustaţi, ţuguindu-şi buzele a dezaprobare.

— E totul în ordine? întrebă directorul general.

— Scoateţi diamantul, spuse scurt Kaplan.

Grainger dădu din cap.

— Domnilor?

Fiecare bărbat îşi introduse cheia într-una dintre cele patru broaşte. Schimbară priviri; după care cheile se răsuciră simultan. Mica lumină roşie deveni verde şi seiful se deschise cu un pocnet. În interior se afla un dulap metalic simplu, cu opt sertare. Toate aveau câte o etichetă cu un număr.

— Sertarul numărul doi, spuse directorul general.

Sertarul fu deschis. Grainger se aplecă şi scoase o cutie gri din metal, de dimensiuni reduse, pe care o aduse pe masă, aşezând-o în faţa lui Kaplan cu o reverenţă. Gemologul se aşeză şi începu să înşire, cu gesturi nervoase, o mică colecţie de instrumente şi de lentile, aranjându-le cu meticulozitate. Apoi scoase o bucată rulată de catifea

neagră şi o întinse, creând în mijloc un pătrat perfect. Toţi ceilalţi îl priveau, strânşi în semicerc în jurul mesei – cu excepţia agentului de pază care rămăsese ceva mai în spate, cu braţele încrucişate.

Ca un ultim gest, Kaplan îşi puse o pereche de mânuşi chirurgicale.

— Sunt gata. Daţi-mi cheia.

— Îmi pare rău, domnule Kaplan, dar regulamentul cere să deschid eu cutia, spuse directorul de securitate.

Gemologul îşi flutură iritat mâna.

— Aşa să fie. Să nu-l scăpaţi, domnule. Diamantele pot fi dure, dar se sparg la fel de uşor ca sticla.

Beck se aplecă, introduse cheia şi săltă capacul cutiei. Toţi ochii erau aţintiţi asupra ei.

— Nu-l atingeţi cu mâinile goale, transpirate, spuse tăios Kaplan.

Directorul de securitate se retrase. Kaplan întinse mâna spre cutie, smulse piatra preţioasă cu tot atâta nonşalanţă ca pe o minge de golf şi o aşeză pe catifeaua din faţa lui. Deschise o lupă şi se aplecă deasupra diamantului.

Îşi îndreptă pe neaşteptate spatele şi vorbi cu voce ridicată, tăioasă, iritată.

— Vă rog să mă scuzaţi dar, sincer, nu pot lucra când mă simt înghesuit astfel, mai ales din spate. Vă rog!

— Desigur, desigur, spuse Grainger. Să ne retragem cu toţii şi să-i lăsăm loc domnului Kaplan.

Se îndepărtară cu paşi târşiţi. Kaplan se aplecă din nou să studieze gema. O ridică folosind un instrument cu patru dinţi şi o răsuci. Lăsă lupa jos.

— Daţi-mi filtrul Chealsea, spuse, pe neaşteptate, fără să i se adreseze cuiva anume.

— Ah, care este? întrebă Beck.

— Obiectul alb şi lunguieţ, de acolo.

Directorul de securitate îl luă şi i-l întinse. Kaplan îl luă, îl deschise şi studie din nou diamantul, murmurând ceva neinteligibil.

— E totul satisfăcător, domnule Kaplan? întrebă Grainger cu solicitudine.

— Nu, răspunse el, simplu.

Încordarea din încăpere crescu.

— Aveţi lumină suficientă? întrebă directorul general.

O tăcere de gheaţă.

— Daţi-mi testerul DiamondNite. Nu, nu ăla. *Ăla*.

Back îi înmână un aparat bizar, cu un vârf ascuţit. Kaplan atinse piatra cu el, cu foarte mare delicateţe. Se auzi un ţiuit scurt şi se aprinse o lumină verde.

— Hm! Măcar ştim că nu e o imitaţie, spuse rece gemologul, înapoindu-i aparatul lui Beck, care nu părea nicidecum mulţumit de

rolul de asistent.

Alte mormăieli.

— Polariscopul, vă rog.

După câteva încercări nereuşite, Beck i-l întinse.

O privire lungă, un fornăit.

Kaplan se ridică în picioare şi se uită la toţi cei din jur.

— Din câte pot spune, ceea ce nu înseamnă prea mult, dată fiind lumina groaznică de aici, e probabil un fals. Unul superb, dar totuşi un fals.

O tăcere şocată. Smithback se uită pe furiş la Collopy. Faţa directorului muzeului devenise cadaverică.

— Nu sunteţi sigur? întrebă directorul general.

— Cum aş putea fi sigur? Cum vă puteţi aştepta ca un expert de talia mea să examineze un diamant colorat, fantezist, în lumină *fluorescentă*?

Tăcere.

— Dar n-ar fi trebuit să vă aduceţi propria sursă de lumină? îndrăzni să-ntrebe Grainger.

— *Propria mea sursă de lumină*? strigă Kaplan. Iertaţi-mă, domnule, dar ignoranţa dumneavoastră e şocantă. Acesta e un diamant colorat, fantezist, cu gradul de saturaţie *Vivid* şi nu poate fi examinat pur şi simplu în orice lumină. Am nevoie de lumină adevărată ca să fiu sigur. De lumină naturală. Nimic altceva nu e de folos. Nimeni nu mi-a spus că voi fi nevoit să examinez cel mai frumos diamant din lume în lumină fluorescentă. E o insultă la adresa meseriei mele.

— Ar fi trebuit să menţionaţi asta când s-au făcut aranjamentele, spuse Beck.

— Am presupus că am de-a face cu o companie de asigurări sofisticată, bine informată în privinţa pietrelor preţioase! N-am avut idee că voi fi silit să examinez un diamant într-un seif înăbuşitor din subsol. Ca să nu mai vorbesc de o jumătate de duzină de oameni care îmi suflă-n ceafă, de parcă aş fi un soi de maimuţă de la grădina zoologică. O să specific în raportul meu că este vorba de un posibil fals, dar că nu se poate trage o concluzie finală decât după o examinare la lumină naturală.

Kaplan îşi încrucişă braţele şi se uită înverşunat la directorul general.

Smithback înghiţi în sec, dureros.

— Ei, spuse el, luând notiţe pe care le spera inteligibile, cred că asta a fost. Ăsta e reportajul meu.

— Ăsta e reportajul dumneavoastră? zise Collopy, întorcându-se spre el. Nu există niciun reportaj. Examinarea n-a fost concludentă.

— Aşa spun şi eu, fără îndoială, se amestecă Grainger, cu voce tremurătoare. Să nu ne grăbim cu concluziile.

Smithback ridică din umeri.

— Sursa mea iniţială mi-a spus că diamantul e fals. Iar domnul Kaplan spune acum că ar putea fi un fals.

— Verbul-cheie este „ar putea”, sublinie Grainger.

— O clipă! Collopy se întoarse spre Kaplan. Aveţi nevoie de lumină naturală ca să fiţi sigur?

— Nu asta am spus adineauri?

Collopy i se adresă directorului general.

— Aici nu există niciun loc unde-ar putea să vadă piatra în lumină naturală?

Un moment de tăcere.

Collopy se îmbătoşă.

— Domnule Grainger, zise el, cu voce tăioasă, păstrarea acestui diamant în siguranţă a fost responsabilitatea dumneavoastră.

— Putem duce piatra sus, în sala de şedinţe a executivului, propuse Grainger. Sau la etajul şapte. Acolo sus e lumină din belşug.

— Scuzaţi-mă, domnule Grainger, interveni Beck, dar regulamentul companiei e cât se poate de ferm: diamantul nu poate fi scos din seif.

— Ai auzit ce-a spus expertul. Are nevoie de lumină mai bună.

— Cu tot respectul, domnule, eu am nişte instrucţiuni şi nici măcar dumneavoastră nu le puteţi modifica.

Directorul general îşi flutură mâna.

— E absurd! Problema e de importanţă critică. Trebuie să putem face o derogare.

— Numai cu permisiunea scrisă a asiguratului, autentificată de un notar.

— Bine, atunci. Îl avem pe directorul muzeului chiar aici. Iar Lord e notar public, nu-i aşa, Foster?

Lord încuviinţă din cap.

— Doctore Collopy, ne daţi acordul dumneavoastră scris?

— Absolut. Asta trebuie să se rezolve acum.

Faţa lui Collopy era cenuşie, aproape cadaverică.

— Foster, întocmeşte documentul.

— Ca responsabil cu securitatea, vă recomand cu tărie să nu faceţi asta, spuse Beck, cu voce scăzută.

— Domnule Beck, zise Grainger. Îţi apreciez grija. Dar cred că nu-nţelegi pe deplin care e situaţia. Poliţa muzeului are o limită de asigurare de o sută de milioane de dolari, iar pentru Inima lui Lucifer s-a adăugat o clauză suplimentară şi una dintre condiţiile care trebuie îndeplinite pentru a putea păstra piatra aici, în siguranţă, este inexistenţa unei limite a responsabilităţii. Indiferent care ar fi valoarea pietrei, stabilită de un expert al Institutului American de Gemologie, suntem obligaţi s-o plătim. *Trebuie* să primim un răspuns la întrebarea despre autenticitatea diamantului şi trebuie să-l primim acum.

— Cu toate acestea, spuse Beck, vreau să se consemneze că eu sunt împotriva scoaterii diamantului din seif.

— S-a notat. Foster? Întocmeşte documentul şi doctorul Collopy îl va semna.

Secretarul scoase o coală de hârtie din buzunarul hainei şi scrise câteva rânduri. Collopy, Grainger şi Meguigan semnară, apoi Lord îl autentifică adăugând semnătura sa.

— Să mergem, spuse directorul general.

— Chem o escortă, spuse Beck, posomorât.

În acelaşi timp, Smithback îl văzu scoţându-şi un revolver de la centură, verificându-l, trăgându-i piedica şi punându-şi-l la loc.

Kaplan ridică diamantul cu instrumentul său cu patru dinţi.

— Mă ocup eu de asta, domnule Kaplan, spuse Back, cu voce scăzută. Luă instrumentul de mâner şi aşeză cu delicateţe piatra în cutia ei căptuşită cu catifea. Apoi închise capacul şi o încuie, îşi puse cheia în buzunar şi cutia sub braţ.

Aşteptară să-şi strângă Kaplan lucrurile; apoi închiseră uşa seifului interior şi o deschiseră pe a celui exterior. Trecură dincolo de succesiunea de uşi masive, unde îi întâmpină o pereche de agenţi de pază. Aceştia îi escortară către un ascensor care îi aştepta şi, cinci minute mai târziu, Smithback se văzu condus într-o sală de şedinţe mică, dar extrem de elegantă, cu lambriuri din lemn exotic. Lumina se revărsa printr-o duzină de ferestre largi.

Beck îi lăsă pe cei doi paznici suplimentari afară, în faţa uşii pe care o închise şi o încuie.

— Vă rog pe toţi să staţi deoparte, spuse el. Domnule Kaplan, locul ăsta e potrivit?

— E splendid, răspunse Kaplan, cu un zâmbet larg, părând să fi avut parte de o schimbare totală de dispoziţie.

— Unde vreţi să staţi?

Kaplan arătă un loc din colţ, între două ferestre.

— Acolo o să fie perfect.

— Instalaţi-vă.

Giuvaergiul îşi scoase din nou toate instrumentele şi întinse bucata de catifea. Pe urmă îşi ridică privirea.

— Piatra, vă rog?

Beck puse cutia alături, o descuie, săltă capacul. Piatra era înăuntru, cuibărită în catifea.

Kaplan întinse mâna, o luă cu instrumentul cu patru dinţi, apoi ceru un o lupă binoculară Grobet. Studie diamantul cu ajutorul ei, uitându-se mai întâi printr-o lentilă, apoi prin cealaltă, apoi prin amândouă în acelaşi timp. Când o ridică în bătaia luminii, pereţii se umplură brusc de pistrui de culoarea intensă a scorţişoarei.

Se scurseră mai multe minute într-o tăcere absolută. Smithback

descoperi că-şi ţinea răsuflarea. În cele din urmă, Kaplan aşeză cu atenţie diamantul pe catifea, îşi îndepărtă lentilele Grobet din dreptul ochilor şi îşi privi asistenţa cu un zâmbet larg, radios.

— Ah, da, spuse el, ce minunat! Lumina naturală schimbă totul. Asta e, domnilor. Diamantul este Inima lui Lucifer, fără nicio umbră de îndoială.

Îl puse la loc, pe aşternutul de catifea.

Se auzi un oftat colectiv de uşurare, ca şi cum toate celelalte persoane din încăpere şi-ar fi ţinut răsuflarea împreună cu Smithback.

Kaplan îşi flutură mâna.

— Domnule Beck? Puteţi să-l luaţi. Cu instrumentul, vă rog.

— Slavă Domnului, spuse directorul general, întorcându-se spre Collopy şi strângându-i mâna.

— E bine să-i mulţumim lui Dumnezeu, răspunse directorul muzeului, scuturându-i mâna în vreme ce-şi tampona fruntea cu o batistă. Acolo, jos, am trecut printr-un moment groaznic.

Cu o expresie indescifrabilă, dar încă posomorât, Beck întinsese între timp mâna cu instrumentul cu patru dinţi, pregătindu-se să ia piatra preţioasă. Kaplan se ridică de pe scaun în aceeaşi clipă şi dădu peste el.

— Îmi cer scuze!

Totul se petrecu atât de repede încât Smithback conştientiză ce văzuse abia după încheierea faptelor. Kaplan ţinea, dintr-odată, diamantul într-o mână şi pistolul lui Beck în cealaltă, îndreptat către el. Trase aproape în faţa lui Beck, rotind ţeava atât cât era necesar pentru ca gloanţele să-l rateze, îngropându-se în peretele din partea opusă. Apăsă pe trăgaci de trei ori, în succesiune rapidă, şi împuşcăturile incredibil de sonore cufundară încăperea în spaimă şi derută. Toată lumea se aruncă la podea, inclusiv Beck.

Şi el dispăru imediat, ieşind pe uşa despre care se presupunea că fusese încuiată.

Directorul de securitate se ridică într-o fracţiune de secundă.

— Prindeţi-l! *Opriţi-l*!

În timp ce se ridica de pe podea cu urechile ţiuind, Smithback văzu că, dincolo de uşile duble deschise, cei doi agenţi de pază erau căzuţi, cu membrele răsfirate, pe podeaua de unde se ridicară pentru a o rupe la fugă pe coridor, scoţându-şi cu stângăcie armele.

— A luat piatra! strigă Collopy, străduindu-se să se salte în picioare. A luat Inima lui Lucifer! Dumnezeule, prindeţi-l! Faceţi ceva!

Beck îşi scosese staţia radio.

— Centrul de Control? Aici Samuel Beck. Încuiaţi clădirea! Încuiaţi toate uşile! Nu vreau să iasă nimeni – şi *nimic* – nici gunoi, nici corespondenţă, nici oameni, nimic! M-aţi înţeles? Opriţi ascensoarele, blocaţi accesul la scări. Suntem în stare de alarmă maximă şi tot

personalul de pază trebuie să-l caute pe George Kaplan. Obţineţi fotografia lui de la punctul de verificare al camerelor de supraveghere. Nimeni nu părăseşte clădirea până nu punem la punct un cordon de verificare. Nu, la naiba cu regulamentele de incendiu! Ăsta e un ordin direct! Şi vreau un scaner cu raze X, calibrat ca să detecteze o piatră preţioasă înghiţită sau ascunsă, cu un echipaj complet de tehnicieni care să-l manipuleze, la intrarea de pe Sixth Avenue, cât se poate de repede.

Se întoarse către ceilalţi.

— Şi niciunul dintre dumneavoastră, absolut niciunul, nu părăseşte încăperea asta fără permisiunea mea.

După două ore istovitoare şi penibile, Smithback se pomeni stând la coadă alături de angajaţii Affiliated Transglobal Insurance, care păreau în număr de o mie. Coada şerpuia la nesfârşit în jurul holului interior al clădirii, ocolind de trei ori grupul de ascensoare. Putea să-i vadă, în capătul opus al holului, pe angajaţii care împingeau cărucioare cu mormane de plicuri şi de pachete trecându-le prin detectoare cu raze X de genul celor din aeroporturi. Kaplan nu fusese găsit – şi Smithback ştia că nici n-avea să fie, dar păstra informaţia pentru sine.

Pe măsură ce se apropia de capătul şirului, începu să audă zarva unor glasuri înălţate într-o dispută, venind din lateral, unde fusese împins grupul numeros al celor care refuzaseră să se expună la radiaţiile X. Afară erau maşini de pompieri, cu lumini intermitente; maşini de poliţie; şi inevitabilul cârd gălăgios de reporteri. Fiecare persoană din rând era percheziţionată în amănunt şi apoi trecută prin detectorul cu raze X, după care ieşea în sfârşit în frigul după-amiezii de ianuarie, unde era întâmpinată de aplauze răzleţe şi de o explozie de bliţuri.

Smithback încercă să-şi ţină transpiraţia sub control. Minutele se târau şi nervozitatea lui nu putea decât să crească. Se blestemă pentru a mia oară fiindcă fusese de acord cu aşa ceva. Îl percheziţionaseră deja de două ori, ceea ce includea şi o cercetare revoltătoare a tuturor cavităţilor trupului. Cel puţin toate celelalte persoane din sala de şedinţe fuseseră supuse aceluiaşi tip de percheziţie. Collopy insistase să treacă prin asta, atât el însuşi, cât şi toţi ceilalţi, inclusiv conducerea grupului Affiliated Transglobal Insurance, ba chiar şi Beck. Aproape copleşit de tulburare, directorul muzeului se străduise din răsputeri să-l convingă pe Smithback să păstreze tăcerea, să nu publice nimic. Oh, Doamne, dacă ar fi ştiut...

„De ce, oh, de ce fusese de acord cu aşa ceva?”

Înaintea lui nu mai erau decât zece persoane. Oamenii erau introduşi, unul câte unul, în ceva care semăna a cabină îngustă de

telefon conectată la o serie de ecrane cu tub catodic, pe care le studiau nu mai puţin de patru tehnicieni. În faţa lui, cineva asculta la un radio cu tranzistori şi lumea i se înghesuia în jur – era uimitor cum se răspândise ştirea în exterior; se părea că adevăratul Kaplan fusese eliberat cu o jumătate de oră în urmă, nevătămat, în faţa locuinţei sale, şi era acum interogat de poliţie. Nimeni nu ştia cine era falsul Kaplan.

„N-au mai rămas decât două persoane." Smithback încercă să înghită în sec şi descoperi că nu putea. Stomacul i se zvârcolea de spaimă. Asta era partea cea mai rea. Cea mai rea dintre toate.

Şi gata, venise rândul lui. Doi tehnicieni îl plasară pe un covoraş cu obişnuitele urme galbene pentru tălpi şi îl percheziţionară încă o dată, ceva cam prea amănunţit ca să se simtă în largul lui. Îi examinară permisul temporar de acces în clădire şi scrisorile de acreditare. Îi cerură să deschidă gura şi i-o inspectară folosindu-se de un apăsător de limbă. Pe urmă deschiseră uşa cabinei şi îl introduseră înăuntru.

— Nu vă mişcaţi. Ţineţi braţele pe lângă corp. Uitaţi-vă la ţinta de pe perete...

Indicaţiile se curgeau una după alta, rapid şi eficient.

Se auzi un zumzet scurt. Prin geamul încasabil, îi văzu pe specialişti studiind cu atenţie rezultatele. Într-un târziu unul dădu din cap.

Un tehnician din partea opusă deschise uşa, puse o mână fermă pe braţul lui Smithback şi îl trase afară.

— Puteţi pleca, spuse, arătând către uşa clădirii.

În timp ce gesticula, îl atinse scurt în lateralul corpului.

Smithback se întoarse şi parcurse cei trei metri care îl despărţeau de uşa rotitoare – cei mai lungi trei metri din viaţa lui.

Afară îşi trase fermoarul hainei, trecu prin furcile caudine ale bliţurilor, ignoră întrebările strigate, trecu prin mulţime împingându-se şi o porni, ţeapăn, pe Avenue of the Americas. La intersecţia cu 56th Street făcu semn unui taxi şi se strecură pe bancheta din spate. Îi dădu şoferului adresa apartamentului său, aşteptă intrarea maşinii în trafic, se răsuci şi privi cercetător pe geamul din spate vreme de cinci minute.

Abia apoi îndrăzni să se instaleze comod şi să-şi ducă mâna în buzunarul hainei. Acolo, cuibărit în siguranţă, simţi conturul dur şi rece al Inimii lui Lucifer.

Capitolul 64

În cartierul Inwood din Upper Mahattan, D'Agosta şi Pendergast stăteau tăcuţi în automobilul Mark VII, într-o zonă pustie de pe Vermilyea Avenue. Soarele cobora încet, printre mai multe straturi cenuşii, însemnându-şi drumul către asfinţit cu o ultimă tăietură roşie ca sângele, care-şi arunca strălucirea efemeră asupra caselor prăfuite, cu apartamente ieftine, de închiriat, şi a depozitelor mohorâte, înainte de a se stinge în noaptea lugubră.

Ascultau 1010 WINS, un post de radio din New York dedicat în exclusivitate ştirilor. Poveştile de senzaţie se repetau, incluse într-un ciclu de douăzeci de minute şi relatările despre furtul diamantelor din muzeu se repetau fără întrerupere, vocea excitată a crainicului contrastând cu dispoziţia sumbră din vehicul. Cu numai zece minute înainte fusese lansată o nouă ştire, o relatare încă şi mai spectaculoasă: furtul adevăratei Inimi a lui Lucifer de la sediul Affiliated Transglobal Insurance. D'Agosta nu se îndoia că poliţia încercase cu disperare să păstreze secretul, dar era imposibil să ascunzi ceva atât de senzaţional.

— „... cel mai sfidător furt de diamante din istorie, săvârşit chiar sub nasurile conducătorilor muzeului şi ai companiei de asigurări, la un timp extrem de scurt după jaful de la muzeu. Surse apropiate de investigatori afirmă că acelaşi hoţ este suspectat de ambele infracţiuni..."

Pendergast asculta cu atenţie, cu faţa tot atât de dură şi de palidă ca marmura, cu trupul neclintit. Telefonul lui mobil stătea pe locul dintre cei doi.

— „Poliţia îl interoghează pe George Kaplan, un gemolog bine-cunoscut, care a fost răpit din apropierea locuinţei sale din Manhattan când se îndrepta către Affiliated Transglobal Insurance, pentru a identifica Inima lui Lucifer. Surse apropiate de investigatori susţin că hoţul şi-a asumat identitatea gemologului pentru a avea acces la diamant. Poliţia crede că e posibil să fie încă ascuns în sediul societăţii de asigurări, unde continuă să se desfăşoare o percheziţie de mari proporţii..."

Pendergast se aplecă şi închise radioul.

— Cum afli dacă Diogenes aude ştirea? întrebă D'Agosta.

— O s-o audă. I se întâmplă pentru prima oară să fie dezorientat. N-a obţinut diamantul. E în agonie, e nervos – ascultă, aşteaptă, se gândeşte. Şi, odată ce-o să audă ce s-a petrecut, n-o să poată acţiona decât într-un singur mod.

— Adică o să ştie că tu eşti hoţul.

— Absolut. La ce altă concluzie ar putea ajunge? Pendergast zâmbi cu amărăciune. O să ştie. Şi, neavând cum altcumva să-mi trimită un mesaj, o să sune.

Lămpile cu sodiu se aprinseră, strălucind într-un galben palid pe toată lungimea bulevardului pustiu. Temperatura scăzuse sub minus douăsprezece grade şi dinspre fluviul Hudson sufla un vânt crunt, viscolind cei câţiva fulgi scânteietori de zăpadă.

Celularul sună. Pendergast nu ezită decât o secundă. Pe urmă îl răsuci, apăsând pe micul difuzor de pe spate, care prinse viaţă. Nu spuse nimic.

— *Ave, frater*, se auzi vocea din difuzor.

Tăcere. D'Agosta se uită la Pendergast. În lumina reflectată a lămpilor stradale, faţa lui părea de alabastru. Buzele i se mişcară, dar nu scoase niciun sunet.

— Aşa se-ntâmpină un frate dispărut de atâta amar de vreme? Cu tăcere dezaprobatoare?

— Sunt aici, răspunse Pendergast, cu voce încordată.

— Eşti *acolo*! Şi ce onorat mă simt fiindcă îmi faci această favoare! Compensează aproape în întregime experienţa dezgustătoare prin care trec, fiind silit să-ţi telefonez. Dar să lăsăm deoparte schimbul de amabilităţi. Nu am decât o singură întrebare: ai furat Inima lui Lucifer?

— Da.

— De ce?

— Ştii de ce.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea, urmată de o expiraţie uşoară.

— Frate, frate, frate...

— Nu sunt frate cu tine.

— Ah, aici greşeşti. *Suntem fraţi*, indiferent dacă ne place sau nu. Şi relaţia asta ne defineşte. Ştii, nu-i aşa, Aloysius?

— Ştiu că eşti un om bolnav, care are nevoie disperată de ajutor.

— E adevărat: sunt bolnav. Nimeni nu-şi mai revine după boala de a se fi născut. Pentru boala *asta* nu există niciun tratament, în afară de moarte. Dacă te gândeşti bine, suntem bolnavi cu toţii, tu într-o mai mare măsură decât majoritatea celorlalţi. Da, suntem fraţi – întru boală şi întru răutate.

Pendergast preferă din nou să nu răspundă.

— Dar uită-te la noi, am ajuns la un alt schimb de amabilităţi. Trecem la afaceri?

Niciun răspuns.

— Atunci o să conduc eu discuţia. Mai întâi, un mare, un imens bravo fiindcă ai reuşit, într-o singură după-amiază, ceea ce am planificat eu ani de zile – şi, în ultimă instanţă, n-am izbutit să duc la

îndeplinire.

D'Agosta auzi o uşoară bătaie din palme dinspre difuzor.

— Presupun că totul se referă la o mică tranzacţie. O anumită persoană importantă în schimbul pietrei preţioase. De ce altceva ţi-ai fi dat ceea ce a fost, fără niciun dubiu, o mică osteneală?

— Presupunerea ta e corectă. Dar, pentru început...

Vocea lui Pendergast se stinse, şovăitoare.

— Vrei să ştii dacă mai e în viaţă!

De data asta Diogenes fu cel care lăsă să se prelungească tăcerea. D'Agosta aruncă o privire spre Pendergast. Era nemişcat, cu excepţia zvâcnirii unui muşchi minuscul de sub ochiul său drept.

— Da, e încă vie – în prezent.

— Dacă-i faci vreun rău, în orice sens, o să te vânez până la capătul pământului.

— Ei, na. Dar, fiindcă tot discutăm despre femei, să vorbim puţin şi despre tânăra pe care o ţii în izolare, în vila regretatului nostru străbun răposat. Dacă e într-adevăr tânără, fapt de care încep să mă-ndoiesc. Descopăr că sunt extrem de curios în privinţa ei. De fapt, sunt *deosebit* de curios. În sensul că la suprafaţă se zăreşte ceva similar cu porţiunea vizibilă a unui iceberg: o parte infimă. Are faţete ascunse, oglinzi în oglinzi. Simt că, la nivel fundamental, ceva din ea e *frânt*.

În timpul discursului lui Diogenes, Pendergast se crispase vizibil.

— Ascultă, Diogenes. Stai departe de ea. Apropie-te încă o dată, abordeaz-o în orice mod şi te...

— Ce-mi faci? Mă ucizi? Atunci vei avea mâinile pătate de sângele meu – mai mult decât sunt deja – ca şi de al celor patru prieteni ai tăi. Fiindcă, tu, *frate*, eşti responsabil pentru toate astea. O ştii. Tu ai făcut din mine ceea ce sunt.

— Eu n-am făcut nimic din tine.

— Bine zis! *Bine zis*!

Din micul difuzor izvorî un râs sec. D'Agosta simţi un fior de repulsie.

— Să revenim la subiect, reuşi Pendergast să spună.

— Să revenim la subiect? Tocmai când discuţia începuse să devină interesantă? Nu vrei să vorbim despre responsabilitatea ta *absolută* în această privinţă? Întreabă orice psihiatru de familie: o să-ţi spună ce important e s-o aducem în discuţie. *Frate*.

D'Agosta simţi brusc că nu mai putea suporta.

— Diogenes! Ascultă ce-ţi spun, ţicnitule: vrei diamantul? Atunci termină cu minciunile.

— Nu-mi dai diamantul, nu ţi-o dau pe Viola.

— Dacă-i faci vreun rău Violei, zdrobesc diamantul cu ciocanul. Dacă ai impresia că glumesc, continuă să vorbeşti.

— Ameninţări nefondate.

D'Agosta lovi cu pumnul în bord, stârnind un trosnet sonor.

— Ai grijă! Uşurel!

Vocea i se înălţase brusc, panicată.

— Atunci taci dracului.

— Prostia e o forţă a naturii şi eu o respect.

— Încă mai vorbeşti.

— O s-o facem aşa cum stabilesc eu, spuse aspru Diogenes. M-ai auzit? Eu stabilesc!

— Cu două condiţii, spuse Pendergast, cu voce scăzută. Unu: schimbul trebuie să aibă loc pe insula Manhattan, în următoarele şase ore. Doi: trebuie făcut astfel încât să nu poţi să-ţi calci cuvântul. Îmi spui care e planul şi eu îl evaluez. Ai o singură şansă să procedezi corect.

— Astea par să fie cinci condiţii, nu două. Dar fireşte, frate – fireşte! Trebuie totuşi să spun c-a apărut o mică problemă dificilă. Te sun din nou peste zece minute.

— Rezolv-o în cinci.

— Alte condiţii?

Şi legătura se întrerupse.

Se lăsă o tăcere îndelungată. Fruntea lui Pendergast sclipea de umezeală. Şi-o tamponă cu o batistă scoasă din buzunar, pe care o puse apoi la loc.

— Putem avea încredere în el? întrebă D'Agosta.

— Nu. Niciodată. Dar cred că în şase ore n-o să aibă timp să pună la cale un şiretlic eficient. Şi îşi doreşte Inima lui Lucifer – şi-o doreşte cu o pasiune pe care n-o înţeleg. Cred că în pasiunea asta putem avea încredere, chiar dacă nu ne încredem în nimic altceva.

Telefonul sună din nou şi Pendergast apăsă butonul difuzorului.

— Da?

— OK, *frate*. E momentul pentru o întrebare fulger de geografie urbană. Ştii un loc care se numeşte Ceasul de Fier?

— Turnanta de pe calea ferată?

— Excelent. Ştii unde se află?

— Da.

— Bun. O s-o facem acolo. O să vrei, fără îndoială, să-l aduci pe Vinnie, amicul tău nedespărţit.

— Aşa am de gând.

— Ascultă-mă cu atenţie. Ne întâlnim acolo... cu şase minute înainte de miezul nopţii. Vino prin tunelul VI şi ieşi încet în lumină. Vinnie poate rămâne în întuneric, să te acopere, dacă asta vrei. Spune-i să-şi aducă orice armă doreşte. Asta o să mă ajute să nu trişez. Poţi să-ţi aduci şi tu propriul Les Baer sau indiferent ce alt accesoriu la modă foloseşti în prezent. N-o să fie niciun schimb de focuri, în afara cazului când ceva n-o să meargă bine. Dar o să meargă totul strună. Îmi vreau

diamantul, iar tu o vrei pe Viola da Gamba[46]. Dacă ştii cum arată Ceasul de Fier, îţi dai seama că e locul ideal pentru *tranzacţia* noastră, ca să-i spunem aşa.

— Înţeleg.

— Ei, primesc aprobarea ta, frate? Eşti mulţumit că nu te pot înşela?

Pendergast păstră o clipă tăcerea.

— Da.

— Atunci a *presto*.

Şi legătura se întrerupse.

— Ticălosul ăsta-mi dă fiori, spuse D'Agosta.

Pendergast rămase tăcut vreme îndelungată. Apoi îşi scoase din nou batista, o folosi ca să-şi şteargă fruntea, o împături iarăşi.

D'Agosta observă că mâinile îi tremurau uşor.

— Te simţi bine? îl întrebă.

Pendergast clătină din cap.

— Să terminăm cu povestea asta.

Dar nu se mişcă, rămase neclintit, ca şi cum ar fi fost adâncit în gânduri. Apoi păru să ajungă brusc la o hotărâre. Se răsuci şi spre surprinderea lui D'Agosta, îi luă mâna.

— O să te rog să faci ceva, îi spuse. Te avertizez de pe acum: o să fie împotriva instinctelor tale de partener şi de prieten. Dar trebuie să mă crezi când îţi spun că e singura soluţie. O s-o faci?

— Depinde despre ce e vorba.

— Inacceptabil. Vreau să-mi promiţi mai întâi.

D'Agosta ezită.

Pe faţa lui Pendergast se aşternu o expresie extrem de îngrijorată.

— Vincent, te rog. Trebuie să mă pot baza pe tine în acest moment extrem, e de o importanţă absolut crucială.

D'Agosta oftă.

— OK. Promit.

Trupul obosit al lui Pendergast se relaxă, evident uşurat.

— Bun. Acum ascultă-mă te rog cu atenţie.

Capitolul 65

Diogenes Pendergast se holbă vreme îndelungată la telefonul celular de pe masa din lemn de pin. Emoţia puternică de care fusese cuprins nu era trădată decât de o uşoară zvâcnire a degetului mic de la mâna stângă. Pe obrazul stâng îi apăruse o pată de un cenuşiu marmorat şi ştia că – atunci când avea să se uite în oglindă, ceea ce i se întâmpla numai când se deghiza – urma să-şi vadă *ojo sarco*[47] părând mai lipsit de viaţă ca de obicei.

În cele din urmă, privirea îi alunecă de la telefon la o sticluţă acoperită cu o membrană de cauciuc şi la seringa hipodermică din sticlă şi oţel de lângă ea. Ridică sticluţa, o întoarse cu faţa în jos în timp ce înfigea acul, extrase o cantitate minusculă de lichid, se gândi o clipă, mai extrase puţin, astupă acul cu un capac protector din plastic şi îşi puse seringa în buzunarul costumului.

Ochii i se îndreptară apoi către pachetul de cărţi de tarot de pe marginea mesei. Erau cărţile Albano-White, preferatele sale. Le luă, le amestecă mişcându-şi mâna de sus în jos, apoi aşeză trei dintre ele înaintea lui, cu faţa în jos, respectând aşa-numita etalare ţigănească.

Puse restul pachetului deoparte şi întoarse prima dintre cele trei cărţi: Marea Preoteasă. *Interesant.*

Întinse mâna spre a doua carte. Aceasta înfăţişa un bărbat zvelt, într-o mantie neagră, privit din spate, cu fruntea plecată. Din pocalele aurii răsturnate la picioarele lui se revărsa un lichid roşu. În fundal apărea un râu, dincolo de care se zărea un castel ameninţător. Cinciul de Cupe.

La vederea lui, Diogenes inspiră scurt.

Braţul i se întinse spre a treia carte, mişcându-se acum cu mult mai încet. Ezită o clipă, apoi o întoarse.

Era cu susul în jos. Reprezenta o mână care ieşea dintr-un nor de fum întunecat, deasupra unui peisaj sterp. Mâna ţinea o sabie masivă, cu mânerul bătut în nestemate. Vârful spadei străpungea o coroană de aur.

Asul de spade. Inversat.

Diogenes se uită o clipă la carte, apoi expiră încet. O săltă cu degete tremurătoare, o rupse cu violenţă în două, o dată şi încă o dată, şi împrăştie bucăţile.

Privirea lui fără astâmpăr căzu pe catifeaua neagră, cu marginile rulate, pe care stăteau patru sute optzeci şi opt de diamante, majoritatea intens colorate, sclipind în lumina lămpii de gemolog prinse de marginea mesei.

Cu ochii la diamante, agitaţia începu să-i dispară.

Stăpânindu-şi nerăbdarea insuportabilă, îşi lăsă mâna să rătăcească deasupra oceanului de lumină captivă, scânteietoare, înainte de a prinde între degete unul dintre cele mai mari diamante, o piatră de treizeci şi trei de carate, de un albastru intens, numită Regina din Narnia. O ţinu în palmă, studiind lumina captată şi refractată în adâncimile ei bogate în culoare, apoi, cu o grijă infinită şi-o ridică în faţa ochiului teafăr.

Privi îndelung prin adâncurile fracturate ale pietrei. Era ca şi cum ar fi întredeschis o uşă, întrezărind lumea magică de dincolo de ea, o lume a culorii şi a vieţii, o lume reală – atât de diferită de lumea caldă şi plată a banalităţii cenuşii.

Respiraţia îi deveni mai profundă, mai uniformă, şi tremurul mâinii i se domoli în timp ce mintea lui îşi părăsea închisoarea şi începea să rătăcească pe aleile de mult uitate ale amintirilor.

Diamante. Întotdeauna începea cu diamante. Stătea în braţele mamei lui, cu diamante scânteind la gâtul ei, legănându-i-se de urechi, licărindu-i pe degete. Vocea ei era ca un diamant, pură şi rece, şi îi cânta în franţuzeşte. El n-avea mai mult de doi ani, dar plângea, nu de tristeţe, ci din cauza frumuseţii dureroase a glasului ei. „În ciuda mea, perfida măiestrie a cântării, cristalină, /Mă trădează, până ce inima îmi plânge, voind să aparţină...”[48].

Imaginea păli.

Acum hoinărea prin casa imensă de pe Dauphine Street, pe coridoarele lungi şi pe lângă încăperile misterioase, multe dintre ele fiind, chiar şi atunci, închise de-o veşnicie. Iar când deschideai o uşă găseai întotdeauna ceva excitant, ceva nespus de frumos şi de straniu: un pat imens, cu draperii, tablouri întunecate, cu femei în alb şi bărbaţi cu ochi morţi, vedeai obiecte exotice, aduse din locuri îndepărtate – naiuri din os, o labă de maimuţă argintată pe margini, scară de şa spaniolă, din alamă, un cap de jaguar arătându-şi colţii, piciorul înfăşurat al unei mumii egiptene.

Putea să fugă întotdeauna la mama lui, ea era acolo, cu vocea ei caldă şi blândă şi cu diamantele care sclipeau ori de câte ori se mişca, prinzând lumina în scurte răbufniri de curcubeu. Diamantele erau acolo, erau vii, nu se schimbau niciodată, nu păleau niciodată, nu se stingeau niciodată. Aveau să dăinuie, frumoase şi imuabile, până la sfârşitul timpului.

Ce diferenţă, faţă de nestatornicia capricioasă a cărnii!

Diogenes înţelegea imaginea lui Nero, privind printr-o piatră preţioasă incendiul care mistuia Roma. Nero cunoştea puterea transformaţională a nestematelor. Înţelegea că, privind lumea printr-o asemenea piatră, o transformai, transformându-te în acelaşi timp pe tine însuţi. Lumina era vibraţie; şi existau vibraţii aparte, izvorâte din diamant, care pătrundeau în spiritul lui, până la cel mai profund nivel.

Cei mai mulţi oameni nu le puteau auzi, poate că nimeni altcineva de pe pământ nu putea să le audă. Dar el le auzea. Pietrele preţioase îi vorbeau, îi adresau şoapte, îi dădeau putere şi înţelepciune.

În ziua aceea avea să facă divinaţie cu diamante, nu cu cărţi.

Continuă să privească în adâncul diamantului albastru. Fiecare nestemată îşi avea propria voce şi el o alesese pe aceea pentru înţelepciunea ei deosebită. Aşteptă, murmurând către piatră, implorând-o să-i vorbească.

Şi, după o clipă, diamantul îi vorbi. Întrebarea lui murmurată primi un răspuns şoptit, ca un ecou al altui ecou, auzit pe jumătate într-un vis cu ochii deschişi.

Era un răspuns favorabil.

Viola Maskelene asculta murmurul straniu, aproape ca o rugăciune sau ca o incantaţie, care venea de jos. Sunetul era prea grav ca să poată desluşi ceva. Şi îi urmă o jumătate de oră de linişte intimidantă. Apoi, în sfârşit, sunetele de care se temuse: scârţâitul unui scaun, paşii uşori, prudenţi, ai cuiva care urca scara. Toate simţurile ei erau în alertă, muşchii îi tremurau, gata să intre în acţiune.

O bătaie politicoasă în uşă.

Ea aşteptă.

— Viola? Aş vrea să intru. Te rog, treci de partea cealaltă a patului, în partea opusă a camerei.

Ea ezită, apoi se supuse.

Diogenes spusese că avea s-o ucidă în zori. Dar n-o făcuse. Soarele apusese deja, se lăsa noaptea. Se întâmplase ceva. Planurile lui se schimbaseră. Sau, mai probabil, *fuseseră schimbate* împotriva voinţei lui.

Uşa se deschise şi îl văzu pe Diogenes stând în cadrul ei. Arăta altfel – ceva mai neglijent. Faţa era pătată, cravata strâmbă: părul roşcat uşor ciufulit.

— Ce vrei? îl întrebă ea, cu voce răguşită.

El o privea, nemişcat.

— Încep să-mi dau seama de ce te găseşte fratele meu atât de fascinantă. Eşti frumoasă şi inteligentă, desigur, şi plină de vervă. Dar mai ai o calitate care mă uimeşte cu adevărat. Nu ştii ce e frica.

Ea nu consideră că asta merita un răspuns.

— *Ar trebui* să-ţi fie frică.

— Eşti nebun.

— Atunci sunt precum Dumnezeu, pentru că, dacă există, e El însuşi nebun. Mă întreb de ce nu ţi-e frică. Eşti curajoasă sau proastă – sau pur şi simplu n-ai suficientă imaginaţie ca să-ţi închipui propria moarte? Vezi tu, eu mi-o pot imagina, mi-am imaginat-o foarte clar. Când mă uit la tine, văd un sac plin cu sânge, oase, viscere şi carne,

ţinute laolaltă de cel mai fragil şi mai vulnerabil înveliş, atât de uşor de străpuns, de sfâşiat sau de tăiat. Trebuie să recunosc că o aşteptam cu nerăbdare.

O studie cu atenţie.

— Ah! Observ în sfârşit o notă de spaimă?

— Ce vrei? repetă ea.

El îşi ridică mâna, deschizându-şi palma cu o răsucire şi dând la iveală o piatră preţioasă uimitoare, pe care o ţinea între degetul mare şi arătător. Lumina din tavan căzu asupra ei, împrăştiind frânturi din strălucirea ei pâlpâitoare în întreaga încăpere.

— Ultima Thule.

— Poftim?

— E un diamant cunoscut sub acest nume, care a fost preluat dintr-un vers din *Georgicele* lui Vergiliu. E în latină, înseamnă „Cea mai îndepărtată Thule", tărâmul gheţurilor veşnice.

— Am învăţat şi eu latineşte la şcoală, spuse ea, cu sarcasm.

— Atunci o să-nţelegi de ce diamantul ăsta m-a dus cu gândul la tine.

Îl azvârli cu o altă zvâcnire a încheieturii. Ea îl prinse din instinct.

— E un mic dar de *despărţire*.

Ceva din inflexiunile cuvântului „despărţire" îi trezi Violei o presimţire urâtă.

— Nu vreau niciun dar de la tine.

— Oh, dar e atât de potrivit. Douăzeci şi două de carate, tăietură „prinţesă", IF[49] pe scara clarităţii, D pe scala culorilor. Eşti familiarizată cu clasificarea diamantelor?

— Ce absurdităţi spui!

— Calificativul D i se acordă unui diamant cu desăvârşire lipsit de culoare. Mai e numit şi alb. Oamenii lipsiţi de imaginaţie sunt de părere că e o caracteristică dezirabilă. Şi uită-te la tine, Viola, ce vezi? O femeie bogată, cu titluri nobiliare, frumoasă, sclipitoare, de succes. Ai o carieră splendidă ca egiptolog, o casă încântătoare pe insula Capraia, un domeniu imens al familiei în Anglia. Eşti fără îndoială de părere că-ţi trăieşti viaţa din plin. Şi nu e numai atât, dar ai avut relaţii cu o pleiadă de bărbaţi interesanţi, de la un profesor de la Oxford până la un actor de la Hollywood şi la un pianist celebru – printre ei a fost chiar şi un fotbalist italian. Cât de invidiată trebuie să fii!

Femeia se cutremură auzind cum îi fusese violată intimitatea.

— Nemerni...

— Dar nu e totul aşa cum pare. Niciuna dintre relaţiile tale n-a mers. Îţi spui, fără îndoială, că vina le aparţine bărbaţilor. Viola, când o să-ţi dai seama că vina e a ta? Eşti exact ca diamantul ăsta – fără defecte, strălucitoare, perfectă şi lipsită cu desăvârşire de culoare.

Toate încercările tale jalnice de a părea excitantă, nonconformistă, nu sunt nimic mai mult decât atât – încercări jalnice. Izbucni într-un râs crud. Ca şi cum dezgroparea mumiilor sau înrădăcinarea în mica ta parcelă de ţărână de lângă Mediterana ar putea oferi caracter! Diamantul ăsta, pe care toată lumea îl consideră desăvârşit, e de fapt întru totul banal. Ca tine. Ai treizeci şi cinci de ani şi nici nu eşti iubită, nici nu iubeşti pe nimeni. Ai o nevoie atât de disperată de dragoste încât ai traversat cu avionul jumătate de lume ca răspuns la scrisoarea unui bărbat pe care l-ai văzut o singură dată! Ultima Thule e a ta, Viola. Ai câştigat-o.

Ea se clătină pe picioare. Simţise cuvintele lui ca pe o lovitură fizică după alta, fiecare dintre ele atingându-şi ţinta. De data asta n-avea niciun răspuns.

— Da, aşa e. Indiferent unde te-ai duce, trăieşti pe Ultima Thula, tărâmul gheţurilor veşnice. După cum a spus cineva, cândva: Indiferent unde pleci, tot acolo eşti. În tine nu există niciun strop de dragoste şi nu va exista niciun strop de dragoste pentru tine. Sterilitatea e soarta ta.

— Tu şi bucata ta de sticlă puteţi să vă duceţi dracului! strigă ea, aruncându-i cu violenţă piatra înapoi.

El o prinse cu dexteritate.

— Sticlă ai spus? Ştii ce-am făcut ieri, în timp ce tu erai aici, singură?

— Interesul meu pentru viaţa ta n-ar putea fi observat nici cu cel mai puternic microscop.

Diogenes îşi duse mâna la buzunar, scoase o tăietură pătrată dintr-un ziar şi o despături, lăsând să se vadă că era prima pagină a ediţiei ziarului *New York Times* din ziua aceea.

Ea o privi din partea opusă a camerei, mijindu-şi ochii ca să desluşească titlurile.

— Am jefuit Sala Astor a Diamantelor din Muzeul de Istorie Naturală din New York. E un delict pe care-l plănuiesc de mulţi ani. Mi-am creat o nouă identitate ca s-o fac. Iar tu m-ai ajutat. De-asta voiam să-ţi dăruiesc piatra. Dar dacă n-o vrei...

Ridică din umeri şi şi-o strecură în buzunar.

— Dumnezeule.

Viola se holbă la el. Şi acum i se făcu pentru prima oară cu adevărat frică.

— Ai jucat un rol important. Rolul central. Vezi tu, dispariţia ta l-a făcut pe fratele meu să alerge prin întreaga Long Island, făcându-şi cu disperare griji pentru tine, în timp ce eu jefuiam muzeul şi aduceam diamantele aici.

Viola înghiţi în sec, simţind un nod în gât. Faptul că încă mai trăia nu reprezenta decât o amânare. Diogenes nu i-ar fi dezvăluit toate

astea dacă ar fi intenţionat să-i cruţe viaţa.

Avea într-adevăr de gând s-o ucidă.

— Îţi dădeam diamantul ca pe un mic suvenir, ca pe un memento, de vreme ce ne vom despărţi şi nu ne vom mai întâlni niciodată.

— Plec undeva? întrebă Viola, cu vocea acum tremurându-i, în ciuda eforturilor ei de a se controla.

— Oh, da.

— Unde?

— O să afli.

Văzu că mâna lui era în buzunarul hainei, pipăind ceva. Diogenes se apropie cu un pas. Iar uşa rămase deschisă în spatele lui.

— Vino încoace, Prinţesă a Gheţii.

Ea nu se clinti.

El făcu un alt pas, apoi un al treilea. În clipa aceea, ea se repezi spre uşă. Dar bărbatul îi anticipase cumva mişcarea, se răsuci şi sări spre ea ca o pisică. Un braţ surprinzător de puternic, încordat ca un cablu de oţel, se înfăşură în jurul gâtului Violei; cealaltă mână ieşi acum din buzunar şi un ac sclipi pe neaşteptate, iar ea simţi arsura unei înţepături în partea de sus a coapsei; urmară o senzaţie de căldură şi un vuiet copleşitor; şi lumea se închise brusc.

Capitolul 66

— Ai idee despre ce e vorba? întrebă Singleton în timp ce urcau cu un lift rapid către etajele superioare ale clădirii din Police Piaza numărul unu.

Laura Hayward clătină din cap. Dacă Rocker ar fi vrut să discute numai cu ea, s-ar fi aşteptat să fie vorba de alte efecte secundare nedorite ale faptului că îl desemnase pe Pendergast ca suspect de crimă. Dar ea şi Singleton fuseseră invitaţi împreună la întâlnirea cu comisarul. În plus, Rocker fusese întotdeauna genul care merge drept la ţintă. N-avea apucături de om politic.

Ieşiră din lift la etajul patruzeci şi cinci şi păşiră pe covorul de pluş de pe culoar, îndreptându-se către biroul de pe colţ al comisarului. O secretară în uniformă din anticamera largă le notă numele, formă un număr de telefon, purtă o conversaţie scurtă pe şoptite şi îi invită cu un semn al mâinii să intre.

Biroul lui Rocker era mare, dar nu ostentativ. În loc să fie plin de trofee şi de fotografii protocolare cu zâmbete largi, aşa cum se întâmpla în birourile altor ofiţeri superiori de poliţie, pereţii erau acoperiţi de peisaje în acuarelă, cărora li se adăugau două diplome. Rocker stătea în spatele unui birou mare, dar foarte practic. În jurul lui erau aranjate, într-un semicerc aproximativ, trei canapele. Pe cea din mijloc stătea agentul special Coffey, flancat de agenţii Brooks şi Rabiner.

— Ah, căpitane Hayward, spuse Rocker, ridicându-se. Căpitane Singleton. Vă mulţumesc că aţi venit.

Vocea lui avea ceva neobişnuit, forţat, ca niciodată până atunci, iar linia maxilarului părea încordată.

Agenţii Brooks şi Rabiner se ridicară la rândul lor, sărind în picioare de parcă ar fi simţit brusc atingerea unui curent electric. Numai Coffey rămase aşezat. Îi salută dând din cap cu răceală, cu ochii mici şi spălăciţi de pe faţa lui arsă de soare mutându-se de la Hayward la Singleton şi întorcându-se apoi din nou la Hayward.

Rocker arătă spre canapele cu un gest vag.

— Luaţi loc, vă rog.

Hayward se aşeză lângă fereastră. Aşadar, Coffey binevoia în sfârşit să-i facă părtaşi la investigaţiile lui. După întrunirea din dimineaţa aceea, nu mai primiseră nicio veste de la el sau de la altcineva din FBI. În schimb, ea şi detectivii fuseseră ocupaţi, le puseseră angajaţilor muzeului întrebări suplimentare, urmărind obţinerea mai multor probe. Cel puţin asta o împiedicase să se gândească la urmărirea în plină desfăşurare la aproape o sută de kilometri spre est, la ceea ce

făcea – comitea – D'Agosta în Long Island. Gândul la el, la întreaga situaţie, nu-i oferea nimic altceva decât durere. Nu reuşea nicidecum să înţeleagă de ce o făcuse, de ce luase o asemenea decizie. Ea îi dăduse un ultimatum şi, ţinând cont de circumstanţe, fusese unul incredibil de corect. Fă ceea ce trebuie, reabilitează-te. Şi nu era vorba doar de ceea ce ar fi trebuit să facă un poliţist, ci şi de ceea ce trebuia să facă o fiinţă umană, un prieten. De fapt nu-i spusese asta, dar mesajul fusese suficient de clar: „Eu sau Pendergast".

Şi D'Agosta alesese.

Rocker îşi drese glasul.

— Agentul special Coffey mi-a cerut să vă convoc la această întâlnire pentru a purta o discuţie despre asasinarea lui Duchamp şi a lui Green. L-am invitat şi pe căpitanul Singleton, fiindcă ambele omucideri au fost săvârşite pe raza secţiei lui.

Hayward dădu din cap.

— Mă bucur să aud asta, domnule. Am primit extrem de puţine informaţii din partea Biroului despre progresul urmăririi şi...

— Îmi pare rău, căpitane, o întrerupse Rocker, cu voce scăzută. Agentul special Coffey vrea să discutăm despre transferul probelor obţinute în cazurile Duchamp şi Green.

Hayward încremeni.

— Transferul probelor? Toate probele noastre sunt disponibile, fără restricţii.

Coffey îşi încrucişă picioarele ca nişte trunchiuri de copac.

— Preluăm ancheta, căpitane.

Uimirea atrase după sine o clipă de tăcere.

— Nu aveţi autoritatea s-o faceţi, spuse Hayward.

— E cazul căpitanului Hayward, interveni Singleton, cu voce calmă dar puternică, întorcându-se spre Rocker. I s-a dedicat zi şi noapte. Ea e cea care a descoperit legătura cu omuciderile din D.C. Şi New Orleans. Ea a obţinut probele, l-a identificat pe Pendergast. În plus, crima nu e un delict federal.

Rocker oftă.

— Ştiu foarte bine asta, dar...

— Permiteţi-mi să vă explic, spuse Coffey, cu o fluturare de mână către Rocker. Făptaşul e agent FBI, una dintre victime e agent FBI, cazul trece de graniţa statului şi suspectul a părăsit zona aflată sub jurisdicţia dumneavoastră. Nu mai e nimic de spus.

— Agentul Coffey are dreptate, zise Rocker. Cazul le aparţine. Noi vom fi, fireşte, disponibili pentru orice ajutor...

— N-avem prea mult timp pentru şuetă, se amestecă Rabiner. Să trecem la discutarea detaliilor transferului.

Hayward se uită la Singleton. Văzu că i se urcase sângele în obraji.

— Fără căpitanul Hayward, remarcă el, n-ar fi existat acum nici o

urmărire.

— Suntem cât se poate de mulţumiţi de rezultatele obţinute de căpitanul Hayward, spuse Coffey. Dar NYPD nu mai are nicio legătură cu acest caz, asta e decizia finală.

— Căpitane, dă-le, te rog, tot ceea ce le trebuie, zise comisarul Rocker, cu o notă de exasperare în glas.

Hayward îi aruncă o privire şi realiză că era al naibii de supărat de evoluţia evenimentelor, dar nu putea face nimic.

Ar fi trebuit să prevadă evoluţia lucrurilor. Federalii voiau medalia de aur şi, pe deasupra, Coffey părea condus de o ură puternică împotriva lui Pendergast. Dumnezeu să-i aibă în pază, pe el şi pe D'Agosta, după ce avea să-i prindă FBI-ul.

Hayward ştia că toate astea ar fi trebuit s-o scandalizeze. Dar era amorţită, nu putea simţi decât o oboseală din ce în ce mai mare. Şi repulsie atât de puternică, încât pur şi simplu nu mai suporta să petreacă nicio altă clipă în aceeaşi încăpere cu Coffey. Aşa că se ridică brusc.

— Perfect, spuse, pe un ton hotărât. Întocmesc hârtiile. O să primiţi probele de îndată ce vor fi semnate toate actele necesare pentru transfer. Altceva?

— Căpitane? zise Rocker. Îţi sunt recunoscător pentru contribuţia ta excelentă.

Ea dădu din cap, se răsuci pe călcâie şi ieşi din încăpere.

Se îndreptă grăbită spre lift, cu capul în jos, respirând precipitat. Şi, în momentul acela, mobilul ei începu să sune.

Hayward aşteptă să-şi recapete controlul asupra respiraţiei. După un minut sau două, celularul sună din nou.

De data asta răspunse.

— Hayward.

— Laura? se auzi vocea interlocutorului. Sunt eu, Vinnie.

În ciuda voinţei ei, îşi simţi inima la gât.

— Vincent, pentru numele lui Dumnezeu. Ce naiba...?

— Te rog, mulţumeşte-te să m-asculţi. Trebuie să-ţi spun ceva foarte important.

Ea respiră adânc.

— Te ascult.

Capitolul 67

D'Agosta îl urmă pe Pendergast, intrând în Penn Station, care – o ruşine! — nu consta decât dintr-o intrare cu scară rulantă, în umbra Madison Square Garden. Era o seară liniştită dintr-o zi de marţi fără nicio semnificaţie şi, la o oră atât de târzie, locul era pustiu, cu excepţia câtorva vagabonzi şi a unui bărbat care împărţea foi de hârtie cu poeziile sale. Cei doi coborâră pe scara rulantă până în sala de aşteptare, de unde o alta îi duse mai jos, la nivelul peroanelor.

D'Agosta observă, cu o presimţire sumbră, că se îndreptau spre linia 13.

În ultima jumătate de oră, Pendergast nu scosese aproape nici un cuvânt. Pe măsură ce se apropia ora întâlnirii – momentul în care aveau să dea ochii cu Viola şi, inevitabil, cu Diogenes – agentul FBI devenise din ce în ce mai tăcut şi mai retras.

Şinele erau aproape pustii, doar câţiva bărbaţi din serviciul de întreţinere măturau gunoiul şi lângă un post de control stăteau doi poliţişti fără uniformă, pălăvrăgind şi suflând în cănile cu cafea prea fierbinte. Pendergast o luă înainte, către capătul îndepărtat al peronului, unde şinele se pierdeau într-un tunel întunecat.

— Fii pregătit, murmură Pendergast, plimbându-şi privirea ochilor spălăciţi de-a lungul şinelor.

Aşteptară o clipă. Cei doi poliţişti se întoarseră şi intrară în cabina lor de control.

— *Acum*! şopti Pendergast.

Săriră fără zgomot pe şine şi se pierdură în beznă. D'Agosta se uită în urmă, către peronul de care se îndepărtau, asigurându-se că nu-i văzuse nimeni.

Sub pământ temperatura era mai ridicată, se menţinea în jur de zero grade, dar frigul era mai umed şi părea să treacă fără efort prin haina sport furată pe care o purta D'Agosta. După încă un minut de alergare, Pendergast se opri, se căută în buzunar şi scoase o lanternă.

— Ne aşteaptă o bucată bună de drum, spuse, îndreptând fasciculul de lumină în lungul tunelului întunecat.

În bezna din faţa lor scânteiară mai multe perechi de ochi – de şobolani.

Agentul reîncepu să meargă repede prin mijlocul şinei, făcând paşi mari cu picioarele lui lungi. D'Agosta îl urmă, ascultând cu o oarecare nervozitate şi încercând să discearnă orice sunet care ar fi trădat apropierea unui tren. Dar nu se auzeau decât răsunetul găunos al paşilor lor, zgomotul răsuflărilor şi apa care picura din ţurţurii aninaţi de plafonul vechi din cărămidă.

— Prin urmare, Ceasul de Fier e o turnantă de cale ferată? întrebă el, după o clipă.

Vorbea mai ales ca să spargă liniştea.

— Da. Una foarte veche.

— Nu ştiam că mai există turnante sub Manhattan.

— A fost construită ca să regleze traficul la intrarea şi la ieşirea din vechea gară Pennsylvania. De fapt, e ultimul artefact rămas din ansamblul arhitectonic iniţial.

— Şi ştii cum s-o găseşti?

— Ţii minte crimele din metrou, de care ne-am ocupat acum câţiva ani? Atunci mi-am petrecut destul de mult timp studiind peisajul subteran din New York. Încă-mi mai aduc aminte o mare parte din amplasamentul de sub Manhattan sau cel puţin traseele cele mai frecventate.

— Cum crezi c-a aflat Diogenes de existenţa ei?

— Ăsta e un aspect interesant, Vincent, şi nu l-am neglijat.

Ajunseră la o uşă metalică, încastrată într-o nişă din peretele tunelului şi încuiată cu un lacăt coclit. Pendergast se opri să-l examineze, urmărind cu degetul dârele groase de rugină. Pe urmă se retrase cu un pas, făcându-i semn lui D'Agosta să-i urmeze exemplul. Îşi scoase din toc pistolul Wilson Combat 1911 şi trase în lacăt. Un bubuit asurzitor se propagă în lungul tunelului, amplificându-se. Şi lacătul spart căzu, stârnind un nor de rugină. Pendergast se aplecă spre uşă şi o deschise cu o lovitură de picior.

O scară cu treptele de piatră se pierdea în adâncuri, de unde venea miros de mucegai şi de putreziciune.

— Avem mult de coborât?

— De fapt suntem deja la nivelul Ceasului de Fier. Asta e o simplă scurtătură.

Treptele erau alunecoase şi aerul devenea din ce în ce mai cald. După o coborâre lungă, treptele se nivelară, lărgindu-se sub forma unui tunel vechi, din cărămidă, cu arcade gotice. De-a lungul lui se întindeau ateliere de lucru încuiate.

D'Agosta se opri.

— Lumini în faţa noastră. Şi voci.

— Vagabonzi, răspunse Pendergast.

Îşi continuară drumul şi D'Agosta începu să simtă miros de fum de lemne. În scurt timp, dădură peste un grup de bărbaţi şi femei în zdrenţe care beau pe rând dintr-o sticlă cu vin, aşezaţi în jurul unui foc încropit fără prea mare pricepere.

— Ce-i asta? strigă unul dintre ei. Aţi pierdut metroul, băieţi?

Râsetele se stinseră în timp ce se îndepărtau. Din întunericul din spatele grupului veni pe neaşteptate plânsetul unui bebeluş.

— Isuse, murmură D'Agosta. Ai auzit?

Pendergast se mulţumi să dea din cap.

Ajunseră la o altă uşă metalică, cu lacătul gata tăiat. O deschiseră, urcară înapoi, pe treptele umede ale unei scări lungi, ferindu-se de şuvoaiele de apă, şi dădură peste alte şine.

Pendergast se opri şi se uită la ceas.

— Unsprezece şi jumătate.

Câţiva şobolani se îndepărtară în fugă în timp ce străbăteau în tăcere un tunel care părea să se întindă pe mai mulţi kilometri. Oricât de mult ar fi mers, D'Agosta nu reuşea să se-ncălzească, să scape de frigul umed. La un moment dat trecură pe lângă nişte vagoane avariate, abandonate pe o linie secundară. Apoi, când ajunseră prin dreptul unui şir de nişe de piatră, D'Agosta văzu un angrenaj vechi de metal, de peste doi metri şi jumătate în diametru. Din când în când auzea huruitul unui tren, dar şinele pe care mergeau ei păreau să nu fie folosite.

În cele din urmă, Pendergast se opri, îşi stinse lanterna şi arătă cu capul înainte. Privind în întuneric, D'Agosta observă că tunelul se sfârşea cu o arcadă de lumină gălbuie.

— Acolo e Ceasul de Fier, spuse Pendergast, cu voce joasă.

Locotenentul îşi scoase pistolul Glock 29, îi verifică încărcătorul, apoi îşi puse arma la loc.

— Ştii ce ai de făcut?

D'Agosta dădu din cap.

Îşi continuară drumul încet, în tăcere, Pendergast în faţă şi D'Agosta imediat în spatele lui. Se uită la ceas, aducându-şi-l la numai câţiva centimetri de nas: încă douăsprezece minute până la miezul nopţii.

— Nu uita, şopti Pendergast. Acoperă-mă de aici.

Locotenentul se lipi de perete. Din acel punct de observaţie avantajos, i se oferea o vedere foarte bună a spaţiului enorm din faţa lui. Iar ceea ce văzu aproape că-i tăie răsuflarea. Era o galerie subterană imensă, rotundă, construită din blocuri de granit murdare de funingine, o construcţie subterană incredibilă, în stil roman. Podeaua criptei era acoperită de o placă turnantă de cale ferată: o singură şină se întindea de la un perete la altul, încastrată într-un cerc imens de fier. În galerie se deschideau douăsprezece tuneluri boltite, plasate la distanţe egale. Deasupra fiecărei deschideri era câte un mic indicator luminos, acoperit de un strat de murdărie, alături de câte un număr sculptat în piatră cu cifre romane, de la I la XII.

„Deci ăsta-i Ceasul de Fier", îşi spuse.

Tatăl lui fusese un mare admirator al lucrărilor feroviare, aşa că D'Agosta ştia câte ceva despre turnante. Platformele rotitoare se aflau de obicei la punctul terminus al unei căi ferate: către ele mergea o singură şină, iar în partea opusă se afla un depou semicircular cu nişe pentru gararea locomotivelor. Însă acolo, departe de Penn Station şi în

cadrul uneia dintre cele mai aglomerate reţele feroviare din lume, turnanta avea evident un cu totul alt rol: era pur şi simplu o conexiune, un mod de a le permite trenurilor să treacă dintr-o serie de tuneluri într-o altă serie.

Sunetul picăturilor de apă reverbera în spaţiul vast şi departe, sus, se vedeau ţurţurii de pe plafonul boltit. Stropii cădeau răsucindu-se prin cercul de lumini murdare şi aterizau în bălţile întunecate de dedesubt.

Se întrebă dacă Diogenes îi aştepta – undeva, în bezna unuia dintre celelalte unsprezece tuneluri.

În clipa aceea auzi un huruit estompat, urmat de un val tot mai puternic de aer. Pendergast se retrase în tunel, îndemnându-l cu un semn din cap să facă acelaşi lucru. O clipă mai târziu, un tren de navetişti ţâşni dintr-un tunel şi străbătu placa turnantă cu un zgomot infernal, cu ferestrele fulgerând în timpul trecerii sale violente prin spaţiu, pierzându-se apoi cu mare viteză din nou în întuneric. Vuietul se stinse, preschimbându-se mai întâi în huruit şi apoi în murmur. Pe urmă unica şină din centrul Ceasului de Fier începu să se rotească zăngănind zgomotos, oprindu-se cu un pocnet după ce conectă alte două tuneluri, pregătindu-le pentru trecerea următorului tren.

Tunelul XII era acum în legătură cu tunelul VI, în care se aflau ei înşişi.

Liniştea cuprinse din nou totul. D'Agosta văzu siluetele întunecate ale şobolanilor – unii cât nişte câini mici – alergând printre umbrele din partea opusă a sălii rotunde. Apa picura fără încetare. Locul mirosea a putreziciune.

Pendergast se puse în mişcare, arătând către ceasul său. Şase minute până la miezul nopţii. Era timpul să intre în acţiune. Strânse mâna lui D'Agosta.

— Ştii ce ai de făcut? repetă el.

Locotenentul dădu din cap.

— Îţi mulţumesc, Vincent. Îţi mulţumesc pentru toate.

Pe urmă Pendergast îi întoarse spatele şi ieşi din tunel, pătrunzând în lumina palidă. Doi paşi. Trei.

D'Agosta rămase în umbră, cu revolverul Glock în mână. Imensa galerie rotundă era în continuare pustie şi tăcută, cu tunelurile întunecate ca tot atâtea guri deschise, cu ţurţurii scânteind ca nişte colţi.

Pendergast făcu încă un pas, apoi se opri.

— *Ave, frater*!

Vocea tună în spaţiul rece, umed şi întunecat, reverberând din toate părţile, aşa că era imposibil să-ţi dai seama de unde venise. D'Agosta se crispă, încordându-se ca să privească în deschiderile negre ale celorlalte tuneluri din câmpul său vizual, dar nu desluşi nimic care să

trădeze prezenţa lui Diogenes.

— Nu fi timid, frate. Să aruncăm o privire la faţa ta frumoasă. Ieşi ceva mai mult în lumină.

Pendergast făcu alţi câţiva paşi în zona deschisă. D'Agosta aştepta cu arma în mână, acoperindu-l.

— L-ai adus? întrebă vocea.

Tonul era răutăcios, aproape ca un mârâit; însă nu reuşea să-i ascundă nerăbdarea.

Drept răspuns, Pendergast ridică o mână, răsucindu-şi în acelaşi timp încheietura. Diamantul apăru brusc, mat în lumina sărăcăcioasă.

D'Agosta auzi şuieratul unei inspiraţii scurte, ca un pocnet de bici venit din întuneric.

— Adu-mi-o pe Viola, spuse Pendergast.

— Ei, uşurel, frate. Toate la timpul lor. Treci pe turnantă.

Pendergast intră în cercul de fier şi apoi pe şina de cale ferată.

— Acum îndreaptă-te spre mijlocul şinei. O să găseşti o gaură veche, tăiată în placa de fier. Înăuntru e o cutiuţă căptuşită cu catifea. Pune piatra înăuntru. Şi grăbeşte-te – nu vrem ca trecerea unui alt tren să încheie totul prematur.

D'Agosta se încordă din nou ca să localizeze vocea, dar era imposibil să descoperi în ce tunel se ascundea Diogenes. Dată fiind acustica stranie a spaţiului boltit, ar fi putut fi oriunde.

Pendergast înaintă cu prudenţă. Odată ajuns în centrul rotondei, îngenunche, luă cutiuţa de catifea, puse diamantul înăuntru şi o aşeză la loc, lângă şină.

Pe urmă se ridică brusc, scoţându-şi revolverul Wilson Combat şi îndreptându-l către diamant.

— Adu-mi-o pe Viola, repetă el.

— Stop! Frate! Graba asta nu-ţi stă în fire. Acţionăm ca la carte. Retrage-te până aruncă omul meu o privire, ca să se-asigure că e autentic.

— Este.

— Ţi-am acordat o dată încrederea mea, cu mult timp în urmă. Ţi-aduci aminte? Şi uite unde-am ajuns. Din întuneric veni un oftat straniu, aproape ca un geamăt. Iartă-mă că nu mă încred din nou în tine. Domnule Kaplan? Fă-ţi treaba, te rog.

Un bărbat îngrozit, cu o figură răvăşită, ieşi împleticindu-se din tunelul XI. Clipi, privind neîncrezător în jur. Purta un costum de culoare închisă şi un palton negru de caşmir, rupt şi murdar de noroi. Avea o lupă fixată cu o bandă de capul chel şi ţinea într-o mână o lanternă. D'Agosta îl recunoscu imediat drept gemologul pe care-l răpiseră ceva mai devreme.

Arăta ca şi cum ar fi avut o zi deosebit de proastă.

Făcu un pas nesigur, apoi se opri. Se holbă, neînţelegând.

— Cine...? Ce...?

— Diamantul e într-o cutie din mijloc. Du-te să-l examinezi. Spune-mi dacă e Inima lui Lucifer.

Bărbatul se uită în jur.

— Cine vorbeşte? Unde mă aflu?

— *Frater*, arată-i lui Kaplan diamantul.

Gemologul înaintă împleticindu-se. Pendergast îşi flutură arma în direcţia cutiei.

Vederea pistolului păru să spulbere nedumerirea lui Kaplan.

— O să fac ce spui, dar te rog să nu mă ucizi! strigă el. Am copii.

— Şi-o să-ţi revezi zurlii cu gropiţe-n obrăjori dacă faci ce-ţi spun, se auzi vocea fără trup a lui Diogenes.

Bărbatul înaintă împleticindu-se, îşi reveni, îngenunche lângă diamant şi îl ridică. Îşi coborî lupa pe ochi, aprinse lanterna şi studie piatra.

— Ei? răsună vocea lui Diogenes, înaltă şi încordată.

— O clipă! Bărbatul aproape plângea. Acordă-mi te rog o clipă.

Privi diamantul cu atenţie, cu lumina înflorind în interiorul lui, transformându-l într-un glob strălucitor, de culoarea scorţişoarei.

— Da, pare să fie Inima lui Lucifer, spuse, cu voce şoptită.

— „Pare să fie” nu rezolvă problema, domnule Kaplan.

Gemologul continuă să privească în interiorul diamantului, cu mâinile tremurânde. Pe urmă îşi îndreptă spatele.

— Sunt sigur că este, spuse el.

— Asigură-te că este. Viaţa ta şi vieţile rudelor tale deprind de corectitudinea aprecierii tale.

— Sunt sigur. Nu mai există altul ca el.

— Are un singur defect, microscopic. Spune-mi unde e.

Kaplan îşi reluă examinarea. Trecu un minut, apoi două.

— Există o incluziune minusculă, la vreo doi milimetri de centrul pietrei, pe direcţia orei unu.

Din întuneric se desprinse un şuierat – poate de triumf, poate cu altă semnificaţie.

— Kaplan, poţi să pleci. Ieşi prin tunelul VI. *Frater*, rămâi unde eşti.

Cu un suspin de recunoştinţă, bărbatul se îndepărtă împleticindu-se, fiind cât pe ce să cadă lat din cauza zelului cu care se îndrepta spre tunelul VI şi spre D’Agosta, aflat în aşteptare. O clipă mai târziu, intră în întunericul din gura tunelului gâfâind din greu.

— Slavă Domnului, suspină. Slavă Domnului.

— Treceţi în spatele meu, spuse D’Agosta.

Kaplan se uită la el, cu uşurarea înlocuită de spaimă când îl recunoscu.

— Stai o clipă. Eşti poliţistul care...

— O să ne facem griji pentru asta mai târziu, spuse D’Agosta,

împingându-l mai departe, în întunericul protector. Vă scoatem de-aici imediat.

— Şi acum, momentul pe care-l aşteptai. Vocea lui Diogenes reverberă în spaţiul boltit. Ţi-o prezint pe... lady Viola Maskelene!

Privind cu atenţie, D'Agosta o zări pe Viola ieşind pe neaşteptate din bezna tunelului IX. Ea se opri în lumină, clipind nesigură.

Pendergast făcu instinctiv un pas înainte.

— *Nu te mişca*, frate! Las-o pe ea să vină la tine.

Viola se întoarse, se uită la Pendergast şi făcu la rândul ei un pas, nu prea sigură pe picioare.

— Viola!

Agentul FBI păşi din nou spre ea.

Şi se auzi pe neaşteptate o împuşcătură, asurzitoare în spaţiul închis. O trâmbă de praf se înălţă în aer, de lângă piciorul întins de Pendergast în faţă. Agentul se ghemui în aceeaşi clipă, cu arma în mână, rotindu-i ţeava dinspre o gură de tunel către alta.

— Dă-i drumul, frate. Răspunde cu foc. Ghinion dacă pe Lady Eva a ta o s-o doboare vreun glonţ rătăcit.

Pendergast se întoarse. Viola încremenise la auzul împuşcăturii.

— Vino la mine, Viola, spuse el.

Ea îl fixă cu privirea.

— Aloysius? întrebă, cu voce slabă.

— Sunt chiar aici. Vino la mine, încet, fără să te dezechilibrezi.

— Dar tu... *tu*...

— Acum e în ordine. Eşti în siguranţă. Vino la mine.

Întinse braţele.

— Ce scenă emoţionantă! exclamă Diogenes.

Şi izbucni într-un râs cinic, batjocoritor.

Ea făcu un pas nesigur, altul, încă unul – şi căzu în braţele lui Pendergast.

El o susţinu protector, îi ridică bărbia cu blândeţe şi îi privi chipul.

— Ai drogat-o!

— Pfiu. Doar câteva miligrame de Versed, ca să stea liniştită. Nu-ţi face griji – e *intactă*.

D'Agosta îl auzi pe Pendergast murmurând ceva la urechea Violei, dar nu reuşi să distingă cuvintele. Ea scutură din cap, se retrase, se clătină. El o prinse din nou, o ajută să-şi regăsească echilibrul. Pe urmă o conduse spre gura tunelului.

— Bravo, domnilor, sunt convins că am terminat! răsună triumfătoare vocea lui Diogenes. Acum puteţi pleca toţi prin tunelul VI. De fapt, trebuie să plecaţi prin tunelul VI. Insist. Şi aţi face bine să vă grăbiţi – expresul acela de la miezul nopţii o să treacă pe linia VI peste cinci minute, îndreptându-se spre Washington. Accelerează imediat după plecarea din gară şi o să aibă deja o sută treizeci de

kilometri pe oră. Dacă nu ajungeţi la prima nişă, aflată la trei sute de metri de aici, vă transformaţi în pastă pe pereţii tunelului. Împuşc pe oricine o ia în altă parte. Aşa că daţi-i drumul!

Pendergast o ajută pe Viola să intre în întuneric, i-o încredinţă lui D'Agosta.

— Scoate-i pe ea şi pe Kaplan de aici, murmură, punându-şi lanterna în mâna locotenentului.

— Şi tu?

— Am ceva de terminat.

Era răspunsul de care se temuse D'Agosta. Întinse mâna, reţinându-l.

— O să te omoare.

Pendergast se eliberă cu blândeţe.

— *Nu se poate*! şopti disperat D'Agosta. Ei vor fi...

— M-aţi auzit? răsună vocea lui Diogenes. Acum v-au mai rămas patru minute!

— Plecaţi! le ceru cu impetuozitate Pendergast.

D'Agosta îi aruncă o ultimă privire. Apoi o cuprinse pe Viola cu braţul şi se întoarse spre gemolog, înghiontindu-l uşor.

— Haideţi, domnule Kaplan. Să mergem.

Aprinse lanterna şi, întorcându-se cu spatele spre Ceasul de Fier, îi conduse grăbit de-a lungul şinei.

Capitolul 68

Pendergast rămase în întunericul tunelului, cu arma pregătită, aşteptând. Tăcerea era deplină. Se scurse un minut, apoi două, apoi trei, apoi patru.

Trecură cinci minute. Nu apăru niciun tren.

Şase minute. Şapte.

Continuă să aştepte în întuneric. Îşi dădu seama că fratele lui, întotdeauna prudent, n-avea să se arate înainte de trecerea trenului. Reveni încet în lumină.

— Aloysius! De ce mai eşti aici? Vocea i se umplu brusc de panică. Am spus că omor pe oricine se-arată din nou!

— Atunci fă-o.

Arma trase din nou, împroşcând pietrişul la câţiva centimetri de vârful piciorului lui.

— Ţinteşti mizerabil.

Un al doilea glonţ se izbi de arcada de deasupra capului lui Pendergast, împroşcându-l cu aşchii de piatră.

— Ai ratat din nou.

— Trenul o să sosească dintr-o clipă într-alta, se auzi vocea insistentă. Nu e necesar să te ucid – o s-o facă în locul meu.

Pendergast clătină din cap. Apoi începu să meargă agale pe placa turnantă, îndreptându-se către centru.

— Întoarce-te!

Altă împuşcătură.

— Azi ţinteşti jalnic, Diogenes.

Se opri în mijlocul turnantei.

— Nu! strigă vocea. Pleacă de-acolo!

Pendergast întinse mâna şi luă cutia, scoase diamantul, îl cântări în palmă.

— Trenul, nebunule! Pune diamantul jos! E-n siguranţă în gaura aia!

— Nu vine niciun tren.

— Ba da. Are întârziere, atâta tot.

— Nu vine.

— Ce tot spui?

— Expresul acela de la miezul nopţii a fost anulat. Am sunat la gara Back Bay din Boston, i-am anunţat că există o bombă.

— Blufezi! De ce-ai fi făcut-o? N-aveai de unde să-mi cunoşti planul.

— Nu? De ce să ne-ntâlnim cu şase minute înainte de miezul nopţii şi nu la miezul nopţii? Şi de ce aici? Nu putea să existe decât un singur motiv: orarul trenurilor. Mai departe a fost simplu.

Pendergast îşi strecură diamantul în buzunar.

— Pune-l înapoi – e al meu! Mincinosule! M-ai *minţit*!

— Nu te-am minţit niciodată. Ţi-am urmat pur şi simplu instrucţiunile. Însă, pe de altă parte, tu m-ai minţit. De multe ori. Ai spus c-o să-l omori pe Smithback. Însă ţi-ai ales-o drept ţintă pe Margo Green.

— Ţi-am ucis prietenii. Ştii că nu voi ezita să te omor.

— Şi chiar asta trebuie să faci. Vrei să mă opreşti? Atunci omoară-mă.

— Ticălosule! *Mon semblable, mon frere*[50] – acum *o să mori*!

Pendergast aşteptă, nemişcat. Trecu un minut, apoi încă unul.

— Vezi, spuse el, nu poţi să mă omori. De-asta ai tras fără să ţinteşti cum trebuia. Ai nevoie de mine viu. Ai dovedit-o când m-ai salvat din Castelul Fosco. Ai nevoie de mine, fiindcă fără mine – fără *ura* împotriva mea – nu ţi-ar mai rămâne nimic.

Diogenes nu-i răspunse. Iar în galerie pătrunseră sunete noi: paşi în fugă, ordine răstite, staţii de radio pârâind.

Sunete care se apropiau.

— Ce-i asta? se auzi vocea alarmată a lui Diogenes.

— Poliţia, răspunse calm Pendergast.

— Ai chemat *poliţia*? Tâmpitule, te vor aresta pe tine, nu pe mine!

— Tocmai ăsta-i şpilul. Iar împuşcăturile tale îi vor aduce mai repede aici.

— Ce tot spui? Idiotule, ce faci – te foloseşti drept momeală? Te sacrifici?

— Exact. Dau libertatea mea în schimbul siguranţei Violei şi al recuperării Inimii lui Lucifer. Sacrificiu de sine, Diogenes: singurul deznodământ la care nu te aşteptai. Pentru că e singurul lucru pe care nu te-ai gândi niciodată să-l faci tu însuţi.

— Eşti... Dă-mi diamantul!

— Vino să-l iei. S-ar putea să-ţi rămână un minut în care să te bucuri de el înainte de a fi amândoi arestaţi. Sau fugi acum şi poate – *poate* – ai şanse să scapi.

— Nu poţi să faci una ca asta, eşti nebun de legat!

Vocea fără trup se frânse într-un alt geamăt înăbuşit, atât de pătrunzător şi de inuman încât suna sălbatic. Şi se întrerupse brusc, lăsând în urmă doar un ecou.

O clipă mai târziu, din tunelul IV dădu buzna Hayward, cu un grup de poliţişti în urma ei. Îi urma Singleton, vorbind surescitat în staţia radio. Poliţiştii îl înconjurară repede pe Pendergast, lăsându-se într-un genunchi, în poziţie de tragere, cu armele către el.

— Poliţia! Nu mişca! Mâinile sus!

Pendergast îşi ridică încet mâinile.

Hayward se apropie, trecând prin cercul de uniforme albastre.

— Eşti înarmat, agent Pendergast?

El dădu din cap.

— Şi o să găseşti Inima lui Lucifer în buzunarul stâng al hainei mele. Te rog ai mare grijă de ea. Ţine-o tu însăţi, n-o încredinţa nimănui altcuiva.

Hayward se uită peste umăr, făcându-i semn unui poliţist să-l percheziţioneze. Un altul se apropie şi înşfăcă mâinile lui Pendergast, încătuşându-i-le la spate.

— Sugerez să plecăm de pe şina de cale ferată, spuse Pendergast. Pentru mai multă siguranţă.

— Toate la timpul lor, zise Hayward.

Întinse cu prudenţă mâna către buzunarul hainei lui, scoase diamantul şi şi-l îndesă în propriul buzunar de la piept.

— Aloysius Pendergast, ai dreptul să nu spui nimic. Orice vei spune poate fi folosit împotriva ta în instanţă...

Dar el nu o asculta. Se uita peste umărul ei, în întunericul din tunelul III. Acolo se zăreau două puncte luminoase abia vizibile, părând simple reflexii în lumina slabă. În timp ce le privea dispărură o fracţiune de secundă, pentru a reapărea – aşa cum se întâmplă cu ochii când clipesc. Şi apoi se estompară, se răsuciră şi dispărură, lăsând în urmă numai bezna.

Capitolul 69

Echipajul ambulanţei îi luase deja pe Kaplan şi pe Viola. D'Agosta rămăsese în urma lor, încătuşat de un scaun din zona de detenţie a subcomisariatului Madison Square Garden şi păzit de şase poliţişti. Stătea cu capul în jos şi cu ochii în podea, încercând să nu intre în contact vizual cu foştii săi colegi, care se străduiau să discute lucruri fără importanţă. Şi se dovedi că o putea face cu mare uşurinţă: toată lumea evita cu asiduitate să-l privească. Era ca şi cum n-ar mai fi existat, ca şi cum s-ar fi transformat într-un soi de parazit care nu merita nici măcar o singură privire.

Auzi o revărsare de voci prin staţia radio şi văzu, prin peretele de sticlă al secţiei, un grup numeros de poliţişti în trecere prin zona caselor de bilete din Penn Station. În mijloc, continuând să meargă demn, era Pendergast, silueta lui zveltă în costum negru, cu mâinile încătuşate la spate, cu câte doi poliţişti solizi de-o parte şi de alta. Agentul FBI nu se uita nici în dreapta, nici în stânga, avea spatele drept şi o expresie netulburată. Pentru prima oară după multe zile, părea – dacă aşa ceva era cu putinţă în acele circumstanţe – aproape să fi redevenit cel de mai înainte. Fără îndoială că îl conduceau către duba în aşteptare la intrarea de pe Eighth Avenue. Pendergast aruncă din mers o privire în direcţia lui D'Agosta şi, cu toate că peretele despărţitor era din geam-oglindă, acesta avu impresia că se uitase drept la el, dând scurt din cap, în semn de recunoştinţă.

D'Agosta îşi întoarse privirea. Întreaga lui lume, cu tot ce avea importanţă pentru el, se năruise. Din cauză că-i ceruse cu insistenţă s-o informeze pe Hayward unde se aflau, Pendergast, prietenul lui, era în drum spre închisoare, probabil pe viaţă. Un singur lucru l-ar fi putut face să se simtă mai rău şi anume apariţia lui Hayward.

Şi iat-o, ca la comandă: era împreună cu Singleton, veneau din partea opusă a subcomisariatului.

Îşi lăsă capul în jos şi aşteptă. Auzi paşi apropiindu-se. Faţa îi ardea.

— Locotenente?

Îşi ridică privirea. Nu era Hayward, doar Singleton. Laura trecuse pur şi simplu pe lângă el.

Singleton se uită în jur, salutându-se cu poliţiştii care îl păzeau pe D'Agosta.

— Scoateţi-i cătuşele, vă rog.

Unul dintre poliţişti descuie cătuşele care îl legau de scaun.

— Aş vrea să discut între patru ochi cu locotenentul, dacă n-aveţi nimic împotrivă.

Ceilalţi părăsiră zona de detenţie cu o uşurare vizibilă. După

plecarea lor, Singleton îi puse o mână pe umăr.

— Ai intrat până-n gât în rahat, Vinnie, i se adresă, fără nicio urmă de asprime.

D'Agosta dădu din cap.

— Nu e nevoie să-ţi spun că va fi convocată o comisie de anchetă şi că va urma o audiere preliminară internă, cât de curând, probabil poimâine. În momentul de faţă, viitorul tău în forţele de poliţie se află sub un mare semn de întrebare, dar, sincer vorbind, asta ar trebui să fie ultima dintre grijile tale. Se pare că avem de-a face cu patru acuzaţii grave: răpire, furt de maşini, neglijenţă criminală şi tăinuire.

D'Agosta îşi luă capul în mâini.

Singleton îl strânse de umăr.

— Vinnie, în ciuda tuturor acestora, important e rezultatul la care-ai ajuns. Ne-ai oferit o informaţie despre Pendergast şi l-am arestat. Au fost avariate câteva maşini, dar nimeni n-a fost rănit. Am putea chiar să susţinem că ăsta a fost planul de la bun început – înţelegi, adică ai lucrat sub acoperire, i-ai întins lui Pendergast o cursă.

D'Agosta nu-i răspunse. Imaginea lui Pendergast sub escortă, încătuşat, încă nu-şi găsise locul în mintea lui. Incoruptibilul Pendergast.

— În esenţă, o să văd ce e de făcut în privinţa acestor acuzaţii, poate reuşesc să reduc câteva la statutul de delicte minore înainte de a fi consemnate şi adăugate la dosar, dacă înţelegi ce vreau să spun. Dar nu promit.

D'Agosta înghiţi în sec.

— Mulţumesc, reuşi să articuleze.

— A apărut o răsturnare neaşteptată de situaţie. Declaraţia preliminară a victimei răpirii pare să indice că Diogenes Pendergast trăieşte – şi ar putea fi chiar autorul furtului diamantelor din muzeu. Se pare că tocmai ne-a scăpat, acolo, jos, în tunelurile de cale ferată. Şi faptul că Pendergast avea Inima lui Lucifer în buzunar e al naibii de derutant. Acest gen de... ei bine, redeschide cazul. Va trebui să reconsiderăm o parte dintre ipoteze.

D'Agosta îşi ridică brusc privirea.

— Pot explica totul.

— Păstrează explicaţiile pentru interogatoriu. Hayward mi-a relatat deja teoria ta despre Diogenes, care ar fi înscenat totul, pentru ca fratele său să pară vinovat de omucideri. Însă acum ştim că Pendergast s-a dat drept Kaplan şi a furat diamantul. Indiferent care ar fi amănuntele, n-o să-i fie moale, asta e sigur. Dacă aş fi în locul tău – şi acum îţi vorbesc ca prieten, nu ca superior – mi-aş face griji pentru propria piele şi nu m-aş mai sinchisi de a lui. Nemernicul ăsta de la FBI ţi-a făcut deja destule necazuri.

— Domnule căpitan, aş aprecia dacă n-aţi mai vorbi aşa despre

agentul Pendergast.

— Loial până în ultima clipă, eh?

Singleton scutură din cap.

În subcomisariat pătrunseră reverberaţiile unei voci sonore, furibunde. Un grup compact de agenţi federali, condus de un bărbat înalt, încruntat şi ars de soare, îşi făcu apariţia în afara zonei de detenţie. D'Agosta se uită cu atenţie: bărbatul din frunte avea o înfăţişare familiară, extrem de familiară. Încercă să-şi limpezească mintea, să împrăştie ceaţa. Coffey. Agentul special Coffey.

Zărindu-l pe Singleton, Coffey se îndreptă în direcţia zonei de detenţie.

— Domnule căpitan Singleton?

Împurpurarea feţei cărnoase era vizibilă, în ciuda bronzului.

Căpitanul Singleton îşi ridică privirea cu o expresie blândă.

— Da, domnule agent Coffey?

— Ce naiba se petrece aici? Aţi făcut arestarea fără noi?

— Exact.

— Ştiţi că e cazul nostru.

Singleton aşteptă un minut înainte de a răspunde. Şi răspunse cu voce calmă, scăzută, aproape ca şi cum i-ar fi vorbit unui copil.

— Informaţia a sosit pe neaşteptate şi a trebuit să acţionăm fără întârziere. Făptaşul a reuşit să se strecoare prin filtrul din districtul Suffolk şi s-a întors în oraş. Nu puteam aştepta. Sunt sigur c-o să înţelegeţi de ce, date fiind circumstanţele, a trebuit să acţionăm fără dumneavoastră.

— N-aţi luat legătura cu Districtul de Sud al Biroului Teritorial Manhattan. Aveam agenţi în aşteptare în oraş, gata să intre în acţiune în orice clipă.

O altă pauză.

— A fost evident o omisiune, pentru care-mi asum întreaga răspundere. Ştiţi cât de uşor e, în focul acţiunii, să uiţi de un punct care trebuie pus pe un i, undeva, pe traseu. Îmi cer scuze.

Coffey stătea în faţa lui Singleton, respirând greu. Câţiva poliţişti din NYPD chicoteau în fundal.

— Arestarea lui Pendergast ne-a oferit un bonus neaşteptat, adăugă Singleton.

— Şi care naiba a fost acesta?

— Avea în buzunar diamantul, Inima lui Lucifer.

Singleton profită de faptul că lui Coffey îi pierise pe moment graiul ca să arunce o privire spre oamenii săi.

— Am terminat aici. Să mergem la sediu.

Şi, ridicându-l pe D'Agosta cu blândeţe în picioare, se răsuci pe călcâie şi plecă.

Capitolul 70

Dimineaţa zilei de miercuri era senină, strălucitoare, cu soarele revărsându-se prin singura fereastră a alcovului rezervat pentru masa de sufragerie din micul apartament de pe West End Avenue. Nora Kelly auzi uşa camerei de baie trântindu-se. Câteva minute mai târziu, pe culoar îşi făcu apariţia Bill Smithback, îmbrăcat, cu cravata deznodată şi cu haina atârnându-i pe un umăr. Avea o expresie sumbră.

— Vino să mănânci ceva, spuse Nora.

La vederea ei, chipul lui se lumină uşor; se apropie şi se aşeză la masă.

— La ce oră te-ai întors azi-noapte?

— La patru.

Smithback se aplecă şi o sărută.

— Arăţi ca naiba.

— Nu e din lipsă de somn.

Nora împinse ziarul spre el.

— Prima pagină. Felicitări.

Smithback aruncă o privire. Povestea furtului Inimii lui Lucifer de către un agresor necunoscut era pe prima pagină, deasupra îndoiturii: visul oricărui jurnalist. Era o ştire uimitoare, în exclusivitate, şi, alături de arestarea lui Pendergast, alungase în pagina a treia din secţiunea metropolitană reportajul lui Harriman despre prinderea lui Bălăngănilă – o bătrână îl văzuse expunându-se în faţa unui bancomat şi, pe bună dreptate indignată, îl pocnise cu bastonul, lăsându-l la pământ, aproape inconştient. Era prima oară când Bill nu părea interesat de ghinionul lui Harriman, constată Nora.

El împinse ziarul într-o parte.

— Nu te duci la serviciu?

— De la muzeu ni s-a spus să stăm acasă tot restul săptămânii – un soi de concediu impus. Totul e încuiat până când se descoperă cum a fost spart sistemul de pază. Clătină din cap. Pe deasupra, după toate aparenţele, a dispărut Hugo Menzies. S-ar părea că a fost surprins de o cameră de supraveghere, nu departe de Sala Astor, la ora furtului. Se tem că e posibil să fi descoperit întâmplător jaful şi să fi fost ucis.

— Poate că el e hoţul.

— Hoţul e Diogenes Pendergast. Tu ar trebui s-o ştii cel mai bine.

— Poate Menzies e Diogenes.

Bill râse sec, forţat.

— Nici măcar nu e amuzant.

El ridică din umeri.

— Îmi cer scuze. A fost o glumă de prost-gust.

Nora îi umplu cana cu cafea, apoi o reumplu pe a ei.

— A rămas un singur lucru pe care nu l-am înţeles din reportajul tău. Cum a scos Pendergast Inima lui Lucifer din clădirea companiei Affiliated Transglobal? Adică, am înţeles că au blocat imediat toate ieşirile şi că toată lumea care a plecat a trecut printr-un detector cu raze X, că s-a ţinut evidenţa tuturor persoanelor care au intrat şi au ieşit. Şi nu l-au găsit pe Pendergast. Ce-a făcut, a coborât pe peretele exterior? Cum a scos piatra preţioasă?

Smithback îşi netezi un smoc rebel de păr, care se săltă din nou în sus imediat ce scăpă de sub mâna lui.

— Asta e partea cea mai frumoasă a poveştii – numai că nu pot s-o scriu.

— De ce nu poţi?

Ziaristul se întoarse spre ea şi îi adresă un zâmbet oarecum sumbru.

— Pentru că eu sunt cel care a scos diamantul din clădire.

— Tu?

Nora se holbă la el, nevenindu-i să creadă.

Smithback dădu din cap.

— Oh, Bill.

— Nora, *trebuia*. Era singura posibilitate. Şi nu-ţi face griji – n-o să mi se dea niciodată de urmă. Diamantul s-a întors la locul lui. Planul a fost cu adevărat genial.

— Povesteşte-mi.

— Eşti sigură că vrei să ştii? O să te faci vinovată de tăinuire.

— Sunt soţia ta, prostuţule. Bineînţeles că vreau să ştiu.

El oftă.

— Pendergast a pus totul la cale. A ştiut că aveau să blocheze ieşirile şi să percheziţioneze pe toată lumea la plecare. Aşa că s-a dat drept unul dintre tehnicienii care se ocupau de detectorul cu raze X.

— Dar, dacă paza a fost atât de strictă cum spui, nu i-au verificat şi pe tehnicieni cu detectorul? Când au părăsit clădirea?

— Pendergast a avut şi asta în vedere. După ce am trecut prin detector, mi-a arătat drumul către ieşire. În momentul ăla mi-a strecurat diamantul în buzunar. Şi am ieşit imediat în stradă.

Norei nu-i venea să creadă.

— Dacă te-ar fi prins, te-ar fi condamnat la douăzeci de ani.

— Să nu crezi că nu m-am gândit. Smithback ridică din umeri. Dar de asta depindea o viaţă. Şi eu am încredere în Pendergast – uneori am impresia că am rămas singurul om din lume care mai are încredere în el.

După aceste cuvinte se ridică, se apropie de fereastră şi se uită neliniştit afară, cu mâinile pe şolduri.

— Nu s-a terminat, Nora, murmură el. Nicidecum.

Se răsuci brusc, cu ochii scăpărând de mânie.

— Justiţia noastră e o parodie. Unui om nevinovat i s-a făcut o înscenare şi e luat drept un abominabil ucigaş în serie. Iar adevăratul ucigaş e încă în libertate. Din povestea asta mai lipseşte o bucată a naibii de mare de adevăr. Am de gând să-l descopăr.

— Bill – pentru numele lui Dumnezeu, nu te-apuca să-l urmăreşti pe Diogenes.

— Şi Margo? Ai de gând să-l laşi pe ucigaşul ei să scape nepedepsit? Cu Pendergast în închisoare şi cu D'Agosta degrevat din funcţie, sau mai rău, n-a mai rămas nimeni care s-o facă, în afară de mine.

— N-o face. Te rog, nu. Nu e decât o altă decizie impulsivă – şi stupidă. El se întoarse din nou spre fereastră.

— Recunosc că e impulsivă. Poate şi stupidă. Exact cum spui...

Nora se ridică de pe scaun, simţindu-se ea însăşi cuprinsă de un val de furie.

— Şi cum rămâne cu noi? Cu viitorul nostru? Dacă-i iei urma lui Diogenes, o să te ucidă. Nu eşti pe măsura lui!

Smithback continuă să se uite pe fereastră şi nu răspunse imediat. Pe urmă se foi.

— Pendergast mi-a salvat viaţa, spuse el, cu voce scăzută. A salvat-o şi pe a ta.

Ea îi întoarse spatele, exasperată.

El se apropie şi o luă în braţe.

— N-o s-o fac... dacă aşa spui tu.

— E singurul lucru pe care n-o să ţi-l spun. Decizia îţi aparţine. Smithback se retrase cu un pas, îşi înnodă cravata şi îşi puse haina.

— Aş face bine să plec la lucru.

O sărută.

— Te iubesc, Nora.

Ea scutură din cap.

— Fii foarte, foarte prudent.

— O să fiu, îţi promit. Ai încredere în mine.

Şi dispăru dincolo de uşă.

Capitolul 71

O zi mai târziu şi cu şaizeci şi cinci de kilometri mai spre nord, soarele pătrundea palid prin ferestrele acoperite de jaluzele ale unei rezerve mici din Secţia de terapie intensivă a unei clinici particulare. O singură pacientă era întinsă sub un cearşaf, conectată la mai multe aparate mari care piuiau încet, aproape reconfortant.

O asistentă intră, verifică aparatele, notă valoarea câtorva dintre semnele vitale, apoi se întrerupse ca să-i arunce o privire pacientei.

— Bună dimineaţa, Theresa, spuse ea, radioasă.

Ochii bolnavei rămaseră închişi şi nu-i răspunse. Îi scoseseră sonda gastrică şi nu se mai afla într-un pericol imediat, dar era totuşi o femeie foarte grav bolnavă.

— E o dimineaţă frumoasă, continuă asistenta, deschizând jaluzelele şi lăsând o rază de soare să cadă pe aşternuturi.

Dincolo de ferestrele vilei Queen Anne, care ocupa o suprafaţă întinsă, fluviul Hudson sclipea în mijlocul peisajului de iarnă din ţinutul Putnam.

Faţa palidă a femeii era încadrată de părul scurt, castaniu, răsfirat pe faţa de pernă din bumbac.

Asistenta îşi reluă activitatea, schimbă punga pentru perfuzie, netezi aşternuturile. În cele din urmă, se aplecă asupra femeii şi îi îndepărtă o şuviţă de păr de pe faţă.

Ochii pacientei se deschiseră încet.

Asistenta se opri, apoi îi luă mâna.

— Bună dimineaţa, repetă, ţinând-o uşor de mână.

Ochii se mişcară din stânga în dreapta. Buzele se deschiseră, dar nu se auzi niciun sunet.

— Încă nu-ncerca să vorbeşti, spuse asistenta, apropiindu-se de intercom. O să fie bine. Ai trecut printr-o încercare grea, dar acum totul e perfect.

Apăsă pe maneta intercomului şi se aplecă spre el, vorbind cu voce scăzută.

— Pacienta de la Urgenţe se trezeşte, murmură ea. Anunţaţi-l pe doctorul Winokur.

Se întoarse lângă pat şi luă din nou mâna femeii.

— Unde...?

— Eşti la Clinica Feversham, dragă Theresa. La câţiva kilometri de Cold Spring. Suntem în 31 ianuarie şi ai fost inconştientă vreme de şase zile, dar te-am ajutat cât ne-a stat în putinţă. Totul e perfect. Eşti o femeie puternică şi sănătoasă şi o să-ţi revii.

Pacienta o privi cu ochi uşor măriţi.

— Ce...? reuşi să rostească vocea ei slabă.

— Ce s-a-ntâmplat? Nu-ţi face acum probleme pentru asta. Ai scăpat ca prin urechile acului, dar s-a terminat totul. Aici eşti în siguranţă.

Femeia din pat se străduia să vorbească, buzele i se mişcau.

— Încă nu-ncerca să vorbeşti. Păstrează-ţi forţele pentru doctor.

— ... încercat să mă omoare...

Nu rostea decât cuvinte disparate.

— Cum spuneam, nu-ţi face probleme. Concentrează-te asupra însănătoşirii.

— ... îngrozitor...

Asistenta îi mângâie mâna cu blândeţe.

— Sunt sigură că aşa a fost, dar să nu insistăm acum asupra acestui subiect. Doctorul Winokur o să fie aici din clipă-n clipă şi s-ar putea să-ţi pună câteva întrebări. Ar trebui să te-odihneşti, draga mea.

— Obosită... Obosită...

— Sigur că eşti obosită. Eşti foarte obosită. Dar încă nu poţi s-adormi din nou, Theresa. Rămâi trează pentru mine şi pentru doctor. Doar acum. Aşa, eşti o fetiţă bună.

— Nu sunt... Theresa.

Asistenta îi zâmbi cu indulgenţă, bătând-o pe mână.

— Nu-ţi face griji pentru nimic. O uşoară stare de confuzie la trezire e perfect normală. Hai să ne uităm pe fereastră în timp ce-l aşteptăm pe doctor. Nu-i aşa că e o zi minunată?

Capitolul 72

Hayward nu mai vizitase niciodată legendarul arest de înaltă securitate din Bellevue Hospital, aşa că se apropie de intrare din ce în ce mai curioasă. Coridoarele lungi, strălucitor luminate, miroseau a alcool şi a înălbitor şi drumul trecea pe lângă vreo şase uşi încuiate: Secţia de urgenţe pentru adulţi, Urgenţe psihiatrice, Pacienţi internaţi, ajungând în final în faţa celei mai intimidante dintre toate: o uşă dublă, din oţel inoxidabil, flancată de doi infirmieri în costume albe şi de un sergent din NYPD, aşezat la un birou. Pe uşă exista o plăcuţă identificatoare de dimensiuni reduse, pe care erau mâzgălite cuvintele: „Zona de securitate”.

Hayward îşi arătă insigna.

— Căpitan Laura Hayward şi o vizitatoare. Suntem aşteptate în D-11.

— ’Neaţa căpitane, răspunse pe ton lejer sergentul, apoi îi luă legitimaţia, notă câteva informaţii pe foaia de înregistrare şi i-o întinse s-o semneze.

— Vizitatoarea va aştepta aici în timp ce vorbesc mai întâi eu cu deţinutul.

— Sigur, sigur, spuse sergentul. Joe o să vă-nsoţească.

Cel mai voinic dintre infirmieri dădu din cap, fără să schiţeze niciun zâmbet.

Sergentul se întoarse spre un telefon de alături şi formă un număr. O clipă mai târziu, se auzi zgomotul deschiderii unor zăvoare grele, automate. Infirmierul pe nume Joe deschise uşa.

— D-11 aţi spus?

— Exact.

— Pe aici, căpitane.

Dincolo de uşă se întindea un culoar îngust, cu podeaua şi pereţii acoperiţi cu linoleum. Pe ambele părţi era câte un şir lung de uşi. Uşi metalice, cu ferestruici mici, pentru observare, la nivelul ochilor. Un cor bizar de voci estompate ieşi în întâmpinarea lui Hayward: înjurături furioase, plânsete, o bolboroseală groaznică, numai pe jumătate omenească, totul răzbătând de dincolo de uşi. Acolo mirosul era diferit; sub duhoarea de alcool şi detergenţi se simţea un iz vag de vomă şi de excremente, plus altceva, un miros cunoscut din timpul vizitelor în diverse închisori de maximă securitate: mirosul fricii.

Uşa se închise zăngănind în urma lor. O clipă mai târziu, zăvoarele automate se recuplară cu un pocnet care semăna a foc de pistol.

Îl urmă pe infirmier de-a lungul unui coridor, dincolo de un colţ şi apoi pe un coridor similar. Către capătul acestuia, identifică fără nicio

greutate începerea spre care se îndreptau: era, fără niciun dubiu, cea păzită de patru bărbaţi în costum. Coffey scăpase arestarea, dar era al naibii de sigur că nu voia să-i mai scape nimic altceva.

Agenţii se întoarseră spre ea în timp ce se apropia. Hayward îl recunoscu pe unul dintre ei ca fiind agentul Rabiner, lacheul lui Coffey. Şi nu părea încântat s-o vadă.

— Puneţi-vă armele în seif, căpitane, îi ceru, în loc de salut.

Ea îşi scoase revolverul şi spray-ul lacrimogen şi le aşeză în locul indicat.

— S-ar părea că-l ţinem la păstrare, spuse Rabiner, cu un zâmbet onctuos. L-am arestat pentru uciderea lui Decker, care e pasibilă de pedeapsa cu moartea, conform statutului federal. Acum nu mai avem de aşteptat decât evaluarea psihiatrică. Până la sfârşitul săptămânii o să fie izolat într-o celulă de la Herkmoor. Ca mâine îl ducem pe ticălosul ăsta la proces.

— Sunteţi foarte vorbăreţ în dimineaţa asta, domnule agent Rabiner, comentă Hayward.

Replica îl făcu să amuţească.

— Acum aş vrea să-l văd. Mai întâi eu, apoi o s-aduc o vizitatoare.

— Intraţi singură sau aveţi nevoie de protecţie?

Ea nu se osteni să-i răspundă. Făcu pur şi simplu un pas înapoi şi aşteptă până când unul dintre agenţi trase zăvorul uşii, cu arma pregătită, după ce aruncase mai întâi o privire pe micul geam.

— Strigaţi dacă devine violent.

Hayward intră în lumina crudă din celulă.

Îmbrăcat într-un combinezon portocaliu de deţinut, Pendergast stătea liniştit pe patul îngust de campanie. Pereţii celulei erau capitonaţi şi nu exista alt mobilier.

Pentru o clipă, Hayward nu scoase nicio vorbă. Se obişnuise într-o asemenea măsură să-l vadă într-un costum negru, bine croit, încât combinezonul părea ciudat de nelalocul lui. Era palid şi tras la faţă, dar calm.

— Căpitane Hayward. Se ridică şi arătă către pat: Ia loc, te rog.

— E în ordine. Prefer să stau în picioare.

— Bine, zise Pendergast, rămânând şi el în picioare, din politeţe.

În celula minusculă se lăsă tăcerea. Hayward nu era genul care rămâne fără cuvinte, dar adevărul era că încă nu-şi dădea seama ce impuls o îndemnase să facă o asemenea vizită. După o clipă îşi drese glasul.

— Cum ai reuşit să-l calci pe nervi pe agentul special Coffey? întrebă ea.

Pendergast schiţă un zâmbet firav.

— Agentul Coffey are o părere exagerat de bună despre sine însuşi. E un punct de vedere cu care eu n-am reuşit niciodată să fiu de acord.

Acum câţiva ani ne-am ocupat împreună de un caz şi sfârşitul n-a fost tocmai favorabil în ceea ce-l privea.

— Întreb fiindcă noi am încercat să obţinem jurisdicţia asupra cazului, dar n-am mai văzut niciodată FBI-ul călcând cu atâta putere în picioare NYPD-ul. Şi n-a făcut-o în obişnuitul mod semicordial.

— Nu mă surprinde.

— Adevărul e că în evoluţia cazului au apărut două întorsături bizare, încă neoficiale, despre care aş vrea să te-ntreb.

— Te rog.

— S-a dovedit că Margo Green e în viaţă. Cineva a pus la cale o înşelăciune la spital, a aranjat să fie transferată în nordul statului sub un nume fals şi a lăsat în locul ei cadavrul unei vagaboande dependente de droguri, care trebuia trimis la cimitirul săracilor. Medicul legist spune c-a fost o simplă eroare, iar directorul medical susţine că e vorba de o „încurcătură birocratică regretabilă". E ciudat că amândoi îţi sunt cunoştinţe vechi. Mama lui Green era să aibă un atac de cord când a aflat că fiica pe care tocmai şi-a îngropat-o trăieşte.

Tăcu, îngustându-şi ochii, apoi izbucni:

— Fir-ar să fie, Pendergast! Nu poţi să faci *nimic* cum scrie la carte? Şi cum ai fost în stare să-i faci unei mame aşa ceva?

El îi răspunse după o clipă de tăcere.

— Durerea ei trebuia să fie sinceră. Diogenes ar fi remarcat orice simulare. Oricât de crud ar părea, gestul a fost necesar pentru salvarea vieţii lui Margo Green – şi, în ultimă instanţă, viaţa ei e mai importantă decât durerea temporară a mamei ei. Era necesară păstrarea unui secret *desăvârşit*, motiv pentru care nu i-am spus nimic nici măcar locotenentului D'Agosta.

Hayward oftă.

— Oricum, tocmai am vorbit cu Green la telefon. E incredibil de slăbită şi am purtat cea mai concisă discuţie cu putinţă, dar era foarte lucidă. Şi ceea ce-a avut de spus m-a surprins al naibii de mult. E absolut sigură că n-ai atacat-o tu, iar descrierea ei se potriveşte foarte bine cu toate celelalte descrieri ale fratelui tău obţinute până acum. Problema e că, atât la locul crimei cât şi pe arma cu care s-a apărat ea, apare sângele tău, alături de fibrele textile, de păr şi de alte probe materiale. Aşa că dovezile ne pun în faţa unei adevărate enigme.

— Cu siguranţă.

— Discuţiile cu Viola Maskelene coincid cu povestea ta despre Diogenes sau cel puţin cu ceea ce-am înţeles eu din ea. Susţine cu insistenţă că a fost răpită de el, nu de tine. Spune că el şi-a recunoscut de fapt crimele şi că i-a arătat unul dintre diamantele furate din Sala Astor. Nicio dovadă, bineînţeles, avem doar mărturia ei, dar ne-a ajutat să găsim casa blindată în care-a fost ţinută. Unde am descoperit

o serie de amenajări serioase, inclusiv dovezi foarte concludente care îl leagă pe Diogenes de furtul din Astor Hall – obiecte la care evident n-avea de gând să renunţe.

— Interesant.

— Şi a fost cât pe ce să prindem pe cineva în tunelurile în care D'Agosta jură că s-a aflat Diogenes. Kaplan, gemologul, îi confirmă afirmaţiile, ca şi Viola Maskelene. Relatările preliminare concordă şi ştim că n-aveai cum să fii tu. I-am rugat şi pe omologii noştri britanici să deschidă o anchetă asupra decesului lui Diogenes, survenit în Anglia, dar o să dureze. Oricum, probele par să demonstreze că, la urma urmelor, fratele tău ar putea fi în viaţă. Avem trei oameni care sunt convinşi de asta.

Pendergast dădu din cap.

— Şi tu ce crezi, căpitane?

Hayward ezită.

— Că sunt necesare mai multe investigaţii. Problema e că FBI-ul înaintează cu toată viteza, solicitând pedeapsa capitală pentru uciderea unuia dintre agenţii săi şi se pare că nici nu s-ar putea sinchisi mai puţin de inadvertenţele apărute în celelalte trei cazuri. Sau, mai degrabă, în celelalte două, de vreme ce Green nu a fost ucisă. Ceea ce îmi îngreunează continuarea investigaţiilor în celelalte două cazuri.

Pendergast dădu iarăşi din cap.

— Înţeleg care e problema.

Hayward îi aruncă o privire plină de curiozitate.

— Mă întrebam, pur şi simplu – ai să-mi spui ceva în privinţa asta?

— Că am încredere că abilităţile tale te vor ajuta să găseşti adevărul.

— Nimic mai mult?

— Asta-nseamnă foarte mult, căpitane.

Ea păstră o clipă tăcerea.

— Ajută-mă, Pendergast.

— Persoana care te poate ajuta e locotenentul D'Agosta. Ştie tot ce e de ştiut despre caz şi nici n-ai putea găsi o întrebuinţare mai bună a cunoştinţelor sale.

— Ştii că e imposibil. Locotenentul D'Agosta a fost degrevat din funcţie. Pe moment nu poate ajuta pe nimeni.

— Nimic nu e imposibil. Nu trebuie decât să-nveţi cum se pot deforma regulile.

Hayward oftă, iritată.

— Am o întrebare pentru tine, spuse Pendergast. Agentul Coffey ştie ceva despre reapariţia lui Margo Green?

— Nu, dar mă îndoiesc că s-ar sinchisi. Aşa cum spuneam, ei se concentrează în totalitate asupra cazului lui Decker.

— Bun. Te-aş ruga să păstrezi informaţia asta secretă, cât mai mult cu putinţă. Cred că Margo Green e în siguranţă în ceea ce-l priveşte pe Diogenes, cel puţin pe termen scurt. Fratele meu s-a ascuns şi o să-şi lingă o vreme rănile, dar când va ieşi la suprafaţă va fi mai periculos ca oricând. Te rog s-o protejezi pe Green în timpul convalescenţei. Am aceeaşi rugăminte şi în cazul lui Smithback şi al soţiei sale, Nora. Şi într-al tău. Mă tem că sunteţi cu toţii ţinte potenţiale.

Hayward se cutremură. Ceea ce în urmă cu două zile crea impresia unei fantezii demente începea acum să pară înfiorător de real.

— O s-o fac, zise ea.

— Mulţumesc.

În celulă se lăsă din nou tăcerea. O clipă mai târziu, Hayward se dezmetici.

— Ei, ar trebui să plec. De fapt, am venit ca escortă pentru altcineva care vrea să te vadă.

— Căpitane? spuse Pendergast. Ar mai fi ceva.

Hayward se întoarse din nou spre el. Stătea acolo, palid în lumina artificială, cu privirea calmă aţintită asupra ei.

— Te rog, nu fi prea aspră cu Vincent.

Ea se grăbi să-şi ferească privirea, fără să vrea.

— Tot ce-a făcut a făcut la cererea mea. De aceea ţi-a spus atât de puţine lucruri, de aceea s-a mutat – toate aceste acţiuni au avut drept scop să te menţină în siguranţă faţă de fratele meu. Ca să m-ajute şi ca să apere o serie de vieţi, a făcut un sacrificiu profesional imens – sper şi mă rog să nu fie, în aceeaşi măsură, şi un sacrificiu personal.

Hayward nu răspunse.

— Asta e tot. La revedere, căpitane.

Ea îşi regăsi vocea.

— La revedere, agent Pendergast.

Pe urmă, tot fără să-l privească în ochi, se răsuci pe călcâie şi bătu în geamul încasabil al ferestrei de supraveghere.

Pendergast privi uşa închizându-se în urma ei. Rămase nemişcat, în combinezonul portocaliu care nu-i era pe măsură, ascultând. Auzi câteva voci înăbuşite dincolo de uşa capitonată, apoi se concentră asupra zgomotului paşilor uşori, dar hotărâţi ai lui Hayward, care se îndrepta spre ieşirea din secţia aceasta a spitalului. Auzi zăvoarele decuplându-se, auzi uşa grea deschizându-se cu o detunătură. Şi abia după aproape treizeci de secunde se închise şi se încuie din nou.

Continuă să asculte cu şi mai multă atenţie. Fiindcă pe coridor se auzeau alţi paşi, cu totul diferiţi: mai înceţi, mai prudenţi. Se apropiau din ce în ce mai mult. Şi, ascultând, trupul lui se încorda tot mai mult. O clipă mai târziu, cineva bătu din nou cu grosolănie în uşă.

— Vizitator!

Şi Viola Maskelene apăru în prag.

Avea o zgârietură deasupra unui ochi şi părea palidă sub bronzul ei mediteranean, dar altminteri nevătămată.

Pendergast descoperi că nu putea să se mişte. Stătea pur şi simplu, cu ochii la ea.

Viola înaintă şi se opri stângace în mijlocul încăperii. Uşa se închise în urma ei.

Pendergast rămase în continuare nemişcat.

Ochii Violei coborâră de la faţa lui la uniforma de deţinut.

— Aş vrea, pentru binele tău, să nu mă fi întâlnit niciodată, spuse el, aproape cu răceală.

— Dar pentru binele tău?

El o privi îndelung, apoi răspunse, cu voce mai scăzută:

— N-o să regret niciodată că te-am întâlnit. Dar atâta vreme cât ai sentimente pentru mine – dacă aşa stau într-adevăr lucrurile – o să fii în mare pericol. Trebuie să pleci şi să nu mă mai vezi sau să te mai gândeşti vreodată la mine. Tăcu, apoi îşi lăsă privirea în podea. Îmi pare foarte, foarte rău pentru toate.

Urmă o tăcere îndelungată.

— Şi cu asta, basta? întrebă ea într-un târziu, cu voce joasă. N-o să ştim niciodată, n-o să avem niciodată ocazia să aflăm?

— Niciodată. Diogenes e încă în libertate. Dacă o să aibă impresia că a mai rămas o legătură între noi, *oricât de neînsemnată*, o să te ucidă. Trebuie să pleci imediat, să te întorci pe Capraia, să-ţi continui viaţa, să le spui tuturor – inclusiv inimii tale – că-ţi sunt cu desăvârşire indiferent.

— Şi tu?

— Eu o să ştiu că trăieşti. E suficient.

Ea se apropie cu un pas, înverşunată.

— Nu vreau să-mi „continui” viaţa. Nu mai vreau. Ezită, apoi îşi ridică braţele şi îşi puse palmele pe umerii lui. Nu şi după ce te-am cunoscut.

Pendergast rămase neclintit ca o statuie.

— Trebuie să mă laşi în urmă, spuse el, calm. Diogenes o să sentoarcă. Şi eu n-o să te pot apăra.

— El... mi-a spus nişte lucruri cumplite, zise ea, cu vocea tremurând. Au trecut treizeci şi şase de ore de când am ieşit din tunelul ăla de cale ferată şi în tot acest timp n-am fost în stare să mă gândesc la nimic altceva. Am dus o viaţă stupidă, dezolantă, fără dragoste. Şi tu îmi ceri acum să plec de lângă singurul lucru carenseamnă ceva pentru mine.

Pendergast îi înconjură cu delicateţe mijlocul cu braţele şi se uită cercetător în ochii ei.

— Diogenes îşi face un scop din descoperirea celor mai adânci

spaime ale cuiva. Şi apoi îi dă o lovitură mortală, bine ţintită. Aşa reuşeşte să îndemne oamenii să se sinucidă. Dar cuvintele lui n-au miez. Nu le lăsa să te bântuie. A-l cunoaşte pe Diogenes e totuna cu a pătrunde în întuneric. Trebuie să ieşi din întunericul ăsta, Viola. Întoarce-te în lumină. Ceea ce înseamnă şi să te-ndepărtezi de mine.

— Nu, murmură ea.

— Întoarce-te pe insula ta şi uită-mă. Dacă nu pentru binele tău, Viola, atunci pentru al meu.

Se priviră o clipă în ochi. Apoi, în lumina aspră din celula jalnică, se sărutară.

Un moment mai târziu, Pendergast se desprinse şi se retrase. Avea faţa neobişnuit de îmbujorată şi ochii lui spălăciţi străluceau.

— Rămas-bun, Viola, zise el.

Ea stătea de parcă ar fi prins rădăcini. Se scurse un minut. Apoi, cu infinită părere de rău, se răsuci şi se îndreptă încet spre uşă. În prag ezită şi, fără să se întoarcă, vorbi cu voce scăzută.

— O să fac cum spui. O să mă-ntorc pe insula mea. O să le spun tuturor că nici nu mi-ar putea păsa mai puţin ce se-ntâmplă cu tine. O să-mi trăiesc viaţa. Şi, când o să fii în sfârşit liber, o să ştii unde mă găseşti.

Bătu scurt în fereastra de supraveghere, uşa se deschise – şi ea dispăru.

EPILOG

Focul se stingea pe grătar, lăsând în urmă un morman de sfărâmături de cărbune. Lumina din bibliotecă era palidă şi obişnuita mantie de tăcere învăluia totul: măsuţele pentru lectură acoperite cu postav, cu cărţi stivuite ordonat în teancuri, zidurile de volume adormite, lămpile cu abajur şi scaunele tapiţate cu piele. Afară era o zi strălucitoare de iarnă, ultima zi a lunii ianuarie, dar în casa cu numărul 891 de pe Riverside Drive părea să domnească o noapte perpetuă.

Constance stătea pe un scaun, într-o fustă cu bordură de dantelă albă, cu picioarele îndoite sub ea, citind un tratat din secolul al optsprezecelea despre binefacerile scurgerilor de sânge. D'Agosta era aşezat alături, pe un fotoliu cu rezemători pentru cap. Pe masa de lângă el, pe o tavă de argint, se afla o cutie neîncepută de bere Budweiser.

D'Agosta se uită în treacăt la Constance, la profilul ei perfect, la părul ei lins, castaniu. Era o tânără femeie frumoasă, fără nicio îndoială; ca să nu mai spună şi că era neobişnuit, ba chiar bizar de inteligentă şi de cultă pentru vârsta ei. Însă avea ceva straniu – foarte, foarte straniu. Ştirea despre arestarea şi încarcerarea lui Pendergast nu păruse să-i trezească vreo emoţie.

D'Agosta ştia, din experienţă, că lipsa unei reacţii emoţionale era, de fapt, cea mai puternică reacţie posibilă. Îl îngrijora. Pendergast îl avertizase în privinţa sensibilităţii fetei, făcuse aluzie la nişte lucruri sumbre din trecutul ei. D'Agosta avea de multă vreme propriile dubii în privinţa stabilităţii lui Constance şi inexplicabila ei indiferenţă nu făcea altceva decât să-i dea şi mai mult de gândit. Se întorsese în vila de la numărul 891 cu o zi înainte, aducând cu sine puţinele lucruri pe care le poseda, în parte ca să vegheze asupra ei, acum, când Pendergast lipsea – şi în parte, fiindcă nu avea unde altundeva să se ducă.

Şi mai era problema lui Diogenes. Era adevărat că fusese oprit, că planurile lui în privinţa Violei şi a Inimii lui Lucifer fuseseră zădărnicite, că fusese silit să se ascundă iarăşi. NYPD-ul credea acum în existenţa lui şi îl urmărea cu hotărâre. Deşi n-o zdruncinase întru totul, evoluţia recentă a evenimentelor părea să fi dat o lovitură convingerii că Pendergast era un criminal în serie – dar probele materiale copleşitoare continuau să fie o problemă. Însă, oricum, NYPD-ul avea deja certitudinea că Diogenes se afla în spatele furtului din Sala Astor şi că tot el o răpise pe Viola. Îi găsiseră casa blindată şi începuseră s-o dezmembreze. Cazul nu era nicidecum închis.

Într-un fel, eşecul şi fuga lui Diogenes nu făcuseră altceva decât să-l transforme într-un adversar mult mai periculos. Îşi aminti că, în timpul convorbirii telefonice din Jaguarul de epocă, îşi dăduse pe faţă curiozitatea în privinţa lui Constance şi se cutremură. Singura lui certitudine era meticulozitatea cu care îşi făcea Diogenes planurile. Riposta – care avea să vină, D'Agosta nu se îndoia – nu urma să apară imediat. Ceea ce îi oferea un scurt răstimp în care să se pregătească s-o întâmpine.

Constance îşi ridică privirea din carte.

— Ştiai, domnule locotenent, că încă de la începutul anilor 1800 lipitorile erau o metodă preferată pentru extragerea sângelui în exces?

D'Agosta îi aruncă o privire.

— N-aş putea spune că ştiam.

— Medicii din colonii importau adesea lipitori din Europa, *hirudinea annelida*, fiindcă erau capabile să sugă mai mult sânge decât *macrobetta decora*.

— *Macrobetta decora*?

— Lipitoarea americană, domnule locotenent.

Şi Constance se întoarse la cartea ei.

„Spune-mi Vincent", se gândi D'Agosta, privind-o cu un aer meditativ. Oricum nu ştia cu certitudine cât timp avea să mai fie locotenent.

Mintea i se întoarse la după-amiaza zilei precedente, la umilitoarea audiere internă. Pe de-o parte, fusese o uşurare imensă: Singleton se ţinuse de cuvânt şi toată nenorocirea fusese înregistrată drept o operaţiune sub acoperire scăpată de sub control, în timpul căreia D'Agosta făcuse dovada că raţiunea lui lăsa de dorit, săvârşise greşeli – cineva din comisie îl numise „probabil cel mai prost individ din forţele de poliţie" – dar în final se ajunsese la concluzia că nu comisese, în mod intenţionat, niciun delict major. Lista celor minore era suficient de urâtă.

Mai bine idiot decât vinovat de un delict grav, îi spusese Singleton după aceea. Mai urmau şi alte audieri, dar viitorul lui ca poliţist în NYPD – sau ca poliţist în general – era pus la îndoială într-o foarte mare măsură.

Hayward depusese bineînţeles mărturie. O făcuse cu voce hotărâtă neutră, apelând la obişnuitul jargon al poliţiei, dar nu se uitase deloc – *nici măcar o singură dată* – în direcţia lui. Însă, în felul ei, mărturia fusese eficientă, în sensul că îl ajutase să scape de cele mai grave acuzaţii.

Luă din nou dosarul lui Diogenes în poală, simţind împunsătura subită a inutilităţii. Cu zece zile înainte se aflase în aceeaşi încăpere, uitându-se în acelaşi dosar şi tot fără Pendergast, care l-ar fi putut îndruma. Numai că între timp fuseseră ucişi patru oameni, iar agentul

FBI, în loc să fie „mort”, era la Bellevue, supus unui soi de evaluare psihologică. D’Agosta nu descoperise nimic folositor atunci – ce anume ar fi putut să descopere acum?

Dar trebuia să insiste. Îi luaseră totul: cariera, relaţia cu Hayward, cel mai bun prieten – totul. Nu-i mai rămăsese de făcut decât un singur lucru: să dovedească nevinovăţia lui Pendergast. Şi pentru asta trebuia să-l găsească pe Diogenes.

În adâncurile casei se auzi sunetul estompat al unei sonerii. Era cineva la uşă.

Constance îşi ridică privirea. Pentru cea mai scurtă dintre clipe, pe faţă i se citi frica nemascată – şi altceva, ceva inefabil – înainte de a recădea vălul lipsit de orice expresie.

D’Agosta se ridică.

— E OK. Probabil nişte copii din vecini, puşi pe joacă. Mă duc să văd.

Lăsă dosarul deoparte, îşi verifică pe furiş arma şi se îndreptă spre uşa bibliotecii, dar chiar atunci dădu cu ochii de Proctor care se apropia traversând holul de la intrare.

— Un domn vrea să vă vadă, spuse acesta.

— Ai luat toate precauţiile necesare? întrebă D’Agosta.

— Da, domnule, am...

Însă, chiar în clipa aceea, pe culoar, în spatele lui Proctor, îşi făcu apariţia un bărbat într-un scaun cu rotile. D’Agosta se holbă uimit la el când îl recunoscu pe Eli Glinn, directorul firmei Effective Engineering Solution.

Glinn se strecură printre el şi Proctor, atingându-i în treacăt, şi se îndreptă spre una dintre mesele din bibliotecă. Îşi făcu loc cu o mişcare bruscă a braţului, împingând într-o parte mai multe teancuri de cărţi. Apoi aşeză pe masă un braţ de hârtii: schiţe, hărţi, planuri de clădiri, scheme mecanice şi electrice.

Constance se ridicase şi stătea în picioare, cu cartea în mână, uitându-se la el.

— Ce căutaţi aici? întrebă D’Agosta. Şi cum aţi găsit locul ăsta?

— Asta n-are importanţă, răspunse bărbatul, întorcându-se spre el cu un licăr în ochiul sănătos. Duminica trecută am făcut o promisiune.

Îşi ridică mâna ascunsă în mănuşa neagră, în care ţinea un dosar subţire, lucios. Îl puse pe masă.

— Şi iată, îl aveţi: un profil psihologic preliminar al lui Diogenes Bernoulli Pendergast. Şi pot adăuga că e actualizat, pentru a reflecta evenimentele cele mai recente – sau cel puţin ceea ce am spicuit din rapoartele de presă şi din sursele mele. Contez pe dumneavoastră pentru mai multe informaţii.

— Sunt foarte multe.

Glinn se uită în jur.

— Iar dumneavoastră trebuie să fiţi Constance.

Ea dădu din cap, aproape ca şi cum ar fi făcut o plecăciune.

— O să am nevoie şi de ajutorul dumneavoastră.

— Aş fi încântată.

— De unde acest interes neaşteptat? întrebă D'Agosta. Am avut impresia...

— Că nu îi acordam cea mai mare prioritate? Aşa e. La momentul respectiv, părea o problemă relativ lipsită de importanţă, un mod simplu de a câştiga nişte bani. Însă apoi s-a întâmplat asta. Bătu cu palma în dosarul cu coperte lucioase. S-ar putea să nu existe niciun om mai periculos în întreaga lume.

— Nu înţeleg.

Pe buzele lui Glinn se contură un zâmbet sumbru.

— O să-nţelegeţi când o să citiţi profilul.

D'Agosta arătă spre masă cu un gest al capului.

— Şi ce sunt toate celelalte hârtii?

— Planuri şi scheme mecanice ale aripii de maximă securitate a penitenciarului Herkmoor, din nordul statului New York.

— De ce?

— Aş zice că motivul e evident. Clientul meu, agentul Pendergast.

— Dar Pendergast e la Bellevue, nu la Herkmoor.

— Va fi acolo destul de curând.

D'Agosta îl privi uluit.

— Vreţi să spuneţi că o să... o să-l ajutăm să evadeze?

— Da.

Constance îşi reţinu un ţipăt.

— E una dintre cele mai stricte închisori în ţară. De la Harkmoor n-a evadat nimeni, niciodată.

Glinn continuă să-l fixeze pe D'Agosta cu privirea.

— Ştiu.

— Credeţi că e posibil?

— Totul e posibil. Dar am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

D'Agosta se uită la hârtiile şi la planurile de pe masă. Conţineau toate lucrurile la care te-ai fi putut duce cu gândul – schemele de funcţionare şi desenele tuturor sistemelor tehnice, structurale şi electrice din clădire. Pe urmă aruncă o privire spre Constance. Ea dădu din cap, aproape imperceptibil.

În cele din urmă, se uită din nou la ochiul scânteietor al lui Glinn. Pentru prima oară după mult timp, se simţi invadat de un val neaşteptat de speranţă dezlănţuită.

— Contaţi pe mine, spuse. Aşa să-mi ajute Dumnezeu, *contaţi pe mine*. Pe faţa plină de cicatrice a lui Glinn apăru un alt zâmbet. Bătu uşor cu palma înmănuşată în mormanul de hârtii.

— Haideţi, prieteni, avem multe de făcut.

Al șaselea roman la serici „Pendergast" readuce acțiunea în locul său de început, Muzeul de Istorie Naturală din New York, și reunește câteva dintre personajele principale ale romanelor precedente: Bill Smithback, Nora Kelly, Margo Green, Laura Hayward, Vincent D'Agosta și, bineînțeles, agentul special FBI Aloysius Pendergast. Cititorii află cum a scăpat acesta din urmă de moartea la care îl condamnase contele Fosco și văd apoi cum ajunge să fie din ce în ce mai prins în vârtejul unui dans al morții, în care îl târăște fratele său mai mic, Diogenes, un adevărat geniu al răului, punându-i în pericol pe toți cei care îi sunt dragi sau cât de cât apropiați agentului FBI.

Dansul morții, un regal al suspansului, un thriller scris cu măiestria cuplului Preston–Child, pe care fiecare roman al seriei pare s-o fi adus cu o treaptă mai aproape de perfecțiune, îl introduce pe cititor, încă din primul capitol, într-o lume a groazei, lumea demențială a lui Diogenes, care pare să fie tot timpul cu un pas înaintea lui Pendergast. Va reuși agentul FBI să riposteze și să salveze ce mai poate fi salvat?

ISBN 978-606-609-049-0

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com

Observații

[←1]
Poezie umoristică din cinci versuri, cu formă fixă. (n. tr.).

[←2]

Traducerea fragmentelor din poem a fost preluată din *România Literară* Nr. 29, ediţia online http: //www.romlit.ro/trmulpustiiri1922 (n. tr.).

[←3]

Când a înflorit ultima oară liliacul din curte (n. tr.).

[←4]

Citat din Satyricon, satiră atribuită lui Gaius Petronius, consilier al împăratului Nero. (n. tr.).

[←5]

Cel mai priceput meşter (n. tr.).

[←6]

Vântul suflă înfiorător (n. tr.).

[←7]

Departamentul de Poliţie din New York (n. tr.).

[←8]

Sos bolognez de carne (n. tr.).

[←9]

Colţ rupt.

[←10]

Loc sacru, pentru ceremonii religioase (n. tr.).

[←12]

Oraşul vechi.

[←13]

Scene of crime – Scena crimei.

[←14]

„La marginea gheţii III: întoarcerea la Capul Horn”, traducere aproximativă, este una dintre cărţile autorilor Preston & Child, publicată în 2000. (n. tr.).

[←15]

Vin franţuzesc pentru aperitiv (n. tr.).

[←16]

Pictor şi critic de artă american (1907-1975) (n. tr.).

[←17]

Whisky Jack Daniel's (n. tr.).

[←18]

Traducere de Dan Duţescu, Editura pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1964 (n. tr.).

[←19]

T.S. Eliot, Tărâmul Pustiu (n. tr.).

[←20]

William Shakespeare, Macbeth, traducere de Ion Vinea: http://www.scritube.com/ (n. tr.).

[←21]

Port Authority Trans-Hudson, tren ultrarapid care leagă New Yorkul de New Jersey (n. tr.).

[←22]

Nume sub care se regăsesc două grupări etnice din Africa de Sud (n. tr.).

[←23]

Nimfe celeste din mitologia vedică (n. tr.).

[←24]

Echipă profesionistă de baseball din New York (n. tr.).

[←26]

Personaj din *Veghea lui Finnegan*, de James Joyce (n. tr.).

Price & Price – Ambalare Carne de Porc.

[←28]

Wystan Hugh Auden (1907-1973), poet englez (n. tr.).

[←29]

Pictor abstract (1907-1956), care-şi împroşca pânzele cu culoare (n. tr.).

[←30]

Poet american modernist (1879-1956); versul e din poezia „*The Snowman*” – „*Omul de Zăpadă*” (n. tr.).

[←31]

Girolamo Francesco Maria Mazzola (1504-1540), cunoscut sub numele de Parmigianino (de la Parma) (n. tr.).

[←32]

Giorgio Barbarelli da Castelfranco (1477-1510), cunoscut sub numele de Giorgione (n. tr.).

[←33]

Spre deosebire de 20 de grade Fahrenheit, care echivalează cu -6,6 grade Celsius (n. tr.).

[←34]

Lege care îi obliga pe cei care lucrau pământul să-l îngrădească pe cheltuiala lor. (n. tr.).

[←35]

Frate, te salut şi-mi iau rămas-bun (în lb. latină, în orig.).

[←36]

Lipsită de discernământ (în lb. latină, în orig.).

[←37]

Edwin Abbott Abbott (1838-1926), profesor, matematician şi teolog englez, celebru pentru nuvela Flatland (1884), o satiră matematică, socială şi religioasă a societăţii victoriene (n. tr.).

[←38]

William Shakespeare, Titus Andronicus (actul III, scena 2), traducere de Dan Duţescu, apărută în Opere, vol. V, Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, Bucureşti, 1958. (n. tr.).

[←39]

O anecdotă paradoxală sau o ghicitoare fără răspuns, la care apelează budismul zen pentru a demonstra imperfecţiunea raţiunii umane (n. tr.).

[←40]

Aluzie la un vers din poemul *„Epistle to Dr. Arbuthnot*” („Epistolă către doctorul Arbuthnot”), de Alexander Pope (1688-1784) (n. tr.).

[←41]

Alt vers din Tărâmul pustiu, de T.S. Eliot (n. tr.).

[←42]

Adio, frate.

[←43]

VVS1 sau VVS2 – Very Very Small Inclusion (cu incluziuni foarte foarte mici) (n. tr.).

[←44]

Cel mai intens dintre cele nouă grade de saturaţie a culorii diamantelor (n. tr.).

[←45]

Cea mai violentă tornadă, de magnitudine 5 pe scara F – conform sistemului de clasificare (bazat pe pagubele provocate structurilor construite de om) creat de Theodore Fujita, profesor de meteorologie de la Universitatea din Chicago (n. tr.).

[←46]

Numele unei familii de instrumente cu coarde (n. tr.).

[←47]

Ochiul albastru-deschis.

[←48]

Fragment din poezia Piano, de D.H. Lawrence (n. tr.).

[←49]

Internally Flawless – nicio incluziune.

[←50]

„Tu, semenul meu, frate” – Charles Baudelaire, „Cititorului”, traducere de Lazăr Iliescu din volumul *Florile Răului*, Editura pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1968, citat încorporat de T.S. Eliot ca atare (în limba franceză) în *Tărâmul Pustiu* (n. tr.).

Table of Contents

DOUGLAS PRESTON
LINCOLN CHILD
Observații